

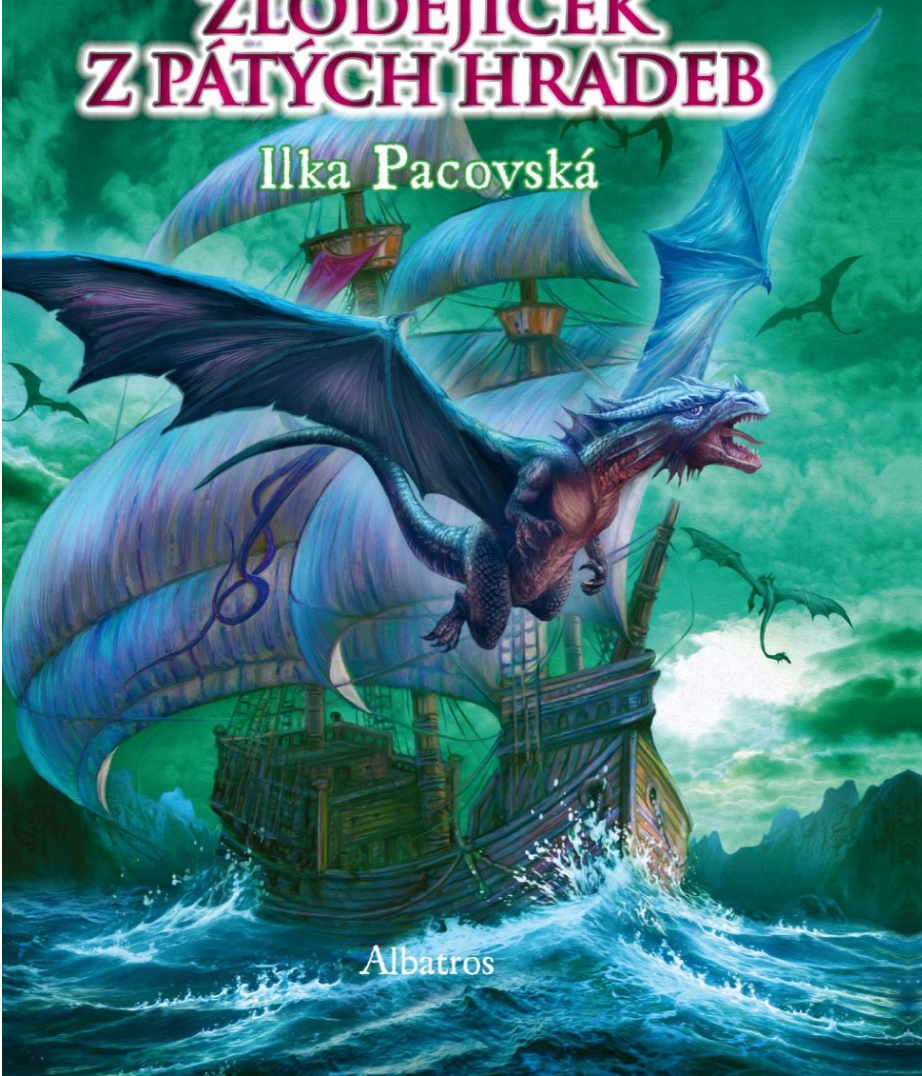
Ilka Pacovská

ZLODĚJÍČEK Z PÁTÝCH HRADEB

Ilka Pacovská

Albatros

Zlodějíček z pátých hradeb

ILKA PACOVSKÁ

ILUSTROVAL JAN PATRIK KRÁSNÝ

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených
6. díl – Otročká krása

© Ilka Pacovská, 2015

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2015

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03827-8

SDÍLENÁ LITERATURA

Pokud usoudíte, že napsaný text
byl pro vás natolik zajímavý a čtivý,
že byste byli ochotni ho finančně
ohodnotit, pošlete autorovi
na číslo konta
304802926/0300
dobrovolný příspěvek
(i dvacet korun potěší).

Obsah

[Vítězství Rasiů](#)

[Chůva z Quinwalu](#)

[Plavba k Haberunu](#)

[Hospoda na třetích hradbách](#)

[Invaze spídů](#)

[Síla Motýlí brány](#)

[Matyáš z jiného světa](#)

[Se smyčkou na krku](#)

[Pomocná ruka?](#)

[Svět iluzí](#)

[Dračí trápení](#)

[Tajemství Zikova otce](#)

[Ochránkyně neumí sirénsky](#)

[Honba za informacemi](#)

[Povstalci](#)

[V moci Rasiů](#)

[Cestovatel](#)

[Pátrání mezi světy](#)

[Pokrevní spřízněnost](#)

[Shledání](#)

[Past na knuty](#)

[Mágové](#)

[Boj o město](#)

[Dívka mezi vidoucími](#)

[V paláci](#)

[Zikova rodina](#)

[Dva do počtu](#)

[Příliš rychlý knut](#)

[Bohrové](#)

[Zatkněte ji!](#)

[Černý pasažér](#)

Vítězství Rasiů

„Je zbytečné sahat po zbrani. Jsi zbaven své funkce a zatčen.“

„Nejsem si vědom žádného provinění. A tebe, pane, neznám,“ držel velitel péesky ruku na jílci svého meče a mrazení v zádech mu napovídalo, že je něco špatně. Už fakt, že se muž dostal do jeho místnosti bez ohlášení stráží, signalizoval potíže. Jen si zatím neuměl představit, jak velké budou.

„Pozvedneš-li meč, jsi mrtvý. A tvoji zástupci taky,“ pronesl vetřelec tónem, který velitele nenechal na pochybách, že výhrůžka je míněna smrtelně vážně. A přestože neznámý nadržel v ruku žádnou zbraň, zněla jeho slova hrozivě.

„Snad bys mi, pane, mohl aspoň naznačit, oč tu běží,“ zvolil velitel zdvořilý tón, ale ruku z meče nesundal.

„Když na tom trváš,“ ušklíbl se muž samolibě a s pohrdavým pohledem vítěze si založil ruce na prsou. Velitel přemýšlel, nemá-li přece jen zaútočit. V této chvíli by nezvaného návštěvníka pravděpodobně dokázal zabít. Jedině snad... Přejel palcem pravé ruky vyhlazený drahokam, zasazený do jílce. Silně ho zabrněla ruka a změnil názor. Muž měl magickou moc. Sám na něj nestačí. Pustil rukojeť meče a čekal.

Nezvaný návštěvník sáhl ke krku a vytáhl zpod šatů přívěsek. Ve veliteli stráží by se v té chvíli krve nedořezal. Poznal šperk svého vládce.

„Král a jeho bojovník zemřeli. Dnešním dnem skončila vláda rodu Deliů a pány města se v této chvíli stávají Rasiové. Už nemáš, komu bys sloužil. Leda bys chtěl sloužit nám.“

Veliteli Horkarundanovi poklesla čelist. Kdyby mu někdo oznámil, že shořela polovina hradeb, nebyl by překvapen víc. Rasiové se pomátli, chtějí vládnout městu... Nemohl si srovnat v hlavě, že by se chtěl někdo se zdravým rozumem dobrovolně ujmout téhle nevděčné role. Ledaže... Rasiové možná netuší, s čím se Deliové už po staletí potýkají. Rychle přemýšlel, jak se rozhodnout, aby z toho vzešel aspoň nějaký užitek pro město a pro lidi. Tak jako tak skončí nejspíš v kobkách nebo na popravišti. Vzbouřenci by byli blázni,

kdyby věřili, že se velitel péesky obratem ruky přidá na jejich stranu. Ale za pokus nic nedá...

„Přisahal jsem věrnost tomu, kdo město ochraňuje před vetřelci z Motýlí brány. Jestliže tuto povinnost převezmou Rasiové, jsem připraven se svými lidmi bojovat po jejich boku.“

Muž ztratil svůj povýšenecký výraz a v očích se mu objevila ostražitost. Když viděl, že velitel odepnul pás s mečem a dýkou, pustil ho pomalu na zem a odkopl směrem k němu, zamyšleně mnul svými prsty přívěsek na krku. Vzápětí odkopl pás se zbraněmi do kouta za sebou. Přitom nespouštěl zrak z Horkarundana.

„Rozumné rozhodnutí. Až přijde čas, promluvíme si podrobněji,“ váhavě přikývl a pokynul veliteli směrem ke dveřím. „Teď se dohodni se svými podřízenými. Jestli se bez odporu odeberou do podzemí, slibuji, že s vámi budeme zacházet slušně.“

Vyšli na chodbu a zamířili ke společenské místnosti. Velitel zahlédl otevřenými dveřmi, jak dva z jeho mužů, Gabriel a Tun, spoutávají bezvládné postavy svých kolegů.

Tak proto neslyšel žádný hluk, proto ho nikdo nevaroval. K boji vůbec nedošlo. Horkarundan smutně pohlédl na zrádce z řad svých podřízených a sám pro sebe zavrtěl hlavou. Právě do těchto dvou by nikdy neřekl, že by mohli elitní bojovou jednotku zákeřně vydat do nepřátelských rukou. Pro ně bylo snadné sem vylákat své kamarády, aby je všechny naráz magicky zneškodnili. Podíval se pozorněji. No jasně! Richard a Hubert scházeli. Ti by se nenechali magicky zaskočit. Museli je oddělit od ostatních.

„Máme ho taky spoutat?“ zeptal se při pohledu na zajatého velitele Tun.

„Není třeba, RasTune, myslím, že bude rozumný. Ostatně nic jiného mu nezbyvá, nechce-li rychle a nepříjemně umřít ve společnosti svého mužstva. Zajdi pro posily a já zatím s Gabrielem doprovodím naše zajatce do zamřížovaných ubikací,“ nařídil muž s přívěskem a spokojeně se rozhlédl po místnosti.

Potom se otočil na Horkarundana: „Nyní tvým mužům částečně vrátím vědomí a ty jim přikážeš, aby tě následovali do podzemí. Jestli se v klidu přesunete, zůstanou naživu. Pokud se ale pokusíš

o nějaký úskok, během vteřiny zemřou. Neposlechneš-li mě, rovněž zemřou. A poté zburcuji dav, aby si vyřídil účty s tebou.“

Aniž čekal na velitelův souhlas či nesouhlas, škrtl o zed' zelenou tyčinkou a hodil ji doprostřed místnosti. Během okamžiku vyhořela a spoutaní muži se začali omámeně zdvihát.

„Seřadte se a pojdte za mnou,“ nařídil jim velitel a s trpkostí sledoval, jak beze slova poslechli.

Do podzemních kobek bylo ze strážnice blízko. Neuplynulo ani deset minut a od svobody je oddělila masivní závora vězení. Začal svým podřízeným rozvazovat pouta a musel jim nařídít, aby se posadili. Byli omámení a neschopní samostatného uvažování.

Marně hloubal nad situací a váhal, zda udělal dobře, když se vzdal bez boje. Možná svého rozhodnutí bude v budoucnu litovat.

„Haló, kdo je tam?“ ozvalo se náhle z cely šikmo přes chodbičku.

„Téměř kompletní péeska. Kdo se ptá?“ přistoupil blíž k mříži Horkarundan, ale v temnotě chodby, osvětlené jen vzdálenou září lampy u strážného, stejně nic neviděl.

„Tady DelArk, správce města, a je tu se mnou i zraněný DelBufo a celá rada města. Ti jsou v pořádku. Dostali nás tak rychle, že jsme neměli šanci se bránit. Jen DelBufo se jim postavil, a než ho přemohli, zabil pět vzbouřenců. Bohužel s ním v předsálí nebyl nikdo další, takže ho nakonec obklíčili a uspali úderem do hlavy. Musela to být pořádná rána, protože se zatím neprobral. Mám obavu, zda vůbec přežije. Kolik zraněných máte vy?“

„Žádné, celou jednotku ovládli pomocí magie. Dva z našich totiž zradili. Navíc netuším, kam se poděli moji bojovní mágové. Zástupce Rasiů mi oznámil, že král a jeho první bojovník DelHas jsou po smrti.“

„V tom případě je po nás! Jak je možné, že měli převrat tak důkladně přichystaný a my jsme vůbec nic netušili? Ani nechci pomyslet, jak s námi naloží.“

Chůva z Quinwalu

Venku už bylo pár dní vedro a Hanka při supervolonu propotila všechno, co měla na sobě. Po návratu domů okamžitě vtrhla do koupelny, aby ji Sváťa nebo Rafan nepředběhli. Když se vrátila do společné místnosti jejich stromového domku, Sváťa kývl ke stolu, kde ležely dvě obálky a ručně psaný vzkaz. Natáhla se, aby zjistila, od koho je.

Stálo v něm: *Dnes večer slavnostní večeře. Dostavte se v šest. Na programu malé překvapení pro Hanku.*

Zach.

Chvilku v ruce převracela papírek, ale nic dalšího se z něj vyčíst nedalo.

„Copak pro mě zase chystá?“ mumlala tiše a prohrábla si mokré vlasy. „Konec školního roku jsme oslavili před třemi dny, moji atestaci pro použití brány týden předtím, co vlastně chce Zachariáš oslavovat?“

„Splnění závazku k jednorožcům?“ napovídal Sváťa.

„Kdepak,“ zavrtěla rozhodně hlavou, „ještě jsem nebyla u harpyjí. Jejich návštěvu mám naplánovanou na zítřek. Teprve pak bude moje mise kompletní.“

„Nic dalšího mě nenapadá. Budeš se holt muset nechat překvapit,“ nehodlal se zabývat zbytečnými spekulacemi Sváťa.

Hanka se koukla na obálky. Jedna ležela na stole otevřená. Rafan seděl a studoval hustě popsané lejtro. Otočila druhou obálku a našla na ní své jméno. Najednou jí došlo, odkud zpráva přišla. Nedočkavě roztrhla dopis. Ale už první věta ji totálně otrávil.

Vážená slečno Vronová, je nám líto, ale zatím nemůžeme vyhovět Vaší žádosti o přijetí do výcvikového centra ochránců...

Zakabonila se a rychle očima přelétla zbytek textu. Doporučujeme Vám, abyste ještě aspoň rok nebo dva věnovala magickému studiu a pak zkusila znovu požádat o přijetí. Budete-li

mít stále ještě zájem vykonávat povolání ochránce, znovu posoudíme Vaši způsobilost.

Zmuhlala dopis do kuličky a ohlédla se po Rafanovi. Měl v ruce papíry dva a pečlivě je prohlížel. Přešla za jeho záda, aby mohla nakouknout, co napsali jemu. Kamarád ale papír schoval a s povytaženým obočím se významně podíval na její zmačkaný dopis.

„Copak? Tebe nepřijali?“

Podle jeho tónu pochopila, že on má v ruce kladnou odpověď.

„Neříkej mi,“ v jejím hlase zavibroval našťvaný podtón, „že tebe vzali!“

„O tom nepochybuji. Dokonce spadám do kategorie výcviku s VVPMŠ.“

„Má to i nějaký srozumitelný název?“ začal se zajímat Sváťa.

„Vyhrazené volno pro magické studium. Čtyřikrát ročně se mohu vrátit na dva týdny do santarenské školy a doplňovat si vzdělání.“

„Bezva,“ zaradoval se mladší kamarád. „Kdy máš nastoupit?“

„Začátkem příštího týdne,“ vzdychl Rafan, „prázdniny si letos neužiju.“

„Tohle není spravedlivé,“ mumlala Hanka roztrpčeně, „přece umím všechno jako ty. A mně napsali, ať to zkusím pozdějc. Prý abych ještě studovala! Pche!“

„Možná se jim jenom zdáš moc mladá.“ S ohledem na vztek sálající z Hančiných očí Rafan usoudil, že není pravá chvíle dívku popichovat, a raději sáhl po uklidňujícím tónu. „A pak... přece tě neodmítli napořád, za nějaký čas můžeš o přijetí zažádat znovu.“

„Je mi sedmnáct. Už jsem přece taky plnoletá!“

„No jo, ale sotva pár týdnů! Co kdybys změnila názor? Dávají ti víc času na rozmyšlenou.“

Dotčeně se vrátila ke svému křesílku a vzala do ruky ručně psaný vzkaz od Zachariáše. Najednou ji rozčiloval i ten. Překvapení! Jaké překvapení pro ni může chystat? Jestli zamýšlí nějaký vtípek na její adresu, má se na co těšit!

Nedokázala se povznést nad svoji rozmrzelost. Chuť na večeři neměla, ale zvědavost byla silnější než nechť k jídlu.

K Zachariášovi dorazili na minutu přesně. Nakoukli do jídelny. Od stolu se zdvihl Vron a jakási mladší korpulentní žena. Zářivě se na ně usmála a odhalila svůj zdravě bílý chrup. Hanka zatápala v paměti, zda tu paní odněkud nezná, ale marně. Podívala se tázavě po Vronovi. Jeho napjatý výraz ji ani v nejmenším neuklidnil. Žena ji hltala pohledem a Hanka netušila, jak na ni má zareagovat.

„Dovolte, abych vás vzájemně představil,“ přerušil konečně trapný okamžik Vron, „tohle je Hana Xarová osobně. A nyní se, Hanko, seznam s Evelínou Obilovou, tvou bývalou chůvou.“

„Holčičko moje, jsi to opravdu ty? Jak jsi vyrostla, co jsem tě neviděla,“ vrhla se návštěvnice k Hance a objala ji tak silně, že Hanka v jejím sádelnatém objetí málem ztrácela dech. Přes rameno ženy se zuřivě zašklebila na Vrona. Tohle musel zaručeně zorganizovat on, protože Zachariáš by jí něco podobného rozhodně neudělal.

Konečně ji návštěvnice pustila. Podržela si ji však za ramena před sebou na délku paží a zářivě se na ni usmívala: „Jsi hrozně podobná své matce. To byla taky velká krasavice.“

Hanka se zmohla pouze na křivý úsměv a měla sto chutí odtud utéct.

„Ale úsměv máš spíš po tatínkovi.“

Koutkem oka zahlédla Rafanův pobavený výraz. Když si všiml Hančina pohledu, mrkl na ni, jako by chtěl říct: Užij si to.

„To je neuvěřitelné! Po tolika letech! Jsem moc ráda, že jsi v pořádku a že se máš dobře...“

Žena spustila stavidla mluvení a Hance začal unikat smysl jejích slov. O krok ustoupila, aby se Evelíně vymanila z rukou a vyslala zoufalý pohled k Vronovi. Zaznamenala jeho spiklenecké zamžourání a ulevilo se jí, když uchopil pohár z trpaslíkovy sváteční sady, dolil ho vyhlášenou Zachariášovou medovinou a podal plnou nádobu upovídání ženě. Na malý okamžik zmlkla.

„Možná bychom se mohli posadit,“ využil ticha Vron a galantně natočil židli směrem k návštěvnici.

„A já skočím pomoci Zachariášovi s večeří,“ využila Hanka příležitost, aby mohla zmizet pryč a srovnat si myšlenky.

To je tedy den, opakovala si rozzlobeně a zamířila k trpaslíkové kuchyni. Našla ho, jak na malé talířky chystá závitek, bohatě obložený zeleninou.

„Dneska je vedro, tak jsem si říkal, že vynecháme polívku a před jídlem si dáme jen něco lehkého. Co ty na to?“ otočil se na dívku.

„Zachu!“ nevěděla si talířku, který jí trpaslík strčil pod nos. „Co je to za osobu? A proč ji Vron přivlekl až sem? Já si na ni fakt nepamatuju a nenapadá mě jediný důvod, proč se s ní mám seznamovat.“

„Víš, děvče,“ odložil Zachariáš talířek zpět na stůl, „celý včerejší večer jsme se s Vronem dohadovali o tom, zda je vhodné, abyste se vy dvě setkaly. Na tvou bývalou chuť narazil čirou náhodou v přístavu. Zná ji ještě z doby, kdy po tobě pátrala Plamova matka. Evelína není tak špatná, jak se na první pohled může zdát. Tenkrát byla příliš mladá a vyděšená. Nyní má pocit, že ti něco dluží.“

„No dobře,“ vzdychla Hanka, „snad jednu společnou večeři přežiju.“

„Je tu ještě něco,“ pokračoval trpaslík, „sdělila nám velice zajímavou informaci. A to je vlastně hlavní důvod, proč je tu s námi. Usoudili jsme s Vronem, že jsi dospělá a zasloužíš si pravdu. Možná by pro tebe bylo lepší, kdyby se tahle zpráva k tobě nedostala... Ale jeden nikdy neví. Poslouchej tu ženu pozorně a dobře si rozmysli, jak naložíš s tím, co ti prozradí.“

„O co jde?“

„Popovídej si s Evelínou a zkus vnímat, co říká.“

Trpaslík vrazil Hance do ruky tři velké tupláky a jeden poloviční.

„Mně, Evelíně a Vronovi natoč velké pivo, Rafanovi normální a pro sebe a Svátku vyber nějaký mošt nebo cokoliv, na co máš chuť. Je čas nosit na stůl.“

Popadl táč s předkrmem a nechal Hanku s jejími myšlenkami a hlavou plnou otázek. Začala chystat pití, když dorazil Rafan.

„Prý ti mám jít pomoci,“ chopil se tupláků s natočeným pivem. Neochotně ho se zbylými nápoji následovala zpět ke stolu.

Jídlo sice Evelínu lehce brzdilo, ale v podstatě veškeré mluvení obstarala sama. Stačilo, aby ostatní tu a tam reagovali stručným citoslovcem na znamení, že poslouchají, a byla spokojená.

Krátce po tvarohovém zákusku s jahodami se konečně dostala k vyprávění o svém mládí.

„...byla jsem tenkrát ještě taková hloupá mladá husa. Sloužit tvým rodičům pro mě bylo známkou úspěchu. Honosná velká domácnost, nevídaný luxus, dvě krásné milé děti. Co mi scházelo? Byla jsem na vrcholu blaha. Marně mě moji rodiče varovali, abych si nezahrávala s kouzelníky a našla si něco lepšího než dělat chůvu. Vždycky mi říkali: Jen počkej, holka, až ti mrňousové trochu odrostou a začnou kouzlit, to si pak užiješ. Raději se poohlédni po něčem vhodnějším hned teď, dokud ti pán může dát dobré reference. Ale já je poslouchala sotva levým uchem a myslela si své. Tohle byla skvělá služba a starat se o budoucnost je pro mladého člověka ztrátou času. Znáte to! Jak má jeden dobré bydlo, ztratí obezřetnost. Ale osud dal rodičům za pravdu. Dostala jsem se do průšvihů, než by se kolovrátek dvakrát otočil. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se dělo něco divného. Jen mě, jako už tolikrát, páni požádali, abych si šla hrát s jejich malou dcerkou na vzduch. Chlapec zůstal u nich a mě ani nenapadlo pít se po tom, co mají v úmyslu. Akorát že tady Hanička byla ten den hodně neklidná. Jindy si vydržela hrát třeba hodinu sama, ale tentokrát ne. Pořád chtěla za mámou. Tak jsem ji odvedla do kuchyně, kde hrozně ráda krámovala, a dokázala se tím zabavit na půl dne. Kuchařka sice moc nadšená nebyla, ale co mohla dělat, že jo? Na chvíli to pomohlo, ale najednou Hanička zdvihla hlavu, a když jsem ji nechtěla pustit ven z kuchyně, rozbřečela se. No a vtom to přišlo! Ozval se šílený rachot a kdosi v domě zaječel. Málem se ve mně zastavilo srdce. Sluha na nás křičel, abychom se schovali před drakem. Do kuchyně se nahrnula spousta vyděšených lidí. Cpali se do komory, aby našli nejbezpečnější úkryt. Vůbec jsem nevěděla, co dělat. Vzápětí jsem si uvědomila, že bych měla hlavně chránit holčičku. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem zjistila, že mi v tom shonu proklouzla a je pryč. Byla ve mně malá dušička. Jestli ji okamžitě nenajdu, vyženou mě ze služby pro neschopnost! Zpocená strachy jsem se vypravila

do chodby a volala na Hanku. Kam mohla jít? Nejspíš za mámou, to bylo jasné. Rozhodla jsem se použít zkratku přes společnou koupelnu, abych byla v předpokojí rodičů dřív než ona. Jaký byl ale můj šok, když jsem předpokojí uviděla pobořený a kousek před sebou jsem spatřila černou dračí tlapu a část křídla. Myslela jsem, že omdlím. Náhle se stěny zachvěly a rozpadl se ozdobný stropní oblouk, jak se drak vecpal do společenského sálu, z něhož se vcházelo do pokojů panstva. Vtom jsem zahlédla Hanku, jak capká mezi popadanými kameny rovnou za drakem. Chytla jsem ji zezadu za vestičku, ale ona se z vestičky vyvlékla a vklouzla do sálu. Sebrala jsem veškerou odvahu a následovala ji. Tam jsem ale uviděla naprostou spoušť. Drak svou tlapou právě odhodil pána a paní směrem ke krbu, zuřivě zařval a vychrlil oheň. Strnula jsem v šoku a nedokázala se pohnout. Jen jsem si všimla chlapcova bezvládného tělíčka a velkého vejce, pod kterým ležel. Chtěla jsem se rozběhnout za Haničkou, ale drak se podíval přímo na mě. Což bylo víc, než jsem unesla. Je mi líto, že jsem nebyla statečnější. Prostě jsem utekla. Znenadání se v domě objevili ochránci a všem se neobyčejně ulevilo. Po chvíli draka vyhnali pryč a mně předali holčičku, abych se o ni postarala. Jeden starší muž mi oznámil, že paní domu a její syn jsou mrtví a pán je velice vážně zraněný. Nechal u pana Xara jednoho z ochránců jako dohled a mně nařídil, abych pánovi nosila jídlo. Ptala jsem se, jestli bude drak potrestán za napadení lidí, ale muž odpověděl, že drak jen chránil své dítě. Ostatní se prý dozvím při procesu. Byla jsem zmatená. Nikdo ze služebnictva pořádně nevěděl, co bude dál. Chtěla jsem se zeptat pána, ale ten, co ho hlídal, mi to nedovolil. Navíc Hanička pořád plakala a volala mámu. Jednou, když jsem pánovi nesla oběd, ucítila jsem, jak mi při předávání tácu něco vložil do dlaně. Byl to cíp ubrousku a na něm vzkaz. *Sežeň mi dalkofilanum (od alchymisty)*, stálo tam. No dobrá, proč ne, pomyslela jsem si a obstarala mu, co chtěl. Abych malou lahvičku zamaskovala, přinesla jsem k dalšímu obědu pomazánku a vedle na tácu jsem naskládala spoustu koření, kterým si ji pán mohl dochutit. Když spatřil lahvičku, jejíž nálepku jsem zakryla cedulkou *Pálivá esence*, usmál se na mě a pohybem rtů poděkoval. Druhý den nám oznámili, že pán zemřel. Hned jsem si

domyslela, co se přihodilo. Otrávil se látkou z lahvičky. Zpanikařila jsem. Mohli by mě označit za jeho vraha. Rychle jsem sebrala své našetřené peníze, jedno náhradní oblečení a utekla ještě před pohřbem paní a chlapce. Jako v mátohách jsem dorazila do přístavu a zaplatila si jízdenku na jedinou loď, která ten den odplouvala, bez ohledu na to, kam míří. Po dvou týdnech strávených na moři jsem vystoupila na ostrově Haberun. Přístav, kde loď zakotvila, byl součástí velikého města, obehnaného spoustou hradeb. Vládl tu téměř vojenský pořádek. Když jsem na strážnici uvedla, že jsem naposledy působila jako chůva, jeden muž mi hned nabídl stejnou práci v jeho rodině. Myslela jsem si, jaké mě potkalo štěstí, ale to jsem se zatraceně spletla. Měl čtyři fakany a já si k nim nesměla nic dovolit, dokonce ani zvednout hlas, když zlobili. Vydržela jsem u nich s bídou tři měsíce, než jsem si našla mnohem lepší zaměstnání v jednom malém zapadlém penzionu. Majitelem byl nesmělý hodný mužský, který mi nejdřív zařídil přechodný oficiální pobyt na třetích hradbách a po roce si mě vzal. Já totiž umím výborně vařit...“

Sváťa se nahnul k Hance.

„To je na ní vidět. Nevím proč, ale začíná mi být sympatická,“ špitl, aby ho slyšela jen ona.

Sváťa měl vždycky slabost pro dobré jídlo, takže se Hanka musela hodně držet, aby při jeho poznámce zachovala vážný výraz a nevyprskla.

„...postupně jsme rozšířili podnik,“ pokračovala nevzrušeně Evelína, „a nyní máme hospodu vyhlášenou po celém Quinwalu. Akorát musím jednou začas vyrazit sem, abych obstarala koření a některé suroviny. Rozhodně mi při tom pomohly známosti, které jsem měla v době služby u Xarových. Hrozně jsem si oddechla, když jsem zjistila, že mě nikdo neobviňoval ani nehledal. Občas vypomáhám i rodičům a sourozencům, nakonec jsem z nás všech dopadla úplně nejlíp. Ale to sem teď nepatří.“

Žena sáhla po džbánku a notně si zavdala piva. Blaženě vzdychla a uznale kývla směrem k Zachariášovi. Tomu jen spokojeně jiskřily oči. Už se nadechoval, že něco řekne, ale nestihl to. Evelína byla rychlejší.

„Takže abych se dostala k tomu, co vás zajímá. Já mám vynikající paměť na lidi. Možná proto jsem v hospodě tak úspěšná. Pamatuji si, kdo je kdo a pochopitelně i co mu chutná. To mají hosté rádi. Ale k věci! Když jsem tentokrát v přistavu před odjezdem kontrolovala bedny a zavazadla, nechtěně jsem se ve dveřích skladiště srazila s jakýmsi člověkem v plášti a širokém klobouku. ‚Pardon, madam,‘ řekl mi a smekl. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Přísahám, že přede mnou stál sám pan Xar osobně. ‚Pane Xare, myslela jsem, že jste mrtvý,‘ vydechla jsem užasle. Zarazil se a klobouk si narazil zpět na hlavu. ‚To musí bejt nějaká mejlka,‘ zamračil se na mě, ‚já vás vůbec neznám.‘ Rychle se otočil a odešel. Stála jsem tam jak solnej sloup. Byla jsem si stoprocentně jistá, že je to on. Ten jeho napůl smutný, napůl ironický výraz v očích si prostě nejde splést, i kdyby se změnil bůhvíjak. Zaručeně to byl on. Akorát nechápu, jak by to bylo možné.“

Evelína znovu sáhla po korbeltu a napila se. Hanka na sobě ucítila pohledy ostatních a jen velmi pomalu jí docházelo, o čem byla řeč. Jako by si její mysl nevěděla s nabytou informací rady. Evelína se na ni soucitně podívala.

„Víš, holka, nemůžu ti dát žádnéj důkaz, ale já osobně jsem na sto procent přesvědčená, že tvůj táta žije a přebejvá v tom samým městě co já. Vypadá to ale, že nechce, aby ho kdokoliv poznal. Ale třeba by v momentě, kdy by se dozvěděl, jaká je z tebe krásná holčina, změnil názor. Trochu jsem přemýšlela, jestli ti mohu být užitečná, ale nic jsem nevykoumala. Mohu ti jedině nabídnout, abys jela se mnou do Quinwalu, a tam se ti pokusím najmout schopného pátrače jako doprovod. Ale abych pravdu řekla, o úspěchu už předem pochybuji. Jestli pan Xar nechce být objeven, je nulová šance ho najít.“

Žena se odmlčela a podívala se po Vronovi. Ten jí mlčky poděkoval vlídným přikývnutím.

„Možná jednou najdeš svého skutečného tátu stejně jako my,“ pronesl vážně do ticha Sváťa. Pak střelil krátkým pohledem po Rafanovi, který se zachmuřeně mračil na své židli.

Znovu se všichni obrátili na Hanku. Uvědomila si, že čekají na její reakci. Hleděla nepřítomně na své dva kamarády a snažila se

uspořádat zmatek v hlavě. Ocitla se v podobné situaci jako Sváťa, když zjistil, že jeho otec žije. On se s ním tenkrát rozhodně chtěl setkat, protože toužil po rodině. Ani zdaleka ale nebylo všechno tak idylické, jak si představoval. Mít rodinu znamená dělat spoustu kompromisů a ústupků. Právě proto Rafan nikdy nahlas nepřiznal, že je Sváťa jeho nevlastní bratr. Raději žádnou rodinu nechtěl, než aby ztratil nezávislost. Hanka ho docela chápala. Ona teď měla své místo v úžasné rodině jednorožců, s kterou ji spojovala láska i úcta. Nepotřebovala nikoho dalšího. A už vůbec ne otce, co tak nezodpovědně před lety ohrozil Plamův život a zavinil smrt jejího bratra a dost možná i matky.

„Sestřičko? Copak se děje?“ ozval se v její mysli důvěrně známý dračí hlas.

Rychle Plamovi vysvětlila, oč jde, a ani si nevšimla, že Vron vyzval gestem přítomné, aby ho následovali ven. Zůstala ve ztichlé jídelně sama se svou nejistotou.

„Myslím, Hanko, že by ses ho měla pokusit najít,“ usoudil drak, když skončila, „nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat někoho blízkého.“

Drakův jednoznačný názor ji překvapil. Pak si uvědomila, že její dračí přítel nedávno přišel o matku a to ovlivňuje jeho uvažování. Vyslala k němu tolik láskyplných pocitů, kolik dokázala. Byli si blízcí jako sourozenci... Vlastně ne, byli si mnohem bližší... Ta chvílka vzájemného souznění udělala dobře i Hance a umožnila jí získat potřebný nadhled. Najednou si byla jistá, že svého otce nepotřeboje. Problém byl ale v tom, že byla zvědavá. Byla velice zvědavá, jak vypadá člověk, po kterém zdědila úsměv.

„Jedť tam a najdi ho,“ podpořil ji Plamův souhlas.

Rychle vyběhla ven, kde všichni seděli v křesílkách na terase a živě se bavili.

„Už jsem se rozhodla,“ prohlásila, když ztichli, „pojedu s vámi, Evelíno.“

„Tykej mi, holka, vždyť jsem byla tvoje chůva,“ povstala z křesílka žena a Hanka musela podruhé přetrpět její vřelé objetí.

„Zruším výcvik a pojedu s tebou,“ zamračeně pronesl Rafan.

„Nesmysl!“ obořila se na něj. „Příště už by tě možná nepřijali. Copak jsi ztratil zdravý rozum? Nejsem malá holka, co potřebuje dozor. Zvládnou to sama.“

„Buď v klidu,“ položil Vron konejšivě ruku Rafanovi na rameno, „já ji do Quinwalu doprovodím.“

„Zkusím tátu přemluvit, aby mě taky pustil,“ přidal se Sváťa, ale v jeho hlase se dala vycítit nejistota.

„Do konce prázdnin bych mohla být zpátky,“ usoudila dívka.

Evelína pokývala pochybovačně hlavou: „Pouze v případě, že bys u nás zůstala jen týden. Další loď jede za čtyři týdny a dva týdny musíš počítat na cestu.“

„Na cestu tam ano, ale zpátky se vrátím bránou, kdykoliv budu potřebovat.“

„To bohužel na ostrově Haberun nepůjde. Dokonce ani na dopravních lodích pro cestující není magický přesun povolen.“

„Velice nepraktické pravidlo,“ zarazila se Hanka. „Výjimky pro hosty se nepovolují?“

„Je mi líto. Svévolné otevření brány se v Quinwalu trestá smrtí.“

„Cože?!“

„A sakra! Jsi si jistý, Vrone, že Hanku uhlídáš?“ zeptal se pochybovačně Rafan.

„A proč taková přísnost?“ zajímal se Sváťa.

„Jó, to já nevím,“ pokrčila rameny Evelína, „já sedmý smysl neovládám, takže mě quinwalská nařízení nijak zvlášť neudivují. Ale co jsem zaslechla od hostů, magie se na ostrově používá běžně, akorát je problém ji doplňovat. Často mě zákazníci pověří, abych jim vzala do Dubovníku magické předměty a nechala je u zdejších mágů nabít. Takové zakázky mi v pohodě uhradí cestovné. A co se jiných problémů týče, vím jen, že se tu a tam hosté rozčilují, když jim někdo krade auru. Člověka, kterého označí jako zloděje aury, musím urychleně vypakovat z lokálu, aby se mi uvnitř nestrhla rvačka nebo něco horšího.“

„A na ulicích je u vás bezpečno?“ znejistěl Vron.

„Samozřejmě. Tedy vlastně, abych to upřesnila, na třetích hradbách, kde bydlím, se člověk ničeho bát nemusí. Stráže tu mají výcvikový areál a zakládají si na tom, že každého lumpa chytí hned,

jakmile se proviní. I na čtvrtých hradbách bezpečnost ujde. Ale to víte... Spousta obchodů, obrovské tržiště, davy nakupujících, všechno se úplně uhlídat nedá. Bydlí tam převážně služebnictvo, zaměstnanci přístavu, naverbovaní nováčci a malí živnostníci. Večer se otvírá spousta heren a nočních podniků pochybné pověsti. Taky jsem tam nějaký čas bydlela. Když si člověk dává pozor a nechodí zbytečně do rizikových zón, většinou se mu nestane nic horšího, než že ho okradou na tržišti. Pokud si však zloděje všimne, stráže hned provinilého darebáka zadrží.“

„A co páté hradby?“ využil Vron chvílky, kdy se žena nadechovala k další řeči.

„Tam bych Haničku nepustila ani za zlaté tele. Páté hradby jsou útočištěm obyčejných přístavních dělníků, nezaměstnaných, nemocných, co si nemohou dovolit platit za léčení, zchudlých flákačů, žebráků, přestárлых a nemohoucích. Stráže musí chodit ve skupinách, aby jim někdo ze zálohy neprošpikoval kůži šípem nebo nožem. Je to smrdutá nevzhledná periferie.“

„A co druhé a první hradby?“ vyzvídala na Evelíně Sváta.

Pobavil ji jeho zájem a hned ochotně pokračovala: „Jó, mladý muži, uprostřed města bydlí elita. Ulice dostatečně široké pro kočáry, nádherné domy se spoustou služebnictva, kasárna péesky, škola pro bohaté, sanatorium, malé luxusní tržiště, lázně, knihovna a klášter. Tam se obyčejný člověk podívá jen v době slavností, pokud získá pozvánku. A co je na prvních hradbách, ti nepovím, je to nejpřísněji střežená oblast. Jen málo obyčejných lidí navštíví sídlo krále a vládnoucího rodu Deliů. Pouze výjimečně je lidem umožněno navštívit chrám a projít se po horním patře vyhlídky. Jednou jsem se na takovou prohlídku vypravila. Vystála jsem strašně dlouhou frontu v příšerném vedru, což mi zkazilo celý zážitek.“

„Zdá se, že máte ve městě neuvěřitelné množství stráží,“ podotkl zamyšleně Vron.

„Máme,“ přikývla žena, „u nás se důsledně dbá na pořádek a stráže chtějí mít přehled o každém, kdo se v Quinwalu motá. Tak mě napadá, že by bylo dobré mít s sebou nějaké doporučující dopisy. Nejlépe od výše postavených seriózních lidí, třeba od šéfa ochránců, od městského soudce nebo ředitele školy. Znáte někoho

takového? Udělal by to pro vás? Hodně by se tím usnadnilo jednání před bránami, až budeme strážím vysvětlovat, proč jste se rozhodli navštívit Quinwal.“

„Stačil by doporučující dopis od Bdělého?“ zeptal se napůl ironicky a napůl vážně Vron.

Evelína zalapala po dechu a vykulila oči: „No to by bylo naprosto úžasné! Nejspíš by vás pak pustili i na druhé hradby.“

Vzápětí se ale zamyslela a potřásla hlavou: „Jenže na druhou stranu by vám asi zakázali se courat po přístavu a kolem pátých hradeb. A jestliže chcete najít pana Xara, hledala bych ho právě tam.“

„V pořádku, já už něco vymyslím,“ mávl rukou Vron. „Ještě řekněte Hance, co si má sbalit, protože loď odplouvá už pozítří odpoledne.“

Evelína povídala dlouho do večera, a kdyby ji Vron nezarazil, asi by byla schopná vydržet celou noc.

Další den měla Hanka nabitý událostmi. Když se večer konečně vrátila do stromového domku, kamarádi se nemohli dočkat jejího vyprávění.

„Jak jsi dopadla u harpyjí?“ vyzvídal Sváťa.

„Připadala jsem si jak na nějakém představení. V sále bylo snad padesát harpyjí a trvalo skoro dvě hodiny, než jsem zodpověděla všechny jejich otázky. Fakt jsem si oddychla, když to skončilo. Kelaina mě pak vyprovodila do přemístovacího sálu a věnovala mi jedno mizerné neužitečné kouzlo.“

„Neužitečné?“ podivil se Sváťa.

„Ále,“ mávla Hanka znechuceně rukou, „myslím, že ho nikdy v životě nepoužiju.“

„Tak už se konečně pochlub a nenapínej nás,“ byl zvědavý i Rafan.

Dívka položila ukazováček na spánek, sevřela prostředníček a palec pravé ruky a vzniklým okénkem se podívala po svých kamarádech.

„Hele, co vlastně na nás zkoušíš?“ zamračil se Sváťa.

„Kontroluji vaši pokrevní přízvěnost,“ ušklíbla se Hanka, „což je kouzlo, které mi Kelaina věnovala.“

„No a?“ povytáhl obočí Rafan.

„Kouzla nekouzla, pořád jste pro mě bráchové.“

„Hloupé fóry,“ brblal Sváťa a sáhl si pro další sušenku.

„A co jednorožci?“ zeptal se Rafan.

„Slavnostně prohlásili, že jsem plnohodnotným členem stáda.“

„Na to se neptám. Zajímá mě, jak se dívá R'íhan na tvou cestu k ostrovům.“

Hanka se zavrtěla a natáhla se pro sušenku. Odstrčila tulíka a z balíčku vylovila poslední kousek. Plavík vyčítavě naježil fousky a uraženě se k ní otočil ocáskem. Usmála se a rozlomila sušenku napůl. Tulík dělal dvě vteřiny fóry, a pak si milostivě nabízenou pochoutku vzal.

„No jasně,“ komentoval Hančino mlčení starší kamarád, „že se vůbec ptám. Nejspíš není tvým nápadem dvakrát nadšený, co?“

„Hm,“ neochotně přikývla, „musela jsem hodně dlouho vysvětlovat, že nechci jinou rodinu než tu jejich. Otec prohlásil, že kdyby mi mohl cestu zakázat, udělal by to. Prý pro moje dobro.“

„Možná má pravdu.“

„Jo.“

„Ale přesto pojeděš...“

„Jo.“

„Jak jinak! Zvědavá ženská...“ vzdychl Rafan a hodil okem po Sváťovi.

„Někdy je opravdu lepší nemít rodiče,“ vzdychl i Sváťa, „táta mi nepovolil tě doprovázet. Prý má Quinwal příliš nebezpečnou pověst.“

„Nevím, proč byste si měli dělat starosti, když se mnou jede Vron,“ řekla zlehčujícím tónem, aby nebylo vidět, jak ji mrzí, že ani jeden z nich se k ní nepřidá.

Začínala mít z celé akce nepříjemný pocit. R'íhanův nesouhlas s cestou do Quinwalu jí ležel v žaludku jako balvan. Chápala, čím se jednorožec cítí dotčený. Adoptoval ji a byl tím nejlepším otcem, jakého si mohla přát. Zdálo se mu nelogické, že chce Hanka hledat někoho, kdo má na svědomí život jejího bratra a po maléru s dračím vejcem se ani v nejmenším nezajímal o osud své dcery. Proč ho chceš poznat, ptal se jednorožec, a ona mu nedokázala své

pohnutky vysvětlit. Trochu ji utěšovalo, že bráška P'ujibo se přidal na její stranu a L'gala její rozhodnutí nekritizovala. Jen podotkla, že lidské emoce bývají dost často zdrojem potíží. Nakonec ji R'íhan tvrdě upozornil, aby se připravila na zklamání a trable. Při loučení smířlivě dodal, že je připraven nést následky Hančina rozhodnutí, ale že prosí cesty osudu, aby na ostrově při hledání neuspěla.

„Táta o Haberunu něco ví?“ zeptal se Sváti Rafan.

„Vyptával jsem se ho důkladně,“ kývl hlavou mladší kamarád, „ale moc informací z něj nevypadlo. Prý jeden z jeho bývalých spolubojovníků vyprávěl, že vyrostl ve městě za mořem, kde je nouze o magii a kde se čas od času objevují podivné nebezpečné zrůdy. Působil v jednotce, kterou posílali s těmi potvory bojovat. Když mu ale jedna z nich zabila před očima bratra, sbalil se a odjel z ostrova pryč. Už nikdy prý neuvažoval o návratu.“

„Evelína o žádných potvorách nemluvila,“ namítla Hanka.

„Taky bych o nich nemluvil, kdybych si pozval návštěvu,“ ušklíbl se Rafan, „ale kousek pravdy v téhle historce být může.“

„Proč myslíš?“

„Copak sis nevšimla, že i Vrona zarazil počet stráží v jednom městě? Jestliže se v nejbližším okolí vyskytují nebezpeční tvorové, dá se tím vysvětlit, k čemu potřebují tolik hradeb a ozbrojenců.“

„Nechceš si tu cestu ještě rozmyslet?“ zeptal se ustaraně Sváta.

„Vždyť budu na ostrově jenom týden. Pokud během té doby otce nenajdeme, vrátím se.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Plavba k Haberunu

Do přístavu se s Hankou a Vronem přišli rozloučit oba bratři i Zachariáš. „A podávej nám zprávy o všem, co tam zažiješ,“ nabádal kamarádku Sváťa.

„Vůbec ho neposlouchej,“ odstrčil bratra Rafan. „Jestli na místě nebude dost magie, bude lepší, když s ní nebudeš plýtvat na hlouposti.“

Najednou se Rafan zarazil, několikrát zamrkal a Sváťa ucítil, jak se mu bratrovy prsty bolestivě zaryly do lokte.

Dívka s Vronem už přecházela společně s Evelínou přes lodní můstek.

„Hanko!“

Otočila se a Vron se o ni málem přerazil.

„Pokud možno nelez na žádné vysoké vyhlídky,“ halekal za ní Rafan. Mávla rukou, aby věděl, že ho slyšela, a přešla na palubu. Vzhledem k povykujícím lidem na lodi i na hrázi se raději spojila s Rafanem přes psychickou dračí komunikaci a zeptala se: „Co máš proti vyhlídkám?“

„Právě jsem měl vizi,“ odpověděl jí v duchu, „někdo se tě snažil přehodit přes zábradlí zdobené tepaným vzorem květin a motýlů. Buď opatrná.“

„Neboj se, každé zábradlí si dobře prohlédnu,“ odpověděla mu vesele, zatímco loď zdvihala kotvu.

„Šťastnou cestu, sestřičko,“ ozval se v její mysli i Plamův hlas. Už si myslela, že jediný, kdo se neozve, bude R'íhan. Vtom však pocítila i jeho vlídnou psychickou vlnu.

„Buď rozumná a opatrná,“ starostlivě ji nabádal jednorožec, „nevím, jestli se odtamtud uslyšíme. Chci tě jen ujistit o tom, že i když děláš hlouposti, pořád tě máme stejně rádi.“

„Já vás také, na tom se vůbec nic nezmění, ať už má cesta dopadne jakkoliv.“

Cítila obrovskou úlevu, že jí R'íhan rozhodnutí pátrat po otci nezazlívá.

Lod' nabrala vítr do plachet a za zpěněnou brázdou lodi se postavičky na břehu rychle zmenšovaly.

Zpočátku Hanka trávila většinu času na lodi s Evelínou a Vronem. Brzo ale zjistila, že je nad její síly v jednom kuse poslouchat svou bývalou chůvu, i když některé vyprávění z doby, kdy ještě jako malá měla bratra a rodiče, bylo docela zajímavé. Stále častěji se potulovala po palubě a s oblibou se opírala o zábradlí na přídi, kde v tichosti pozorovala zvlněnou mořskou hladinu. Mohla si přitom na dálku povídat se svými přáteli a byla ráda, že se nenaplnily obavy, že vzdálenost jejich komunikaci znemožní.

Jednou večer bylo její místo na přídi obsazeno jinými pasažéry, proto se přesunula na záď, kde měl službu hubený, zamračený kormidelník s tváří rozbrázděnou vráskami a ošlehanou větrem. Evidentně ho trápil suchý kašel. Po jednom zvlášť úporném záchvatu, houkl na Hanku.

„Hej, děvče.“

Otočila se a on pokračoval: „Neskočila bys mi prosím k lodnímu kuchaři pro něco k pití?“

„Proč ne. A co byste chtěl? Vodu nebo čaj?“

„Pověz mu, aby poslal Fahadovi jeho medicínu.“

Hanka se vydala do lodní kuchyně. Kuchař se zasmál, když uslyšel vzkaz.

„Přísahám, že ten starej lump kašle jen proto, aby moh beztrestně chlastat,“ šklebil se a podával dívce velký plechový hrnek, kde byl čaj napůl s kořalkou. Loď brázdila klidné vody, takže při cestě na palubu ani nic nerozbryndala.

„Díky,“ zasípal muž a na jeden zátah vyprázdnil půl hrnku. A že to byl velký hrnek!

Známost s kormidelníkem se ukázala jako nadmíru zábavná a kupodivu i užitečná. Ač na to nevypadal, stal se pro Hanku důležitějším zdrojem informací než Evelína. Díky němu si vytvořila dost jasnou představu o poměrech ve městě. Vojenský režim byl podle mužova vyjádření velice svazující a všudypřítomné hlídky se staraly, aby do prostoru druhých a třetích hradeb neproklouzla ani vetřelecká myš. Bez dokladů se v centru města nemohl zdržovat nikdo cizí. Při dobrých známostech a dostatku peněz byla jistá šance pohybovat se na čtvrtých hradbách, aniž by člověka vyhmátly stráže. Čtvrté hradby představovaly obrovské obchodní prostranství, které nebylo v lidských silách uhlídat. Podle námořníka názoru se tu dalo koupit kdec – zbraně, otroci, chlast, kuřivo, magické předměty, cizokrajné ovoce, prostě všechno potřebné. Záleželo jen na množství peněz nebo drahokamů v kapsách zákazníka.

„A kdybych potřebovala vypátrat nějakého konkrétního člověka, jak to mám zařídit?“ vyptávala se dívka, dokud byl námořník ochotný odpovídat.

„Najmeš si čmuchacího psa.“

„Prosím?“

„No, na druhých hradbách je velký detektivní úřad s oficiálním názvem Palác seriózních informatiků. PSI – rozumíš? Prostě čmuchalové. A tam ti dohodí odborníka podle toho, co hledáš a kolik si můžeš dovolit investovat prostředků. Slyšel jsem, že si psi kromě oficiální gáže nechávají platit ještě bokem. Když jim nenabídneš extra prémii, prý toho pro klienta moc neudělají.“

„Hm. A někdo spolehlivější a levnější by k dispozici nebyl?“

„Jedině si najmout nezaměstnaného tuláka. Tím ale riskuješ, že padneš na lumpa, který tě při nejbližší příležitosti okrade nebo zabije.“

„Fajn výběr... A kdybych hledala sama?“

„V takovém případě tě na čtvrtých nebo na pátých hradbách okradou docela určitě.“

„Jen ať si zkusí okrást čarodějku!“

Kormidelník se rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas.

„Podobnou výzvu ani nevyslovuj nahlas.“

„A proč?“

„Protože tě neokradou jen o peníze, ale i o magii.“

„Nemyslím, že by se to někomu podařilo,“ prohlásila Hanka sebevědomě.

Kormidelník přimhouřil oči a zašklebil se. Dívka měla pocit, jako by se loď zhoupla na nějaké větší vlně.

„Páni,“ mlaskl uznale muž a protáhl si prsty na ruku, „jsi úplná studnice magie.“

Hanka zalapala po dechu. Měla pocit, že se slabostí svalí na palubu.

„Na, napij se,“ podal jí námořník svůj plecháč. Dívka si automaticky lokla a rozkašlala se, jak ji palčivá tekutina zaštipala v krku.

„Co jste mi to provedl?“ zasípala vztekle.

„Poskytl jsem ti malou ukázkou toho, co tě čeká, když necháš svou energii nechráněnou. Ale neboj se, zatím brázdíme dobré vody a do zítřka se ti magie znovu doplní. Úplně jiná situace však

nastane, až doplujeme za Dračí zuby. Od té chvíle už se ti žádná ztracená energie neobnoví.“

„Chcete říct, že na ostrově není žádný magický zdroj? Vůbec žádný?“

„Přesně tak. Máš jen, co sis přinesla v sobě nebo v magických předmětech.“

„Jenomže budu-li plýtvat energií na ochranu před zloději magie, dopadnu stejně, jako kdyby mi magii ukradli...“

„Dokážeš-li z kuchaře vymámit ještě jeden hrnek mojí medicíny, naučím tě, jak se chráním já. Mám to od bratrance, co slouží u PS. Jde o jednoduchou a magicky skoro zanedbatelnou obranu. Máš zájem?“

„Ok, zkusím vám přinést ještě jedno pití.“

„Hodná holka,“ přikývl námořník a rozkašlal se.

Kuchař se zarputile bránil a vrtěl hlavou. Teprve když mu dívka slíbila, že přijde příští den do kuchyně pomoci s obědem, zdráhavě jí vydal ještě jednu várku nápoje pro kormidelníka.

„Já věděl, že to dokážeš,“ spokojeně se šklebil muž a pokynul Hance, aby se u něj posadila. Zahákl kormidlo do provazu, napil se a vážně na ni pohlédl.

„A ne že někomu prozradíš, kdo tě učil,“ podotkl tiše. „Umíš ve své mysli vytvarovat krychli?“

Když přikývla, pokračoval: „V duchu si představ, že veškerou svou energii nacpeš do té krychle. Akce je spojena s říkankou, aby se člověku rychleji dostalo do krve počítání stěn a hran. Za-ví-rám – ma-gi-i – stě-ny – ji – při-kry-jí – pro – mě – jen – kaž-dý – den. Na prvních šest slabik zpevňuješ kolem aury šest plošek krychle a na dvanáct zbývajících slabik fixuješ všechny spojovací hrany. Vnější části stěn musí být zrcadlové, aby se od nich odrazil každý pokus narušit tvou auru. Příklad za mnou zítra, až se ti vrátí magie, vyzkoušíme, jak si poradíš.“

Hanka si chtěla večer promluvit s Vronem, ale před Evelínou prostě neměla příležitost. Žena brebentila nepřetržitě celý den, až jednoho brněly uši. Hanka byla zvědavá, jak vypadá její manžel a jak dokáže přežít tenhle nekonečný hlasový doprovod. Nakonec se musela s Vronem spojit pomocí mentální dračí komunikace, aby se

s ním podělila o nové zážitky. Po dalších pár dnech na palubě se oba naučili ignorovat Evelínin proud řeči a věnovat se svým myšlenkám. Přesto si oddechli, když chůva mezi cestujícími objevila několik dalších osob, které byly ochotny se bavit, tedy přesněji řečeno naslouchat.

Hanka se kormidelníkovu říkanku i s kouzlem naučila během dvou dnů. Poprvé omylem zafixovala dvě stejné hrany krychle a jednu vynechala, což znamenalo, že opět přišla o magii. Druhý den si dala pozor a námořník ji pochválil.

„Je nejvyšší čas, žes to zvládla,“ pokýval hlavou, „zítra proplováme kolem Dračích zubů a překročíme hranici magického území. Každé ráno si opevni auru říkankou. Až ti její rytmus přejde do krve, nepocítíš žádné viditelné ztráty magie. Ve městě se sice krádež magie považuje za hnusný zločin, ale jakmile o energii přijdeš, už ti ji nikdo nenahradí. A krást ji někomu jinému nedoporučuji, mohla bys špatně skončit. Mnozí berou v Quinwalu spravedlnost do vlastních rukou a kvůli tomuhle přečinu se i zabíjí. Tak bacha na to.“

„Díky, nerada bych skončila úplně bez magie.“

„Není zač, fajn se s tebou povídá a příjemně ubíhá cesta. Dnes navečer se ale na lůžku připoutej, v noci s námi budou vlny pěkně házet.“

„Jak to víte?“ rozhlédla se Hanka po modré obloze.

„Proč myslíš, že kapitán toleruje ochlastu u kormidla? Můj magický cit pro počasí tuhle loď ochraňuje už pět let. Na magickém území dokážu úspěšně vylepšovat její stabilitu.“

„A přesto žijete v Quinwalu, kde není magie?“

„Nemyl se, v mém městě je spousta magie, jenom se nedá doplňovat běžným způsobem.“

„Takže dokážete chránit loď i za Dračími zuby?“

„Hele, nemám ani zdaleka takovou magickou sílu jako ty, musím s ní zacházet opatrně. Obvykle si ale poradím i na území bez magie. Pak jsem ovšem celý týden, co strávím ve městě, totálně na nule.“

„A co magický kámen, kam byste si mohl svou energii uložit?“

„Jó, děvče, na to moje gáže nestačí, kouzelné věci jsou příliš drahé.“

Hanka si pomyslela, že ho asi na lodi špatně platí, ale když večer o kormidelníkovi mluvila s Vronem, její přítel se jen zasmál.

„Taková inteligentní holka, a pořád naivní. Kdyby svou mzdu v přístavu neprochlastal, mohl by mít kamenů celý náhrdelník. Zrovna dnes jsem o něm mluvil s kapitánem. Prý mu osobně takové kameny koupil už tři. Jenže kormidelník je při nejbližší příležitosti zpeněží, aby měl na chlast. Normálním životem vlastně žije jen během plavby, kdy dostává přiděl kořalky pouze od kuchaře v omezeném množství.“

Hanka nechápavě zavrtěla hlavou: „Nechápu, proč to dělá. Vždyť je docela fajn a mluví rozumně.“

„Vypěstoval si závislost na alkoholu a není v jeho silách odolat skleničce, když ji uvidí. Jestli přemýšlíš o tom, jak mu podat pomocnou ruku, ani se nesnaž. Závislosti se může zbavit jen on sám.“

Rozhodla se, že si ještě ráno s kormidelníkem na tohle téma promluví. Bohužel netušila, že bude mít úplně jiné starosti. A nejen ona.

Večer se pochopitelně zapomněla na lůžku zajistit úvazem, takže se během spánku, podobně jako Evelína, při jednom obzvlášť velkém výkyvu lodi ocitla na podlaze kajuty.

„Sakra,“ zaklela, „kormidelník měl pravdu, že to bude v noci házet.“

„Snad se, Haničko, nebavíš s tím nechutným ožralou?“ zděsila se její spolubydlící.

„Co na tom? Je to docela zajímavý chlapík,“ odsekla dívka, když se snažila Evelíně pomoci zpět na lůžko.

„Cože?! Takový otrapa! Pro dámu tvého věku a postavení je naprosto nevhodné se s ním stýkat. Taková ostuda!

Uvědomuješ si, do jakého světla stavíš mě, osobu ze třetích hradeb? Napadlo tě vůbec, jak si můžeš poškodit vlastní pověst? Ten člověk je naprosto pod tvoji úroveň, je nebetyčná hloupost ztrácet čas právě s ním...“

Hanka přestala poslouchat, co Evelína drmolí, a jen si povzdechla. Začínala litovat, že si kazí prázdniny zdlouhavým výletem na podivný ostrov. Plavba ve společnosti bývalé chůvy jí

připadala neúnosně vyčerpávající. Naštěstí už zítra dorazí do přístavu a Quinwal jim otevře své hradby.

Ráno se vzbudila pozdě a měla sotva čas sbalit si věci. Náhle začalo být na palubě rušno. Neváhala a hbitě vyběhla nahoru. Kapitán, lodník a několik cestujících stáli v hloučku na přídi a podávali si dalekohled.

„Na mou duši, nikdo tam není. Guanová tvrz je bez posádky,“ vrtěl hlavou námořník, „to je po čertech divné.“

„Pantevare,“ obrátil se kapitán na svého zástupce, „dej spustit plachty a vyšli čtyři muže, ať zjistí, zda můžeme bezpečně proplout. Ani bych se nedivil, kdyby byl řetěz v obranné pozici.“

„Napadá vás něco, co by vysvětlovalo nepřítomnost stráží v průlivu?“ zeptal se nervózně jeden z cestujících.

„Co když je ve městě epidemie nebo válečný konflikt?“

„Moji muži prověří situaci, než zakotvíme, abychom se nedostali do potíží. I já jsem znepokojený.“

Nervozita se po lodi šířila jako požár. Evelína začala spínat ruce a obtěžovat spolucestující divokými vizemi o tom, co se mohlo stát. Vůbec nepostřehla, jak se jí ostatní snaží vyhnout a obracejí za jejími zády oči v sloup. Momentálně byla vskutku nesnesitelná.

„Sklapněte už konečně!“ nevydržel její lamentování Vron a nerudně ji okřikl.

„Bože,“ špitla a pohlédla na Vrona s obdivem, „vy jste úplně jako můj manžel.“ Hanka překvapeně zamrkala a s úlevou vydechla, protože její bývalá chůva opravdu zmlkla.

Všichni se nahrnuli na před, aby viděli na posádku průzkumného člunu. Ta přistála na jedné straně průlivu, vyplašila obrovské hejno rybáků a na chvíli zmizela uvnitř pevnůstky. Když se muži vrátili, gestikulací naznačili, že loď může proplout. Kormidelník opatrně vmanévroval do průlivu a loď vzala člun se svými námořníky do vleku.

Po obeplutí skal je uvítal výhled na pevninu. Skalnatý průliv se nečekaně rozevřel do velké zátoky s písčítými břehy. Přístavní část byla zpevněna kamennými kvádry, nad které vyčnívalo dřevěné molo. Město bylo původně vystavěno kolem neobvykle mohutného a vysokého skalního útvaru. Zdálky připomínal vztyčený zahnutý

dráp. S úžasem pozorovala, jak jsou tu domy nalepené jeden na druhý, až připomínají gigantické mraveniště. Quinwal byl viditelně rozdělený pásy obranných hradeb. Bílá stavba úplně na vrcholu připomínala chrám. Jak se přibližovali k přístavu, dalo se zahlédnout stále víc podrobností a výrazně vynikla i mohutnost a výška hradeb.

Kapitán zakotvil kus od břehu a pokynul člunu, aby vyrazil k molu a zjistil, co se děje. Námořníci se opřeli do vesel a během dvaceti minut byli na místě. Okamžitě se kolem nich seběhli lidé a několik minut si s nimi povídali. Napětí na lodi by se dalo krájet. Nakonec jeden z námořníků zamával rukou, aby loď přistála.

Hospoda na třetích hradbách

Konečně uvázali námořníci lana u přístavního mola. Cestující se rozběhli pro svá zavazadla a těšili se na pevnou zem. Zvolna se řadili podél zábradlí, aby mohli vystoupit.

V příštím okamžiku se situace v přístavu radikálně změnila. Čumilové na hrázi a na molu odhodili přestrojení, vytasili zbraně a ti nejbližší vtrhli na loď. Než se kdo vzpamatoval, ocitl se v dosahu meče nebo samostřílu.

„Zachovejte klid prosím,“ ozval se zvučný hlas a mezi cestujícími se objevil muž v černém. „Nemějte obavy, nehrozí vám žádná újma na zdraví ani na majetku. Během vaší nepřítomnosti došlo k několika menším změnám na vládních místech, ale v podstatě město funguje stejně jako dřív. Jen vás musíme každého osobně prověřit na strážnici, jak žádají předpisy. Takže nedělejte potíže a následujte mě.

Pak se budete moci vrátit na loď a vyzvednout si svá zavazadla.“

Jeden po druhém se uprostřed ozbrojeného špalíru vydali naznačeným směrem. Hanka pohledem zavadila o Vronovy oči, aby se ujistila, má-li poslechnout. Její přítel jen nepatrně kývl a zařadil se těsně před ni. U mola zakopl a jako nechtěně vrazil do Hanky. Do ruky jí při tom vtiskl obálku.

„Tvoje doklady,“ sotva pohnul rty, aby ho slyšela jen ona. Rychle strčila papíry do rukávu a ve vhodné chvíli je přesunula do kapsy. Sice nechápala, proč takové tajnosti, ale věřila Vronovu úsudku. Zřejmě má ke svému chování důvod.

Když se ocitli v kanceláři, udiveně si protřela oči. Vron tu s nimi nebyl, zato se nedal přeslechnout pronikavý Evelínin hlas, jímž se dožadovala svých práv a protestovala proti razítku, které jí úředník otiskl na hřbet ruky.

„Razítko si musíte nechat na úřadě obnovit dřív, než zmizí jeho čitelnost, jinak už se na třetí hradby nedostanete, rozumíte mi?!“

„Přivezla jsem si s sebou hosta, tak doufám, že v tomhle případě...“

„Razítka jsou povinná pro všechny,“ kývl úředník na Hanku, aby přistoupila. Podala mu obálku, kterou jí podstrčil Vron. Muž vytáhl papíry a jeho tvář rozkvetla údivem.

„Okamžik strpení,“ zakoktal a vtrhl do dveří za sebou. Po chvíli se objevil ve společnosti tloušťíka s dobrosrdečným výrazem na tváři.

„Ale to je samozřejmé, že hosty nebudeme značkovat jako dobytek,“ rozplýval se a vykročil k Hance. Natáhl ruku a podal jí jakousi destičku na šňůrce. „Kdybyste toto laskavě u sebe nosila během pohybu v naší městské lokalitě, bylo by to od vás, slečno, velice milé a prozíravé. Budete-li mít zájem si prohlédnout i naše druhé hradby, rádi vám poskytneme průvodce a ukážeme vše zajímavé, co je tu k vidění. Čtvrté a páté hradby raději nenavštěvujte, momentálně není všude zcela bezpečno. Je nám velkou ctí a potěšením vás uvítat v Quinwalu.“

Vrátil Hance doklady a klaněl se málem až k zemi, když spolu s Evelínou odcházely.

„Koukám, že ti Vron sehnal opravdu skvělé doporučující listy,“ pokývala chůva spokojeně hlavou.

„Zajímalo by mě, kam zmizel,“ rozhlížela se Hanka kolem sebe, ale po příteli jako by se slehla zem.

„To nevím,“ zavrtěla hlavou Evelína, „mně jenom přikázal, abych o něm vůbec nemluvila.“

„A co zavazadla?“

„Vidíš, málem bych na ně v tom zmatku zapomněla. Musím co nejdřív sehnat nosiče. Počkej na mě, hned jsem zpátky.“

Evelína se obrátila na hubeného člověka lelkujícího u mola. K Hance se mezitím přitočil shrbený žebrák. Právě když se chtěla odtáhnout, odhrnul špinavý hadr, který mu halil tvář a spiklenecky na ni mrkl. Vronovo přestrojení působilo vskutku autenticky.

„Fuj, ty smrdíš,“ ušklíbla se na něj.

„No jasně. Bez toho smradu by převlek nefungoval,“ podrbal se na rameni, „bohužel v tom hadru byly i blechy, a než jsem je vyhnal, stačily mě mrchy pokousat. No nic. Jsem tu hlavně proto, abych ti dal do opatrování měšec. Dobře ho schovej, ať máme dostatek prostředků na nečekaná vydání. Najdeš v něm i pár kamínků s magií, kdybys ji potřebovala doplnit.“

„Proč jsi ho nenechal v mém zavazadle na palubě?“ podivila se Hanka.

„Protože by ses s ním už nemusela shledat. Víš, co se dělo na lodi po našem odchodu? Do kajut vtrhli lidé a prohledali úplně všechno. Kdyby měšec objevili, zřejmě by skončil v úplně jiné kapse než v naší. O tvé zbrani ani nemluvě. Na, tady ji máš,“ podal Hance její lovecký tesák vyrobený u trpaslíků. Rychle si ho zastrčila pod oblečení.

„Co hodláš podniknout?“ zeptala se.

„Omrknu zdejší přístavní krčmy a bazary. Kdybych natrefil na něco zajímavého, ozvu se. Pokud nic nenajdu, objevím se za tři dny a poradíme se, co dál. Kdybys mě potřebovala, použij dračí komunikaci. Jinak s magií šetři, člověk nikdy neví, kdy ji bude naléhavě potřebovat.“

„Koukej odprejsknout, ty jeden hnusnej pobudo,“ halekala už zdálky vracející se Evelína.

„Vidím, že se o tebe tvá chůva bojí. Raději mizím,“ zahalil si tvář Vron, „abys náhodou v mé blízkosti nenačichla.“

„Dávej na sebe pozor,“ mrkla na něj Hanka a sledovala, jak se její přítel celý zkroucený belhá pryč.

„Haničko, holka jedna nešťastná, nemůžeš se tu vybavovat s každým individuem, které se na tebe zkouší přilepit. Pojd' honem, musíme dohlédnout, aby nosiči naložili na vůz všechna naše zavazadla.“

Evelína byla, co se týkalo organizování práce, rozený generál. Pod jejím dozorem se všechno přesunulo na vůz, tažený dvěma muži, a za pomoci dalších dvou chlápků se kodrcali cestou k hlavní bráně střežené nejméně osmi vojáky. Hanka měla sto chutí se přidat k mužům, kteří pomáhali vůz tlačit, ale při pohledu na chůvu si svůj nápad rozmyslela. Musela to být pěkná makačka, protože cesta vedla strmě do kopce. Za druhou městskou bránou se tahouni u jejich vozíku vyměnili, protože ti první neměli oprávnění pro třetí hradby.

Třetí brána vypadala mnohem honosněji než první dvě. Boky měla zdobené barevným květinovým motivem a portál hlavami koní. Přitom tu Hanka nikde žádného koně vůbec nezahlédla. Dláždění za bránou bylo méně hrbolaté a lidé působili důstojně a úpravně, skoro jako v Santareně.

Zastavili se před barákem z červených cihel, který měl přes celé průčelí mozaikový obraz rajske zahrady. Na Hanku příliš útulně nepůsobil. Vstříc jim vyšel muž mohutného vzrůstu s plnovousem, kterým by mohl směle konkurovat i trpaslíkům.

„Josífku, ani nevíš, jak ráda tě zase vidím,“ spráskla ruce Evelína a vrhla se k muži, aby mu dala mlaskavou pusu na tvář.

„No, holka,“ plácnul ji muž po zadku, až nadskočila, „trochu jsem se o tebe bál, ale teď už je zase všechno v cajku. Tak ukaž, co jsi přivezla.“

Evelína představila Hanku a krátce vysvětlila, proč přijela.

„Tak to sis na hledání vybrala špatnej čas, děvenko,“ zavrtěl pochybovačně hlavou chůvin manžel, „ale vítej u nás a chovej se tu jako doma.“

Bez řečí se chopil zavazadel a ve chvílce všechno přemístil dovnitř. Prostorná chodba se zaplnila vaky a bednami. Evelína dívku zavedla po schodech do nejvyššího patra a otevřela dveře do útulné místnosti, kde se Hance okamžitě zalíbilo.

„Tady se můžeš umýt, převléknout, a až budeš hotová, přijď dolů na oběd.“

Hanka si vybalila oblečení a vyhlédla z okna. Už předtím si všimla, že město si na zeleň v ulicích moc nepotrpí. Jen tu a tam nějaká květina na balkoně a několik pnoucích keřků, jinak byly všude kolem domy, zdi a další domy. Pouze zapadlé kouty byly zarostlé skomírajícím trnitým křovím.

Sešla pomalu dolů a zastihla Evelínu, jak se rozčiluje nad jednou bednou.

„Budu muset podat stížnost, někdo z bedny ukradl dva artefakty, co jsem je vezla na magické dobití.“

„Uklidni se. Komu ty věci patřily?“ naklonil se nad bednu její muž.

„Soudci Seanovi a nadstrážmistru Gedovi. To přece nemohu jen tak přejít. Hned zítra ráno zajdu na strážnici.“

„Nezajdeš nikam,“ rázně prohlásil Josef, „Sean i Geda už nejsou ve svých funkcích, nejspíš skončili v žaláři. A každý, kdo strčí na strážnici nos, koleduje si o zařazení mezi otroky. Ty vůbec nemáš ponětí, co se tu děje od chvíle, kdy se k moci dostali Rasiové. Bud’

ráda, že tě bez problémů pustili domů i se zavazadly. A ne aby sis pouštěla v hospodě pusu na špacír. Každé nevhodné slovo může být tvoje jízdenka do podzemí. Mysli na naši bezpečnost a chovej se podle toho.“

„Jistě, Josítku,“ pokorně kývla Evelína.

Hanka hlučně seběhla zbytek schodů.

„Tak co, děvče, jak se ti u nás líbí?“ zahalekal muž.

„Ještě nevím, z Quinwalu jsem toho moc neviděla,“ usmála se na něj.

„A možná ani neuvidíš. Samotnou tě do města rozhodně nepustíme.“

„Stráží bych se nebála, Hanka má s sebou skvělé doporučující listy. Spíš mám obavy, aby ji někdo neokradl,“ podotkla Evelína.

„Víte co, děvčata? Pojdme na oběd a necháme si všechno projít hlavou a žaludkem,“ kývl směrem ke kuchyni Josef.

„Jaká je situace v lokále? Přišlo hodně lidí?“ zeptala se Evelína muže, který nervózně podupával u kuchařky.

„Je tam vosum novejch strážnejch a hrozně buzerujou,“ otráveně se zatvářil číšník.

„V tom případě lokál vynecháme a najíme se vzadu v kuchyni,“ rozhodl Josef a všichni tři se usadili v koutku pod oknem. Po výborné nudlové polévce následovalo kuře na zelenině a Hance opravdu chutnalo.

„Přidej do přelivu ještě špetku tymiánu,“ houkla na kuchařku Evelína.

„Proč? Jídlo je výborné,“ namítla Hanka.

„Samozřejmě. Proto k nám chodí tolik lidí.“

„Většina jich bohužel odešla, když dorazili strážní,“ ušklíbl se číšník a vyrazil s naservírovanými porcemi do lokálu.

„Možná bychom mohli Hanku svěřit Gábině,“ navrhla nesměle Evelína.

„Pokud neopustí třetí hradby, tak souhlasím,“ přikývl manžel a odstrčil prázdný talíř.

„Kde je Gábina?“ zeptala se Evelína kuchařky.

„Ve skladu třídí dovezené zásoby.“

„Výborně. Zajdeme za ní.“

Hanka byla zvědavá, komu ji chtějí svěřit. Byla téměř šokovaná, když je v místnosti pozdravila malá holka, na první pohled mnohem mladší než Hanka, s bohatou záplavou černých vlasů a nádhernými řasami, za kterými jiskřily šibalské oči.

„Co je? Mám nějaký průšvih, paní?“ vykulila polekaně svá krásná kukadla a ve tváři nasadila odzbrojující andělský výraz.

„Hele, holka, schovej si ty svoje sladký kukuče pro hosty. Momentálně mám na tebe prosbu.“

„Mám jít za strážnými?“ hádala a její obličej prošel tak radikální proměnou, že znenadání vypadala, jako by ji bolelo břicho.

Evelíně zacukal v koutcích úst úsměv.

„Dneska ne. Ale moje vzácná návštěva by potřebovala průvodce po městě. Jestli ti tahle role není proti srsti, můžeš odpoledne ukázat Hance všechno zajímavé na území třetích hradeb.“

Dívčin výraz se opět jako mávnutím kouzelného proutku změnil a oči se rozhořely nadšením: „Takový úkol se mi líbí. Moc ráda.“

„Nenech se mýlit její roztomilostí a mládím,“ otočila se Evelína k Hance, „Gábina je protřelé kvítko, které vyrostlo v čertově zahrádce. Zná všechny záludnosti města a doufám, že na tebe dá pozor.“

Gábina před procházkou trvala na tom, aby si Hanka oblékla svoje nejšedivější šaty a vlasy jí zapletla do podivného drdolu. Sama vypadala podobně, navíc si vlasy přetáhla divnou potrhanou sítkou a přes ramena si hodila bezbarvý pomačkaný přehoz. Rázem z ní byla nezajímavá holka, za níž se nikdo neohlédne.

„A nezapomeň si doklady a pečeť volného pohybu. Počkám na tebe před vchodem.“ Gábina dopřála Hance kousek soukromí, čehož dívka využila k tomu, aby si pod oblečení připnula svoji dýku a vzala si prostředky na případné nakupování.

Jakmile seběhla dolů, našla Gábinu netrpělivě přešlapující u vchodu.

„Nejdřív se stavíme v chrámu, abych zapálila svíčku za dnešní skvělé odpoledne,“ zatáhla dívka Hanku do malého kostelíku poblíž brány.

Vnitřek svatostánku byl vybaven skromněji, než by se na třetích hradbách dalo očekávat. Pod oltářem hořely desítky svíček a právě

sem Gábina zamířila. Místo pro svíčku vybírala tak pečlivě, až to přivábilo Hančinu pozornost. Měla z jejího chování dojem, že nehledá místo, ale něco jiného. Zvedla hlavu, jako by si prohlížela malby na stropě, ale koutkem oka sledovala svou malou průvodkyni. A opravdu – její ručka se natáhla mezi svíčky a Gábina se rychle ohlédla po Hance. Ukolébaná tím, že si prohlíží kostel, rozvinula malý lístek a rychle si ho přečetla. Vzápětí ho zapálila nad plamínkem a upustila hořící papírek do záplavy vosku mezi svíčkami. Hanka nadále předstírala zájem o výzdobu kostela.

„Na třetích hradbách mají i hezčí kostel, taky ti ho ukážu. Tenhle je určený pro chudé a je otevřený nepřetržitě i v noci.

Ani ho nemusí nikdo hlídat, protože tu není co ukrást,“ usmála se sladce Gábina a pokynula rukou k východu.

„A kam teď?“ zeptala se Hanka.

„Vezmeme to po třetí okružní. Vede kolem celého města a asi po třech hodinách ostré chůze nás zavede přímo k hospodě. Jestli ale nemáš zájem o tak dlouhou procházku, můžeme to otočit domů dřív. Klidně si řekni.“

„Ráda se projdu okolo města,“ usmála se Hanka.

„Fajn, ale nejdřív ti ukážu obchodní čtvrtí. Můžeš si tam vyhlídnout nějaké suvenýry.“

Hance připadalo zvláštní, že zdejšími ulicemi prochází jen velice málo lidí. V obchodní čtvrti by čekala větší hemžení. Těch pár zákazníků, které zahlédla, ani nestálo za řeč.

„Tohle je obchod s magickými drobnostmi,“ zatáhla průvodkyně Hanku do obchůdku hustě zaplněného regály. Hned na první pohled dospěla Hanka k názoru, že se jedná spíš o šunt než o seriózní zboží.

„Porozhlédni se a nepospíchej, já zatím skočím za majitelem a vymámím z něj slevu na všechno, co si vybereš,“ postrčila ji Gábina mezi regály a sama se propletla mezi vystaveným zbožím kamsi dozadu.

Hanka se za jejími zády ušklíbala. Tohle děvče nestoudně využívá společné procházky k tomu, aby zamaskovalo svůj vlastní odpolední program. Rozhodla se obětovat trochu magie a poslechnout si, co Gábina vzadu s obchodníkem projednává.

„...nesmysl! Je zbytečné, abych tam ztrácela čas. Oba jsou podělaní až za ušima, garantuju ti, že od nich nehrozí ani to nejmenší.“

„Copak? V hospodě se ti nelíbí?“

„Nic moc, celé dny makám jako mourovatá.“

„Však ono tě neubude. Víš, co si myslím já? Že se pleteš. Josef rozhodně nepatří do kategorie podělaných. Navíc provozuje oblíbenou hospodu, a jestli se někde paktuje odboj, pak nejspíš u něj. Takže buď tak laskavá a měj i nadále oči otevřené.“

„Pokud budou v Josefově lokále tvrdnout naši strážní, nikdo se jim pod nosem paktovat nebude, za to ti ručím.“

„Naši strážní říkáš? Neměj strach, návštěvu hospody jim zatrhne. A ty buď ve střehu!“

„To se ti snadno řekne. Hodili mi na krk nějakou hloupou cizinku, co k nim přijela na návštěvu. Musím s ní teď courat po městě.“

„Přesně proto potřebujeme, abys u Josefa zůstala. Ta holka má doporučující list od samotného Bdělého. Možná už se doslechl o převratu v Quinwalu a vyslal ji k nám jako tajného pozorovatele.“

„Ale kdepak! Hledá tu svého ztraceného fotra. O převratu při příjezdu nic nevěděla.“

„Skvělá záminka, aby mohla courat po celém městě. Nepodceňuj ji. Je důležité, aby viděla jen klidné a fungující město.“

„A co když se bude chtít kouknout i na čtvrté a páté hradby?“

„Na páté ji nepustíš, ostatně, tam ji nepustí ani Josef, jestli má dost rozumu, ale můžeš ji zítra vzít na potravinový trh do čtyřky. Posílíme stráže, aby se nic nesemlelo.“

„No, když myslíš,“ odpověděla otráveně Gábina, „postarám se, aby viděla jen dobře střežená nudná místa.“

Dívka se vrátila k Hance takovou rychlostí, že měla co dělat, aby zrušila kouzlo a sáhla do regálu po první věci, která jí padla do ruky. Byl to nepříliš povedený náramek s velkým těžkým kamenem.

„Skvělá volba,“ usmála se celým obličejem Gábina. Vzápětí se k nim došoural i obchodník – malý plešatý muž s jiskrnými očima.

„To drahé zboží, na něj žádná sleva nevztahovat,“ hovořil najednou s cizokrajným přízvukem.

„V tom případě ho nechci,“ položila Hanka náramek zpět v naději, že si ho nebude muset koupit.

Gábina si jako nedopatřením rozpustila vlasy, sladce zamrkala a rozehrála nádherné představení o tom, jak svůdná dívka vymámí z obchodníka nejdražší zboží za pakatel původní hodnoty. Hanka musela obdivovat neustálé proměny jejího výrazu. Kdyby před chvílí tajně nenaslouchala, určitě by ji tento úžasný herecký výkon přesvědčil. Bohužel náramek opravdu skončil v její kapse.

Ve zbylém odpoledni se už nic zajímavého nepříhodilo. Obešly postupně třetí hradby, občas se zastavily u nějaké městské památky a nakonec dorazily zpět do Evelíniny hospody. Hanka už málem zívala. Všude jen domy, domy, domy. Jak a čím se tu proboha lidé baví? Rozhodla se respektovat Gábinin program a po návratu ji požádala, zda by ji nemohla následující den propašovat na území čtvrtých a pátých hradeb.

Dívka spiklenecky zamrkala a slíbila, že pro ni udělá vše, co bude v jejích silách.

Hanka osaměla a oddechla si, že už nemusí předstírat vstřícnost. Zatoužila si popovídat s Vronem, ale zaváhala. Zatím neměla dost informací, raději počká, aby neplýtvala magií nadarmo. Začala přemýšlet o své mladé průvodkyni. Asi bude dobré hrát si na naivku z cizí země, co neumí do pěti počítat. Ale bylo by fér varovat Josefa, že má v domě vyzvědačku. Přemýšlela, jak to nenápadně zařídit. Podle všeho byla Gábina informována úplně o všem, co se v domě řekne nahlas. Jak jinak by věděla o tom, že hledá otce? Tohle přece Evelína prozradila pouze manželovi. Že by nějaké naslouchací zařízení? Snad bude Vron dostatečně opatrný, až se objeví. Situace ve městě asi není zdaleka tak růžová, jak se zdá. Vzdechla. Poprvé připustila možnost, že se vyplní R'íhanovo přání, neboť najít někoho v průběhu jediného týdne nejspíš nedokážou. No co, aspoň si nebude muset vyčítat, že to nezkusila.

Druhý den u snídaně Hanka Evelíně předhodila svůj nápad podívat se na čtvrté a páté hradby. Chůva se zděsila, ale Gábina prohlásila, že je stejně potřeba doplnit zásoby brambor a čerstvé zeleniny. Josef chvíli mlčel, ale nakonec návštěvu tržiště váhavě schválil.

„Evelíno, zařid', ať nám připraví menší vozík, ten v případě potřeby utáhnu sám. Se mnou by se holkám na trhu nemělo nic stát. Ovšem na páté hradby, Hanko, zapomeň. Nebudu riskovat život svého hosta. Rozumíš?!“ podtrhl důraz slov upřeným pohledem, který trval, dokud Hanka s povzdechem nepřikývla.

V pokoji se upravila podobně jako předchozí den a nadšeně se připojila ke Gábině a Josefovi. Doufala, že ji tentokrát nečeká podobná nuda jako při procházce kolem třetích hradeb.

Když projeli bránou a zamířili do obrovského prostoru zaplněného stánky a prodejními pulty, celá pookřála. Tržiště je vívalo nespoutaným ruchem. Zvědavě omrkla své okolí, jestli zahlédne posílené strážce. Uniformy neviděla, ale všimla si, jak utichá ruch, kdykoliv se přiblíží nenápadný člověk s podobnou známkou kolem krku, jako má ona.

Josef vytáhl z kapsy peníze a podal je Gábině spolu s papírkem. Řekl: „Tohle všechno se pokus koupit za pokud možno přijatelnou cenu, já se zatím s Hankou projdu, aby viděla co nejvíc stánků.“

Gábina se zakabonila a zklamaně, ale bez odmluvy se otočila a odkráčela do uličky se zeleninou.

„Tak co?“ mrkl Josef na Hanku. „Jak se ti naše Gabča zamlouvá?“

„Je krásná, schopná, skvělé herecké nadání, prostě ideální vlastnosti pro vyzvědačku.“

„Tys ji prokoukla za jedině odpoledne? Smekám před tebou,“ uznale pokýval hlavou.

„Vy o ní víte? Páni! A proč ji u vás necháváte?“ podivila se.

„V hospodě ani v penzionu se neděje nic, co by mohla nahlásit. Proč tedy nevyužít jejích služeb, když je nabízí lacino?“

„Připomínáte mi Zachariáše, u kterého bydlím v Santareně. Vousy má jen o málo delší než vy a je skvělý obchodník. Domnívám se, že by zvolil stejnou taktiku.“

„Škoda že bydlí tak daleko, rád bych ho poznal,“ usmál se Josef.

Pomalu procházeli tržištěm a Hanka se se zájmem rozhlížela.

„Jéje, tady mají nádherná jablka. Pár si jich koupím,“ zajásala, jakmile spatřila stánek nabízející její nejoblíbenější ovoce.

„Pozor, u nás nerostou, budou nepřiměřeně drahá,“ varoval ji Josef.

„To nevadí, mám na ně hroznou chuť,“ nedala se odradit.

Josefa mezitím oslovil jakýsi známý a oba se zabrali do tichého rozhovoru. Hanka využila příležitosti a přistoupila k prodeji.

„Kolik stojí vaše jablka?“ zeptala se a otevřela dlaň s malým polodrahokamem.

„Dám ti za něj tři,“ naklonil se obchodník a vybral tři nejkrásnější plody. Opatrně je vyskládal na kraj pultu a tázavě pohlédl na dívku.

Položila kámen před něj na pult. „A co kdybyste mi k nim přidal ještě dvě hrušky?“

„Maximálně jednu, milá dámo, jinak bych na kšeftu příliš tratil.“

„Dobrá,“ vzdychla na oko nešťastně a jakoby náhodou sáhla po té největší.

Vtom koutkem oka zaznamenala kradmý pohyb u kraje pultu. Malý chlapec svíral v ruce jedno její jablko a nejspíš by stačila vteřina, aby se mu podařilo s lupem zmizet. Jenže Hanka byla trénovaná a plynulým rychlým pohybem ho chytila za loket. Vůbec se nerozpakovala ho důkladně sevřít, aby se nevytrhl.

„Právě jsem za zdejší ovoce zaplatila majlant! Co si to vůbec dovoluješ?“

„Chtěl jsem ho pro maminku, ale nemám na něj peníze,“ odvětil plačtivě, ale v jeho očích nebylo ani stopy po slzách nebo lítosti.

„Byla bych blázen, kdybych ti věřila,“ zamračila se.

„Nějaké problémy?“ ozval se za ní ostrý hlas. „Snad něco neukradl?“ zaznělo v mužově hlase jakési zvrácené potěšení.

Teprve teď dostaly chlapcovy oči čitelný výraz. Bylo v nich nefalšované zděšení. Než se stihla otočit k muži, který promluvil, střetla se i s pohledem obchodníka. K Hančinu překvapení i on jen stěží potlačoval strach. Musela se bleskově rozhodnout, co odpoví. Došla k závěru, že ani drahé jablko nestojí za potíže, které by toho malého kluka mohly potkat, a upřela zrak do očí strážného bez uniformy.

„Žádné problémy,“ odpověděla pevně, „jen ho peskuji, aby s tak drahými jablky zacházel opatrně a nepomačkal mi je, než je odneseme domů.“

Obchodník se natáhl a podal Hance malý košíček. Vrazila ho do ruky klukovi a modlila se, aby byl natolik inteligentní a nedal se na útěk, sotva ho pustí. Zlodějíček však okamžitě pochopil situaci a začal ovoce s provinilým výrazem skládat do košíku.

Muž zklamaně protáhl obličej. Zrakem přešel dívčinu pečeť, kterou měla zavěšenou na krku, a znechuceně se začal proplétat mezi lidmi jinam.

„Uf, to bylo nahnutý,“ utřel si obchodník pot z čela, „tady máte ještě tu druhou hrušku za to, jak jste se z toho krásně vylhala. Příště u mě máte jablka se slevou.“

Kluk přidal hrušku do košíku a vypadal vděčně.

„Pojď,“ kývla na něj Hanka a zastavila se opodál, kde viděla na všechny, kdo by se k nim chtěli přiblížit. Natáhla se pro košík a chlapec jí ho beze slova podal. Vyndala z něj jedno jablko a nabídla mu ho. „Nech si chutnat,“ řekla s ironickým podtónem.

Rychle ho schoval do kapsy a omluvně pokrčil rameny: „Když ono je opravdu pro mámu. Nelhal jsem.“

„Tak už běž,“ usmála se na něj.

„Jsem vaším dlužníkem, nemůžu pro vás něco udělat?“

„Kdybys byl větší, mohl bys mi dělat průvodce po čtvrtých hradbách, abych zkusila najít někoho, koho hledám, ale takhle malého kluka nepotřebuju.“

„Proč ne? Bezpečně vás protáhnu čtvrtými a třeba i pátými hradbami. Stačí říct,“ nabízel se vemlouvavě.

„Tam by mě stejně nepustili,“ pokrčila rameny a pohledem ukázala na mohutnou Josefovou postavu, která se k nim rychle blížila.

„Aha, už asi vím, kde bydlíte. Žádněj strach, to se dá zařídit,“ mrkl na ni kluk, otočil se, krátce na ni zamával a zmizel v davu.

„Kdo to byl?“ zeptal se Josef.

„Nevím. Nabízel mi průvodcovské služby po čtvrtých a pátých hradbách.“

„A někde za rohem by tě jeho kumpán zavraždil, aby získal tvůj majetek,“ odfrkl nespokojeně muž, „takové dobře známe.“

Jen pokrčila rameny, neměla v úmyslu to rozvádět. Prošli společně zbytek tržiště, až narazili na Gábinu u naplněného vozíku.

Josef se ho chopil a s pomocí dívek ho pomalu dotlačil do penzionu. Hanka byla zvědavá, kdy se objeví Vron, ale čekala marně.

Následující den Hanku neuspokojil, přestože pro ni Evelína domluvila výlet na druhé hradby. U bytelné vstupní brány na ně čekal skutečný kočár tažený koňmi. Jako doprovod s nimi jel kulatý úředník, jehož znaly z přístavu. Evelína si společný výlet vyloženě užívala, Hanka už méně. Druhé hradby působily jako jedno velké luxusní sídlo s dostatkem prostoru pro parky a travnaté plochy, které mohly sloužit jako sportoviště. Avšak nikdo nikde neodpočíval ani nesportoval. Jen dobře udržované zeleninové zahrady svým vzhledem prozrazovaly, že je jim věnována náležitá péče. Neměla z vyjíždky dobrý pocit. Jako by město převálcovala smrtící epidemie. Muž jim dopřál čas na prohlídku lázní a nákupního centra, kde nebyl kromě nich jediný zákazník.

„Máte na druhých hradbách i knihovnu?“ zajímala se Hanka.

„Jistě, ale je zrovna v rekonstrukci. Místo toho můžeme navštívit park s fontánou a vyhlídku.“

Nadšení Evelíny zachraňovalo situaci. Fontána byla skvostná, ale park kolem ní liduprázdný. Na vyhlídku vedlo úzké schodiště vytesané do strmé skály.

„Račte, mé dámy, vyšplhat až nahoru. Tenhle zážitek stojí za trochu námahy, to mi věřte. Nejlepší rozhled po okolí je totiž z náměstí šikmo nad námi,“ zamířil průvodcův prst vzhůru.

Evelína s funěním šplhala po ošlapaných kamenných schodech a Hanka hned za ní. Od srázu pod nimi je oddělovalo jen zábradlí. Tato část skály, jejíž masiv byl základem celého města, sice umožňovala neobvyklý výhled, ale Hanka si s nedůvěrou prohlížela zábradlí nad hlubinou. Bylo totiž ozdobeno tepaným květinovým motivem. Dívky se zmocnil nepříjemný pocit – vybavila si Rafanovo varování.

„Nelíbí se mi tu. Mám závrať,“ oznámila průvodci a Evelína se zklamaně zamračila. „Vážně tu není k vidění nic jiného než skály, domy a pustina?“ přejela očima výhled na město a nejbližší okolí.

„No, vlastně ne,“ připustil muž, „nejkrásnější pohled je odtud na vycházející slunce.“

„Na to doufám čekat nebudeme,“ zatvářila se Hanka otráveně a projevila přání vrátit se do penzionu. Mrazivé napětí v zádech ji zrazovalo od nutkání nechat se zavézt do PSI a najmout si člověka, který by pátral po jejím otci. Poslechla instinkt, a než je kočár dopravil zpět, předstírala znuděný nezájem.

Muž div nepředl spokojeností, Evelína mlčela a Hanka se obávala, že ji doma čeká kázání.

„Chovala ses poněkud nevděčně,“ vyčetla jí chůva, jakmile vystoupily a jejich průvodce odjel.

„Omlouvám se, dneska mi nějak nebylo dobře,“ snažila se vycouvat z kázání Hanka a zdálo se, že výmluva zabrala. S úlevou zapadla do svého pokoje.

Zaškrábání na dveře se ozvalo dřív, než se stihla vyzout z nepohodlných společenských bot. Sotva otevřela, do místnosti vklouzl Vron. Okamžitě magicky zabezpečila pokoj před nahlížením a odposlechem.

„Čeho se bojíš?“ reagoval její přítel překvapeně. „Jsem si jistý, že mě nikdo neviděl.“

„Ve zdejší domě pracuje roztomilá špiónka, která donášá informace někam dál. Musím konstatovat, že je velice schopná.“

„Tak to abychom se příště raději sešli jinde.“

„Dobrej nápad. Ale kde?“

„Něco najdu a pošlu ti vzkaz,“ usmál se Vron a nalil si do sklenice trochu moštu, který měla Hanka na stole.

„Co máš nového? Vypátral jsi tátu?“

„Ani náhodou. Lidé nejsou právě ochotní mluvit. Bojí se. Jestli jsi ještě nenajala žádného zdejšího detektiva, pusť tenhle nápad k vodě. Bylo by to jen plýtvání penězi. Nikdo neřekne ani o slůvko víc, než musí. Ve městě probíhají čistky a mnoho lidí nenávratně zmizelo. Minulí vládcové sice nebyli ve velké oblibě, ale ti současní si koledují přímo o nenávist. Měli bychom z města vypadnout dřív, než se do něčeho namočíme.“

„Souhlasím. Místa na lodi zajistíš ty, Vrone, nebo je mám objednat já?“

„Ať je pro tebe objedná Evelína. Ty buď opatrná a do ničeho se nezapleť. Drž se stranou a necourej se venku.“

„Evelína by mě nejradši nepustila z domu ani na krok,“ ušklíbala se Hanka, „spolu s Josefem mě střeží jako rodinný poklad.“

„Hned jsem o něco klidnější,“ zvedl se Vron k odchodu. „Ozvu se pozítří a ty obstaraj místa na lodi.“

„Rozkaz, šéfe,“ zasalutovala Hanka. „A buď opatrný,“ dodala, když ho pouštěla do chodby.

Celý večer proběhl v poněkud tísnivé atmosféře. Chůva dosud Hance neodpustila nezdvořilé chování vůči úředníkovi, který jí umožnil návštěvu druhých hradeb. Napětí nezmizelo ani během jídla, proto se dívka příliš nezdržovala a uchýlila se do svého pokoje, hned jak to bylo možné. Zatím nebyla s pobytem spokojená. Město nevlídné, lidé uzavření a neochotní. A do toho násilný převrat a zostřený dozor nových vládců. V takovém prostředí těžko někoho najde. Musela by mít neuvěřitelné štěstí, aby objevila muže, o němž Evelína tvrdí, že je jejím otcem.

Hanka na sebe hodila lehkou noční košili a otevřela okno v naději, že se večer ochladí. Natáhla se na postel a v duchu začala probírat možnosti, jak se nenápadně kouknout na čtvrté nebo páté hradby. Musela by vyhecovat Gábinu. Na páté ji sice nevezme, ale kdyby spolu s ní znovu prošla tržiště, neměla by pocit, že tu jen zbůhdarma ztrácí čas. Muže, kterého jí Evelína popsala, by nejspíš nepřehlédla. I poslední kouzlo od harpyjí by jí mohlo pomoci odhalit příbuzenský poměr bez větší ztráty magie. Jenom se dostat mezi lidi. Hanka pozorovala, jak se šepí, a vítala mírné ochlazení.

Invaze spídů

Vtom večerní klid narušilo tiché zaškrábání u okna. Vzápětí do místnosti proskočila postava. Hanka vyletěla z postele a tiše sáhla po trpasličím tesáku. Neměla v úmyslu vyvolat poplach. První myšlenku, že se jedná o Vrona, však bleskově zamítla. Nezvaný návštěvník ve stínu byl menší a svými úspornými pohyby připomínal kočku.

„Kdo sakra jsi?“ zasyčela ostře a sevřela nůž pevněji.

„Neboj se,“ zašeptal vetřelec, „to jsem jenom já. Dala jsi mi na tržišti jablko.“

„Ukaž se,“ nařídila rovněž šeptem. Postava se narovнала, sundala si šedý zašpiněný plášť, a dívka poznala malého zlodějíčka. Schovala nenápadně nůž a vystoupila ze stínu u zdi.

„Co u mě děláš? Jak ses dostal až do pokoje?“

„Přiletěl jsem cestou ptáků a chci ti splatit dluh. Doprovodím tě do míst, kam se chceš dostat.“

„To myslíš doopravdy?“ podivila se Hanka. „Jak jinak. Nemáš náladu na výlet?“ prohlížel si zálibně její postavu v tenké košilce. „Teď v noci?“

„Domníval jsem se, že máš v úmyslu svou cestu na čtvrté a páté hradby utajit. Nebo jsi svůj požadavek nemyslela vážně? Stačí říct a já zmizím.“

„Ne, počkej,“ zarazila ho dívka, „já tvoje služby беру. Jen se na chvíli otoč, abych se mohla obléknout.“

„Ty naděláš,“ ušklíbl se, ale obrátil se k Hance zády, „hlavně si neber nic načančaného, budeme se muset protáhnout křovím a starou plesnivou chodbou.“

„Žádný strach,“ odsekla, „praktické oblečení mám s sebou taky.“

Natáhla si lehkou, ale odolnou halenu s dlouhým rukávem a k tomu kalhoty a boty od trpaslíků. Pod halenu si k pásku připnula dýku a po krátkém zaváhání i váček s magickými kameny a několika drahokamy.

„Docela dobrý,“ zašklebil se uznale kluk, když ji uviděl, „jenom ještě ty vlasy...“

„Nečekáš doufám, že si je ustříhnu,“ šlehla po něm nesouhlasným pohledem Hanka a stočila si je do uzlu, který natrénovala s Gábinou.

„Jasně že ne. Ale natáhni si na hlavu tohle,“ podal jí čepici neurčité barvy. Hanka k ní přičichla, ale zdála se být čistá. Neochotně zastrčila vlasy pod ni.

„A ještě tohle,“ vytáhl kluk ze svého vaku plášť, stejně umolousaný jako měl on.

„Musí to být?“ štítivě zkoumala látku.

„Jestli chceš jít se mnou, musíš se přizpůsobit,“ prohlásil rezolutně. „Dokážeš sešplhat z okna po provaze?“ zeptal se.

„To si piš, že jo.“

„Fajn. Tak polez tiše za mnou. Jdu první.“

Přistoupili k oknu, když tu náhle prořízl noční klid táhlý zvuk mlžného rohu. Po krátké přestávce následovalo další zahoukání a vzápětí ještě třetí.

„A do háje, to nám zrovna dneska scházelo!“ přestal kluk šeptat.

„Co se děje? Nějaké znamení?“ zamračila se Hanka.

„Malér, zatraceně velkej malér. Rušíme výlet! Až odejdu, pořádně zavři okno i okenice. A utíkej vzbudit muže, aby zabezpečili barák.“

Odněkud zezdola se ozvaly hlasy a zaklení.

„Zdá se, že se vzbudili i bez mého přičinění,“ ušklíbla se Hanka, „jestli vážně něco hrozí, zůstaň u mě, já už ostatním tvoji přítomnost nějak vysvětlím.“

„Lákavá nabídka, ale já nemůžu. Promiň.“

Kluk vyhlédl z okna a hned prudce couvl. „Do háje! Je to horší, než jsem myslel. Už jsou i tady.“

„Co je tady?“ chtěla se nahnout z okna i Hanka, ale její malý společník ji strhl zpět a přitiskl prst na ústa. Chvíli setrvali v naprostém klidu. Zvenčí se ozývalo jakési tiché ňafání. Jakmile utichlo, kluk se opatrně vyklonil z okna.

„Zavři za mnou, jak nejdůkladněji dokážeš,“ zašeptal naléhavě.

„A proč tu nemůžeš zůstat?“ nechápala Hanka.

„Mám nemocného přítele. Jestli ho vyčenichají dřív, než se k němu dostanu, zabijou ho.“

„V tom případě jdu s tebou a pomůžu ti,“ odpověděla bez rozmýšlení.

Kluk už se držel provazu pod oknem a zdvihl k ní hlavu.

„Okamžitě zalez a všechno zavři,“ zasyčel na ni vztekle, „to je rozkaz.“

Potom sklouzl do tmy.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ zavrčela spíš sama pro sebe Hanka a sklouzla po provaze dolů.

„Náno pitomá! Hned se vrať! Stejně mi nebudeš stačit,“ strčil do ní dole a rozběhl se tiše ulicí. Vtom Hanka ucítila Vronův kontakt. Podle úsečnosti sdělení odhadovala, že právě čelí nějakému nebezpečí.

„Zůstaň doma a pořádně se zabarikáduj. Dorazím za tebou co nejdřív. Ve městě teď není bezpečno,“ varoval ji přítel. Jenže právě nyní neměla čas se s ním vybavovat.

„Jasně,“ vzala to zkrátka a přerušila kontakt.

Musela si pospíšet. Vyrazila za chlapcem a snažila se nepůsobit hluk. Utíkal opravdu rychle a Hanka měla co dělat, aby s ním udržela krok. Najednou zmizel. Zastavila se, aby se rozhlédla. Někde blízko se ozvalo zaňafání. Z křoví u zdi se natáhla dětská ruka a nečekanou silou ji strhla k zemi a vlekla ji trním někam dozadu. Nebránila se, jen si předloktím chránila oči a po kolenou se prodírala do stále hustějšího porostu.

„Pst, ani se nehni,“ zašeptal hlas vedle jejího ucha sotva slyšitelně. Strnula v pozici, ve které se právě nacházela, a poslouchala ňafání, jež signalizovalo blízkost několika zvířat. Také zaslechla něco jako čenichání, ale po pár minutách se zvuky začaly vzdalovat a všechno kolem nich se opět ponořilo do nočního ticha. Jen odněkud zdálky se ozvalo několik bolestivých výkřiků a zasténání.

„Teď, nebo nikdy. Drž se mě za plášť a bacha na hlavu,“ zdvihl se kluk a zamířil křovím dál. Před nimi se otevřel temný otvor, do kterého vklouzli. Obklopil je puch zatuchliny a možná i výkalů. Ve tmě ale stejně neviděli, kam šlapou. Hanka se držela cípu pláště svého průvodce a poprvé za celou dobu ji napadlo, jestli neudělala

chybu, když se tak bezhlavě rozhodla. Teď už se ale nedalo couvnout.

Chlapec ji najednou chytil za ruku a zatáhl ji za roh. Škrtl sirkou. Výklenek ve skále osvětlil malý mihotavý plamínek svíčky.

„Víš, jak jsi mi zkomplikovala život?“ obořil se na Hanku nevlídně. „Jak mám zachránit přítele, když mám na krku tebe?!“

„Co kdybys mi raději řekl něco o těch potvorách, co se před nimi schováváme. Čím jsou nebezpečné? A jak se mám bránit?“

„Říká se jim spídivové. Jsou neuvěřitelně rychlí, člověk je v porovnání s nimi pomalej jako šnek.“

„A co dělají? Koušou?“

„To taky. Hlavně se ti snaží přehryzat šlachy, abys jim neutekla. Navíc mají pod tlamou hlubokou kožní kapsu a v ní schované na hadím krku jakési třetí oko s dutým zubem. Jakmile se jim podaří napíchnout tvoji tepnu nebo žílu, jsi ztracená. Vycucnou z tebe tělní tekutiny a je po tobě.“

„Dají se zabít?“

„Už jsi někdy někoho zabila?“

„Jo. Pár potvor už jsem pomáhala zabít.“

„A kde vezmeš zbraň?“

„Jednu menší mám s sebou,“ vytáhla Hanka trpasličí tesák.

Chlapci se úžasem rozšířily oči. Najednou se začal chovat vstřícněji.

„Nejosvědčenější způsob je připravit je o zrak a pak jim useknout útočný zub. To je ochromí a ostatní se na takové chudáky vrhnou a roztrhají je.“

„Dá se na ně kouzlit?“

„Ty to umíš?“

„No jasně.“

Spokojeně přikývl. Svíčka zaprskala a dohořela. Opět se ocitli potmě. Hanka magicky přivolala trochu světla.

„Být sebou, tak bych magií neplýtvál. Teď vylezeme v nebezpečné oblasti. Není tam kde se schovat. Musíme se zatraceně rychle přesunout k mému příteli. Kdybychom potkali spídy, snaž se mít záda u zdi a sekej kolem sebe jako zběsilá. Jedině tak máš šanci nějakého náhodou zasáhnout.“

„Dobře. Ale snad bychom měli jít, ne?“

Opatrně se sunuli k výlezu z chodby. Narazili na smetiště navršené ze všeho možného haraburdí. Přešplhali hromadu a kolem polorozpadlé zdi se dostali do širší ulice.

„Zatím dobrý,“ rozhlédl se kluk do všech stran. Hanka napínala sluch, ale kolem vládlo jen strašidelné ticho.

„Drž se za mnou,“ zašeptal její průvodce a poklusem vyrazil ulicí. Běželi podél domů se zabedněnými okny a zavřenými dveřmi. Z jedné boční ulice se ozvalo několik výkřiků a zavytí. Beze slova zrychlili.

Na další křižovatce s boční ulicí však měli smůlu. Skoro čelně se srazili se dvěma spídy. Skočili zády ke zdi a v následujícím momentě už byly obě potvory u nich. Hanka sotva stačila magicky zaútočit, aby je zpomalila, a už pocítila na noze drápy. Rychle vykopl a podařilo se jí srazit útočící bestii dál od sebe. Ještě jednou k ní vyslala magické zpomalení a konečně se šance vyrovnaly. Tesákem sekla spída přes čumák a šťastnou náhodou zasáhla jedno oko.

Vtom zpod krku vystřelilo něco jako štíhlý had a pokusilo se proniknout Hance k tělu. Naštěstí se tvrdý spídův zub trefil do páskové spony, a než stihl rozzuřený tvor znovu zaútočit, dívka švihla nožem a přesně podle chlapcovy rady zub s kožovitým okem usekla. Spíd couvl a začal kňučet. Druhá bestie přestala útočit na chlapce a otočila se proti svému druhovi. Jediným tvrdým úderem zasekla vysunovací zub do jeho krku a strnula nehybně nad ním. Toho využil chlapec a oba spojené tvory zručně usmrtil zavírákem s dlouhou rukojetí. Otřel čepel o jejich srst a schoval zbraň pod plášť.

„Rychle pryč, než sem dorazí další,“ chytil dívku za loket a rozběhl se ulicí, do níž původně zahnuli. Otevřely se jedny dveře a muž v nich na ně kývl, aby se šli schovat. Ale kluk jen zavrtěl hlavou a běžel dál. Hanka se mu držela v patách. Zabočili do úzké uličky a skoro na jejím konci chlapec zmizel v nízkých dveřích. No, dveřích... Vlastně tam žádné dveře nebyly. Otvor původně kryla jen dřevěná deska, která teď ležela odhozená v ulici.

Kluk vtrhl dovnitř a Hanka proklouzla za ním. Naskytl se jí děsivý pohled. Na zemi ležel zmasakrovaný spíd a kousek od něho seděl opřený o stěnu zraněný muž. Všude po podlaze bylo plno podivné tekutiny. Hanka si nebyla jistá, zda je to krev, či něco jiného. Dávala pozor, aby po tom sajrajtě neuklouzla.

Její průvodce poklekl u muže a vzal ho za ramena.

„Pane, probud' se! Co ti je? Neumírej mi, Tiane, neumírej! Prosím!“ třásl jím zoufale, ale muž nereagoval.

„Ukaž, pusť mě k němu,“ odstrčila ho Hanka. Opatrně zkontrolovala mužovy životní funkce. Byl naživu, ale v bezvědomí. Několik míst na těle vyzařovalo závažné poškození. Nejhorší objevila na stehně. Přetočila svalnatého chlapíka a podepřela mu hlavu, aby ho mohla položit. Opatrně nadzdvihla jeho levou nohu a odhalila ošklivou krvácející ránu. Nožem nařízla kalhoty, aby mohla poranění ošetřit.

„Utrhni mu z košile široký pruh,“ nařídila svému malému průvodci, a než kluk uřízl látku, tlakem i magicky se snažila krvácení zastavit. Podařilo se. Ovázala pro jistotu poraněné místo obvazem

z košile, aby ochránila nedostatečně přeléčenou tkáň. Muž vzdychl a otevřel oči.

„Pane, jak ti je, pane?“

„Spídové jsou tady,“ těžce ze sebe vypravil muž.

„Já vím, už jsme po cestě dva zabili. Báł jsem se o tebe.“

„Jestli jich sem dorazí víc, neubráníme se jim,“ vzdychl muž, „ani nemáme žádné zásoby, kdybychom se chtěli zabarikádovat.“

„Já vím, jenže nejbližší místo, kam bychom se mohli schovat, je příliš daleko.“

„Které máš na mysli, Ziku? Ubytovnu stájníků?“

Konečně Hanka zjistila, jak se její malý průvodce jmenuje.

„Společnými silami bychom tě tam třeba dokázali odtáhnout, pane,“ navrhl kluk.

Muž ale zavrtěl hlavou: „To bys nedokázal ani dřív, natož teď! Musíte se jít schovat sami.“

„Nenecháme tě tu,“ protestoval Zik.

„V čem je problém?“ vložila se do jejich rozhovoru Hanka.

„Nejspíš v tom, že mám zlomenou nohu a pochroumanou páteř,“ ušklíbl se hořce muž, „nemůžu chodit. Tady mladej mě sem nějakým zázrakem dotáhl a od té doby se o mě stará. Jenže naše situace se právě výrazně zkomplikovala. Takže utíkejte se schovat do stájí sami.“

„Pokusím se vás vyléčit natolik, abyste mohl jít s námi,“ sklonila se k němu.

Chytil ji za zápěstí a podíval se jí zpřímá do očí: „Na to tvoje magie v žádném případě nestačí. Schovej si ji radši na cestu ke stájím. A už koukejte mazat, než vás vyčmuchá další smečka.“

„Ubráníme se,“ namítl Zik, ale jeho hlas moc přesvědčivě nezněł.

Hanka vyprostila svou ruku z mužova sevření a zamračila se na něj.

„Ležte klidně, pane, a šetřete dechem. Zkusím, co umím,“ řekla odhodlaně.

„Zakazuji ti to,“ namířil muž ukazováček na její hrud', ale Hanka ho plácla přes ruku.

„Běž hlídat ke dveřím, ať nás nepřekvapí,“ nařídila Zikovi.

„A vy, Tiane, nebo jak se jmenujete,“ zlostně sjela pohledem zraněného, „mi nemáte co zakazovat. Respektujte moji volbu a koukejte mlčet. Uvolněte se, ať můžu pracovat!“

Ponořila se do magického soustředění a začala napravovat škody na páteři. Byly zlé. Dva tříštivě poškozené obratle a kolem nich se šířil zánět. Srovnala k sobě zlomky kostí a zafixovala je na správném místě. Potom se zaměřila na kosti v noze. Jejich stav byl ještě horší. Zlomenin bylo hned několik. Jejich rovnání zabralo Hance víc času, než si mohli dovolit, a srůsty stejně nebyly dokonalé. Jako poslední přišel na řadu kotník, kde kromě zlomenin byly potřhané i šlachy. Náprava ji stála hodně magie, ale pořád ještě nespotřebovala víc než třetinu svých sil. Vysála dva ze svých magických kamenů a pokračovala.

„A sakra,“ zaklel u dveří Zik, „blíží se sem celá smečka spídů.“

Muž odstrčil Hanku a chtěl se odplazit k východu. Najednou se ale zdvihl na čtyři a nakonec se i váhavě postavil. Došel k chlapci a vyhlédl ven. Hanka ucítila závan síly. Muž měl nepochybně magické schopnosti. Nedokázala odhalit, co zkouší. Otvor byl malý, takže přes ty dva ven neviděla. Pokud ale dobře slyšela, ňafání se nepřibližovalo, ale vzdalovalo. Po chvíli se rozhostilo ticho.

„Uf, měli jsme kliku,“ vydechl s úlevou Zik, „zamířili jinam.“

Náhle zdvihl oči a šokovaně pohlédl na muže: „Pane? Ty můžeš chodit?“

„Už to tak vypadá. Nuže, mládeži, hodte sebou. Musíme se dostat do bezpečí, než mi dojdou síly.“

„Váš kotník potřebuje do dlahy,“ namítla Hanka a sáhla po jednom prknu, co odpadlo z provizorních dveří. Magicky ho dotvarovala a podala muži. Přikývl, utřhl další pás ze své košile a Hanka mu pomohla upevnit dlahu k čerstvě vyléčené noze. Velice obezřetně se protáhli ven. Měli štěstí. Do stájí se dostali, aniž by se střetli s jediným spídem. Venku se úplně setmělo.

Stájníci je pustili dovnitř. Jakmile za nimi zaklaply bytelné dveře, jejich vyčerpaný přítel se zhroutil. Přítomní muži ho popadli a donesli na jeden slavník v místnosti. Hanka ho běžela zkontrolovat, ale zdálo se, že jen omdlel slabostí ze ztráty krve.

„Ziku, dobře víš, že jsi tu vždycky vítán, ale ručíš i za ty dva, co jsi přivedl?“ otočil se na chlapce stájník, který tady očividně velel.

„Ale Tamíre, přece bys je nenechal venku napospas smrti,“ ušklíbl se Zik, „podle mě jsou oba spolehliví.“

„No dobrá. Kde jsou deky, už víš, tak si každý vezměte dvě a uložte se na podlaze. Momentálně žádné volné lůžko nemám. Snad se tvoje kámoška nebude ošklíbat.“

Hanka sundala čepici a zatřepala hlavou, aby rozhodila a srovnala dlouhé vlasy. Tamír jen překvapeně zamrkal, když se před ním z nenápadné umolousané hadrnice vyklubala krásná holka.

„Nó, možná by se jedno lůžko našlo,“ řekl s nádechem obdivu.

„Nezájem,“ pronesla přes rameno a s typicky ženskou přezíravostí se ušklíbla na šéfa stájí, „mně budou ty dvě deky úplně stačit.“

Uvelebila se spolu se Zikem u slavníku, kde odpočíval jejich přítel. Obávala se, že neusne. Dnešní večer se zvrtil v poněkud nepodařené dobrodružství. Očekávala, že ji za její aktivity Vron ani chůva nepochválí. Uvědomovala si, že by měla kontaktovat Vrona, ale nějak se jí do toho nechtělo. Rozhodla se nepříjemný hovor odložit na ráno. Obrátila se na Zika, který urovnával deku muži ležícímu na slavníku.

„Kdo to vlastně je? Znáš ho dobře?“ zeptala se.

„Nijak zvlášť. Od chvíle, co se probрал, tvrdí, že ztratil paměť. Ale chtěl, abych mu říkal Tiane.“

„S nasazením vlastního života jsi zachraňoval úplného cizáka?“

„Potřeboval pomoc a já byl poblíž,“ pokrčil Zik rameny. Hance se zdála Zikova neochota mluvit o mužově totožnosti podezřelá. Asi má důvod, proč se vyhýbá odpovědi, pomyslela si a přestala se vyptávat. Raději se sklonila ke zraněnému a rozhodla se obětovat trochu magie na podporu mužova zdraví. V průběhu jejího léčení se ale nečekaně probрал. Chytil Hanku za oblečení pod krkem a přitáhl si ji blíž k sobě, aby slyšela jeho šeptání.

„Okamžitě přestaň! Magii si schovej na záchranu vlastního života. Budeš ji zatraceně potřebovat! Věř mi.“

Poslechla ho a usmála se. Zjevně byl natolik v pořádku, aby si poradil se vším, co přijde. Byl očividně zvyklý poroučet. Rozhodně

na chudáka nevypadal, spíš na vojáka nebo velitele.

Náhle na ni zničehonic dolehla únava. Pomalu se sesunula na připravenou deku a druhou hodila přes sebe. Zik jí pod hlavu přistrčil kus čisté slámy. Usnula dřív, než stihla poděkovat.

Síla Motýlí brány

Uprostřed noci Hanku něco vyrušilo. Někdo se kolem ní plížil k lůžku jejich přítele. Už se chystala vykřiknout, když vetřelec téměř neslyšně zašeptal: „Pane...?“

„To jsi ty, Háde?“ reagoval stejně tiše Tian.

„Všichni tvrdili, že je po tobě, pane. Jsem rád, že se mýlili.“

„Smrtka mi hodně zblízka klepala na rameno. Teď ale nikomu nic neříkej a zmiz, rád bych pro ostatní zůstal mrtvej.“

„To bohužel nepůjde, pane, máme velké potíže... Měla by se uzavřít Motýlí brána, a pokud možno co nejdřív. Naši noví vládcové svým zásahem všechno jenom zhoršili. Jestli něco nepodnikneme, město nepřežije.“

„Já nemůžu, Háde, ani kdybych chtěl. Rasiové mě zabijou dřív, než jim stačím nabídnout své služby. A kdoví kde je silencius.“

„U mě v kapse, a radši se neptejte, jak jsem ho získal. Zašpuntujeme průchody spolu.“

„Zbláznil ses? K tomu je nutná spolupráce mága.“

„A toho nemáme...“

„Jo.“

„V tom případě jsou z nás všech kandidáti na mrtvolu.“

Oba muži nakrátko ztichli.

„Jeden mág by přece jen po ruce byl,“ Tian se na okamžik odmlčel, „ale má to háček. Jedná se o holku, a navíc cizinku. Musel bych ji naučit pár věcí.“

Hanka zatajila dech, když si uvědomila, že je nejspíš řeč o ní.

„Snad se bude učit rychle. Jinak je po nás. Situace je horší, než vypadá. Věř mi. Spídů je stále víc, bránou pronikl i jeden genog. A možná i něco jiného.“

„Panebože...“

„Jo. Proudí sem nepřetržitě, takže nám nepomůže ani fakt, že do tří dnů zhebnou.“

„Že já radši neumřel... Dokážeš nás nějak nenápadně dostat ven? Myslím za hradby.“

„Tebe samotného ano, ale s holkou bude problém.“

„Žádný problém,“ syknul hlásek vedle Hanky. Zik nespál a stejně jako ona poslouchal rozhovor obou mužů.

„Propašuju vás za hradby třeba všechny. Ale musí to být dřív, než se rozední,“ dodal chlapec a oba muži zasyčeli, aby nešeptal tak hlasitě.

„Dokáže to?“ zeptal se pochybovačně Hádes.

„Nepodceňuj ho. Je zdatnější, než se zdá,“ potvrdil jejich přítel a Hádes neurčitě přikývl na souhlas.

„Takže se do toho pustíme. Ziku, běž vzbudit hlavního stájníka a vysvětlí mu, že odcházíme a že děkujeme za azyl. Já si zatím promluví s tvou kamarádkou,“ tiše nařídil Tian.

Chlapec se vytratil do tmy. „Vstávej, děvče,“ pocítila Hanka na svém rameni mužovu ruku. „Jsem vzhůru.“

„Potřebuji tvou magickou pomoc. Bude to nebezpečné, ale nemáme na výběr. Pokud uspějeme, zachráníme město. V opačném případě dříve nebo později velice špatně skončíme. Víím, že jsi statečná...“

Hanka ho přerušila: „Co kdybyste neztrácel čas a vysvětlil mi, co a jak mám udělat?“

Uznale stiskl její rameno a naklonil se ještě blíže, aby ho slyšela jen ona. „Umíš pracovat s magií jako s hmotou?“

„Asi ne,“ přiznala nejistě.

„Nevadí. Zkusíme to jinak. Představ si, že tvoje dlaně jsou magnet, ke kterému se přimknou magická maková zrníčka a vytvoří před dlaněmi tlusté odolné polštářky. Zvládneš to.“

Vyzkoušela návod a přikývla.

Mezitím se vrátil Zik a mávl, že mohou vyrazit. Hádes se zařadil jako poslední a na zádech vláčel nabitý vak. Hlavní stájník mírně pootevřel dveře, dvakrát zkontroloval, zda je ulice bezpečná, a potom je pustil ven. Měsíc mdlou září decentně a tajemně osvětloval ulice. Zik vedl skupinu úzkými uličkami a podivnými průchody bez jediného zaváhání. Očividně se tu velice dobře vyznal. Nikdo nemluvil, ale Hanka si všimla, jak na sebe Hádes a Tian v jedné chvíli mrkli, a Hádes dokonce udiveně pozdvihl obočí. Všude bylo nezvyklé ticho, jako by ani žádní spídové neexistovali. Navzdory tomu, že se snažili působit co nejmenší hluk,

všudypřítomný štěrka pod jejich podrážkami skřípal a křupal. Dveře a okenice domů, které míjeli, byly důkladně utemované. Hanka si připadala jako v podivném přízračném snu. Jakmile se protáhli vydrolenou průrvou ve zdi, uvědomila si, že nejspíš překonali další hradby. Nyní je od přístavu oddělovaly jenom jedny. Před Hankou se ozvalo tlumené zaklení.

„Nedívej se vlevo,“ zašeptal Hádes, což zafungovalo stejně, jako by ji k tomu vyzval. Pohlédla udaným směrem, kde leželo několik zkroucených mrtvých těl. Nezdálo se ale, že by se poblíž vyskytoval i nepřítel. Protáhli se kolem, ani nezpomalili. Domky v této ulici zdaleka nebyly tak bytelné a zabezpečené. Chudí si stavěli útočiště z čehokoli použitelného, dokonce i z bedýnek od zeleniny. Tenké stěny by útoku spísta odolaly jen těžko. Občas zahlédli několik nahrbených postav, které se ploužily ulicí a snažily se ukrýt, sotva k nim dolehl zvuk kroků.

Náhle Hanku strhla Hádova ruka do úzké boční uličky a muž ji neurvale odstrčil za sebe. Okamžitě strnuli v nehybnosti, ačkoliv nebylo slyšet nic podezřelého. Marně napínala uši a pokoušela se odhadnout, čeho se její průvodci obávají. Zaplavil ji pocit ochlazení a naskočila jí husí kůže, ačkoliv svými smysly nedokázala upřesnit, oč jde. Závan magie od jejího společníka se rozlil kolem nich. Husí kůže začala ustupovat a po půlminutě vyrazili dál. Neodvážila se Tiana zeptat, jaké kouzlo použil.

Když se zastavili před vysokou zdí, rozhodla se obětovat zlomek magie a navázat krátký mentální kontakt s Vronem. K jejímu překvapení pokus o spojení selhal. Vron nebyl v dosahu. Neuměla si vysvětlit proč. Přesněji řečeno, vůbec si nechtěla připustit jakoukoliv představu Vronovy zkázy. Snažila se odehnat narůstající strach, ale zakousl se jí do vnitřností.

Čísi ruka jí přistrčila k provazu, který visel na zdi. Začala se škrábat nahoru a byla vděčná Hádovi, že jí poskytoval zespoda oporu pro nohy. Nakonec ji silná ruka vytáhla nahoru na zeď a mlčky ukázala na druhou stranu, kde byl rovněž upevněný provaz. Zik už na ni čekal dole a přidržoval jí lano. Ocitli se venku za městskými hradbami. Ustoupila kousek stranou, aby se nepřípletla do cesty mužům, kteří se spouštěli za ní. Nebe bylo ještě plné hvězd, ale na

jedné straně obzoru se obloha zdála být světlejší než jinde. Znenadání její pozornost upoutalo podivné místo na pláni. Vlnilo se nespoutanou magií tak intenzivně, až ji zamrazilo.

„Bude výron, musíme se schovat,“ zašeptal Tian a kývl na Háda, který je vedl podél hradeb. V jednom místě pohnul vyčnívajícím kamenem a před nimi se uvolnil vchod do nevelkého krytu. Ve stísněném prostoru si jen stěží mohli udělat pohodlí.

Jakmile muži uzavřeli vchod, samovolně se spustilo podivné kouzlo a všem přítomným umožnilo mimořádně ostrý výhled na planinu a částečně i na hradby. Před jejich očima pulzovala síla rychleji a rychleji, až došlo k explozi energie a zničehonic se vyrojila početná skupina spídů. Hanka užasle sledovala, jak se potvory připomínající vlky řítí k hradbám a v plném rozběhu překonávají neuvěřitelnou výšku zdí a mizí ve městě.

„Teď by snad mohl být chvilku klid,“ otevřel muž otvor a protáhl se do vlahé noci. Ostatní ho váhavě následovali. Hádes sáhl do batohu a podal každému z nich pohárek. Do půlky jim ho naplnil mléčně zakaleným nápojem. Byl mírně palčivý až hořký. Přesto ho všichni bez řečí vypili. Hanka pocítila, jak se jí rozproudila krev a zbystrily smysly. Potom ze svého zavazadla vylovil Hádes cosi koženého. Každému z nich přetáhl přes hlavu dva propojené pláty, které po zašněrování na boku chránily břicho i záda. Nic pohodlného to nebylo, ale při útoku spídů se těžká kožená vesta mohla hodit.

„Připraveni? Nuže pojďme na to.“

Vyrazili přímo k magicky nestabilnímu místu. Hance se začalo dělat špatně od žaludku.

„Stůj,“ houkl Tian. Postavil se před ni a vzal ji za ramena. Na obzoru začínalo svítat a Hanka vnímala jeho vážný pohled.

„Soustřed' se, děvče. Teď budou naše životy provázané jeden s druhým. Já budu záviset na tvém umění stejně jako ty na mém. Buď se nám to povede, nebo... No, na tom vlastně nezáleží. Zkrátka a dobře – Zik s Hádem nám budou krýt záda. Na podrobnosti není čas, takže ti vysvětlím jen nejdůležitější body. Jsi připravena?“

„Jsem jedno velké ucho.“

„Sakra, ženská, tohle vážně není legrace!“

„Nesměju se. Udělám, co je v mých silách.“

„To nestačí. Zřejmě jsi plně nepochopila situaci. Musíš překonat sama sebe, jinak nepřežijeme ani my, ani město.“

„Pane, jehož jméno vlastně ani pořádně neznám, nepodceňujte mě,“ odvětila zamračeně, „jsem Hana Vronová, sestra draka a dcera jednorožce. Už jsem stála v boji, a když prohlásím, že udělám, co je v mých silách, znamená to, že vyplivnu duši, abych vám pomohla. Ale potřebuju, abyste se mnou jednal jako s někým, kdo vám bude stát bok po boku na společné cestě do zapomnění. Jasně?!“

„Jsem Sebastian DelHas, ale nikde mé jméno nevyslovuj. Bude mi ctí se s tebou svézt do zapomnění,“ zajiskřil v mužově pohledu náznak humoru. Pak sáhl do kapsy a vylovil stříbrný medailon.

„Nastav ruce,“ požádal, a sotva poslechla, otevřel medailon. Mezi oběma polovinami se rozhořel podivný plamen bílé barvy, tu a tam protkaný modrými záblesky. DelHas jí ho položil do dlaní.

„Celou dobu ho musíš opatrovat, aby nezhasl. Utvoř kolem něj nejsilnější polštář magie, jaký zvládneš. Až nebudeš moct, zařvi na mě *Vrat' se!* Musím se k tobě dostat dřív, než zdejší síly vysají světlo medailonu.“

Hanka se pokusila navázat souznění s modravým plamínkem a celičky ho obalila ochrannou clonou.

„Výborně. Tak já jdu na to,“ prohlásil její společník a zmizel jí z dohledu.

Přestala vnímat svět kolem sebe a soustředila se na úkol. Nejdřív byl snadný, ale po chvíli ucítla tah kolem plamene, co se snažil rozleptat clonu a vycucnout magii plamínku. Hance chvíli trvalo, než našla optimální druh štítu, který dostatečně odolával zdejšímu náporu. Blahořečila v duchu R'íhanovi, že ji naučil vnímat magii tak citlivě a regulovat optimální množství síly. Její clona měnila intenzitu obdobně jako nepřátelské závany. Znenadání ucítla náraz a jen taktak že nečekaný útok neuhasil srdce medailonu. Pro jistotu výrazně posílila vrstvu štítové magie. Vtom ji cosi hryzlo do nohy. Měla sto chutí se ohnat, ale koutkem oka zahlédla, jak Hádes, vyzbrojený dvěma zahnutými sečnými zbraněmi, zakroužil kolem ní a bolest ustala. Naprosto ztratila smysl pro čas. Zdálo se, že stojí na místě bůhvíkolik hodin, ale zároveň si uvědomovala, jak pozvolna

oblohu zaplavuje svítání. Jejich společná akce pravděpodobně neprobíhá déle než půl hodiny. Magické útoky se vystupňovaly. Kdyby kolem medailonu nevybuchovaly v naprosto nečekaných nárazech, Hanka by štít udržela ještě dlouho. Jenže musela zabezpečit velice silnou ochrannou clonu, takže se její zásoby magie tenčily neúměrně rychle. Netušila, co podniká DelHas, ale modlila se, aby si pospíšil. Zachytila neuvěřitelně silný náraz a musela do ochrany vložit veškeré své zbývající síly. Od země začala stoupat hustá mlha.

„Vrať se,“ zavolala do prázdna a burcovala nejtemnější síly ze své mysli, aby dostála závazku. Něco vrčícího se přehnalolo kolem ní a řev v blízké mlze signalizoval, že došlo k boji. Začaly se jí třást ruce a podlamovat nohy.

„Sakra, vrať se,“ zařvala znovu a plamínek povážlivě zakolísal. Z posledních sil ho uchránila od zhasnutí, ale bylo jí jasné, že příští nápor nezvládne. Vtom se před ní DelHas vynořil, vzal její ruce do svých a zatlačil tak, aby společně medailon zaklapli. Ve stejném okamžiku se Hanka zhroutila. Sice neztratila vědomí úplně, ale ze svalů zbyl nepoužitelný rosol. Matně vnímala, jak ji někdo zdvihl do náruče a běží s ní po pláni. Jako zdálky zaslechla Háda, jak říká: „Rychle do úkrytu, já zatím zabavím a odlákám strážce!“

Vzápětí její tělo spočinulo na tvrdé zemi a prudce ji zabořila noha. Někdo jí vyhrnul nohavici kalhot.

„To bude dobrý,“ pohladila ji po rameni ruka, „jen ránu vyčistím a zavážu. Až se trochu vzpamatuješ, můžeš si ji vyléčit. Teď uděláš nejlíp, když se pokusíš usnout.“

DelHas jí zdvihl hlavu a dal jí napít. Vděčně polkla pár doušků vody a propadla se do bezesného spánku.

Matyáš z jiného světa

Probudily ji dva tiché rozčilené hlasy.

„...chystá se výron, já ho poznám, věř mi,“ tiše, ale důrazně trval na svém Zik.

„Taky vidím, že se něco děje. Ale chvění je slabé. Možná se průchod vůbec neotevře.“

„Jakmile se pulzování dostane do střídavého rytmu, vždycky to znamená, že se Motýlí brána probudila. Věř mi, pane, mám pro ni cit.“

Muž se po chlapci zamyšleně podíval: „Kdyby zůstali u moci Deliové, doporučil bych tě pro výcvik v péescce.“

Hanka ze strany zahlédla, jak se Zik zářivě usmál: „Tam by se mi líbilo.“

Pomalou se posadila, aby vyzkoušela, do jaké míry ji tělo poslouchá. Cítila se rozlámaně, ale jinak byla v pořádku.

Oba její společníci se jako na povel ohlédli.

„Tak co, je ti líp?“ zeptal se muž.

„Mrzí mě, že jsem se složila,“ omluvila se Hanka.

„Nemáš se za co stydět. Byla to hlavně moje chyba, že jsem se vrátil až na druhé zavolání,“ vlídně pokýval hlavou DelHas. „Víš, narazil jsem na devět otevřených průchodů brány. Čtyři z nich vážně ohrožovaly město, protože k nám mohly z nebezpečných světů přivést divoké krvelačné bytosti. Právě jsem zavíral třetí rizikový průchod a chtěl jsem jeho uzamčení za každou cenu dokončit.“

„A dokončil?“

„Jasně že jo. Už se k nám žádný další spíd nedostane, za to ručím. A ti, co už Motýlí bránou pronikli, do tří dnů pochcípají. Město si může oddechnout.“

„Bezva. Ale proč se tu schováváme? Snad by vám měli být vděční, ne?“

Muž vzdychl: „Je složitá doba. Momentálně jsem pro vládnoucí rod nežádoucí persona. Nepřijali by moji pomoc. Ale tím se netrap. Vedla sis výborně. Vůbec jsem nečekal, že bys silencia udržela tak dlouho.“

„Jakého silencia?“

„Ten medailon, říkáme mu silencius.“

„K čemu vlastně slouží?“

Muž se podrbal ve vousech, jako by se rozmýšlel, zda má jeho funkci vysvětlit. Dvakrát se nadechl jakoby k řeči a dvakrát zaváhal. Pak ale pomalu medailon sundal z krku a podal dívce.

„Prohlédni si ho, ale víčko neotvírej. Obsahuje sílu, která je magicky stabilní i v prostředí brány. Když se člověk pohybuje na pomezí několika světů, je dobré mít nějaký pevný bod, aby trefil domů. Jinak v Motýlí bráně hrozí, že sice průchod uzavře, ale z nesprávné strany. Rozumíš?“

„Jen částečně. Umím vytvořit bránu. Ale vždycky vede z jednoho známého místa na druhé. Zrovna tak se mohu dostat i zpět.“

„Hlavně nic podobného nezkoušej tady!“

„Vím, že je tu kouzlo brány zakázané. Akorát nechápu proč.“

„Proč?! No přece kvůli Motýlí bráně. V celém okolí města je velice nestabilní prostředí a každé magické vlákno prostupující z místa na místo následně probudí i aktivitu Motýlí brány. V ní se pak vytvářejí průchody do labyrintu mezi světy. Jedná se o divoce se proplétající tunely, nikdy nevíš, kdy se objeví a s kterým místem nás propojí. Snad proto se jí říká Motýlí. Třepotá se po zdejších okolí a otvírá se i zavírá, jak se jí zlíbí. Některé průchody se objevují opakovaně a dobře je známe. Jiné se vyskytují jen vzácně a člověk neodhadne, kam vyústí.“

„A vy umíte průchody v Motýlí bráně otevřít a uzavřít?“

„Kéž bych uměl. Kdysi tu žil jeden, kterému se říkalo Orlík cestovatel. Vlastnil tři artefakty, s jejichž pomocí se prý přemísťoval do jiných světů. Naštěstí nám zanechal podrobný návod, jak uzavřít nežádoucí průchody v bráně. Od té doby, co zmizel, se o tohle místo stará vládnoucí rod a chrání město před nebezpečnými návštěvníky z cizích světů. Jenže teď se násilně chopili vlády Rasiové, aniž by přemýšleli o tom, jaký osud město postihne bez týmu zkušených bojovníků.“

„Od vás by radu nepřijali?“

„Zabili krále a mě shodili z vyhlídky. Jen díky zázraku a Zikovi ještě žiju. A vlastně i díky tobě. Kdybys mě nevléčila, dostali by mě spídové.“

Hanka podala DelHasovi medailon zpět.

„Budete chtít uzavřít i další průchody?“ zeptala se a teprve v tu chvíli si uvědomila, že jí neschází žádná magická energie.

„Cítíš se na to?“ usmál se přátelsky muž.

„Divím se, že jsem nepřišla o svou magii...“

„Otevřený medailon odsával sílu nejen z tebe, ale i z brány.

Kdyby zhasl, vysála by všechnu jeho energii brána. Ale protože jsme ho zavřeli společně, vrátil nashromážděnou magii nám dvěma.“

Znovu si medailon pověsil na krk a schoval ho pod nevábně umolousanou otrhanou košili. Hanku napadlo, jak by asi muž vypadal oholený a v čistém oblečení. Určitě by mu to slušelo.

„Venku začíná být živo, pane, podívejte,“ vyzval je Zik, aby se obrátili a ze svého úkrytu v hradbách sledovali dění na pláni. Strážní, kteří dorazili zkontrolovat situaci poté, co zpozorovali světelné efekty spojené se zavíráním průchodů, sáhli po zbraních. Komické bylo, že absolutně netušili, odkud jim co hrozí, takže se točili jako korouhvičky. Taktak že se nezranili navzájem. Vzduch se zavlnil, ale jen krátce a ne příliš silně. Všichni se shlukli kolem jednoho místa. Jejich záda znemožňovala Hance a jejím přátelům zahlédnout, na co se soustředí.

„Za chvíli se otevře další brána, měli by odtamtud vypadnout,“ prohlásil Zik a DelHas jen nepatrně přikývl. Vtom se skupinka rozpadla a konečně uviděli, jak dva strážní někoho odnášejí na improvizovaných nosítkách směrem k městu.

„Jako by nesli dítě...“ marně se Hanka snažila zahlédnout víc.

Zbylá skupina vojáků se opět semkla, ale najednou jejich řada zakolísala a vzniklou mezerou proklouzl cizokrajně oblečený kluk. Sprintem vyrazil za nosítky. Dva strážní po něm okamžitě skočili a chytili ho. Zuřivě se bránil a z jeho gest se dalo usoudit, že silou mocí chce následovat nosítka, která mizela v městské bráně. Strážní ho však svírali důkladně a ten, co před chvílí zavrával, mu vrazil hřbetem ruky facku, až se chlapci spustila z nosu krev.

To, co následovalo, se odehrálo během mžiknutí oka. Kousek od strážných se zhmotnila neuvěřitelně mohutná příšera s ohromnými chlupatými končetinami.

„Genog, to musí být genog,“ překvapeně vydechl DelHas, „měli by hodně rychle zmizet.“

Strážní se ale shlukli a jako na povel zdvihli kopí.

„Taková pitomost! Oni snad neprodělali ani základní školení,“ chytíl se za hlavu jejich přítel, „genog v našem ovzduší přežije sotva pár minut. Kdyby každý z nich běžel jiným směrem, většina by přežila.“

Jediný, kdo využil příležitosti a začal utíkat, byl barevně oblečený kluk. Obličej měl zamazaný od krve, co mu tekla z nosu. Mířil ke hradbám.

Chlupatá příšera se vrhla na strážné, a aniž vnímala zbraně, začala je zabíjet.

„Zachraňte toho kluka,“ požádala své společníky Hanka, když viděla, že nešťastník míří přímo k nim. Zik se tázavě podíval na muže. Tian jen souhlasně přikývl a otevřel vchod.

Zik se hbitě protáhl ven, chytíl zmateného chlapce za ruku a vlekl ho do úkrytu. Ten naštěstí pochopil, že se mu nabízí záchrana, a zalezl do otvoru za Zikem. DelHas za nimi zavřel a ztlumil tím sílu řevu genoga, jenž mezitím na planině pozabíjel všechno živé. Rozzuřená příšera se postavila na zadní a rozhlédla se. Nejspíš zachytila náznak pohybu u jejich skrýše a rozběhla se k nim. Po několika metrech však zavrávala a zhroutila se. Chvíli mlátila tlapami kolem sebe, zkoušela se znovu postavit, ale nedokázala to. Její pohyby se zpomalovaly a po několika trhavých záškubech úplně znehybněla.

„A je po něm,“ oddechl si DelHas. „Kdyby se dostal blíž, do zpěvu by nám nebylo.“

„Skrýš vypadá bytelně. Jak by se k nám mohl dostat?“

„Žádné hradby nejsou dost silné, aby zadržely genoga, to si pamatuj.“

„Strážné pozabíjel jako podchlazený hmyz, vůbec se nestihli bránit,“ těžce polkla Hanka při pohledu ven.

„Byli stateční, ale neměli potřebné znalosti,“ trpce zavrčel DelHas. „Pod mým velením by jich tolik nezmasakroval. Jestli se Rasiové brzo nepoučí, záhy přijdou o všechny vojáky.“

Chlapec, kterého sem Zik přitáhl, začal být neklidný a nesrozumitelnou řečí cosi drmolil. Přitom ukazoval k hradbám a nervózně žmoulal svůj přívěsek ve tvaru podkovy. Zik vrtěl hlavou a snažil se mu vysvětlit slovy i gesty, že je nutné zůstat v úkrytu spolu s nimi. Jejich host však nechtěl rozumět a dožadoval se, aby ho pustili ven. Nakonec musel zasáhnout sám DelHas. Chytil chlapce za rukáv, násilím ho posadil vedle Hanky a jednoznačně mu nakázal zůstat. Návštěvník z cizích světů pochopil. Ani se nehnul, ale vrhal po nich vyčítavé pohledy.

„Sakra! Jak se s ním mám domluvit?“ mračil se Zik a zamyšleně se škrábal na břicho.

„Co začít od začátku?“ usmála se Hanka a představila se, ukazujíc prstem na sebe.

„Matyáš,“ zapíchl chlapec ukazováček do své zakrvácené bundy.

„Napít?“ nabídl mu Zik vodu.

„Napít,“ přikývl chlapec. Zdálo se, že ti dva našli cestu, jak se domluvit. Hanka si jich přestala všimnout a pokusila se o kontakt s Vronem. Ponořila se na celou minutu do soustředění, ale žádná odezva, ani stopa. Jako by její přítel neexistoval. Někde mezi hrudí a žaludkem ucítila bolavé sevření strachu. Že by ho spídnové dostali? Nebo někdo jiný? Bude se muset vrátit k chůvě a zkontrolovat situaci. Možná jen přišel o všechnu magii... Znovu se v ní probudila naděje. Tohle bude důvod, proč se s ním nemůže spojit! Určitě! Nejspíš někomu pomáhal a je magicky na dně. Třeba už na ni čeká u Josefa. Jenže zrovna teď za ním nemůže. Dokud je den, nepodaří se jim ze skrýše vystrčit ani nos. A v noci bude chtít DelHas zavírat další průchody v bráně. Až skončí, možná by mohla Zika požádat, aby ji doprovodil do hospody k Evelíně a Josefovi.

Od vchodu do města se na planinu vyhrnuli další ozbrojenci. Prohlédli si genoga a pustili se do odnášení mrtvých. Jakmile skončili, svolal si je velitel a podle jeho gest se dalo soudit, že své podřízené instruuje, jak se mají chovat v případě napadení.

„Možná už město vyčistili, a proto je poslali sem,“ uvažovala Hanka nahlas a zadívala se na DelHase. Muž zachmuřeně pozoroval dění venku.

„Něco se zase děje?“ zeptala se, když si všimla jeho výrazu.

„To kdybych věděl,“ ušklíbl se.

Oba sledovali, jak velitel rozděljuje vojáky do skupinek po třech a rozmisťuje je podle nějakého neznámého klíče. DelHas jakoby mimoděk přikyvoval a popotahoval se za vousy na bradě.

„Znáte toho, co rozkazuje?“ vyzvídala.

Obrátil k ní pohled a váhavě přikývl. „Dřív býval velitelem péesky. Divím se, že ho při převratu nezabili. Nějak se nemohu smířit s představou, že přešel k nepříteli. Jednou mi zachránil život. Jsem si téměř jistý, že by mě nikdy nezradil. Jedině snad, kdyby ho magicky ovlivnili...“

Hanka zkontrolovala velitelovu auru, ale nic zmanipulovaného na ní neodhalila. Poznala pouze, že voják nepatří k příliš magicky nadaným lidem.

„Nezdá se, že by ho někdo ovládal,“ podotkla.

„Kdybych si mohl s Horkarundanem vyměnit pár slov,“ mumlal DelHas, „hned bych věděl, na čem jsem. Ale dneska to nepůjde.“

„Proč ne? Mám ho zkusit oslovit? Umím komunikovat na dálku,“ nabídla se Hanka, „jen netuším, jak zareaguje, a bude-li chtít se mnou mluvit. Vůbec mě nezná.“

„Máš na mysli rozhovor na mentální úrovni?“ ujišťoval se muž, zda jejímu návrhu správně porozuměl.

„Přesně tak. Ale bojím se, že hlas, co se mu ozve v mozku, bude považovat spíš za útok než za výzvu k diskuzi. Pokud neodpoví, násilně ho ovlivňovat nebudu.“

„Máš pravdu. Taky by se mi nelíbilo, kdyby se mi někdo cpal do hlavy. Nech mě chvíli přemýšlet.“

Kluci za jejich zády si malovali obrázky do prachu na podlaze, občas prohodili pár slov a jich si nevšímal.

Hanka se pomocí dračí komunikace soustředila nejdřív na DelHase. Jeho krystal měnil barvu po vrstvách. Jako cibule, která má každou slupku jinou. Opatrně ho mentálně oslovila: „Nechci vás polekat, Tiane, ale zkusme se tímhle způsobem nejdřív domluvit my dva. Není nutné pronášet slova nahlas, stačí si je pouze myslet.“

„Velice zvláštní úroveň hovoru,“ odpověděl jí stejným způsobem DelHas s povytaženým obočím, „kdybys mi neřekla předem o své schopnosti, obával bych se nejhoršího. Jak ale Horkarundanovi naznačit, že jde o přátelský kontakt?“

„A co nějaký osobní důvěrný vzkaz?“

„Mám nápad. Pověz mu, že opilý trubadúr by rád mluvil s přestárlým panicem.“

„Není to urážka?“ zeptala se v duchu pobaveně. Dál už pokračovala nahlas a začala vysvětlovat, jakým způsobem by si mohl sám DelHas jejím prostřednictvím přímo popovídat s velitelem stráží. Něco si nechal zopakovat a podrobněji objasnit, než přikývl a pokynul Hance, aby zkusila zprostředkovat rozhovor.

Hance chvíli trvalo, než se naladila na neškolenou vojákovu osobnost. Jeho krystal připomínal kouřově vyleštěnou kostku. Opatrně muže oslovila a vyřídila vzkaz. Ucítla, jak jeho mysl ztuhla leknutím a uzavřela se. Trpělivě vyčkávala a sledovala, jak se Horkarundan rozhlíží kolem sebe a nervózně si olizuje rty. Pak se uvolnil a Hanka se mohla znovu napojit na jeho šedavý krystal. Tentokrát do své mysli přizvala i DelHase a vtáhla ho do kontaktu.

„Ujišťuji vás, že se nejedná o podvod a že jde jen o malý rozhovor,“ promluvila znovu k veliteli stráží a předala slovo DelHasovi.

„Ta dívka je mág, Horkare, a pomůže nám si nenápadně promluvit.“

„Ale mně bylo řečeno, že král zemřel a ty také...“

„Krále je mi líto. Ke své hanbě musím přiznat, že jsem ho nezachránil a sám jsem přežil jen díky neuvěřitelnému štěstí. Pomohl mi malý kluk a magicky nadané děvče. Ty jsi, jak vidím, také přežil...“

„Jo. Vzdal jsem se, abych zachránil členy péesky. Navrhl jsem Rasiům, že v případě potřeby budu bojovat po jejich boku proti vetřelcům z brány. Dnes mě vytáhli ze žaláře, aby prověřili, jestli dodržím svůj slib.“

„Chlapi z péesky žijí?“

„Většina ano. Gabriel s Tunem zradili a naservírovali nás nepříteli úplně bez boje. Co se stalo s našimi mágy, netuším. DelArk je v žaláři, ale žije. DelBufo se prý potácí mezi životem a smrtí. O ostatních nevím. Odvedli mě rovnou sem a pověřili velením nad touhle hrstkou ozbrojenců. Co se děje ve městě ti fakt neřeknu...“

„Město je plné spídů, ale do dvou dnů by měli pochcípát. Uzavřel jsem tři nejhorší vyústění z Motýlí brány a rád bych dnes večer zavřel ještě tři další. Sice můj nouzový blok víc než dva týdny nevydrží, ale momentálně to lépe nesvedu.“

„Na jaké potvory se máme připravit?“

„Na ty nejhorší. Mohl by se znovu objevit genog. Tvoje současné mužstvo nemá ani základní školení. Nedokážou si s ním poradit.“

„To je mi jasné. Proto mě vytáhli z podzemí. Kde teď jsi?“

„Blízko.“

„Máš nějaké lidi?“

„Jen Háda a pár děcek. Momentálně jsem na tom dost bledě.“

„Nápodobně. Ale hned se cítím líp, když vím, že žiješ. Až mě vrátí do žaláře, budu mít pro spoluvězně aspoň jednu dobrou zprávu, vsadím se, že jim to zvedne náladu.“

„Jsem rád, že vás nechali naživu. Ohleduplnost bych od Rasiů nečekal. Co tím sledují?“

„DelArk se ptal úplně stejně jako ty. Máš nějaký plán?“

„Zatím pouze jediný – přežít. Nemám nejmenší představu co dál.“

„Určitě tě něco napadne. Musím přestat mluvit, jde mi sem kontrola,“ odpoutal se velitel stráží a Hanka ukončila spojení.

„Jak jsi na tom s magií? Nevyčerpala ses moc?“ zajímal se DelHas.

„Ani ne, jsem trénovaná,“ ujistila ho, ačkoliv na posílení Horkarundanovy nedostatečné magické schopnosti vyplývala víc, než bylo při dračím kontaktu zvykem.

Venku se nic zajímavého nedělo, proto DelHas Hanku požádal, aby jim vyprávěla, proč přijela do Quinwalu. Při jejím povídání se nudil akorát Matyáš, který jejich jazyku nerozuměl. Zik vylovil batoh se zásobami a všichni se posilnili sušeným masem a několika suchary. Potom se neúspěšně pokoušeli společnými silami a malováním do písku zjistit, jak a odkud se sem Matyáš dostal. Z jeho gest a obrázků ale moudří nebyli. Nakreslil sebe a děvče. Dívce přeškrtl nohy. Došlo snad v bráně k nějakému úrazu? Pochopili jedině, že Matyáš chce jít ven a najít ji.

„Hm, musíme sehnat tlumočníka,“ konstatoval DelHas, „jinak mu asi těžko vysvětlíme, co se ve městě děje. Jestli se sem dostal z jiného světa, bude pro něj šok, až zjistí, že už se nikdy nevrátí domů.“

„Což o to, magického tlumočníka bych sehnal, ale nebude laciný,“ pokrčil rameny Zik.

„Kolik stojí?“ zeptala se Hanka a vylovila z kapsy své cenné kamínky.

„Fíha,“ hvízdal překvapeně malý zlodějíček a podíval se zblízka. „Tenhle,“ vylovil jeden polodrahokam, „by na něj měl stačit. Ještě nějak nenápadně proklouznout do města...“

„Až dnes v noci uzavřeme genogovu bránu, můžeme přešplhat na páté hradby. Pak se uvidí. Teď se zkuste trochu prospat, ať jste večer v plné síle,“ víceméně nařídil DelHas hromadný odpočinek. Hance se podařilo usnout opravdu tvrdě.

Někdo jí mocně třásl ramenem, aby ji probudil. Ospale mžourala Zikovi do obličeje.

„Jak můžeš tak bezstarostně spát,“ divil se.

„Asi proto, že vám věřím,“ zívla a protřela si oči. Byla tma a ticho.

„Ukaž, obleču ti kožený chránič,“ pomohl jí Zik natáhnout přes hlavu vestu a zavázat tkanice. Podobně posloužil i Matyášovi, který něco drmolil, ale nebránil se. DelHas zkontroloval jejich výstroj a vtiskl klukům do ruky zbraně.

„Připraveni? Takže jdeme na to,“ kývl na ně a otevřel vchod. Protáhli se ven a nechali se vést DelHasem. Všude vládl klid. Strážě se na noc stáhly za městské hradby. Nebezpečnou planinu měli nyní sami pro sebe. Hanka si už dovedla představit, co ji čeká. Litovala jen, že jí nekryje záda Hádes, který se po předchozí akci nevrátil do úkrytu. S ním by se cítila daleko bezpečněji. Nebyla si jistá, nakolik ji Zik ochrání v případě útoku nějaké příšery.

DelHas zastavil v místě, které Hance nepřípadalo ničím zvláštní. Vytáhl medailon a stejně jako minulé noci jí svěřil do opatrování jeho sílu. Zik zaujal pozici za dívčinými zády a Matyáš ho napodobil. Jakmile DelHas zmizel Hance z očí, ponořila se do soustředění a doufala, že dnešní akce bude kratší a snazší. Zpočátku se modravý plamínek mihotal klidně a jasně. Následovalo několik drobných výkyvů. Pak ale pocítila mimořádně silný závan chladu a jejího těla se zmocnila zimnice. Ruce se jí klepaly jako stoleté stařeně a musela násilně sevřít ústa, aby jí o sebe necvakaly zuby. Pokoušela se nemyslet na potíže a setrvat v soustředění. Šlo to ztěžka. Jako by medailon najednou vážil dvacet kilo. Ruce jí podklesávaly, takže usoudila, že je nejvyšší čas zavolat na DelHase, aby se vrátil. Těsně před tím, než se k tomu odhodlala, ucítila, jak její ruce podepřely jiné teplé dlaně a zdvihly je i s medailonem do správné polohy. Myslela, že zasáhl DelHas, ale když otevřela oči, překvapeně zjistila, že proti ní stojí Matyáš. Měl vážnou soustředěnou tvář a z jeho rukou proudila síla, která Hance pomohla najít ztracenou magickou rovnováhu. Oba upírali zrak na plamínek medailonu a hlídání jeho stability bylo najednou mnohem lehčí.

Znenadání je ovanul mohutný teplý vír. Všechno kolem se zalilo podivnou září.

„Cestovatel! Jaké překvapení! Těší nás, že jsme tě tu dnes našli,“ promluvil v jejich myslích hlas tak jasně a intenzivně, že vyděsil i Hanku, která byla na podobný druh komunikace zvyklá.

„Nemusíte mít obavy, od nás vám nehrozí nebezpečí. Jen jsme se přišli dotknout cestovatele. Jeho mysl byla zatemněna a vzpomínky zastřené. Náš dotyk probouzí zapomenuté a posiluje vědomí.“

„Kdo jste?“ zeptal se Matyáš.

„Fagliniové. Jeden z vašich nám kdysi říkal školitelé. Než se vydáš na cestu, najdeš u nás dobré rady i pomůcky, které ti usnadní přesuny. Jsi u nás vítán.“

Hanka měla pocit, jako by neznámá síla Matyáše vlekla pryč od ní. Polekala se, že se jedná o magickou past, do níž má být chlapec lapen.

„Zůstaň tady, Matyáši,“ vykřikla v duchu, „neodcházej!“

„Pročpak ho nechceš pustit, ženo s dračí myslí?“ oslovil mocný hlas přímo Hanku. „Dáme mu vše, co potřebuje. Nezadržuj ho, když on sám chce jít.“

„A co dívka se škrtnutýma nohama?“

Sotva dořekla větu, ucítla, jak se Matyáš stabilizuje a jeho dlaně zase začaly hřát.

„Má pravdu,“ ozval se chlapec, „nemohu nechat Alici napospas osudu. Přicestovali jsme spolu a nebylo by správné ji opustit.“

„Jsi cestovatel. Neměl by ses vázat.“

„Jsem člověk.“

„Stojíš na začátku cesty a ještě jsi nenašel sám sebe. Ale nevádí. Můžeme chvíli počkat, až se rozkoukáš. Dej si však pozor. Před časem do tohoto světa vstoupil knut s několika následovníky. Připravuje si půdu pro rozmnožování. Bylo by škoda, kdyby tě použil. Zavolej nás co nejdřív. Budeš vítán.“

Teplé víření ztratilo sílu a prostředí kolem nich se zklidnilo. Plamínek naštěstí stále bezpečně hořel. Hanka ani nezaznamenala, kdy se vedle nich objevil DelHas. Teprve když přes jejich dlaně zaklapl medailon, uvědomila si, že akce skončila. Tentokrát byl na dně svých sil pro změnu bojovník. Schoval medailon a sesunul se do kleku. Hlavu měl svěšenou a ztěžka dýchal.

„Pane, je ti dobře?“ dřepl si k němu Zik a podával mu láhev s pitím.

„Dej mi dvě minuty, kámo, a budu fit.“

Hanka a Matyáš se po sobě koukli a rozpačitě uhnuli očima. Společný zážitek byl natolik intenzivní, že potřebovali čas, aby si ujasnili, co se ve skutečnosti přihodilo. Podivný kontakt s bytostmi, které s nimi hovořily bůhvíodkud, je zaskočil. Kdo byly ony bytosti? A co měly na mysli, když Matyáše oslovovaly jako cestovatele?

„Nezburcovali jsme strážce?“ zeptal se unaveně DelHas.

„Řekl bych, že se sem po setkání s genogem nepohrnou,“ rozhlížel se Zik, „nejspíš počkají na ráno.“

„Nevím, jak v tomhle stavu dokážu přelézt hradby,“ s námahou se zdvihl na nohy bojovník. Hanka se zastyděla, že mu před akcí neposkytla další ozdravnou kúru. S vážnými zraněními, která utrpěl, se určitě potýkal jak se slabostí, tak s bolestí.

„Jestli se nebojíte myší a špíny,“ s povzdechem ze sebe vysoukal Zik, „zasvětim vás do svého největšího tajemství. Doufám, že ho zachováte.“

„Znáš cestu pod hradbami?“ zamračil se podezřívavě DelHas.

„Nechci tě zradit, pane, důvěřuj mi.“

„Promiň, Ziku, zapomněl jsem, že jsem tvým velkým dlužníkem a že už nikdy nebudu tím, čím jsem býval,“ pohladil malého zlodějíčka po rameni bojovník.

Zik se ale dál tvářil dotčeně: „Nic mi, pane, nedlužíš. Co jsem udělal, byla vlastně splátka za to, že jsi mě jednou pustil, když jsi mě nachytl při krádeži. Jenom jsi mi vynadal a promluvil do duše. Tenkrát jsem se zařekl, že už nikdy nic neukradnu... jen kvůli svému rozmaru.“

„Aha. Asi jsem ti promluvil do duše málo,“ ušklíbl se DelHas, „ale neboj se, tvoje tajemství budu respektovat.“

„Tak pojďte za mnou,“ ujal se Zik průvodcovské role.

„A neměli bychom s sebou vzít i batoh z úkrytu?“ zeptal se Matyáš.

„Jasně. Zaběhnu pro něj,“ odpověděl bez rozmýšlení Zik a vtom si uvědomil, že Matyáš promluvil jeho řečí. Zůstal na něj zírat a jeho výraz se pomalu měnil na ostražitý: „Proč jsi před námi tajil, že nám rozumíš?“

„Nic jsem netajil. Rozumím až teď. Než jsem se dotkl medailonu, byl jsem úplně mimo. Něco se stalo při zavírání brány a já si

vzpomněl na věci, které mi předtím unikaly.“

„Nechte povídání na později,“ přerušil je DelHas, „musíme se rychle přesunout do města. Hod' sebou, Ziku, a skoč pro batoh.“

Hanka znechuceně zaznamenala, že se bojovník opět začíná chovat nadřazeně a velitelsky. Stále ještě vypadal vyčerpaně, ale mozek už mu pracoval na plné obrátky. Nedalo se přehlédnout, že je zvyklý rozkazovat. Za vše, co pro něj udělali, očekávala dívka víc ohledů a respektu. Než se Zik vrátil, dal se muž dohromady natolik, aby převzal zavazadlo. Zvolna kráčeli podél hradeb.

Zikův tajný průlez byl skvěle zamaskovaný. Chlapec rozhrnul trnité křoví, odsunul dva šikovně naaranžované kameny a kývl na ně, aby se protáhli uvolněnou škvírou. Byla nepříjemně úzká. Naštěstí hned za ní narazili na širší tunel, jímž se dalo pohybovat po čtyřech. Hanka si magicky posvítila, ale okamžitě toho litovala. Plazili se mezi mrtvolkami myší, a hejnem brouků, kteří ožírali jejich kostřičky. O stonožkách a pavoucích nemluvě – krajně odporný a deprimující průlez.

Se smyčkou na krku

Vynořili se na druhé straně hradeb a Zik za nimi zamaskoval stopy.

„Fuj! Co to tu smrdí?“ nakrčila nos Hanka. „Jako by někdo páčil odpadky.“

„Možná se jen snaží zahnat spídy.“

„Jestli v téhle dřevěné čtvrti někdo odpuzuje spídy ohněm, vlastnoručně ho uškrtím,“ zavrčel DelHas a vystartoval směrem k zápachu.

Vepředu se mihotalo načervenalé světlo. Protáhli se úzkou uličkou a hned bylo jasné, odkud se záře bere. Malá skupina dřevěných domků hořela a vítr v nárazech rozfoukával požár k dalším objektům.

DelHas strhl děti zpět do tmavé uličky. Kolem se chaoticky motali lidé a nejméně třetina z nich byly stráže. Někteří se snažili hasit, ale chyběla voda a nebylo ani dost písku. Požár navzdory všem snahám sílil. Náhle jeden z domků explodoval a k nebi vytryskl sloup ohně a jisker. Až k nim dolehlo sálavé vedro.

„Abychom se dostali na čtvrté hradby, musíme projít kolem požáru na nejbližší rozcestí,“ zašeptal naléhavě DelHas.

„Zamícháme se mezi prchající, nikdo si nás nevšimne,“ navrhla Hanka.

„Je tu víc stráží, než se mi líbí,“ mumlal bojovník.

„Doufám, že se požár nerozšíří až k nám domů,“ s obavami sledoval plameny Zik.

„Pojďte, ať se nenadýcháme kouře,“ postrčil DelHas děti do skupiny ustupujících lidí.

Nechali se unášet davem a stejně jako ostatní se ohlíželi po hroučících se domech. Stráže už se chatrče, stlučené z dřevěných zbytků, ani nepokoušely kontrolovat, zda někdo nezůstal uvnitř. Jen postrkovaly přítomné pryč od plamenů a nadávaly opozdílům.

Ve společnosti stráží a prchajících se protlačili na otevřené prostranství. Jenže nebylo tak otevřené, jak mělo být. Celý prostor byl obstoupen vojáky a rozdělen na tři části. Každý z utíkajících musel projít kolem čtyř hromotluků, kteří ihned třídili příchozí na

muže, ženy a děti. Jen kojence nechávali matkám. Děti se bránily a nechtěly opustit rodiče. Ani dospělí nehodlali připustit rozdělení. Při pohledu na meče a nože a na tři mrtvé na dláždění však postupně rezignovali.

Děti byly okamžitě hnány pryč, zatímco k mužům a ženám mluvil velitel zásahu. Hlasitě vykřikoval, že děti půjdou sloužit na druhé a první hradby a mají před sebou skvělou budoucnost, pokud se rodiče neproviní překročením zákonů. Mezi vyděšenými ženami procházel další muž v uniformě, který vybíral mladé a hezké a odváděl je na konec prostoru k jedné z ulic.

Hanka si narazila čepici víc do čela a nasadila nejtupější výraz, na jaký se zmohla. Mohutná ruka ji stejně jako kluky odstrčila mezi děti. DelHas se jim ztratil z očí.

„Někde po cestě se pokusíme zdrhnout do uliček,“ zašeptal Zik.

Jenže nepočítal s tím, že si je strážní pojistí. Než stihli cokoliv vyzkoušet, jeden z mužů všem dětem postupně kolem krku natáhl smyčky připoutané k vodícímu lanu, a utáhl uzel ke krku tak, aby se nikdo ze smyčky nemohl vyvléknout.

„Tohle asi v plánu nebylo, že?“ podotkl Matyáš, když vyzkoušel pevnost pouta. „Co s námi bude?“

„Nemluv a šlapej,“ schytl chlapec pohlavek od strážného, který je doprovázel.

Hanka se na muže zle podívala, ale kouzlit si netroufla. Kolem bylo příliš mnoho uniformovaných chlapů se zbraněmi na dosah ruky. A navíc neměla volnost pohybu, což by mohlo špatně dopadnout.

Pokračovali v cestě a vzápětí se větší část jejich doprovodu odtrhla. Nyní je hlídali jen dva muži vpředu – ti určovali směr a rychlost – a dva vzadu. Další dvojice volně procházela kolem nich. Pořád stoupali do kopce, několikrát dokonce museli po schodech. Menší děti začaly fňukat, což strážné rozčilovalo. Nakonec raději zpomalili, aby všichni stačili udanému tempu.

Jak se vzdalovali od požáru, dýchalo se jim lépe. Smrad spáleniny se ale nesl vzduchem až k nim. Došli k další bráně. Hanka ji nepoznávala a litovala, že se nemůže Zika zeptat, kde vlastně jsou, jestli na třetích nebo na druhých hradbách.

Zik luskl prsty, aby přitáhl jejich pozornost. „Teď, nebo nikdy! Mizíme!“ zašeptal naléhavě, sáhl pod plášť pro svůj zavírák a dlouhým tahem přeřízl smyčku, kterou měl kolem krku. I Hanka sáhla pro tesák a měla v plánu hned po sobě osvobodit i Matyáše. Ale dřív, než se jí podařilo nahmátnout trpasličí zbraň, smyčka kolem jejího krku se sama od sebe stáhla a odřízla jí přísun kyslíku do plic. Bleskově magicky zareagovala, ale v příští vteřině toho stejně rychle nechala, protože provaz vsakoval vyslanou magii jako houba a jen o to silněji stahoval sevření. Koutkem oka zahlédla Zika. Zaváhal, když uviděl, jak provaz škrtí všechny připoutané a ti se postupně v křeči hroutí na zem. Utíkej, ty troubo, chtěla vykřiknout Hanka, ale nemohla. Zik dospěl k názoru, že kamarádům nepomůže, a dal se na útěk. Jeden ze strážných měl v ruce kuši a poslal za uprchlíkem dvě šipky. Ty se Zikovi zabodly do zad. Chlapec přesto nezměněnou rychlostí sprintoval pryč. Kožený chránič, který si před úzkým průlezem sundal pouze DelHas, mu pravděpodobně zachránil život. Vzápětí kamarád zmizel ve tmě, zatímco oni se dusili na kamenném dláždění.

Jeden z uniformovaných průvodců spojil přeříznuté konce Zikovy smyčky za pomoci jakési kovové spojky a všeobecné škrcení ustalo. Děti, svíjející se na zemi, zase začaly dýchat a ty menší i brečet.

„Spratkové zatracený! Ticho tady bude! A když říkám ticho, tak myslím ticho! Od koho zaslechnu jen špitnutí, seřežu ho do krve! Rozuměli jste?“ začal na ně řvát nejstarší voják, rozzuřený faktem, že mu jeden ze svěřenců zdrhnul. „Jestli se ještě někdo z vás toho provazu jen dotkne, jste všichni mrtví. Je vám to jasný?! Tohle je magický lano a příští utažení už by vás zabilo, tak se koukejte chovat spořádaně a dělejte jen to, co vám nařídím!!!“

Děti ztichly, jen tu a tam se ozval přidušený vzlyk.

„A teď vstávat a pokračujeme v cestě. Jasný?!“ počkal, až se děti zdvihnou ze země, a dal pokyn k dalšímu přesunu. Hanka a Matyáš se po sobě odevzdaně koukli. Nezbyvalo než se podřídit a jít, kam jim přikázali. Obklopovaly je široké dlážděné ulice a vítr k nim občas přinášel lehké závany kouře. Podle vzhledu okolních domů Hanka tipovala, že se jedná o druhé hradby. Opět se trmáceli do kopce. Nikdo jiný se venku nepohyboval, všude byla tma, jen tu

a tam svítilo pár oken. Hanka se modlila, aby nepotkali spídy či jiné potvory. Když viděla, jak dokážou jedním skokem překonat hradby, necítila se bezpečně ani uvnitř města. Navíc by se v současné situaci jen stěží ubránila. Strážní jí připadali trestuhodně bezstarostní.

Konečně se před nimi po dlouhém pochodu otevřely dveře a strážní je postrkovali do chodby osvětlené prskající loučí. Postupně jim z krku sejmuli smyčky a zahnali je do dvou místností – do jedné kluky, do druhé dívky. Hanku v čepici a plášti v nedostatečném osvětlení odhadli na kluka, takže zůstala ve společnosti Matyáše. Do jednoho kouta jim šoupli dva kbelíky místo záchodu, nic víc. Mramorová leštěná podlaha byla tvrdá a studená. Hanka svlékla kožený chránič a použila ho jako podložku. Místo polštáře si sbalila pod hlavu plášť. Cvičně se pokusila o magické spojení s Vronem, ale marně. A zatímco přemýšlela, zda by měla kontaktovat DelHase, přihlásila se ke slovu únava a ona uprostřed myšlenky usnula. Dlouhý odpočinek jim ale dopřán nebyl.

Brzo ráno se rozletěly dveře a do místnosti vrazili strážní. Urychleně stočila pocuchané vlasy a narazila si na ně čepici. Zamračení zbrojnoši je srovnali do řady ke stěně, ani jim nedovolili, aby si vzali věci odložené během odpočinku. Hanka se bez nože, který po dobu spánku zastrčila na podlahu pod chránič, cítila nepříjemně zranitelná. Aspoň že měla v zásobě dostatek magie. Napjatě čekala v řadě s ostatními, co se stane.

Když do místnosti vstoupil vysoký muž, překvapeně zamrkala. Vycítila skutečného mága. Byl bohatě obdařen sedmým smyslem, ale s jeho aurou nebylo všechno v pořádku. Nedostala však příležitost ji zkoumat, protože muž sáhl do kapsy a navlékl si na pravou ruku velice neobvyklou rukavici. Byla ze silné bílé kůže, zdobená vypalovanými magickými vzory. Hance se z pohledu na ni udělalo špatně. Nevěděla, co ji dovedlo k poznání, ale byla si jistá, že je vyrobena z kůže jednorožce. Ztěžka polkla a sledovala, jak muž přistupuje ke shromážděným dětem a každého se na prsou dotýká bílou rukavicí. Co jim sakra dělá? Pro jistotu zamumlala ochrannou veršovánku, aby se zaštitila proti ukradení energie.

Mág k ní přistoupil. Strážní kolem něj měli ruce položené na zbraních. Hanka se zabezpečila magickým štítem proti násilí. Sotva se ale rukavice dotkla její hrudi, uvědomila si, jak nedostatečná a špatně směřovaná její prevence byla. Účinnost předmětu spočívala v ovlivnění mysli směrem k dobročinnosti. Rukavice ji přesvědčila, aby z vlastní vůle poskytla nejen své síly, ale i maximum magie tomu, kdo ji měl navlečenou. Amulet z kůže jednorožce obešel štíty a zábrany a vnutil její mysli pokroucenou verzi celé akce. Dívka dobrovolně odevzdala veškerou magii, protože proti naléhavé žádosti o pomoc se nezabezpečila. Všechna energie byla vmžiku pryč.

Záludnost kouzla v ní vyvolala zuřivost. Měla sto chutí se vrhnout mágovi po krku. Nadechla se a... zafungovalo Rafanovo dlouholeté působení na její letoru. Spočítala si, že bez magie a beze zbraně je v nevýhodě. Jak to Rafan říká? Vždycky je po ruce vhodné řešení, jen ho najít! Snažila se potlačit zuřivost, aby se mohla soustředit a přemýšlet. Ale jak má přemýšlet, když se nechala tak hloupě doběhnout? Hnusným trikem s rukavicí ji snad rozzuřili víc než Pohromakovi ve škole upířím cucem, kterým ji obírali o magii, aniž si čehokoli všimla... Jasně! To je ono! Přesně tohle kouzlo hledá. Proč by dnes upíří cuc nemohl posloužit jí? O kouzlu ví přece úplně všechno, není důvod, proč by se jí nemělo podařit. Kdo by si pomyslel, že ho i ona někdy použije.

Pod náporem vzteku odsunula morální zábrany stranou a narušila nejzazší část své mysli, kde se skrývala zablokovaná temná magie. Ta bílé rukavici odolala. Strážní si jí nevšimli a mág pokračoval v dalším sběru energie. Nasměřovala k němu neznatelné upíří vlákno a s opatrnou lehkostí se napojila na mužovu auru. Téměř bytostně cítila, jak magie proudí k ní a zaplňuje vzniklou prázdnotu. Zažila úžasně opojný okamžik a musela se silou mocí přinutit k přerušení magického toku dřív, než mág vlákno zpozoruje. Skoro se polekala radosti, která upíří cuc provázela. Nyní chápala, proč to bratry Pohromakovy tak bavilo.

„...a tyhle tři zatím šoupněte do zrcadlovky. Budou se RasBarotovi líbit. Snad vám za to odpustí i ten poškozený provaz,“

probrala Hanku ze zamyšlení hlasitá mágova slova. Vzápětí ji ruka strážného hrubě postrčila do místnosti.

„Seber si věci, stěhuješ se,“ nařídil jí rázně. Sbalila plášť tak, aby ukryla dýku, a podivila se, že se ještě nikdo nesnažil je prohledat. Nejspíš tu děti zbraně nenosí. Potěšilo ji, že spolu s ní hnal další strážný i Matyáše a ještě jednoho malého, teprve pětiletého zamlklého chlapce. Eskortovali je krásně zdobenou chodbou, z níž zabočili do užší neosvětlené chodby a po schodech dolů. Než se nadáli, šoupli je do zavlhlé kamenné místnosti. Těžké dubové dveře zaduněly, jak někdo zvenčí zaklapl železnou závoru.

Ocitli se v absolutní tmě. Hanka zatuchlý prostor magicky osvětlila a zachvěla se zimou. Místnost s klenutým stropem podle všeho vytesali přímo ve skále. U jedné stěny stála dlouhá bytelná lavice a opět tradiční věžeňský kbelík. Do další stěny byly ukotveny řetězy, asi pro případ nezvladatelných trestanců. Nevídné prostředí nevěstilo nic dobrého. Bude se muset zkusit spojit s DelHasem a požádat ho o radu, případně také o pomoc. Posadila se na lavici a malý kluk se nesměle uvelebil vedle ní. Vzala ho kolem ramen a dítě se k ní mlčky přitisklo. Matyáš obcházel místnost, prohlédl si řetězy a zkoumal udusanou hliněnou podlahu. Hanka se pokusila o dračí spojení s Tianem. Jakmile však sáhla po obrazu cibulového krystalu, jako kdyby ji někdo šlehl ledovým bičem. Chlad se zakousl až do jejích vnitřností. Při pokusu přivolat magicky trochu tepla se rozklepala jako osika ve větru.

„Chceš půjčit flísovkou?“ svlékl Matyáš své cizokrajné oblečení a hodil jí ho přes ramena. Uvědomila si, že jí cvakají zuby. Chlapec jí položil dlaň na čelo.

„Nezdá se, že bys měla horečku,“ zavrtěl udiveně hlavou, „co ti je? Přece tu není taková zima, aby ses musela klepat.“ Matyášova bunda vůbec nehřála.

„Sedni si, ať se nepřerazíš, až pppřestanu svítit,“ drkotala zuby a hned, jak ji poslechl, skončila s veškerou magickou aktivitou. Její nejasné podezření se potvrdilo, najednou si připadala jako vymrzlý člověk, který vstoupí do vyhřáté místnosti. Stáhla si bundu z ramen, protože jí bylo vedro. Smotala ji pod hlavu malému chlapci, jenž mezitím na lavici vedle ní tvrdě usnul.

„Opravdu nechápu,“ prohlásil nahlas Matyáš, „proč tomuhle sklepu říkají zrcadlovka. Nic lesklého jsem tu neobjevil. A taky bych moc rád věděl, proč nás sem zavřeli.“

„Správně položená otázka!“ ožila najednou Hanka. „Odpověď se přímo nabízí.“

„Nerozumím.“

„Ze všech dětí na laně jsme my tři měli nejvíc vyvinutý sedmý smysl. A tahle místnost je zabezpečená, aby se v ní nedalo pořádně kouzlit.“

„Co je sedmý smysl?“

„Přece schopnost používat magii.“

„Nic takového nemám ani neumím.“

„Ale, Matyáš, přece jsi mi na planině pomáhal držet medailon.“

„Zdálo se mi, že je na tebe těžký, jenom jsem ti podepřel ruce.“

„A co ty bytosti, které tě oslovily?“

„Halucinace?“

„Nebud' labuť, sedmý smysl prostě máš, ať už chceš, nebo nechceš. Dřív nebo později se ho naučíš i používat.“

„Nemám zájem. Chci hlavně najít Alici a vrátit se domů.“

„Kam domů?“

Matyáš začal Hance vyprávět o svém dosavadním životě ve světě, kde magii člověk najde pouze v pohádkách a v tricích iluzionistů. Vyprávěl o babičce a dědovi, kteří se o něj starají, protože rodiče zahynuli při autohavárii, když byl ještě malý. A také o tetě, k níž jezdí na prázdniny, aby dělal společnost své sestřenici, která se po úraze ocitla na vozíku. Řekl Hance, že Alice je i přes své postižení skvělá holka s bujnou fantazií. Ani ona nemá tátu, protože od nich utekl, když doktoři rodičům oznámili, že jejich dcera už nikdy nebude chodit. Teta se ale odmítla přestěhovat do města a rozhodla se zůstat v horském baráčku po rodičích. Vozík s Alicí tahá s odhodláním sobě vlastním po cestách i necestách horského terénu.

„Víš, teta je moc fajn a nedělá ze všeho vědu jako děda s babičkou. Vůbec jí nevadí, když se na půdě hrabu ve starém harampádí a tahám ho Alici do postele. Je ráda, že se se sestřenkou bavíme a ona má čas něco ušít nebo uklidit. Taky je jediná, kdo mi

občas vypráví o tátovi. Prý v době, kdy byl ještě mladej, hned po škole, neměl nervy na to, aby pořád poslouchal, jak ho rodiče sekýrují, a utekl do světa. Čtyři roky o sobě vůbec nedal vědět. Pak se najednou vrátil do tetiny horské chalupy a v náručí si přinesl mě. Neměl prý žádná zavazadla. A nechtěl mluvit o tom, co se mu stalo. Teta tvrdí, že byl hodně smutný. Několik dní nato došlo k autohavárii. Policie našla na silnici dvě auta. Domnívali se, že jedno z nich patřilo matce. Otcovo mělo nabouraný nárazník a druhé auto vybuchlo a shořelo. Bohužel i s těly mého otce a matky. Vlastně ani nevím, jak se matka jmenovala. Policie její totožnost nikdy nezjistila.“

„Měl bys navštívit mága, co umí vizualizovat minulost. Možná by ti leccos o době, na kterou se nepamatuješ, prozradil. Nepřipadáš mi jako obyčejný kluk. Jak to, že najednou umíš naši řeč, když jsi odjinud? Proč o tobě školitelé tvrdili, že jsi cestovatel? Proč máš vysoce vyvinutý sedmý smysl, ačkoliv se ve vašem světě vůbec nečaruje? Matyáší, kolem tebe je něco tajemného...“

„Poslyš, necítíš průvan?“

„Cože?“ Hanku udivila ta náhlá změna tématu. „Chceš zpátky svou bundu?“

„Ani ne. Ale co kdybys mi ještě na okamžik posvítila?“

Hanka sáhla po kouzlu a ihned ji zalila vlna chladu. Teď už si byla jistá, že zima je spojená s použitou magií. Přesto dál Matyášovi svítla a zaujatě sledovala jeho chování. Kamarád v jednom místě začal dlouhat do podlahy. Vstala a podala mu nůž. Odškrábal zeminu nad úzkou škvírou. Skoro to vypadalo, že je pod hlínou ukrytý poklop. Hanka navzdory ledové odezvě vyslala magickou sondu směrem dolů a odhalila cosi jako chodbu.

V blízkosti dveří něco zašramotilo. Rychle přihráblí zeminu zpět do škvíry a vrhli se k lavici. Hanka zhasla a ukryla nůž. Dveře se otevřely a dovnitř proniklo světlo pochodně. Jeden strážný se zastavil u dveří a dva další vstoupili dovnitř. První hrubě probudil malého chlapce, popadl ho za ruku a smýkl jím směrem ke dveřím. Hanka se rozhořčeně postavila, ale druhý muž ji tvrdým šťouchancem srazil zpět na lavici a k nohám jí hodil kus chleba. Ten

u dveří postavil na podlahu džbán s vodou a postrčil vystrašeného chlapečka z místnosti na chodbu.

„Vy dva počkejte, až na vás přijde řada, však se dočkáte, milánkové, potom už vás ty roupy přejdou,“ ušklíbl se zlomyslně hrubián, „svíčku si, zdá se, nezasloužíte, takže zůstanete hezky potmě.“

Dveře zaduněly pod zapadající závorou a Hanka s Matyášem se chvíli ani nepohnuli. Ticho, které se po odchodu ozbrojené eskorty rozhostilo, nebylo narušeno nejmenším zvukem. Hanka opatrně posvítla. Prohlédla si chleba a štitivě ho odložila stranou. Matyáš přinesl džbán a oba dva se hltavě napili.

„Tak co, Matyáši, utečeš se mnou?“

„Rád bych. Ale než se prohrabeme dolů, nejspíš se pro nás vrátí.“

„Pomůžeme si magicky. Kdybych při akci náhodou zmrzla, neváhej a shod' mě dolů do chodby, tam už snad zdejší klima působit nebude,“ ušklíbla se uličnický Hanka a s vervou se pustila do odkrývání poklopu.

Během následujících vteřin měla pocit, že jí umrznou všechny končetiny, ale zatnula zuby a pokračovala, dokud nebyla udusaná hlína pryč. Matyáš ve tmě trpělivě čekal, jen ji držel za loket.

„Zahřej mi ruce, prosím tě,“ požádala ho, když skončila. Přitiskl si její dlaně pod bundu na břicho a jen sykl, jak se chlad prodral až k jeho kůži. Jakmile se trochu zahřála, posvítla, a on odsunul desku zakrývající otvor. Pomohl Hance dolů.

„Páni, to je úleva,“ konstatovala. Ukázalo se, že protimagie místnosti už pod podlahu nedosahuje.

„Teď všechno vrátím zpět na místo. Ať si lámou hlavu, kam jsme zmizeli,“ zakouzila ještě jednou a srovnala podlahu do původního stavu. Sice přišla o část magie, ale snad pro ně získala malý náskok. Po pár krocích se dostali do širší chodby. Matyáš instinktivně zvolil směr. Chůze špatně větranými podzemními prostory nebyla žádná slast. Únavou už sotva vlekli nohy a navíc nečekaně narazili na zával.

„A do háje,“ zamračila se Hanka, když prozkoumala velikost překážky.

„Na průchod nemáš dost magie?“ zvědavě se jí zeptal Matyáš.

„Těžko říct... asi by mi pak nezbylo nic na obranu,“ mnula si přemýšlivě nos. „Víš co? Zkusíme se kousek vrátit. Jednu chvíli jsem měla pocit, že se nad námi ozývají zvuky.“

Na zpáteční cestě nezkoumala stěny, ale zaměřila se na strop.

„Tady,“ zarazila kamaráda v jednom ohybu. „Uhni kousek stranou, pokusím se narušit stropní vrstvu.“

„Nespěchej. Nejdřív mi posviť sem dolů.“

„Cos našel?“

„Růžici Deliů.“

„Prosím?“

Matyáš se sehnul a pootočil obrazec v kameni. Ve stropě se s vrzáním rozevřela škvíra a z ní se vysunula tyč s okem. Hanka za ni zatáhla směrem dolů. Ukázalo se, že tyč není pouhou tyčí, ale žebřík. I otvor ve stropě se rozšířil na vstupní velikost.

„Odkud máš tyhle znalosti?“ zamračila se na svého společníka.

„Asi to přede mnou někdo někdy použil... Ale zaboha si nemohu vzpomenout, kdo a kdy.“

„Tvoje tajemství mě začíná znepokojoval,“ usmála se Hanka a vytáhla se na první příčku žebříku. Dál už bylo snadné vyšplhat vzhůru. Ocitli se v průchozím sklepení. Za jednou zdí se ozývalo klepání.

„Co to může být?“ nedokázala Hanka určit původ podivného zvuku.

„Jako by sedlák naklepával kosu.“

„Nebo opravuje něco kovového.“

„Kudy se vydáme?“

„Já nevím.“

„Babička vždycky říká: hodně štěstí a vykroč pravou nohou. Já bych to zkusil doprava.“

„Jsem pro.“

Chodba je po pár minutách zavedla ke schodišti vzhůru. Sem už pronikalo denní světlo.

Pomocná ruka?

„Nááástůůp!“ zařval najednou ostrý hlas nahoře. Hanka se lekla, že by se v ní krve nedořezal. Přitiskli se ke stěně pod schodištěm. Nad nimi zaduněl hlasitý dusot mnoha bot a ze dveří v úrovni schodiště se vyhrnulo pět vojáků, kteří si ještě cestou chvatně upravovali uniformy. Přehnali se kolem nich, aniž si jich všimli.

„No nazdar! Že my jsme vylezli v kasárnách!“ zašeptala Hanka. Zvenčí zazněly další hlasité povely.

„Co teď?“

„Aspoň se koukneme, jak to nahoře vypadá,“ rozhodla dívka a po špičkách začala stoupat po schodech.

„Ale, ale, kohopak to tu máme?“ ozvalo se jim za zády. Bezděky sevřela rukojeť nože ještě dřív, než se stihla otočit.

„Snad byste nechtěli zabít chudáka mrzáka?“ zašklebil se muž pobaveně, když mu Hančin tesák zamířil na břicho. „Tak zpívejte, ptáčkové, co jste zač? Kdepak jste se tu vzali?“

Muž nebyl ani mladý, ani starý, jednu nohu měl zabandážovanou v obvazech a nenuceně se opíral o berle. Vlastně, jak si Hanka všimla, když se koukla pozorněji, opíral se jen o jednu berli, aby tu druhou mohl v případě nutnosti použít jako zbraň. Schovala nůž. V nejhorším případě může bojovat magicky.

„Zabloudili jsme a potřebujeme se nějak nenápadně dostat ven,“ odpověděla po pravdě.

„A není náhodou ten poplach nahoře kvůli vám? Nestrkali jste nos někam, kam jste neměli?“

„Kvůli nám dvěma by přece nesvolávali vojáky, o nás jim určitě nejde,“ troufla si Hanka oponovat, protože vycítila z mužova postoje zaváhání. Možná by se s ním dalo mluvit.

„Tak kde jste se tu vzali?“ zeptal se důrazněji.

„Utíkáme z jedné kobky, kam nás zavřeli. V noci nás chytili při požáru na pátých hradbách a násilím odvedli spolu s ostatními dětmi.“

„Děti z pátých hradeb? Tak přece je pravda, že Rasiové začali rodičům brát děti?“ Mužova podezíravost se jako mávnutím kouzelného proutku změnila v opravdový zájem. „Kam vás odvedli?“

„Byla tma a příliš se tu nevyznáme.“

„Ale přece víte, kudy jste utíkali...“

„To samozřejmě víme. Pomůžete nám?“

„Ven? Tam by vás chytili dřív, než byste udělali pět kroků. Pojdte se mnou, zatím vás schovám,“ muž se tiše zachechtal, „v kasárnách péesky vás určitě hledat nebudou.“

Vedl je chodbou zpět ke dveřím, kolem kterých prošli. Muž je otevřel a kývl na oba, aby vstoupili. Okamžitě bylo jasné, že Hančin odhad zvuků byl přesný. Všude se povalovala poškozená zbroj. Uprostřed všeho nepořádku trůnila stolička, na stole vedle ní pár dřevěných forem a několik kladiv. Opodál světélkovalo kamenné koryto se žhavým uhlím a kovářské náčiní. V koutě se povalovaly stohy kůží a různé spony.

„Jak se vám líbí moje království?“ zašklebil se na ně voják a odložil jednu berli u dveří.

„Trochu začouzené...“

„Máte hlad nebo žízeň?“ kývl ke stolu, kde se krčilo na míse několik placek a vedle nich korbel s pivem.

„Voda by nebyla?“ ohrnula nos Hanka.

„Ukaž se,“ vzal ji za rameno voják a otočil k sobě, „já si hned říkal, že asi nebudeš kluk. Moc hezká tvářička.“

Jak ji vzal za bradu, Hanka ho chytila za ruku a v očích jí zajiskřil vztek.

„Myslím, že si radši pomůžeme sami,“ zasyčela mu zlostně do obličeje a kývla na kamaráda, „Maty, jdeme pryč.“

„Ale počkej. Nezlob se,“ houkl za ní muž, „přísahám, že už se tě ani nedotknu.“

Hanka se u dveří zarazila. Bez pomoci tohoto chlápka si v blízkosti kasáren těžko poradí. Ale rozhodně nehodlala strpět osahávání.

„Měj rozum, holka. Jestli utíkáte od Rasiů, buď si jistá, že jsem na vaší straně. Opravdu! Taky s nimi mám nevyřízené účty.“

„Dobře. Zkusím vám věřit,“ váhavě přikývla.

„A teď se pojdte schovat. Za chvíli nahoře skončí ta šaškárna a mohl by sem někdo přijít.“

Za nenápadným špinavým závěsem se ukrýval prostorný neuklizený kumbál. Muž z něj vyházel několik koňských sedel a skopl do kouta smradlavé drátěné košile. Uvolnil židli a vyklepal potah pohovky.

„Já vím, nic moc, ale musí to zatím stačit. Večer vám na podlahu přidám jeden slamník, abyste si mohli odpočinout. Jídlo mám přivázané támhle na háku, jinak by mi ho ožužlaly myši. Za chvíli donesu i vodu. Hlavně buďte zticha, kdyby někdo přišel.“

Matyáš se uvelebil na židli, Hanka na pohovce.

„Z bláta do louže,“ vzdychl, „už jsme zase zavření ve tmě.“

„Upřímně řečeno, tady se cítím podstatně líp,“ zašeptala Hanka, „z toho mága, co nás obíral o magii, jsem měla husí kůži.“

„A z tohotohle chlapa ne?“

„Ne, je akorát nepříjemně vtíravej. Ale s pomocí to myslí vážně.“

Když jim přinesl korbek se studenou vodou, Hana se zeptala: „Kde vlastně jsme?“

„Nabourali jste se, moje milá, přímo do elitních kasáren mezi prvníma a druhejma hradbama. Musím říct, pro uprchlíky skvělá volba,“ uchechtl se, „hlavně tu buďte zticha.“

Zvenčí se ozvaly hlasy, takže jim nezbylo než poslechnout jeho radu. Několik vojáků si přišlo vyzvednout zbroj a domluvit si na večer sraz v putyce. Tyhle řeči Hanku nezajímaly, proto se rozhodla znovu vyzkoušet, zda je někdo na příjmu. Vron nebyl. Po krátkém rozmýšlení sáhla v mysli po DelHasově komunikačním krystalu.

„Chce s tebou mluvit osoba, která vyřizovala vzkaz opilého trubadúra přestárlému panicovi,“ pronesla opatrně a co nejzřetelněji.

„Hanko? Co je s vámi, jste v pořádku?“ ozval se jejich přítel téměř okamžitě.

„Já a Matyáš jsme živí a zdraví. O Zikovi nic nevíme. A co vy?“

„Právě dávám dohromady pár lidí. Jste v bezpečí? Rasiové na ulicích zatýkají a odvádějí hlavně ty, co disponují sedmým smyslem. Jestli jste na cestě k Josefovi, mohli bychom se za chvíli setkat.“

„Momentálně se nemůžeme hnout,“ vzdychla Hanka, „uvízli jsme na nebezpečném místě...“

A sdělila DelHasovi, co se jim přihodilo a kde se ukrývají.

„No nazdar.“ Na okamžik se odmlčel. „Nebude snadné vás odtamtud dostat. I když... No... Dej mi chvíli času, pokusím se zorganizovat váš přesun. Nevíš náhodou, proč Rasiové odvěkli děti? Nikdy předtím se v tomhle městě dětem neubližovalo, natož je oddělit od rodičů. Spoustu lidí jejich akce pořádně naštvála a v noci došlo k nejedné krvavé bitce. Pověz mi podrobnosti o dění v klášteře.“

Hanka poctivě odvyprávěla všechny zážitky.

„Oni z vás vycucli magii?“ zděsil se DelHas. „Zatraceně! Sázím na nějakou velkou průšvih! Potřeboval bych se mrknout do chrámové knihovny a najít pár odpovědí, než bude pozdě. Zatracení Rasiové!“

„Tiane, objasni mi, co se děje? Máme si dát na něco pozor?“

„Jo. Nenechte se chytit!“ odpověděl důrazně a spojení zmizelo. Hanka se rozhodla dát muži čas na rozmyšlenou, než ho znovu osloví, ačkoliv měla na jazyku spoustu otázek. Rozzlobil ji, protože ona mu poskytla maximum informací, a on nevysvětlil vůbec nic. Copak nikdy nepracoval v týmu?! Jakmile z vedlejší místnosti zmizeli návštěvníci, pověděla o svém hovoru Matyášovi.

„A nemohli bychom podobným způsobem promlouvat v myšlenkách i my dva?“ zeptal se Matyáš.

„Proč ne,“ podivila se Hanka, že ji to zatím nenapadlo, a pokusila se najít krystal kamarádovy osobnosti. Byla si tak jistá svým uměním, že ji skoro šokovalo, když neuspěla. Matyáš žádný krystal neměl. Jako by v komunikační oblasti vůbec neexistoval. Jen prázdno, prázdno, prázdno...

„Tak co?“ zeptal se nahlas.

„Já... víš... no... asi to nepůjde. Nedokážu se na tvou osobnost napojit.“

„Třeba jsi unavená.“

„Spíš nejsem dost dobrá,“ bezradně rozhodila rukama.

„Nevadí,“ utěšoval ji Matyáš.

„Hej, vy dva, pojdte mi pomoci se slavníkem,“ houkl na ně muž odvedle.

Společnými silami učinili z kumbálu místnost na přespání.

„Na pár dní vás schovám,“ pokýval hlavou, když dokončili poslední úpravy, „teď musím najít lidi, co by vás dostali domů. Kde

vlastně bydlíte?“

„V penzionu u Josefa na třetích...“

„Vím, kde to je,“ přerušil muž Hančino vysvětlování, „jakmile se situace ve městě trochu uklidní, mohli bychom vás propašovat ven z kasáren. Ale nejdřív si podrobněji popovídáme o dětech, co byly v noci odvečeny spolu s vámi. Na večer pozvu dva přátele a pokusíme se určit místo, kam je Rasiové zavřeli.“

Hanka měla na jazyku, že bude bezpečnější počkat na DelHasův pokyn, ale nakonec usoudila, že není moudré prozrazovat, jakým způsobem se s Tianem domlouvá.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se ho.

„Na jméně nesejde. Prostě mi říkejte Edo. Jak vidíš, ani já se neptám, kdo jste. Nevědomost je momentálně bezpečnější.“

„Souhlasím, Edo, díky,“ usmála se na něj.

„Jo,“ zamručel a odešel pracovat.

Jakmile zmizel někam na oběd, Hanka znovu kontaktovala DelHase.

„Dobře že se ozýváš,“ odpověděl, „mám ještě pár důležitých otázek.“

„Stejně jako já,“ nezdvořile podotkla Hanka.

Pokračoval, jako by ji neslyšel: „Zapomněla jsi mi říct jméno člověka, který se vás ujal, a podrobnosti o místě, kde jste schovaní.“

Řekla mu, co věděla, a hned připojila vlastní otázku: „Co jsou ti Rasiové zač? A proč nám sebrali magii?“

„Rasiové jsou starý šlechtický rod, který už řadu let šilhá po vládě. Odpověď na druhou otázku neznám.“

„Ale něco tušíte. Z jakého důvodu Rasiové zatýkají mágy, proč jsou pro ně důležití, když tu není možnost magii doplňovat? To přece nedává smysl.“

„Možná se jich bojí.“

„Tiane, nemluvíte se mnou na rovinu! Co fakt nesnáším, je zatajování nepříjemných informací. Proč se RasBarot zajímá o dětské mágy? O co jde?“

„Víš, holka, Motýlí bránou mohou přicházet i mnohem horší potvory než jenom genogové a spídové. Já bohužel nejsem odborník na symbionty, ale bojím se, že neschopnost Rasiů

umožnila invazi nebezpečných tvorů. Jinak si neumím vysvětlit skutečnost, že v Quinwalu mizí kouzelníci, a přitom se neobjevila ani jedna jediná zpráva o tom, že by některého z nich zabili. Jestli stojí za jednáním Rasiů symbiotičtí vetřelci, lítáme v pořádném maléru. Jsou to ovšem jen moje nepodložené dohady. Tak co, jak se ti líbí tyhle nepříjemné zprávy?“ dodal jízlivě.

„Je možné vaše domněnky ověřit?“

„Ověřování by bylo složité i v době, kdy jsme ještě vládli. Teď jsme bez šance.“

„Minule jste říkal něco o chrámu.“

„Ano, uvnitř jsou knihy a svitky se spoustou informací. Kněz nebo náš nejvyšší mág by možná odhadli, jestli hrozí, nebo nehrozí městu nebezpečí. Teď je ale vláda v rukou Rasiů...“

Hanka v jeho slovech vycítila beznaději.

„Máte nějaký nápad, co se dá dělat?“

„Jistě. Hodně rychle zmizet někam daleko za moře. To je jediná rada, kterou ti můžu dát. Jenže má háček. Loď, na níž jsi chtěla odjet, vzala zaslé při požáru. Sice nám zbyla ještě jedna, ale ta připluje až za dva týdny.“

„To snad není pravda.“

„Je mi líto. Ale chtěla jsi znát špatné zprávy.“

„Jo. Díky za ně,“ vysoukala ze sebe se zatnutými zuby. Několikrát se zhluboka nadechla, aby mohla pokračovat v rozhovoru: „Eda se nabídl, že nás v nejbližších dnech dopraví k Josefovi...“

„Jen to ne! Vyříd' mu, že v hospodě momentálně není bezpečno.“

„Co je s Josefem a jeho ženou?“

„Jak už jsem říkal, požár a únos dětí vyvolal ve městě pozdvižení. Lidé tvrdí, že chatrče kvůli té noční akci zapálili sami Rasiové, a nepokoje se šíří rychleji než semena povětrnice. Na čtvrtých hradbách se každou chvíli bojuje. Třetí jsou zatím v klidu, ale u Josefa hlídkují posílené stráže. Ani razítka a pečetě už nikomu bezpečnost nezaručí.“

„Jak to víte?“

„Právě před chvílí jsme se u Josefa dostali do konfliktu s vojenskou patrolou. Josefa i ostatní zaměstnance penzionu bylo

nutné uklidit z dosahu Rasiů. Až tě vyzvednu u Edy, odvedu tě za nimi. Momentálně je půda penzionu pro hosty nepříjemně horká. Myslím, že hospodu začali používat jako past.“

„Mohu říct Edovi o našem rozhovoru?“

„Budeš muset. Vyříd' mu, že se s ním brzo někdo důvěryhodný spojí. Ať hlavně nic nepodniká na vlastní pěst.“

„Vy víte, kdo Eda je?“

„Ta kasárna, kde se ukrýváte, mi dlouhá léta byla domovem, tudíž znám nejen místo, ale i lidi. Rasiové přece nemohli vyměnit veškerý personál. Tolik příznivců a věrných ve městě nemají.“

„A co Zik? Objevil se?“

„Ano. Právě kvůli tomu, co vyprávěl, jsem vyrazil za Josefem. Promiň, musím končit, zrovna za mnou někdo přišel. Tak nezapomeň, zůstaňte schovaní a nedělejte žádné hlouposti!“

„No jo, já vím,“ vzdychla Hanka. Vůbec se jí nezamlouvala představa delšího pobytu v neútulném, kouřem nasáklém kumbálu. Ale DelHas má pravdu. Neznají město, nemají kam jít, vlastně jsou odkázáni na jeho pomoc. Kdyby se tu aspoň dalo něco smysluplného dělat...

„Kontaktuj mě zase zítra v poledne, ano?“ požádal DelHas, než přerušil spojení.

Hanka a Matyáš se v temné místnůstce brzo začali nudit. Postupně vyzkoušeli všechny druhy zábavy, na které si vzpomněli, ale většina her vyžadovala světlo nebo aspoň mluvení, což se Edovi nelíbilo. Magií Hanka plýtvat nechtěla, takže nakonec začala Matyáše učit meditační techniky.

Večer Eda odešel do hospody a přísně jim zakázal používat světlo a mluvit nahlas. Usoudili, že bude lepší si rovnou lehnout a spát. Začali se cítit hůř než v předchozím vězení. Sice pomoc potřebovali, ale vynucené nicnedělání jim brnkalo na nervy.

Hance někdo třásl ramenem, což ji vytrhlo ze spánku. Sotva si protřela oči, Eda se sehnul k Matyášovu slavníku a probudil i jeho.

„Co se děje?“ zašeptala polekaně.

„Rychle oba vstaňte, sbalte se, mám pro vás super extra ubytování,“ dýchl na dívku a alkoholový závan z jeho pusy ji málem

porazil. Eda sice vyslovoval s určitými potížemi, ale zdálo se, že ví, o čem mluví.

„Opravdu? A kde?“

„Kamarád má tady nedaleko prima bejvák. Tam budete jako v bavlnce. Je to kousek... ani ne deset minut vodsad.“

„Já nevím,“ váhala Hanka, „náš přítel přikázal, abychom se odtud nehnutí.“

Na jednu stranu toužila Edu poslechnout a zmizet z jeho neútné temné komory, ale jako opilec v ní mnoho důvěry nebudil. Na berlích se sice pohyboval obdivuhodně šikovně, ale i tak...

„Neblázni, princezno. Já přece tomu vašemu kámošovi řeknu, kde vás najde.“

„Ručíte za muže, u kterého máme bydlet? Je důvěryhodný?“ zeptal se Matyáš.

„Že váháš, jinak bych mu o vás přece neřek. Lepší schovku si neumíš představit. A emili... elimili...eliminujeme tím možnost prozrazení a následné popravičky.“

„Není divné, že se nám nebojí nabídnout azyl? Copak nemá strach?“

„Jasně že nemá, protože ho všichni potřebují.“

„Doktor?“

„Ale starou belu! On je ještě potřebnější. Do všech hospod tady ve městě vozí chlast.“

„A dokážete nás propašovat ven?“

„Žádný strach, tedkonc to bude legrace. Všichni jsou v terénu a u vchodu má službu Míra. Jenom přeběhnete růžek nádvoří a jste venku na druhéhch hradbách.“

Hanka si natáhla kožený chránič a přes něj plandavou halenu.

„Tím se nezdre... nezdržuj, to nebudeš potřebovat,“ zápolil s výslovností Eda.

Matyáš Hanku beze slova napodobil.

„Tak už se pohněte, mládeži. Kdyby vás tady u mě našli, podříznou mě jako kuře. A u kámoše budete jako v bavlnce...“

Že je chce Eda co nejdřív vyexpedovat někam jinam, Hanka docela chápala. Zpočátku si možná ani neuvědomoval, do jaké míry ohrožují jeho existenci. Skutečně nerada by ho měla na svědomí,

proto se rozhodla poslechnout. Druhým důvodem k rychlému odchodu byla jeho opilost. Bůhvíkolika lidem v hospodě prozradil, že ukryl dvě z unesených dětí.

Vyplížili se na nádvoří osvětlené jen několika pochodněmi. Čekali ve stínu, zatímco Eda se na berlích lадně dosoukal k bráně. Hanku napadlo, jestli ty berle nemá jen kvůli tomu, aby nemusel do bojových akcí. Ale nebyl čas nad tím dumat, protože na ně kývl, aby vyrazili. Přeběhli otevřené prostranství a proklouzli vraty ven před kasárna. Sem už mnoho světla nepronikalo. Eda kývl na člověka v tmavém plášti s kapucí. Zakuklenec se k nim otočil a pokusil se o úsměv. Tak poďobaný obličej Hanka už dlouho neviděla. Zuby jak palisáda po boji a obočím mohl konkurovat medvědovi. Navíc měl sedmý smysl, a poměrně silně vyvinutý.

„Takže vy jste ty děcka?“ sykl protáhle. Hanka se nemohla rozhodnout, jestli mu má či nemá důvěřovat.

„Nebojte se,“ zamrkal na ně spiklenecky Eda, „Fortr je dobrák, i když na to možná nevypadá.“

„Nech si svý rozumy, kámo, a plav se vyspat z tý vopice,“ houkl na jejich zmrzačeného dobrodince poďobaný muž. Pak se obrátil k nim: „A vy dva sebou mrskněte, ať nás z kasáren nezahlídnou.“

Muž měl robustní postavu, ale pohyboval se tiše. Zabočili do nejbližší temné ulice. Dlážďení bylo rovné a mohli i bez osvětlení kráčet poměrně rychle a bezpečně. Na konci uličky málem vrazili do zad svého průvodce, protože nečekaně zastavil.

„Před námi je křižovatka s vyhlídkou. Až se dostaneme za ni, už budeme v bezpečí. Musíte se proplížit támhle tudy,“ ukázal rukou do tmy, „prosmýknete se kolem zábradlí, zatímco já půjdu osvětleným prostředkem. Vyrazíte v okamžiku, kdy mě zastaví stráž a bude kontrolovat moje doklady. Pokusím se je zdržet, abyste měli dost času se dostat na druhou stranu křižovatky. Je vám to jasné?“

„Ano,“ přikývl Matyáš a chlap vykročil do otevřeného prostoru. Pomalým krokem došel skoro doprostřed, když se z jednoho podloubí vynořila hlídka. Dva muži přistoupili přímo k němu a třetí s pochodní se postavil kousek stranou, aby stráž viděla kontrolovanému do obličeje.

Hanka se dotkla Matyášova ramena a oba pod rouškou tmy tiše vyrazili k zábradlí, aby v jeho stínu zamířili k protilehlé části náměstí. V té chvíli se jako na povel rozzářily po obvodu křižovatky pochodně. Dva muži dokonce stáli i v ústí uličky, odkud vyběhli. Všechna úniková místa byla zablokovaná. Nyní mohli spoléhat jen sami na sebe. Nedalo se očekávat, že by jim v téhle situaci muž v plášti přispěchal na pomoc. Hanka si uvědomila, že nemají jiné východisko než se vzdát. Stálo proti nim příliš mnoho strážných. Navíc by stejně nevěděli, kudy a kam utíkat.

Ze tmy za hradbou pochodní se ozvalo zaňafání a zavytí. Po něm další, poněkud hlasitější. Vzápětí z nejbližší uličky vyběhli dva spídové. Okamžitě napadli nejbližší dvojici strážných. Vytí se mísilo s výkřiky a kolegové napadených se bez váhání vrhli na pomoc zraněným. Osud obou spídů byl zpečetěn, ale hluk boje přivábil další potvory. Nocí se rozlehlo halasné zavytí smečky. Přicházelo od kasáren.

Hanka popadla Matyáše za rukáv a táhla ho směrem, kterým se měli přesunout. Nebyla si jistá, jestli je muž v plášti zradil, nebo se jedná o souhru nešťastných okolností, ale vsadila na druhou možnost. Třeba je opravdu ukryje, když uniknou před strážemi.

Na náměstí osvícené pochodněmi se jako hororové stíny přiřítily chlupatí vetřelci. Člověk ani nestačil mrknout a byli všude. V neskutečné rychlosti je nešlo spočítat. Většina spídů zamířila do chumlu lidí. Střetnutí se rozpoutalo podél domů, neboť si napadení snažili u zdí chránit záda. Dál už Hanka boj neviděla, protože dva opozdilci ze smečky je zahlédli. Než na ně stihla zakouzlit a vyrvat tesák z opasku pod halenou, prudce zaútočili. Byla nucena mávat nožem i kouzlit zároveň. Veškerou pozornost soustředila na boj a teprve po několika vteřinách si uvědomila, že tu není sama. Matyáš beze zbraně neměl proti těmhle potvorám šanci. Riskla jedno ohlédnutí přes rameno a utržila kousnutí na noze – zase do stejného místa, kde už ji spídové zranili minule. Znovu zakouzlila zpomalení, a nejbližší mrše švihem přetrnula krk s kožovitým okem. Teprve poté doputovala do její mysli informace o tom, co vlastně viděla. Matyáš sice neměl zbraň, ale přesto si udržel spída od těla. Dokonce – Hanka musela zamrkat, aby uvěřila vlastním očím – ho

zahnal pryč. Spíd se znenadání začal chovat, jako kdyby je vůbec neviděl. Matyáš nepochybně použil magii, ale kde ji sakra vzal, když je kouzelník s bílou rukavicí vycucnul a žádný jiný zdroj magie tu široko daleko nebyl? Dokonce i její rezerva se po boji citelně ztenčila.

„Radil bych zmizet z dohledu,“ navrhl šeptem Matyáš a oba se opatrně začali sunout pryč z dosahu osvětleného prostoru.

Zpočátku se zdálo, že si jich nikdo nevšimne, protože boj se spídy na náměstí pokračoval v plné síle. Strážní zkušeně likvidovali chlupaté vetřelce, ale přesto několik chlapů v uniformě leželo na dláždění. Možná byli mrtví, možná vážně zranění. Hanka s Matyášem příkrčeně postupovali podél zábradlí, aby proti obloze nikdo nezahlédl jejich siluety. Protilehlá tmavá ulička byla téměř na dosah. Vtom se před nimi vztyčila robustní postava v plášti. Nejdřív se polekali. Hanka před sebe napřáhla tesák, ale vzápětí si oddechli – to je přece Fortr. S úlevou sklonila zbraň a magicky zastavila krváčení z rány na noze. Přeléčení bude muset počkat, až budou v bezpečí. Matyáš naštěstí zraněn nebyl a ani muž v plášti nikde nekrvácel.

„Koukám, že jste vyvázli živí a zdraví,“ ušklíbl se Fortr.

„Měli jsme kliku,“ přikývla Hanka. Pak se muži podívala do očí a naprosto nečekaně ji postihlo magické ochromení.

Sice se zmohla na protikouzlo, ale než zafungovalo, chlap ji přitlačil k zábradlí a přehodil ji přes něj. Upustila tesák a oběma rukama instinktivně hmátla do prostoru. Jednou rukou se zachytila kovaného vzoru a druhou šmátrala po další opoře. Nohy klouzaly po hladké skále bez možnosti se zapřít.

Najednou měla před očima vzor kovaného zábradlí proti osvětlenému náměstí. Kompozice květin a motýlů by se jí opravdu líbila, kdyby se na ni nemusela koukat právě z tohoto úhlu. Matyáš se shora natáhl a chytil ji pevně za zápěstí. Cítila, jak ji táhne vzhůru. Magicky se nadlehčila, aby mu usnadnila akci. Vtom si uvědomila svou chybu. Prvořadé je zneškodnění útočníka. Ukončila nadlehčování a bez ohledu na pokles směrem dolů se rozhodla muže znehybnit. Na dvě vteřiny Fortr ztuhl. Jenže útočné kouzlo aktivovalo jakousi samočinnou obranu, která odřízla Hančinu magii

a půl kouzla vrhla zpět na ni. Nejspíš amulet, pomyslela si dívka, když se musela zaštitit dračím mostem, aby přežila. Matyáš ji mezitím zase o kousek povytáhl a díky tomu se zachytila o pár čísel výš. Dokonce v jednom místě nahmátla nepatrný výstupek pro pravou nohu. Vzepřela se těsně před tím, než mužova bota tvrdě zasáhla její prsty křečovitě zachycené kolem kovového motýla. Vykřikla bolestí a pohmožděná paže ji přestala poslouchat. Zůstala viset jen za ruku, kterou svíral Matyáš. Fortr nezaváhal, využil chvíle, kdy se chlapec nemohl bránit, a přehodil přes zábradlí i jeho. Matyáš se sice zachytil, aniž pustil Hančinu ruku, ale bylo jasné, že ji dlouho neudrží. Znovu se musela nadlehčit, aby ho nestrhla.

„Slíbil jsem Edovi, že vás v žádném případě nevydám Rasiům. A já své slovo držím... Určitě bude kvůli nehodě, co vás potkala, velice nešťastný,“ pronesl se sadistickým potěšením muž a teprve pozdě si Hanka všimla, že sebral její tesák a skrz motýlí a květinový vzor bodl Matyáše do předloktí ruky svírající zábradlí. Začali z vyhlídky padat dolů. Automaticky brzdila pád, ale úbytek magie byl alarmující.

Nedokáže zpomalit tak, aby pád přežili. Zbývala jediná možnost. Přímo pod nimi vykouzila bránu, aby sebe a Matyáše přemístila ke známé skrýši pod hradbami.

Svět iluzí

Brána se otevřela, ale kouzlo se zvrtilo. Pluli v mlze husté jako trpaslíkova kaše, existence v neexistenci. Jedinou skutečností byla ruka, kterou Hanka svírala a neměla v úmyslu ji pustit, ať je potká cokoliv. Přichází zapomnění? Cesta ke smrti? Nebo cesta po smrti? Zážitek se podobal pocitům v háji jednorožců.

Někam pluli mlhou a instinkt Hance napovídal, aby se nechala unášet a neudělala nic, co by je mohlo vychýlit z trasy.

Z trasy? Z jaké trasy? Poslechla vnuknutí a poddala se nicotě. Její rozhodnutí jako by urychlilo přesun.

„Vítej, cestovateli, a pojď k nám i se svou družkou,“ ozval se jí v hlavě hlas podobně jako tenkrát, když společně s Matyášem držela medailon. „Následuj svit. Zavede tě do místa, které je přizpůsobeno tvým potřebám a zvykům.“

Mlha před nimi se mírně rozjasnila a oba ruku v ruce pluli ke světlu. Vzápětí je oslnil záblesk, nevolnost Hance sevřela útroby a v další vteřině se propadla někam dolů.

Plácla sebou na zem. Nebolelo to. Jenže mimoděk pustila Matyášovu ruku. Polekala se, jestli někam nezmizel. Ale ležel vedle ní a držel se za žaludek.

„Taky je ti tak blbě?“ hekl a sedl si.

„Trochu,“ přiznala Hanka a začala se rozhlížet. Mlha se rozpouštěla. Seděli na ušlapané cestě, kolem byl les a hory, modrá obloha a v dohledu roubené patrové stavení.

„Já jsem doma,“ rozhlédl se nadšeně Matyáš.

„Tohle je tvůj domov?“ podivila se Hanka. Zatápala ve své mysli po magii a zarazila se. Nic jí nechybělo, ale nedokázala znovunabytou energii uchopit a použít. Jako by polévku z hrnce nabírala hůlkami. Usoudila, že tu nebude moct kouzlit. Zkusila mentální kontakt s někým ze svých přátel, ale vizualizovat jakýkoliv krystal nebylo v jejích silách. Zdejší prostředí se úplně vymykalo jejímu chápání.

„Toto je místo určené pro cestovatele, ne pro tebe. Smíš ho s ním sdílet, protože si to přeje,“ promluvil hlas v její mysli.

„Já jsem tak šťastný, že jsem se vrátil domů,“ zářivě se usmál kamarád. „Pojď, támhle je tetina chalupa. Za ní je studánka s výtečnou vodou. Není tu nádherně?“

„Pochybují, že jsme ve tvém domově,“ postrádala Hanka ševelení a vůni lesa.

„Ale jo. Poznávám to tady.“

„A co ptáci, hmyz, vítr, vůně?“

„No jo,“ zarazil se a pohlédl polekaně na Hanku, „máš pravdu. Něco tu chybí. Proč jsem si toho hned nevšiml?“

„Ti, co nás sem přivedli, ti vytvořili místo připomínající domov. Asi aby ses tu lépe cítil.“

„Jak by ale mohli vědět...?“

„Nejspíš vnímají naše myšlenky a vzpomínky.“

„To je děsivé...“

„Pojďme se podívat do chalupy. Jestli najdeme vodu, jídlo a postel, možná se tu začne líbit i mně,“ pokusila se o povzbudivý tón. Kráčeli k domu s určitou nejistotou.

„Páni. Všechno je přesně takové, jako v mé paměti. Podívej, i pramen je na svém místě. A dokonce i otlučený plecháček.“

Dívala se, jak se nahýbá a nabírá vodu. Ochutnal ji a zklamaně protáhl obličej: „Není tak dobrá jako doma.“ Podal hrnek Hance. Ochutnala a pokrčila rameny.

„Chutná jako voda. Celkem ujde.“

Vstoupili dovnitř. Zařízení bytu umožňovalo, aby se tu mohla pohybovat osoba na vozíku.

„Co je nahoře?“ ukázala Hanka do patra.

„Kromě pokoje pro hosty jen velké skladiště na harampádí, nářadí a podobně. Taky šňůry na sušení prádla, když je venku ošklivo.“

„Jé, podívej. Povaluje se tu jídlo. Chceš sušenku?“

Skoro nepřítomně si vzal nabízenou sladkost. Otevřel dveře do dalších dvou místností a Hanka spatřila širokou postel se spoustou úchytů a kladek pro nepohyblivého pacienta. Druhá místnost ukryvala speciálně vybavenou koupelnu.

„A támhle?“ zeptala se.

„To je tetina ložnice. Možná by ses do ní mohla nastěhovat. Nezdá se, že by mi nabídli i její společnost.“

„A ty?“

„Zůstanu v pokoji nahoře. Tam je nejhezčí výhled do krajiny a na západ slunce.“

„Půjdu se do koupelny trochu opláchnout a...“ Hanka chtěla dodat ‚přeléčit si kousnutí‘, ale nedořekla, protože si uvědomila, že žádné zranění nemá. Noha byla zdravá a zahojená. Jen potrhané kalhoty nesly známku nešetrného zacházení.

„Myslíš, že nás pořád sledují?“ zeptal se stísněně Matyáš.

„Nevím. Snad se o nich dozvíme víc, až nás znovu osloví,“ pokrčila rameny a zavřela se v koupelně. Bylo tu všechno, co si mohla přát – hřeben, kartáč, zrcadlo, ručníky, mýdlo... Voda ji osvěžila. Vyprala si zakrvácenou nohavici a mokré kalhoty si zase navlékla.

„Tohle není můj pravý domov,“ vzdychl kamarád, když se vrátila.

„Vím, co máš na mysli,“ přikývla, „ale cítím se tu líp než v mlze, kterou jsme se brodili. Ačkoliv se jedná jen o iluzi, je podle mého názoru velice zdařilá a reálná.“

„Pojďme se projít ven.“

„Dobře.“

„Měl jsem doma jedno oblíbené místo... Myslím, že na mě čekají právě tam.“

„Možná bys měl za nimi jít sám...“

„Ne! Jsme v tom spolu a oni musí mluvit s námi oběma,“ prohlásil rezolutně.

Přikývla a vyšli do prosluněného dne. Matyáš Hanku vedl úzkou kamenitou cestičkou nahoru nad pramen. Potom šli kousek po křovinatém úbočí a nakonec se vynořili na skalnaté vyhlídce. Bylo tu několik kamenů vhodných k posezení a výhled na pohoří s nádherně zelenými údolími, kde se stříbřitě mihotal odlesk řeky. Posadili se a mlčky hleděli dolů do kraje, který byl sice krásný na pohled, ale bez života.

„Copak si se mnou nepřijdete promluvit?“ zeptal se chlapec nahlas. Malý okamžik se zdálo, že se nikdo neozve. Vzápětí se však Matyáš odpovědi dočkal.

„Předpokládali jsme, že přijdeš sám, cestovateli. Ještě nikdy jsi na tomto místě nebyl v doprovodu další osoby.“

„Místo je sice podobné, ale není totožné. Cítím se tu jinak. Vlastně ani pořádně nevím, kde jsme a jak jsme se sem dostali.“

„Jsi u fagliniů, příteli, to znamená u těch, co jsou očima bran a studnicí vědomostí a zkušeností. Pokud si cestovatel přeje, můžeme ho učit, můžeme mu radit a můžeme ho dokonce i vybavit na cestu.“

„A budu-li se chtít vrátit tam, odkud jsem přišel?“

„Naučíme tě všechno potřebné, sám rozhodneš, kam tě tvá touha povede.“

„Ale musím se tam vrátit i s Alicí.“

„To bohužel nepůjde.“

„A proč ne?“

Hanka z rozhovoru usoudila, že je řeč o Matyášově zemi, kterou kopíruje zdejší iluze. Zvědavě natahovala uši, aby jí neunikl žádný detail.

„Svět, v němž jste otevřeli bránu, se ocitl na pokraji své zkázy.“

„Cože?“

„Smiřte se s tím, že do města, které znáte jako Quinwal, už se nemůžete vrátit.“

„Nemůžeme se vrátit, nebo nám to nedovolíte?“ zeptala se Hanka ostřeji, než měla v úmyslu.

„Ženo s dračí letorou, jsi zde pouze jako host cestovatele a tím už zůstaneš do konce svého života nebo do chvíle, kdy se cestovateli přestane tvá přítomnost líbit.“

„S tím ale nemohu souhlasit,“ snažila se zachovat klid Hanka.

„Nemáš jinou volbu, ženo.“

Vůbec se jí nelíbilo oslovení ženo, ani to, co jí říkají.

„Když jsem se dostala sem, proč bych nemohla odcestovat i zpátky?“

„Není čeho litovat, ženo. Stejně by tě odsoudili k smrti za to, co jsi způsobila otevřením magické brány. A i kdyby se ti podařilo uniknout popravě, dříve či později by tě obtěžkali knutové a stala by ses jen schránkou pro jednoho z nich.“

Hanka měla pocit, že se k ní jádro informace prodírá přes půl světa.

„Ty vůbec netušíš, co jsi provedla,“ překvapeně konstatoval hlas. „Zajímají tě následky kouzla, které jsi použila? Mohu ti zprostředkovat obraz Quinwalu.“

Najednou hleděla na známé místo, kde s DelHasem zavírali Motylí bránu. Chaos, jenž tu panoval, jí vyrazil dech. Rvali se tu dva genogové se smečkou spídů, o kus dál zahlédla netvora připomínajícího pavouka, akorát že měl na konci nohou jakési drápaté pařátky. Znenadání se smrštil do velikosti míče, překutálel se blíž ke spídům a zase se rozbalil. Vypadal jako z gumy. Hbitě se vysoukal na jednoho spída a jako by zmizel v jeho srsti. Zvuky v obrazu nebyly, proto Hanku překvapilo, když vlevo zahlédla hlavu draka. Ale ne, nebyl to drak, tvor neměl křídla, zato o to účinněji používal k útoku ocas. A mezi tím vším zmatkem umírali lidé. Snažili se ustoupit ke hradbám, ale nedařilo se jim to. Vrhali se do náruče jisté smrti...

„Narušila jsi svým kouzlem stabilitu brány. To, co nyní vidíš, ale nejsou nejhorší vetřelci. Skutečné zlo lidským očím ukázat nedovedu. Právě díky tobě proniklo nezabezpečeným průchodem pět knutů. Celkem jich už guruvan bránou protáhl devět. Nebudou-li včas zastaveni, jejich invaze neskončí, dokud zůstane naživu jediný kouzelník.“

„Musí existovat způsob, jak se jim ubránit,“ namítla zděšeně. Usilovně přemýšlela, zdali jí hlas říká pravdu, nebo se jí snaží jen ovlivnit a zastrašit. Pokud události nezkresluje, znamená to pro její svět katastrofu. A za všechno může ona. Lidé umírají, protože použila zakázané kouzlo. Její snaha zachránit dva životy přinesla smrt mnoha lidem. Krok špatným směrem, který nejde vzít zpátky... Vskutku si nezaslouží nic lepšího než skončit v téhle iluzorní pustině bez života!

„Zabránit knutům v invazi umí jen pokrevní sedmička. Ta se však v Quinwalu rozpadla už před lety. Deliové zklamali. Zanedbali strážní povinnost. Chybějící členové oslabili obranyschopnost města a ubohý zbytek jejich pokrevní sedmičky byl nedávno napaden a úspěšně ho likviduje knutský guruvan. Můžeš být, ženo, ráda, že

jsi tady. Nikdo neznásilní tvou mysl a nepoužije tvé tělo k rozmnožování. Co lepšího by sis mohla přát než meditovat a vzdělávat se.“

„Ale co Alice?“ nešťastně se rozkřikl Matyáš. „Potřebuju ji najít a vrátit se s ní domů!“

„Věř nám, ona není důležitá. Nejdřív musíš projít základním školením a potom se po dohodě s námi rozhodneš, co dál.“

„Jenže pro mě důležitá je!“ opakoval trucovitě několikrát za sebou. Hlas v jejich hlavách se odmlčel.

Slunce zvolna doputovalo k obzoru a začalo se šejtit. Hanka nevěřícně pohlédla na oblohu. Přece nemohl uplynout celý den od chvíle, kdy byli shozeni přes zábradlí u vyhlídky. Nebo ano? Kdoví jaký je vlastně koloběh času u fagliniů...

Po cestě domů se pokusila utrhnout lístek z keře a překvapeně zamrkala, když si zachoval tvar jen pár vteřin a pak se jí rozplynul v ruku. Došli do roubeného stavení a na stole na ně čekala večeře. Přestala přemýšlet, jestli je či není opravdová, a stejně jako Matyáš ji beze slova snědla. Něco na ní skutečné být muselo, protože se cítila zasyčená.

Nebyl důvod odkládat přemýšlení o tom, co jim zdejší hlas sdělil. Začala pátrat v minulosti, zda už se někdy cítila stejně mizerně jako dnes. Měla pár zážitků, které mohly dnešku konkurovat, ale nikdy kvůli ní neumřelo tolik lidí, a navíc tak děsivým způsobem. Kam se poděl bezstarostný začátek prázdnin? Z dobrého pocitu, že se podařilo zarazit šíření sitbelů, se rázem ocitla uprostřed stejně hrozných, ne-li horších polízanice. Kdo jsou knutové? Budou nebezpečnější než aberilové? Nemohla se smířit s tvrzením, že je není možné zastavit. Fagliniové třeba nevyhodnotili lidské možnosti správně.

„Promiň, Hanko, je mi líto, že jsem tě přivedl do takové pasti.“

„Cože?“ nechápala, za co se Matyáš omlouvá.

„Zachránilas mi život a já teď nevím, jak svou chybu napravit. Dostal jsem tě do bezvýchodné situace.“

„Ty přece za nic nemůžeš. To kvůli mně umírají lidi z Quinwalu. Taky nevím, co s tím. Asi budeme muset přijmout nabídku fagliniů. Ty se staneš cestovatelem a já se z nich pokusím vytáhnout co

nejvíc informací, pokud budou ochotní mi odpovídat. Do té doby jen těžko můžeme plánovat svou budoucnost. Nezbyvá než se smířit s místem, kde jsme se ocitli. Nářek nad rozlitym mlékem nám nepomůže, musíme hledat cestu i tam, kde možná žádná není. Prostě to nevzdáme a uděláme, co půjde.“

„Ani nevíš, jak jsem šťastný, že jsi tu se mnou. Jsi tak silná. Díky.“

Navzdory odhodlanému výrazu, který při rozhovoru nasadila, se vůbec necítila smířená se situací. Jakmile vklouzla do postele, odhodila své sebeovládání a docela obyčejně se rozbřečela. Proč zrovna ona má smůlu na ty nejhorší rány osudu?! Vždyť přijela do Quinwalu jen na týden. Jen se poohlédnout, jestli nenajde biologického otce. Obyčejná krátká dovolená... Kdo mohl předvídat, že jedno hloupé kouzlo odstartuje krizi a zabíjení. To přece nechtěla. Jak mohla tušit, co způsobí?

Břečela jako malá a toužila po někom, kdo by jí poradil, co má dělat, a utěšil ji pohlazením. Ale její přátelé byli nedosažitelní, zůstala na všechno sama.

Druhý den začal překvapením. Na obvyklém místě na ně čekal důstojný stařec s bílými vousy až na zem. Odpověděl jim na pozdrav a usadil se na kameni podobně jako oni.

Bylo však na něm cosi nepřírozeného. Vypadal zrovna tak neživý jako keře kolem nich. Mrkal, otvíral pusou, ale tím jeho obličejová mimika končila. Hanka snahu fagliniů v duchu ocenila, bylo mnohem příjemnější mluvit s konkrétní osobou.

„Vypadáte přesně jako moudrý kouzelník z mé obrázkové knížky,“ usmál se Matyáš.

„Ano. Snažíme se ti vytvořit co nejpříjemnější podmínky pro učení,“ odpověděl stařec.

„Může se se mnou učit i moje kamarádka?“ ukázal na Hanku.

„Něco ano, něco ne.“

„Odpovíte mi na všechny otázky?“

„Pokusíme se.“

„Jste hodně jiní než my?“

„Ano. Nemáme fyzický tvar těla ani váš způsob výživy. Můžeme použít zmaterializovanou podobu, ale většinou pro ni není důvod.“

Naše rozptýlená podstata je mnohem výhodnější. Jsme soubor určitého množství oddělených – dalo by se říct jednotlivců, i když jednotlivec, jak ho chápete vy, u nás vlastně neexistuje. Všichni jsme vzájemně mezi sebou v kontaktu. Jak jen vám to přiblížit? Všechny přijímané informace putují do objemu neaktivního vědomí, vy byste ho nazvali knihovnou, kam máme všichni přístup. Jakmile informaci potřebujeme, vynoří se. Velikost naší materiální podstaty je různá podle toho, co nás zajímá. Já disponuji souborem cestovatelských zkušeností a těší mě je předávat formou výuky. Měl jsem nesmírnou radost, když brány vyslaly signál o novém mladém cestovateli. Jsem připraven ti poskytnout veškerou pomoc.“

„Včera jste prohlásil, že se moje kamarádka už nikdy nevrátí na místo, odkud nás přenesla. Můžete mi vysvětlit proč?“

„Její problém souvisí s proměnou a neslučitelností některých druhů energií. Ona použila magii k otevření brány na rizikovém místě. Kouzlo narušilo rovnováhu multiprostorové křižovatky, a ta vás proto vtáhla do svého nitra. Okamžitě jsme vyslali mobilního faglinia, aby tě nasměroval do našeho vyústění z Motýlí brány. Díky tomu, že jste byli fyzicky spojeni a chráněni silovým magickým polem, dorazili jste k nám oba bez vážnějšího tělesného poškození. Ale energie, která pro vás v prostorách Quinwalu otevřela bránu, se tady u nás automaticky mění na subenergií. Ty se s ní časem naučíš pracovat, ale tvá kamarádka ne. Ačkoliv jsme jí žádnou energii neodebrali, nedokáže tu kouzlit. Je odkázaná na naši speciálně vytvořenou pobytovou buňku, v níž pro tebe i pro ni udržujeme prostředí, kde člověk může bez újmy přežít. Protože se zde její druh magie nenachází a ona si se zdejší subenergií neporadí, je pro ni cesta odtud navždy uzavřena.“

„Vážně neexistuje vůbec žádná možnost, jak by se mohla dostat pryč?“

Stařec se odmlčel a Hanka napjatě čekala na odpověď.

„Existenci možnosti nemohu potvrdit ani vyvrátit. Momentálně není v souboru našich vědomostí. A její hledání by bylo ztrátou času,“ prohlásil nevzrušeně.

Matyáš se zamračil a chystal se něco namítnout, ale Hanka ho předběhla.

„Umíte číst naše myšlenky?“ zeptala se.

„Při rozhovoru ano, jinak se o to z etických důvodů nepokoušíme.“

„Ale vytvořili jste pro Matyáše iluzi domova...“

„Při vašem příchodu jsme podrobně zmapovali cestovatelovy vzpomínky i schopnosti. Je to pro jeho dobro.“

„O mě jste se ale nezajímali, protože já nejsem důležitá,“ snažila se Hanka odhadnout styl uvažování fagliniů.

„Ano, chápeš naše počínání správně.“

Dívka gestem umlčela kamaráda, který chtěl zase zasáhnout do hovoru.

„A jak poznáte, že je někdo cestovatel?“

„Cestovatel je obdařen schopností formovat subenergii a proměňovat různé druhy energie podle potřeby na jinou energii. Díky této schopnosti se může přesunovat mimoprostorem do jiných světů bez ohrožení své hmotné i éterické podstaty. Člověk může tuto schopnost zdědit po předcích. Jakmile někdo takový vstoupí do blízkosti brány, poznáme ho.“

„A jaký máte důvod mu pomáhat? Je cestovatel něčím užitečný i pro vás?“

„Jsme si užiteční vzájemně. My nabízíme informace a on nám v budoucnu bude jako dar poskytovat přebytečnou část své subenergie.“

„Jak dlouho mu potrvá učení?“

„Celý život.“

Hanka potlačila ušklíbnutí a zeptala se jinak: „A kdy bude Matyáš připraven k prvnímu cestování?“

„Ve vašich časových jednotkách odhaduji, že k pokusnému asistovanému vycestování dojde zhruba za dva měsíce.“

„Za tak dlouho,“ podivil se Matyáš, „co si zatím počne Alice? Chci vědět, co s ní je. Nemohli byste ji přenést sem?“

„To bohužel nedokážeme. Zapomeň na ni, není důležitá.“

„Pro mě je každý lidský život důležitý!“

„Jak bys definoval život, cestovatelů? A proč právě lidský by měl být důležitější než jiné? Měl by ses zamyslet nad tím, jak tvé myšlení svazuje fyzická schránka tvé lidské podstaty.“

„Cože?“

„Přemýšlej a najdi odpověď,“ doporučil mu obraz kouzelného dědečka a rozplynul se.

„Napařili ti domácí úkol,“ ušklíbla se Hanka, která se u jednorozců setkávala s podobným stylem výuky.

„Co čekají, že udělám?“ mračil se Maty. „Sestřenice Alice je pro mě důležitá, s tím se musejí smířit. Mám snad kvůli nim lhát?“

„Oni po tobě nechtějí lež. Jen to, abys začal přemýšlet. Považuješ existenci fagliniů také za životní formu?“

„No... ano.“

„Jsou pro tebe důležitější než Alice?“

„Nejsou. Ale tahle odpověď by se jim nelíbila.“

„Počkej. Zeptám se jinak. Kdo ti pomůže vyřešit momentální situaci? Alice nebo fagliniové?“

Matyáš se zamračil. „Fagliniové,“ přiznal po chvíli neochotně.

„Tak vidíš. Prakticky jsou nyní pro tebe důležitější než sestřenice, ale emocionálně nikoliv. Pokus se fagliniům vysvětlit, že lidské uvažování je zatíženo emocemi, které nejdou oddělit ani při logickém uvažování. Měli by pochopit, že tvoje emoce nemohou ignorovat, protože by tím narušili tvoji vnitřní rovnováhu. Tím je také donutíš přemýšlet a chápat lidské problémy a nálady.“

„Páni, ještě že jsi se mnou. Ani ve snu by mě nenapadlo je poučovat. Jsi tak chytrá...“

„Ale nejsem,“ vzdychla Hanka, „jen jsem se svou rodinou řešila něco podobného.“

Chvíli seděli v zamyšlení nad tím, co se právě dozvěděli. Potom se šli projít, aby zjistili, jak je zdejší iluzorní svět velký. Zdálo se, že končí plus minus pět kilometrů od roubeného stavení. Cesta byla přerušena srázem či hladkým skalním masivem.

Oběd na ně čekal na stole. Jídla byla různá na pohled, ale čichové a chuťové vlastnosti se od sebe příliš nelišily. Fagliniové se snažili, ale dokonalosti nedosahovali. Asi smyslovému vnímání nepřikládali velkou důležitost.

Odpolední lekce začala tím, že se Matyáš snažil vousatému staříkovi vysvětlit, jak se prolíná v lidech racionální a emocionální uvažování. Diskuze zabrala skoro tři hodiny. Hanka během hovoru

došla k závěru, že fagliniové city vyhodnotili jako určitou lidskou nedokonalost, které by se měl cestovatel rychle zbavit. Nicméně jsou ochotní ji v této chvíli přijmout a tolerovat. Očividně chtěli Matyášovi dopřát co nejpříjemnější podmínky pro výuku.

Když se zdálo, že se dnešní sezení chýlí ke konci, zeptal se chlapec: „Můžete mi vysvětlit, jak jsem se mohl zničehonic ocitnout v Motylí bráně, přestože jsem si tam u nás doma hrál se svou sestřenicí a nikam jsem cestovat nechtěl?“

„Ano, pokusím se,“ odvětil stařec ochotně. „Snad najdu srozumitelná slova... Bytosti obdařené energetickým smyslem se mohou do brány dostat buď v okamžiku nestability a výronu, nebo pomocí tří cestovních artefaktů. Ty, coby cestovatel, jsi sám sobě jedním artefaktem, takže potřebuješ k přemístování už jen další dva. Ostatní lidé, nadaní sedmým smyslem, se mohou přemístit za pomoci tří artefaktů, ale k nasměrování trasy potřebují cestovatele jako průvodce.“

Matyáš se nadechoval k otázce, ale stařík mávl rukou, aby ho zarazil: „Počkej, nech mě domluvit. To ještě není vše. Aby přemístění přežili, musí být s cestovatelem pokrevně a duchovně spřízněni.“

„Pokrevně a duchovně?“

„Pokrevní spřízněnost není důležitá sama o sobě, ale promítá se do genetického vzorce sedmého smyslu. Jestliže je shoda alespoň v jedné desetině vzoru, vztahuje se cestovatelova schopnost přežít v mimoprostoru i na toho, kdo s ním cestuje. Rozumíš tomu, co se ti snažím zjednodušeně objasnit?“

„Částečně ano, ale my s Alicí jsme přece nikam cestovat nechtěli. A taky bychom navíc museli mít ty artefakty, nebo ne?“

„Měli jste je. Jen si vzpomeň!“

Kousek od nich se na pozadí oblohy objevila velká bílá skvrna a skrze ni, jako nějakým podivným kukátkem, se najednou dívali do známé místnosti s postelí upravenou pro potřeby nechodícího pacienta. Jenže tentokrát na ní ležela rozesmátá dívka a nad ní se skláněl Matyáš.

„...podívej, co jsem nahoře našel. Bude z tebe komtesa nebo princezna.“

„A budu mít bílého koně.“ Dívčin pohled sklouzl k příkrývce spočívající na nepohyblivých vyhublých nohou. „Vlastně ne, koně ne! Budu mít létající koberec, který nás přenese do nějakého jiného kouzelného světa, kde žijí lidé jako my, a taky čarodějové, jednorožci a draci...“

Mezitím Matyáš dívce zapnul kolem zápěstí kovaný náramek, který jí byl trochu velký, a kolem krku jí navlékl řetízek s přívěskem, z něhož jako cinglátka visely nejrůzněji zbarvené kamínky. Pak na pokrývku rozložil starou zašlou mapu, pokreslenou obrázky a po okruhu zdobenou stovkami droboučkových podivných symbolů. Oba se opřeli o mapu, aby si ji prohlédli zblízka, a Matyáš vzal mimoděk do dlaně přívěsek s cinglátkou. V tom momentě se obraz rozzářil bílým světlem a vzdušná projekce na pozadí oblohy zvolna pohasla.

„Ano, vzpomínám si,“ tiše zamumlal Matyáš.

„Mapa, přívěsek a náramek jsou cenné cestovatelské artefakty,“ řekl stařec. „Způsob, jakým jste je použili, úplně dostačoval k přenosu. Největší ametyst na přívěsku, který jsi sevřel mezi ukazováček a palec, vás nasměroval do Motýlí brány.“

„Opravdu je přemísťování tak snadné?“

„Jen s pomocí starých mocných artefaktů. Dvě ze tří použitých věcí náleží mezi pět nejcennějších kousků, jaké kdy existovaly.“

„A byly zahrabané zrovna na tetině půdě mezi harampádím...“ nevěřícně vrtěl hlavou.

„Musel je tam ukryt tvůj otec, nebo možná některý jeho předek.“

„Můj otec? Kde by k nim přišel?“

„Když na své poslední cestě použil mezisvětovou bránu, měl dva z nich u sebe.“

„Chcete tvrdit, že byl taky cestovatelem?“ rozšířily se Matyášovi oči. „Povězte mi, co o něm víte. Prosím.“

„Měl předpoklady být cestovatelem, ale bránou prošel jen dvakrát v životě. Poprvé ji použil čirou náhodou podobně jako ty. Někde vyhrabal mapu a přívěsek, dva artefakty, které se zdály být už hodně dlouho ztracené. Asi si je prohlížel a zatoužil cestovat zrovna jako ty a tvá sestřenice. Ocitl se zmatený v bráně a my ho oslovili, abychom mu nabídli pomoc. Jenže on se vyděsil a začal pochybovat o svém zdravém rozumu. Stáhli jsme se a nasměrovali

ho do Quinwalu, kde mohl získat informace o svých schopnostech od lidí. Podruhé prošel bránou s tebou v náruči a byl na pokraji zhroucení. Neodvážili jsme se s ním mluvit, abychom vás nezahubili. Zdálo se, že utíká před nějakým nebezpečím, proto jsme ho jen postrčili do jeho domovské brány, ze které se před pěti lety vynořil. Víc toho o něm nevíme.“

„To ale znamená, že ta mrtvá žena v autě nebyla moje máma, jak si všichni mysleli. Musel jsem se narodit...“

„...v Quinwalu. Nebo někde v okolí,“ dopověděl stařík.

„A máma?“

„Je nám líto, bránou prošel pouze tvůj otec. Pronásledovali ho nějací muži, ženu jsme neviděli.“

„Třeba moje matka ještě žije. Mohl bych ji najít...“

„Bezva,“ zamumlala s povzdechem Hanka, „ty budeš v Quinwalu hledat mámu, já tátu. Akorát máme problém se tam vrátit.“

„No jo, sakra,“ uvědomil si Matyáš situaci. Zamyšleně se zahleděl do dálky. Stařešinův obraz toho využil a zmizel. I Hanka se zvedla a nechala chlapce o samotě. To, co se právě dozvěděl, posunulo jeho vzpomínky k nové úrovni. Člověku chvíli trvá, než si v myšlenkách přebere informace o své minulosti.

S Matyášem se znovu sešla až u večeře. Dospěl do stadia, kdy potřeboval někoho, s kým by probral, jaká je asi jeho máma a co by měl říct, kdyby ji opravdu našel. Hanka nechtěla kazit jeho vzrušující představy připomínkou zkázy, která městu hrozí. Pořád se nemohla smířit s představou, že knutové zničí kouzelníky. Ale třeba fagliniové nemají pravdu, třeba se proti jejich vpádu dá něco podniknout. Chtělo by to víc informací o pokrevní sedmičce, a hlavně o knutech... Následující den požádali iluzorního kouzelného dědečka, aby jim pověděl, co jsou vlastně ti knutové zač.

„Jedná se o národ, s nímž mají fagliniové společnou minulost. Kdysi dávno nás bohové stvořili při svých experimentech. Pokoušeli se vytvořit inteligenci bez hmotné podstaty. Po dlouhém bádání nakonec dospěli k názoru, že plánovaný projekt je neuskutečnitelný. Nicméně bytosti, které při výzkumech použili, nezlikvidovali, ale přesunuli je na jednu málo obydlenou planetu. Proti všem předpokladům jsme přežili a postupem času nás bylo

stále víc. Jen jsme se nemohli shodnout v názoru na hmotnou podstatu. Skupina fagliniů nic měnit nechtěla, líbilo se nám být pospolu a navyšovat vědomosti. Jenomže sekce knutů žádala posílení práv a vyčlenění soukromých aktivit jednotlivců. Po několika desetiletích nás spory dohnaly k rozchodu. My jsme zůstali tady, zatímco aktivní seskupení knutů vyrazilo hledat vhodnější domov. Našli ho v místě, které je přímo spojeno s Motýlí bránou. Původně se jednalo o velmi bouřlivý svět, ale knutové ho svým působením zkrotili. Bohužel na něm nenalezli dostatek inteligentních bytostí pro své potřeby a museli začít využívat i méně vhodné jedince, jako jsou například spídové. Hmotná podstata a inteligence jim sice umožní zvíře ovládnout, mnohdy však mohou být původní pudy hostitele silnější než knutovo působení. To pochopitelně knutům nevyhovuje a vytrvale hledají další vhodné možnosti. Už desítky let se pokoušejí vniknout do vašeho světa a uchytit se v okolí Motýlí brány.

Donedávna neúspěšně. Jenže nyní vychovali speciálního jedince – guruvana dobyvatele. Posílili některé jeho vlastnosti až na hranici možností. On sám se sice rozmnožit nemůže, ale jedná se o úžasně stabilní jedinečnou mysl s neuvěřitelnou přizpůsobivostí. A zdá se, že jejich snaha byla konečně korunována úspěchem. Dobyvatel za pomoci spídů pronikl do města a stěhoval se tak dlouho z těla do těla, až se vypracoval na patřičně vlivnou pozici. Zneškodnil vládnoucí sedmičku a přichystal podmínky k invazi knutů. Ti vstoupili bránou do Quinwalu, dobyvatel jim opatřil těla a nejzdatnější jedinci se začnou už brzo rozmnožovat.“

„A kdybych zůstala ve městě a dostala se do jejich vlivu, co by mi udělali?“ zeptala se Hanka.

„Opravdu chceš znát podrobnosti?“

„Ano. Zajímá mě to.“

„Dobyvatel nebo jeho pomocníci by odčerpali tvou magii, omámili by tě a znehybnili. Do tvé blízkosti by přivedli knuta, který si přeje vyměnit tělo hostitele za nějaké vhodnější. Pravděpodobně by dočasně přebýval ve spídově těle. Nechali by vás oba krvácet – tebe méně, knuta víc. Smíchání krve usnadní knutův přesun do nového hostitele. Jakmile by se kompletně přemístil do tvé tělesné schránky, zaútočil by ti na ochromený mozek, brutálně by se

zmocnil kontroly nad tvou motorikou a umírajícího spída by dorazil. Potom bys s ním přibližně den až týden bojovala o kontrolu nad tělem a myslí. V každém případě by zvítězil on. Vnímala bys, jak se do těla vrací magie, ale nezmohla by ses vůbec na nic. Jen bys pozorovala, co a jak dělá, a věděla bys, na co myslí. Následně by knut onen zbývající ždibíček tvé mysli začal přetvářet v nového knuta. Stala by ses součástí jeho nehmotné podstaty. Až by tě patřičně vychoval, vyštval by tě do dalšího připraveného těla, které bys musela sama ovládnout, abys přežila. Tím by se z tebe stal nový knut.“

„Minule jste prohlásil, že pokrevní sedmička dokáže knuty zničit. Jakým způsobem?“

„Nedokáže je zničit. Mohla však zabránit tomu, aby pronikli do vašeho světa. Nyní už u vás jsou a postupně se všichni tvorové se sedmým smyslem dostanou pod jejich kontrolu. Není v lidských silách tomu zabránit.“

Dračí trápení

Náhle ho mohutný dračí ocas prudce zasáhl do žeber. Síla úderu ho vyvedla z rovnováhy. Udělal prudký výkrut, aby si nepotrhal křídlo o ostrou skálu, a nemotorně sebou žuchnul na zem.

Teprve tady se mu podařilo se znovu nadechnout, třebaže žebra ještě protestovala. Vzápětí se na něj shora snesl palčivý proud ohně. Kouzlo magický most se spustilo skoro bez jeho vědomí. Přidal k němu ještě štít proti žáru, ale nebyl dost rychlý a ucítil v šupinách horkou bolest. Příští nádech už čpěl pachem spáleniny. Vedle něj ladným obloukem přistál obrovský černý drak. Aspoň že nepoužil v útočném plamenu temnou magickou vlnu, pomyslel si Plam vděčně, když kouzlem ochlazoval rozpálené šupiny na hlavě. Velký drak se netvářil vlídně ani v nejmenším. Naklonil se k Plamovi a zle se mračil: „Kam se poděla tvoje koncentrace?!

Jestli mi odpovíš, že jsi zase myslel na ni, definitivně u mě končíš!“

Plam se mírně přikrčil a usoudil, že mlčením toho zkaží míň než slovy. Jeho učitel Hor měl pravdu. Nemohl se srovnat s faktem, že pouto s Hankou je pryč. Sice s ní po odjezdu do Quinwalu nemohl přes bariéru kolem ostrova komunikovat, ale její emoce se stále promítaly do jeho vnitřních pocitů. Tušil, že se ve městě setkala s potížemi, a vyčítal si, že podporoval její touhu najít biologického otce. Náhle však jejich pouto přestalo fungovat. Jako by zničehonic vedlo jen do tiché nicoty.

Toužil se za ní rozletět, ale Hor mu vysvětlil, že by tak dlouhou trasu nad mořem, bez možnosti se někde prospat, v žádném případě nezvládl. A brány na ostrově nefungují. Plam věřil, že Hanka zatím nezemřela. Ale možná k tomu mnoho neschází. Co se jí přihodilo, nedokázal odhadnout ani Hor.

„Tvé jméno je Zuřivý plamen a jsi černý drak. Ona je pryč a ty se konečně můžeš stát plnohodnotným členem svého hnízda. Přestaň se konečně ohlížet a začni se věnovat svým povinnostem a výuce. Posloucháš mě?! Plame!!!“

Musel před svým rozzlobeným učitelem o krok couvnout. „Poslouchám,“ syknul pokorně, ale Hora jeho kající výraz

neuspokojil. Vypadal ještě zuřivěji než předtím.

„Ne! Takhle by to opravdu nešlo,“ zavrčel vztekle. „Koukej mi rychle zmizet z očí, než tě rozcupuju na pět malejch! Tvé hloupé chování překročilo hranici mé trpělivosti. Nechci tě vidět, dokud zase nebudeš sám sebou, to jest černým drakem!“

Dračí mág se otočil k Plamovi zády, po pár krocích nadskočil a za pomoci notné dávky nadlehčovací magie se vznesl do výšky a ztratil se mladému drakovi z očí.

Na Plama dolehla naplno osamělost. Nedávno přišel o matku, teď navíc i o Hanku. Nedokázal nad tím mávnout tlapou jako ostatní draci, prožíval velkou depresi a neměl si o ní s kým promluvit – možná mu pomůže návštěva matčina hrobu. Když nic jiného, najde u horského jezera klid a bude moci přemýšlet o tom, co dál.

Pomocí brány se přemístil na známé místo. Ulehl ke skále, kde zkamenělo tělo jeho matky. Vítr přinášel vůni květin a příjemně chladil bolavý dračí nos. Nechal myšlenky volně plynout společně s hořkým smutkem, který ho zaplavoval. Bylo by příjemné zkamenět vedle matky, pomyslel si těsně předtím, než usnul.

Ve snu neuvěřitelně dlouho létal nad nekonečnou mořskou hladinou a děsil se, když poslední pevnina zmizela pod vodou. Ve chvíli, kdy ztratil veškerou naději, probudily ho hlasy. Za skálou někdo nezřetelně hovořil a Plamovi nečekaný zásah do soukromí zkazil náladu. Jakým právem ruší nezvaní vetřelci matčin posmrtný klid?! Natáhl se, aby se mezerou ve skále podíval, kdo má takovou drzost. Překvapeně zamrkal. Demit? Co tu dělá Bdělý? Zvědavost překonala jeho rozhořčení. Schoval hlavu a posílil magické naslouchání. Doufal, že drobné kouzlo nepřitáhne pozornost dvou mágů.

„...ne, Demite, nic dalšího jsem u jasnovidců neobjevil. Jen samé nekonkrétní a mlhavé vize. Prostě ztracený čas. Ale jsem zvědavý, zdali s něčím lepším nepřijdou ostatní. Neutrčí naše pověst tím, že jsme se dostavili jako první?“

„Tohle setkání jsme zorganizovali my. Bylo by trapné, kdybychom se opozdili.“

„Víš, že naši ochránci uzavírali sázky, kdo přijde a kdo ne?“

„A jaký je kurz na černé draky?“

„Ten nejhorší. Nikdo si netípl, že by po smrti Karmaneuduny někdo z nich přišel.“

Demit se ušklíbl a nenápadně kývl směrem ke skále.

„Jo, taky o něm vím,“ odpověděl mu jeho společník tentokrát jen v duchu a dál pokračoval nahlas, „nebude snadné sázky správně vyhodnotit.“

„No vida, máme tu prvního pozvaného,“ otočil Demit hlavu vteřinu před tím, než se vzduchem zachvěla brána.

„Vítáme tě, Otče stromů D'fane, je nám ctí, že jsi dorazil osobně.“

Jednorožec se soustředěně rozhlédl po okolí, jako by obdivoval scenérii kolem jezera. Pak lehce potřásl hřívou a přivítal se s oběma Bdělými. Na hladině vody se vlnky rozběhly v kruhu.

„Možná bychom se mohli přesunout blíž k jezeru, aby naše návštěvnice z území sirén nemusela na břeh,“ navrhl Demit a sám jako první vykročil směrem ke břehu. Siréna se vynořila a gestem pokynula z vody, aby dala najevo, že je připravena k jednání. Za okamžik na hladině přistály dvě divoké husy.

„No vida, to je překvapení! Dorazily i zástupkyně harpyjí,“ konstatoval muž a čekal, až se návštěvnice promění do své téměř lidské podoby, aby je rovněž uvítal.

Všichni spořádaně čekali, až Demit oficiálně vyhlásí začátek schůzky. Bdělý ale stále ještě vyčkával.

„Jestli jste pozvali i draky, pochybuji, že se dostaví nějaký oficiální delegát,“ podotkl jednorožec, „možná bychom mohli začít.“

Formulace právě pronesené věty Demitovi napověděla, že i on ví o Plamově úkrytu za skálou a nic proti jeho skrytému naslouchání nenamítá.

„Dobrá, začneme. Ostatní už asi nedorazí.“

Nedaleko se zavlínila brána a z ní vystoupila mladá, temně růžová dračice.

„A tohle má být co?“ zeptal se pobouřeně Demitův společník. „Snad nějaký vtip?! Poslali na jednání s Bdělými dráče?“

„Museli ji vyslat,“ zamyšleně odpověděl Demit, „jinak by se sem nedokázala přednastavenou dračí bránou přesunout.“

Přemýšlel, zda je to od draků urážka, nebo jen obvyklá arogance a přezíravost. Doufal, že se role vyslance ujme některý z uznávaných zelených draků. Tohle růžové mládě znamenalo téměř výsměch. Chvilí zvažoval, zda nemá mladou dračici poslat domů s nějakým málo lichotivým vzkazem, ale nakonec zvítězila zvědavost.

„Kdo jsi? A kdo tě na naši schůzku poslal?“ zeptal se ne právě přívětivě.

„Jmenuji se Kornjefa a můj otec je uznávaný starší Písečného hnízda. Byla jsem spolu s otcem přítomna u hlasování, zda mají zelení a růžoví draci vyhovět vašemu pozvání. Dvanáct hlasů proti pěti rozhodlo, že se nikdo nezúčastní. Mně se ale vaše poselství zdálo důležité. Proto jsem navrhla, že se k vám vypravím já osobně.“

„Oni tě nechali mluvit?“

„Neptala jsem se. Prostě jsem navrhla, že je na mezidruhové schůzce zastoupím. Všichni se hrozně smáli, jaký je to dobrý vtip. Nakonec můj návrh jednohlasně odsouhlasili.“

Demitův společník útrpně zavrtěl hlavou: „Pošli ji domů. K ničemu nám nebude.“

„Ne,“ pomalu zavrtěl hlavou Demit, „byla oficiálně delegována, má kuráž a není jí lhostejná budoucnost našeho světa. Dokázala zvrátit rozhodnutí dračí rady. Měla odvahu říct svůj názor bez ohledu na to, že bude terčem posměchu a urážek. Zaslouží si vyslechnout, o čem budeme jednat, i přesto, že sama ničím nepřispěje. Jestli ostatní souhlasí, já bych jí dovolil zůstat.“

V psychické odezvě přítomných sice nebyl přímo souhlas, nikdo však proti rozhodnutí Bdělého nic nenamítal.

„Takže tě, Kornjefo, vítám coby zástupce draků,“ lehce se dračici uklonil Demit a spokojeně sledoval dračí oči, ve kterých se odráželo překvapení a nesmírná, až trochu dětská radost.

„Vida, máme ještě jednoho hosta,“ podotkl jednorožec a hleděl vzhůru na skálu. Na vrcholu seděl albatros. Nikdo nepostřehl, kdy přiletěl. Jeho psychická komunikační vlna však byla mimořádně silná.

„Já, král Faunoh, vzdálená země uprostřed vod,“ představil se, „ptačí národ tam domov mnoho, mnoho let. Nyní nebezpečí. Od sirén pozvání a já tady sám osobně. My všichni společná porada?“ Zásadně nepoužíval slovesem vázanou řeč, hovořil jakoby v obrazech. Přesto mu dobře rozuměli.

„Vítej, králi, jsme rádi, že jsi dorazil,“ zareagoval pohotově Demit. Bylo to jeho první setkání s málo vídaným druhem inteligentních ptáků. Trochu mu vadilo, jak se sirény samy chopily iniciativy a nepovažovaly za nutné mu sdělit, že informaci o společné schůzce poslaly někam dál. Kdyby předem nastudoval údaje o ptačím národu, neměl by teď pocit, že se dopustí nechtěného faux pas. Pro jistotu se rozhodl přeskočit zbytečné řečnění a rovnou začal projednávat poznatky o nečekaně katastrofických předpovědích budoucnosti magického světa.

„Vážení zástupci inteligentních národů, tímto zahajuji naše společné jednání týkající se znepokojivých náznaků toho, co nás v blízké budoucnosti čeká. Všichni cítíme, že někde něco není v pořádku. Právě proto jsme tady. Pokusíme se dát dohromady naše vědomosti, abychom vyhodnotili nebezpečí, které se vynořilo v myslích hledačů budoucnosti. Dovolte, abych začal lidskými vizemi.“

Demit po krátkém úvodu vylovil z kapes tři skleněné koule. Dvě z nich dal zatím podržet svému kolegovi.

„Toto jsou vize našeho nejstaršího a největšího mága, ctihodného Nestora. Budoucnost není jednoznačná. Zdá se ale, že může s velkou pravděpodobností dojít i k zániku našeho světa. V průběhu minulých dnů se přihodilo cosi, co spustilo podivný řetěz událostí se špatným koncem. Rádi bychom zjistili, co se stalo a kde problém vznikl. Nyní vám ukážu, co nás nadmíru znepokojilo.“

Demit na zem položil první kouli a odstoupil. Nad místem se vytvořil řídký stříbřitý opar, z kterého se vynořil obraz. Nejdřív byl jen plný ohnivých záblesků. Potom se záběr posunul mezi domy. Vybíhali z nich lidé a naprosto nesmyslně se vrhali do ohnivého pekla v ulicích. Žár v obrazu sílil a pohlcoval veškeré okolí. Poslední, co zahlédli, byl mág s holí moci, kompletně uzavřený v jakési ochranné bublině. Ta před jejich očima praskla jako propíchnutý

balonek – a z mága nezbyla ani tříška. Následoval záběr jakoby z výšky. Shora přilétaly další ohnivé záblesky, skály pukaly a hroutily se – vypadalo to, jako by žhnul i kámen. Na vodu nebylo přes oblaka páry vidět.

Všichni přítomní fascinovaně hleděli na vizi. Plam zahodil veškerou opatrnost a vystrčil zpoza skály hlavu a rovněž sledoval děsivý výjev.

Jakmile ohnivé běsnění první předpovědi vybledlo, Demit beze slova vyměnil pohaslou kouli za druhou a opět odstoupil. Tentokrát se nejednalo o obraz zkázy, ale na jakémsi velkém náměstí se promenovali lidé, draci, jednorožci a neobvyklý druh vlků. Všichni se chovali podivně. Procházeli se sem a tam, občas se někdo někoho dotkl. Lidé nemluvili, draci se zastavovali ve společnosti jednorožců a po vzájemném zírání do očí zase pokračovali v chůzi bez cíle.

„To je absolutní nesmysl! Žádný drak se podobným způsobem nechová,“ nevydržela Kornjefa zůstat v klidu a rozhořčeně komentovala vizi.

„Souhlasím,“ zazněl v Demitově hlase povzdech, „normálně se v této vizi nechová nikdo, ani draci, ani lidé, ani jednorožci. Buď jsou nemocní, nebo přišli o rozum. Nebo... jsou psychicky ovládnuti.“

„A co vaše poslední předpověď?“ zeptala se zamračeně jedna z harpyjí.

Vize ze třetí koule vyvolala obraz velkého temného sklepení. Úhel pohledu byl zvláštní, jako by se někdo díval sám na sebe. Uviděli levou připoutanou ruku a při pootočení hlavou i tu druhou.

Ze tmy se vynořili lidé a vlk. Příchozí se rozestoupili, aby uvolnili prostor podivné ochočené šelmě. Ta se zahleděla přímo do očí spoutané osoby, jejímž prostřednictvím vizi sledovali. Chvilíčku se nic nedělo, pak se osoba podívala dolů. Měla v noze zakousnutého nějakého neznámého hada. Jeden z průvodců šelmy se rozmáchl a hadovi uťal hlavu. Z vize se jako nehmotná vlna rozběhly záchvěvy bolesti. Další muž v prostoru vize zvíře zabil, ale vlny bolesti nezeslábly, naopak pulzovaly stále silněji. Pohled na scénu se zamlžil a rozplynul.

„Vám se tahle vize zdá důležitá?“ zeptala se zamyšleně harpyje.
„Proč jste ji vybrali?“

„Možná je nejdůležitější ze všech,“ potřásl hřívou jednorožec, „jestli jsem správně vyhodnotil to, co jsme viděli, jednalo se o vpád do mysli. Jen nechápu, proč při tom zabíjeli zvíře.“

„Přesun mysli?“ zarazila se harpyje a nevěřícně naklonila hlavu. Možná k vizi nebyla tak vnímavá jako jednorožec. „Ta se přece nedá tímto způsobem uskutečnit. Asi bych hledala jiné vysvětlení.“

Bdělý schoval kouli a pokrčil rameny: „I my si klademe podobnou otázku jako Otec stromů. Proč ve vizi podivný vlk zemřel a co bylo příčinou bolesti v lidské mysli? Cosi podivného zaútočilo na mentální úrovni s neobyčejnou silou. Kdo vládne takovou mocí? Používá temnou magii nebo něco jiného? Napadení mysli by vysvětlilo mnohé. Je ale možné, aby vlk dokázal tak výrazně mučit lidské podvědomí? Jaký význam má useknutá hadí hlava? Možná vlka k psychickému útoku donutili. Ale z jakého důvodu? Na žádnou z otázek nedovedeme odpovědět.“

„V tom směru vám nepomůžeme... Možná máte s mentálním útokem pravdu. Jen stále nechápu, co se vám na něm zdá důležitého,“ nadále nesouhlasila s vyjádřením jednorožce harpyje.

Demit jí pokynul, aby vystoupila a přispěla do diskuze svým názorem. Poděkovala Bdělému pokývnutím hlavy a vzala si slovo: „I u nás se vyskytly katastrofické předpovědi a stejně jako vy nemáme žádné vodítko, odkud vycházejí. Než jsme vyrazily na schůzku, hledaly jsme něco přesnějšího, abychom nepřišly s prázdnou. Objevily jsme však jen jeden konkrétní obraz. Možná nebude zřetelný jako lidské vize, ale můžeme ho přítomným zprostředkovat.“

Harpyje měla pravdu. Obraz byl mlhavý. Rozmazaný stín postavy se sehnul, natáhl ruku, jako by chtěl vylovit vejce ze zaneřádné podestýlky. Pak se narovnal a natáhl dlaň. Neviděli, co na ní má, ale ozval se zklamaný vzdech a někdo chraptivě řekl: „Ne. Ani on není vyvolený. Osudí ho neuznalo. Není dostatečně pokrevně spřízněný.“

Vizi opět zahalila mlha. Vtom se do záběru nasunul nečekaně jasný detail ženské ruky. Mezi prsty měla propletený řetízek a na něm se houpal přívěsek s křišťálem. Zdvihla ruku výš a v ploškách křišťálu se zaleskl paprsek světla. Plošky kamene světlo rozložily do různých barevných vláken, která se rozprostřela po místnosti.

„Ať zkusí štěstí ještě on,“ zazněl z mlžného obrazu ženský hlas a ruka s amuletem ukázala kamsi do prostoru.

„To snad nemyslíš vážně!“ protestoval chraplavý hlas. „Tehle malej otrhanej zloděj?!“

Ženská ruka se přetočila a prudce sevřela křišťál. Tím přerušila světelná vlákna. Obraz ruky se rozostřil a vize se rozplynula ve vzduchu.

„Jediné, co bylo v našem nahlížení do budoucnosti zřetelné,“ pokrčila rameny harpyje, „byl křišťálový amulet. Pochopily jsme vizi jako pokyn osudu a vyrobily kouzelný předmět odhalující pokrevní spřízněnost, jak nejlépe jsme dovedly. Nyní je váš. Předejte ho prosím do správných rukou.“

Harpyje podala Demitovi průhledný šperk, uchycený v kovovém oválném rámečku. Plošky křišťálu byly zabroušeny do podivného mušlovitého tvaru.

„Vážím si vašeho daru,“ lehce se uklonil Bdělý, „ale komu je amulet určen?“

„Vy už jistě správnou osobu najdete. Vodítkem pro vás může být i její černý kouzelnický prsten s drobnými, rudě se mihotajícími proužky. Nevím, jestli jste si ho v té vizi dostatečně všimli...“

Bdělý cítil, že harpyje vědí víc, než říkají. Zároveň si byl vědom skutečnosti, že tyto hrdé bytosti projevíly více vstřícnosti, než je u nich obvyklé, a nebylo by diplomatické na ně jakkoliv naléhat. Přesto jim položil ještě jednu zásadní otázku.

„Nezjistily jste náhodou, ze kterého místa našeho světa vzešel podnět vyvolávající tyto varovné vize?“

Harpyje se podívala na svoji družku a trochu se ošila, jako by se jí do odpovědi nechtělo. Nakonec však promluvila.

„Domníváme se, že musí jít o místo úzce svázané s lidmi a nenalézá se nikde v blízkosti Airbowanu.“

Skalami se rozlehl skřek. Všichni vzhlédli k albatrosovi, který si tímto způsobem vynutil jejich pozornost.

„Vy otázka, já odpověď. Ptačí oči, moře, společný let.“

Kdyby se vyjadřoval jen slovy, asi by z jeho mluvy nebyli moudří. Ale veliký pták vnutil do jejich myslí obrazový vjem. Jejich podvědomí se spolu s albatrosem vzneslo nad nekonečné vody

oceánu, minulo několik ostrovů, jakási málo výrazná skaliska a zakroužilo nad kouskem země uprostřed vod. V tom okamžiku jim albatros zprostředkoval další pocit. Vnímali chaotické víření magie kolem neobvykle silné nestabilní anomálie přímo na ostrově. Snegli se spolu s ptačím králem níž nad město.

„Lidé tady domov. Pětihradbí. Nedávno výkyv, neobvykle velký výkyv. Možná zlo tady.“

Jakmile přerušil mentální kontakt, pocítili závrať a obavu, že z té výšky spadnou hluboko dolů, než se jim v očích ustálil obraz krajiny kolem jezírka u dračího hrobu.

Albatros na skále pootočil hlavu a mrkl jedním okem na černého draka, který se zapomněl skrývat a s pootevřenou tlamou zíral na ptačího hosta. Plam byl novými informacemi zaskočený a ani si neuvědomil, že ho ostatní se zájmem pozorují.

„Zuřivý plameni, možná nastala chvíle, aby ses zapojil do diskuze,“ oslovil mladého černého draka Demit.

„Já, já se omlouvám, byl jsem jen navštívit matčin hrob,“ koktal Plam, když se vyškřábal ze skal na volné prostranství.

Kornjefa ohrnula opovržlivě pysk. Černý drak, a omlouvá se! Kdo to jakživ slyšel?!

„Není třeba se omlouvat,“ vlídně na něho pohlédl Bdělý, „neprojednáváme nic tajného. A kdoví zda zrovna ty nebudeš tím správným zástupcem svého druhu. Možná víš nebo tušíš něco, co nám ostatním uniká. Soudím tak podle toho, jak jsi zareagoval na shlédnuté vize.“

„Totiž,“ zaváhal mladý černý drak před neobvykle různorodou skupinou, „moje lidská sestra zmizela krátce poté, co odjela do Quinwalu... Možná byla u toho... u potíží, které tam vznikly.“

„Hanka?“

„Ona má černý kouzelnický prsten, o kterém se tu mluvilo. Do její ruky je určen amulet od harpyjí. Ale jak jí ho doručit, když už není mezi námi?“

„Chceš tím naznačit, že zemřela?“

„Ne, nemyslím si, že zemřela. Její smrt bych určitě vycítil. Jen je někde... někde... prostě pryč.“

„Komunikovali jste spolu?“

„Jen během cesty po moři, než se dostala mimo dosah.“

„A jak jsi dospěl k závěru, že není ve městě?“

„Nemusím s ní mluvit, přesto neustále vnímám ozvěnu jejích pocitů. Těsně před tím, než se ztratila, měla velké potíže. Netuším jaké, jen vím, že tu najednou není. Nevycítil jsem bezvědomí ani smrt, jen zvrát, kdy se její emoce propadly kamsi do prázdna. Lépe to vysvětlit nedovedu.“

Bdělý stočil pohled nahoru k albatrosovi: „Vy víte, co se na ostrově stalo?“

„My jen pohled. Velký výron magie, výkyv rovnováhy. My co nejrychleji pryč a daleko. Ostrov nebezpečí.“

„Možná bychom měli na Haberun poslat někoho schopného, aby zkontroloval situaci,“ navrhl Bdělý, který na schůzku dorazil s Demitem.

„Zaletím tam,“ okamžitě se přihlásil Plam.

„Kdybys kombinoval sílu a magii,“ podíval se na něj shovívavým otcovským pohledem Demit, „možná by ses nakonec na ostrov dostal. Jenže vyčerpaný a bez magie... Lidé tam mají velmi vyhraněné názory na jinodruhové tvory, nejspíš by s tebou ani nemluvili a rovnou tě zabili.“

Drak se na Bdělého vyčítavě podíval, ale neprotestoval.

„Mohu také promluvit?“ ozvala se mentální žádost od jezera.

„Ano, samozřejmě,“ pokynul Bdělý siréně, která projevila zájem zapojit se do debaty.

„Nechci ukazovat katastrofické předpovědi. Také u nás jsme je zaznamenali a podobají se těm, které jsme už zhlédli,“ oslovila je siréna lidským jazykem, „máme ale i dvě vize, jež naznačují možnou záchranu. Vybraly jsme zřetelnější z nich, kde je zmínka, že ke katastrofě nedošlo.“

Z vody vystoupil do vzduchu široký vodní sloup. Lehce se vlnil, ale byl natolik průzračný, aby v něm všichni rozeznali skalnaté pobřeží. Zády k divákům seděla dívka a menší chlapec. Jejich hlasy zněly tlumeně a málo zřetelně. Přesto jim bylo jakžtakž rozumět.

„Neměl bys tu se mnou být, co kdyby tě taky chtěli popravit,“ zazněl dívčí hlas.

„Těžko. Chyběl bych jim do počtu. Škoda že...“

„Pozdravuj bratra...“

„...nechtěla bys taky vyrazit do neznáma?“

„Ani náhodou.“

„Třeba tě ještě někam vezme tvůj velkej kámoš.“

„Neříkej mu kámoš! Nezapomeň, že nebýt jeho cestovatelských zkušeností, zůstal by z našeho světa jen spálený škvarek.“

„Máš pravdu, moc nechybělo a bohrové nám pěkně zatopili...“

Obraz postav a moře v pozadí se rozvlnil, voda zavířila, rozpadla se do tisíce kapek a klesla zpět do jezera.

„Ohrožují nás bohrové?“ podivila se Kornjefa.

„Spíš by bylo zajímavé zjistit, kdo je oním zkušeným cestovatelem a přítelem lidské dívky,“ zadívala se tázavě na sirénu harpyje.

„Zkoušely jsme se znovu na tuhle vizi napojit, ale marně. Katastrofické varianty jsou mnohem silnější, a tím pádem i pravděpodobnější.“

„Proč by měly být důležité cestovatelské zkušenosti?“ dožadovala se vysvětlení Kornjefa. „Co zmůže pouhý člověk?“

„Cestovatelem může být kdokoliv bez ohledu na druhovou příslušnost,“ poučil ji jednorozec. „Jedná se o vzácnou schopnost vyvoleného. Ta umožňuje cestovateli používat průchody na jiné světy. Ti zkušenější si je dovedou i vytvořit. Přesunové tunely ale mohou vést do velice zvláštních míst. Dřív i v našem stádu pobýval cestovatel, ale před dvaceti lety podlehl času a odevzdal své tělo klidu a zapomnění.“

„Dokázali byste cestovatele najít?“ pookřála nadějí siréna.

„Není-li z našeho druhu, těžko. Dokud cestovatel nepoužije svou moc, nepozná ho ani zdatný kouzelník,“ trochu vyhýbavě odvětil D'fan.

„A jak vlastně vidí budoucnost jednorozci? Žádnou vizi nám nenabídli. Přispějí aspoň názorem, co lze pro záchranu světa udělat?“ zeptala se kousavě harpyje.

„Nikdo neví, jaký čin posune tok osudu správným směrem. Jednorozci jsou připraveni přijmout svůj osud, ať už je jakýkoliv.“

„Pohodlná filozofie,“ ušklíbla se nad odpovědí a tázavě se podívala po obou Bdělých. Ti nad D'fanovým názorem jen pokrčili

rameny. Nedalo se poznat, zda s vyjádřením Otce stromů souhlasí, nebo jen naznačují, že jednorožci už jsou zkrátka takoví a nedá se s tím nic dělat.

„Je mnoho cest do zapomnění,“ podotkla harpyje, „a na jedné z nich bude možná už brzo velký nával. Vše, co jsme dnes chtěly říci, bylo vysloveno. Odcházíme.“

„My ale svou budoucnost nehodláme nechat osudu,“ namítl Demit, „pokusíme se dostat do Quinwalu a dopravit tam i váš amulet. Mezitím budeme pátrat po vhodném cestovateli.“

„Přejeme vám úspěch,“ kývla harpyje a stejně jako její družka na sebe vzala i ona podobu divoké husy. Odstartovaly do vzduchu z hladiny jezera. Nepozorovaně zmizel ze skály také albatros. Siréna a jednorožec se před odchodem aspoň vlídně rozloučili.

„Budu dračí radě tlumočit vše, co jsem viděla a slyšela,“ sklonila k Bdělým hlavu Kornjefa, „doufám, že aspoň vyslechnou moje vyprávění.“

„Kdyby se ti podařilo najít mezi svými soukmenovci cestovatele, dej nám vědět,“ přikývl Demit a popřál jí šťastný let.

„Vůbec nevím, co mám dělat,“ svěřil se Plam, když dračice zmizela z dohledu.

„Obávám se, že tentokrát nemůžeš udělat nic,“ odpověděl mu po pravdě Bdělý, „tahle záležitost je nad tvé síly i možnosti. Nech to na nás. Zařídíme, co půjde, abychom ovlivnili budoucnost správným směrem.“

„A já ještě Hanku přemlouval, aby se do Quinwalu vypravila!“ nešťastně sklonil hlavu černý drak.

„Nic si nevyčítej, Plame. Kdyby nechtěla, nejela by tam. Zatím nelze odhadnout, zda její volba změnila něco k lepšímu, či k horšímu. A teď nás omluv, musíme zařídit spoustu věcí.“

Drak sledoval, jak odcházejí bránou. Znovu zůstal u jezera sám. Nyní se bál o Hanku ještě víc než dřív. Proč zrovna ona musí být pokaždé v centru nejnebezpečnějších událostí? Nejhorší ze všeho bylo bezmocné čekání na vývoj situace. Náhle byla samota nad jeho síly a po chvílce váhání se rozhodl vrátit ke svému Mistrovi.

Nalezl ho v jeho oblíbené jeskyni a bez ohledu na nevrlé zavrčení se vecpal dovnitř za ním.

„Spálený čumák ti nestačil?“ zasyčel starý drak znechuceně.

„Mistře, právě jsem byl svědkem něčeho velice zvláštního.

Poslechněte si, co jsem viděl a slyšel.“

Plam se neohlížel na Horovu nelibost a začal vyprávět. Starý drak zmlkl a nepřerušoval ho. Z jeho výrazu se nedalo vyčíst, zda ho neobvyklá schůzka zajímá. Nicméně nechal Plama domluvit.

Když skončil, Hor zívl a otráveně se zeptal: „No a co? Co já s tím?“

„Chci jim pomoci, ale nenapadá mě jak. Poradte mi, Mistře.“

„Ty? Dovol, abych se zasmál. Zatím jsi jen dračí nedochůdce, magicky zaostalá, přerostlá ještěrka. Někam zalez a dej pokoj. Chci odpočívat.“

Hor se stočil do lehu zadkem k mladému drakovi. Plam byl šokován samolibou lhostejností starého mága, který mu po smrti matky poskytl zázemí a jenž pro něj byl symbolem moudrosti. Ale tohle? Nečekaně ho prostoupila divoká zuřivost a slova se z něj linula jako nezadržitelný přívál.

„Mistře Hore, zklamal jste mě. Hrozně jste mě zklamal. Doteď jsem vás uznával. Dokonce jsem vás měl rád! Ale vy si moji úctu nezasloužíte!“ rozhořčeně soptil Plam. „Jste jako všichni ti hloupí arogantní černí draci. Je vám fuk, jestli se svět řítí do zkázy. Ale jestli se ty horší Nestorovy vize vyplní, bude i z vás škvarek nebo tupá ovce. A víte co? Dobře vám tak, zasloužíte si to. Já už u vás nebudu. Vy nejste přítel mojí matky, vy jste jen mizernej zaslepenej sobec!“

Plam vycouval z jeskyně a skoro se klepal psychickou bolestí ve svém nitru. Venku se šepilo. Naprosto nevěděl, kam by šel. Zvažoval, zda se nevrátit do rodného hnízda. Žije v něm pár zkušených draků. Možná by ho vzali pod svá ochranná křídla.

Náhle ucítil v ocase ostrou bolest, jak mu ho přišlápla ohromná dračí tlapa.

„Ty zmetku jeden mrňavej! Vážně si myslíš, že ti projde urážka učitele?!“

Plam se pokusil vykroutit, ale vysloužil si jen tupý úder shora mezi ramena. Zalupal po dechu a přepadla ho panika z poznání, že ho jeho bývalý Mistr zabije.

„Nezabiju tě,“ reagoval na jeho myšlenky starý drak, „rozhodně ne zákeřně zezadu, i když by sis to za své nevytvárané chování zasloužil. Vezmi ale na vědomí, že takhle snadno tě odejít nenechám.“

Tlapa se zdvihla z Plamova ocasu a mladý drak konečně mohl pohlédnout do zuřivého oka svého Mistra. Potlačil zachvění a touhu přikrčit se. Vzpomněl si na Hanku a hrdě zdvihl hlavu. Jestli se má nechat zabít, ostudu jí neudělá.

„Máš dvě možnosti,“ pomalu jízlivě navrhl Hor, „buď přistoupíš na náš vzájemný magický souboj, nebo mi budeš dva roky nosit každý druhý den čerstvé maso až do mé jeskyně a já tě budu dál učit. Co ty na to, cucáku?“

„Jestli někdo něco neudělá, žádné dva roky k dispozici nemáme. Nechci se dočkat zániku světa, přijímám souboj,“ vzdorovitě blýskl očima Plam.

„Ale, ale, naše nedochůdče vystrčilo drápky,“ pobaveně komentoval jeho postoj Hor a protáhl si krk. Plamovi se zdálo, že mu představa souboje vylepšila náladu.

„Víš co, mladej? Uzavřeme sázku na vítězství. Když vyhraješ, poradím ti, nebo možná i trochu pomohu ve tvé bláznivé misi. Ale to by ses musel sakra snažit. Nejdřív však pravidla souboje: žádná smrtící kouzla – a zvítězí ten, komu se podaří protivníka ochromit a shodit ho na zem. Máš nějakou otázku nebo námitku?“

Plam jen mírně zavrtěl hlavou. Obával se, že kdyby promluvil, zradil by ho roztřesený hlas. Rozběhl se a odstartoval do vzduchu. Sotva se otočil do ostrého výkřutu, dostihlo ho první učitelovo kouzlo. Naštěstí zasáhlo jen konec ocasu, kde ztratil cit. Regenerační magii ovládal naštěstí lépe než ostatní draci. Rychle se zorientoval a překvapeně zjistil, že Hor se ocitl nad ním. Nazdařbůh vyslal slabou dezorientaci a rychlou kličkou se přemístil do strany, odkud pečlivěji zacílil svědivý úder. Vzduch v jeho blízkosti ale vybuchl nárazem a vychýlil ho z trasy. Musel několikrát prudce mávnout křídly, aby vyrovnal let. U druhého boku mu explodovala ohnivá koule. Natolik znal svého učitele, aby intuitivně vytušil past. Nenechal se odklonit a prohnal se ohnivým polem. Téměř mu neublížilo, naopak ho na okamžik skrylo před Horovým zrakem. Bez

ohledu na žár přibrzdil a vyslal tak silný ochromující úder, jaký svedl. Pak teprve změnil směr. Přidal magii, aby nabral co nejrychleji výšku. Nebyl ale úspěšný, jak doufal. Náraz shora do křídel znamenal, že opět nevystoupal dost vysoko. Kdyby učitel kombinoval úder mohutného ocasu s útokem nohou, mohl mu snadno mohutnými drápy potřhat křídla. Místo toho ucítil Plam hustou kaši okolního vzduchu, což ho neuvěřitelně zpomalilo. Rozhodl se pro svou specialitu. Otočit kouzlo proti sesílateli nebylo náročné na množství magie, ale úspěch závisel na preciznosti. Magicky upravený vzduch rozprostřel mezi sebe a Hora a pokusil se učitele polapit jako do pavučiny. Mezitím, co starý mág rozpouštěl hustý vzduch, znovu k němu nasměroval svědivou rozbušku a všiml si, že se tentokrát trefil. Tohle bylo velice nepříjemné kouzlo a na jeho kompletní zrušení protivník potřeboval klidnou chvíli a soustředění. Vteřina zaváhání, kdy kontroloval zásah, se Plamovi nevyplatila. Mrazivé kouzlo mu ochromilo levé křídlo. Propadl se vzduchem o několik desítek metrů níž. Trhaně se snažil manévrovat, neboť bylo pravděpodobné, že se ho učitel pokusí dorazit. Náhle si uvědomil, že by mohl nemohoucnost předstírat ještě o okamžik déle. Připravil si k odeslání ochromující úder kombinovaný s mrazivým bodnutím. Plácal se vzduchem jako raněný netopýr a koutkem oka sledoval prostor nad sebou. Jakmile byl Hor dostatečně blízko, vypustil kouzla a prudce vytočil výkrut stranou a vzhůru. Za pomoci magie se konečně dostal nad mohutné tělo starého draka. Bleskurychle zacílil ochromující kouzlo do nejcitlivějšího místa páteře mezi zády a ocasem. Kdyby byl fyzicky zdatný jako jeho učitel, mohl by ho nyní vzduchovým rázem poslat až na zem. Sice se o riskantní manévr pokusil, ale jeho hmotnost zdaleka k vítězství nestačila. Hor plynule přešel do klouzavého letu, jen se mírně natočil a seslal na něj něco, co neznal. Najednou nemohl dýchat. Než Plam zjistil, že se jedná pouze o blok v jeho mysli, starý mág se vzpamatoval a znovu zaútočil. Jednomu jeho kouzlu se Plam vyhnul a do druhého vzápětí slepě vletěl. Ztuhla mu celá hlava a přestal vidět. Zděšeně mával křídly a snažil se nabrat výšku. Jenže mu zchroml i ocas a nezbývalo než letět rovně. Náraz do hřbetu ho vychýlil dolů. Ochromení odeznívalo velmi pomalu.

Stále ještě viděl hodně rozmazaně. Vlevo od hlavy vybuchl vzduch a odhodil ho stranou. Ze zoufalství se převálil do kotoulu, ale nepomohl si. Útočná magie mu zmrazila stejné křídlo jako předtím. Chtě nechtě se propadl do klesavé spirály. Další náraz do hřbetu ho mrštil dolů mezi skály a Plam cítil, jak se mu trhá blána na pravém křídle. Naštěstí se mu srovnal zrak. Jenomže pozdě. Jediné, co se dalo udělat, bylo složit křídla k trupu a trefit se do štěrku mezi skalami. Ochromené levé křídlo se ale složit nechtělo, takže těžce žuchl na pravý bok, aby zabránil jeho polámání.

Hor zakroužil a přistál na jedné ze skal. Zlomyslně sledoval, jak se mladý drak snaží zregenerovat a postavit na nohy. Dál už neútočil. Souboj byl dokonán. Plam ze sebe vydal všechno a už mu nezbyla síla ani na neutralizaci utrpěných úderů. Byl na něj žalostný pohled. Učitel však zklamaně nevypadal. Mile ho překvapilo, že tenhle malý černý ňouma dal přednost souboji před posluhováním.

Snad z něj přece jen nakonec nevyroste takové dračí nemehlo, jak to ze začátku vypadalo, pomyslel si v duchu starý mág při pohledu na zdeptané dračí mládě. Jen kdyby tak nelpěl na té zatracené holce...

Tajemství Zikova otce

Už toho měl dost. Pochodovat jako ovce se smyčkou na krku bylo ponižující. Zik vylovil z kapsy svůj zavírák a jedním tahem se odřízl od společného provazu. Pak ztuhl. Téměř mu ochrnul krk i ruka a měl co dělat, aby svůj nůž neupustil na dlažbu.

Děti za ním se začaly kácet k zemi a svíjely se. Cítil, že se děje něco hrozného, ale když už se jednou rozhodl utéct, sebral všechny své síly a sprintem vyrazil nejbližší ulicí pryč od strážných, kteří začali hlasitě vykřikovat jeden přes druhého. Letmo mrkl přes rameno, jestli se k němu někdo přidá, ale v té chvíli ho do zad zasáhly dva prudké údery.

Další šipka, vystřelená z kuše, ho jen těsně minula. Přestal se zajímat o okolí a ještě zrychlil. Konečně tu byla příčná ulice, kam mohl zabočit a zmizet z dosahu střel. Za ním se rozléhal nepravidelný dusot strážných, takže nezbývalo než hledat úkryt. A hodně rychle! Domy tu sice byly bohatě zdobené, se sloupky a stříškami skoro u každého vchodu, ale v podstatě nic, co by se Zikovi hodilo. Až na konci ulice spatřil stříšku, která zároveň sloužila jako balkon. Trůnily na ní podélné květináče s polouschlou vegetací. Hbitě vyšplhal nahoru a zalehl za květináče. Srdce mu bušilo až v krku, bál se, že bude tep krve slyšet až dolů. Dusání pronásledovatelů na křižovatce ztichlo. Uměl si představit, jak se muži rozhlížejí a uvažují, kam zmizel. Doufal, že nebudou mít dost času na přemýšlení a hledání. Kolem nebylo mnoho úkrytů, v nichž se dalo zmizet. Dřív nebo později by ho objevili. Ulicí znovu zazněly kroky. Ačkoliv se vzdalovaly, neodvážil se vystrčit hlavu. Mohla to být finta. Některý ze strážných mohl čekat, jestli odněkud nevyleze. Vteřiny se nekonečně vlekly, ale Zik byl za svou opatrnost odměněn.

„Zatracená práce! Zdá se, že fakt zdrhnul,“ zaznělo tlumeně ze zdola a následoval příval sprostých kleteb. Ozvěna dvojích kroků se nesla ztichlou noční ulicí. Zik pro jistotu ještě minutu počkal a potom si stáhl ochranný kožený krunýř. Byly v něm zabodnuté dvě šipky, ale naštěstí neprošly skrz. Zkusil je vytrhnout nebo ulomit, ale nedokázal to. S trochou lítosti zanechal tvrzenou kůži na balkoně a opatrně sešplhal dolů. Cítil, že hodně riskuje, ale nedalo mu to

a vyrazil potichu stejným směrem jako strážní. Musel vědět, co se stalo s ostatními. Skupinu slyšel už z dálky. Uviděl děti, jak pokračují v cestě. Ulevilo se mu. Jediné, co chtěl ještě zjistit, než se vrátí domů, byl cíl jejich cesty. Sledování vyžadovalo extrémní opatrnost.

Průvod po nekonečně dlouhé pouti zastavil před malými dvířky v mohutné klášterní zdi.

Zik už na nic nečekal. Sotva první děti prošly dovnitř, otočil se a vyrazil na jediné místo druhých hradeb, odkud se dalo nepozorovaně sešplhat do podzemních chodeb. Kombinoval rychlou chůzi a běh, aby se tam dostal co nejdříve. Průlez se nacházel v zákoutí zdejšího hřbitova. Přeshplhat hřbitovní zeď byla hračka. Šachtu do podzemí maskovalo smetiště za márnici. Zik už ji použil třikrát, takže se nemusel zdržovat hledáním. Na hrobech poblikávalo několik svíček. Našel otvor a sklouzl dolů. Chvilí čekal, až se oči přizpůsobí. V chodbách nebylo nutné svítit. Stěny byly upraveny tak, aby slabě zeleně světélkovaly a umožňovaly bezpečný pohyb procházejícím. Jako již mnohokrát Zik blahořečil svému skvělému smyslu pro orientaci. Venku nebo v podzemí, vždy přesně cítil, kterým směrem je domov.

Jakmile se rozkoukal, sebral odvalu a vyrazil vpřed. Téhle dlouhé chodby se trochu bál, protože tudy často chodívaly stráže a nebylo před nimi kam uhnout. Navzdory únavě nasadil co nejrychlejší tempo. Hlavou se mu honily hrozivé představy, co je s mámou, jestli shořel i jejich společný příbytek a jak asi páté hradby po požáru vypadají.

Naštěstí se máma mohla vždycky spolehnout na skvělého ochránce. Zik nevěděl, jestli je Dejus jeho otcem, ale oslovoval ho tak. Vůbec si nebyli podobní. Tento vysoký mohutný muž se znetvořenou levou polovinou tváře utrpěl zřejmě v minulosti vážné zranění. Kvůli tomu i špatně mluvil a dost možná mu to i pomaleji myslelo. Nosíval na hlavě uvázaný šátek, aby částečně zakryl znetvořené levé oko. Působil dojmem poněkud tupého, dobráckého medvěda. Mámu ale bezmezně miloval a vůbec mu nevadilo, že si ani po letech nepamatuje jeho jméno. Chodíval příležitostně pomáhat do přístavu, takže skoro vždycky měli co jíst. Zik si byl jistý, že Dejus nedopustí, aby se mámě stalo něco zlého. Ti dva byli

jediná rodina, kterou měl. Za ta léta si zvykl na máminu poškozenou paměť i na to, že si s tátou nemůže pokecat o klukovských záležitostech. Oba dospělí sice dokázali naslouchat, ale Dejus měl kvůli své vadě řeči málokdy náladu mluvit a máma do druhého dne zapomněla, co říkal. Pamatovala si vlastně jen to, že je Zik její dítě a oslovovala ho správným jménem. Hladívala ho po vlasech a líbala na tvář. Táta to štěstí neměl. Každé ráno se mámě musel znovu představit a vysvětlit jí, že se snaží postarat o ni a jejího syna. Přesto mámu až neuvěřitelně zbožňoval. Svým způsobem byl k politování, ale teď byl Zik rád, že ho máma má vedle sebe. Jen doufal, že Dejus nepřišel při tom zmatku kolem požáru k dalšímu úrazu.

Konečně dorazil na křižovatku chodeb. Odbočil doleva a po pár metrech sešplhal šachtou dolů. Poprosil své štěstí, aby ho neopouštělo, a pustil se další dlouhou chodbou, která se různě klikatila a vedla až pod čtvrté hradby. Podzemní bludiště zde bylo o něco členitější. Kdyby náhodou někoho potkal, měl obstojnou šanci se schovat. Přesto se občas zastavil a pozorně naslouchal. Jediné, co k jeho uchu dolehlo, byl zvuk kapající vody. Zahnal myšlenky na žízeň a vyrazil dál. Ještě jedna šachta dolů a páté hradby byly na dosah. Navzdory únavě přidal do kroku, aby se domů dostal co nejdřív. Nyní se už cítil v bezpečí. Ještě mine dvě odbočky a bude na místě, kde se před několika lety propadl strop jedné z chodeb. Pravděpodobně nebyla příliš používaná, protože zával za celou dobu nikdo neopravil. Tady se dalo pohodlně vylézt ven.

Z poslední boční chodby, která křížila jeho cestu, se těsně před ním vynořil chlap. Poblíž cíle své cesty přestal být Zik ostražitý a doplatil na falešný pocit bezpečí. Mohutná ruka ho popadla za nadloktí, smýkla jím do strany a zezadu chlapce sevřel medvědí stisk. Zašátral sice rukou po noži, ale do kapsy bohužel nedosáhl. Muž se i s ním potočil a Zik spatřil další dva strážné.

„Ale, ale... kohopak jsi, Riuxi, ulovil?“

„Nějaká malá krysa se courá, kde nemá!“ zaduněl hluboký hlas za jeho krkem. „No, zmetku, jakpak se jmenuješ?“

„Z...ik,“ odpověděl chlapec přiškrceně.

„A tvůj táta? Kdo je tvůj otec?!“

„De...i...jus,“ nedostávalo se Zikovi v tom medvědí sevření vzduchu.

„Neznám ho, ten asi nebude od nás,“ lehce zavrtěl hlavou strážný, na kterého chlapec viděl, „pověz nám, kde bydlíš.“

Zik ztěžka lapal po dechu, ale zdálo se, že si toho muž, jenž ho držel v sevření, ani nepovšiml. Mohutný chlápek se totiž soustředil sám na sebe. Hlavou mu běžela záplava nevítaných vzpomínek.

Chycený kluk právě vyslovil jméno DelRiux, jestli mu dobře rozuměl, a on byl přesvědčený, že ano. Je možné, aby jeho bratr žil a měl syna? Nejdřív ho bratrovo jméno zahrálo u srdce, ale vzápětí si uvědomil, co by objev synovce v jeho životě způsobil. Vždyť tenhle malý spratek by se mohl stát právoplatným dědicem skvělého sídla na druhých hradbách, kde teď žije on, Bruno Riux se svou rodinou. Nic takového nesmí dopustit! Zase by se z něj stal „ten druhý“. Vzpomínky se nedaly zahnat. Jeho bratr, milovaný i proklínaný... Už když byli malí kluci, hrál brácha ve všem prim. Odmala ho převyšoval, ačkoliv byl mladší. Výborně se učil, měl husté vlnité vlasy, tmavé podmanivé oči, uměl lidi rozesmát i nadchnout. Naštěstí nebyl žádný svatoušek a užili si spolu spoustu dobrodružství i legrace. Jak dospívali, omrzely je rošťárny a raději společně chodívali za holkami. Ty nejlepší měl pochopitelně Kryštof. Ale všechny mít nemohl, takže se dostalo i na Bruna Riuxe. Byly to báječné časy. Pak si brácha usmyslel, že se dá k péesce. Rodiče byli z jeho nápadu rozladění, protože doufali, že právě Kryštof se svým charismatickým zjevem bude největším přínosem pro rodinný obchod. Ale Kryštof se přemluvit nenechal. Obchod s magickými i nemagickými šperky tehdy převzal Bruno. Kryštof byl v péesce za hvězdu – jak jinak... Během několika let se vyšplhal na post velitele. Naštěstí nezpychl a Bruna brával s sebou na slavné „noční přeshradbové tahy“, kdy členové péesky vymetali vyhlášené hospody. Vedl bohémský život. Denně pár hodin tréninku, spoustu peněz, nové luxusní bydlení na druhých hradbách... Budiž mu připsáno k dobru, že si tam přivedl celou svou rodinu. V péesce se šperky prodávaly mimořádně dobře, takže se všem dařilo nad očekávání. A těch krásných holek! Když se Kryštof bezhlavě zamiloval do mágovy dcery, nikoho tenkrát ani ve snu nenapadlo,

k jakému průšvihů se schyluje. Hermína byla nádherná usměvavá dívka, která vlídně hovořila se všemi bez ohledu na věk, zdraví či bohatství. Lidé se jí svěřovali a ona byla plná pochopení pro trpící. Její otec DelBufo by Kryštofa jako jejího manžela velice uvítal a obě rodiny už pomalu kuly společné plány. Jenže když bratr požádal Hermínu o ruku, dostal košem. Nevzdal se a vytrvale byl v její blízkosti, pomáhal jí, nosil jí dárky, které mu ona vlídně, ale stejně vytrvale vracela. To se táhlo skoro dva roky. Nakonec všichni na dívku tlačili, aby Kryštofa vyslyšela. A tehdy nastal zlom, jaký nikdo nečekal. Hermína si přivedla domů toho přivandrovalce ze země nýmandů DelVorjaka a prohlásila, že se s ním zasnoubila. Tím, že se zamilovala právě do tohoto podivína, vyvolala všeobecné pozdvižení. Motýlí brána ho sem nějakou náhodou prohodila z cizího světa. Už při vstupu statečně bojoval po boku péesky proti vetřelcům, proto ho rovnou zařadili mezi nováčky. Jednou dokonce zachránil život králi a za odměnu mu bylo dovoleno vložit ruku do osudí. Lidé brali královské gesto jen jako symbolickou poctu, takže většina přítomných utrpěla pořádný šok, když si vytáhl černou perlu a stal se šestým členem Velké sedmy. A přitom oproti bratrovi vypadal jako nemastný neslaný ňouma! Nikdo nechápal, jak mu mohla dát Hermína přednost před pohledným a statečným velitelem péesky. Ani tehdy to Kryštof ještě nevzdal...

Krátce po Hermínině zasnoubení zaskočila Velkou sedmu nečekaná smrt stařešiny. Po jeho skonu zbylo v Quinwalu zase jen pět vyvolených místo sedmi. Při výroční slavnosti proto připustili k osudí nejváženější občany města, mezi nimi i Kryštofa. Když vytáhl ruku z osudí, otevřel dlaň a ukázal přítomným černou perlu. Všichni jásali. Ostatní s bílými perlami po něm jen závistivě loupali očima. Nyní patřil mezi vyvolené i jeho bratr. Zvolil si oficiální jméno DelRiux. Hermína ho při blahopřání políbila a zase to vypadalo o něco lépe. Ale ne nadlouho. DelVorjak a Hermína se vzali. Kryštof byl zdrcený. Nyní už nebylo vhodné, aby za ní chodil a pomáhal jí. Trápil se a začal pít víc, než snesl. Nějakou dobu mu opilost procházela, ale začas mu oznámili, že není vhodné, aby jako vyvolený dál vykonával funkci velitele péesky, a elegantně ho sesadili. O to víc pil. Jednou v noci nad sebou ztratil kontrolu a vtrhl

do domácnosti DelVorjaka, kde ztropil pořádný skandál. Den poté se z toho vyspal a přišla ho navštívit Hermína. Těžko odhadnout, co bratrovi řekla, ale asi mu promluvila do duše, protože v následujícím období se DelRiux v pití hodně mírnil. Stal se z něj zamklý smutný morous. Stále za ním přicházely ženy a dívky v naději, že ho ze smutku vyléčí, ale neuspěly. Když se Hermíně narodil syn, bratr pro něj koupil maličký, velmi drahý amulet ve tvaru podkovy. Konečně se snad smířil se svým neúspěchem v lásce. Po jiné ženě ale viditelně netoužil. Znovu začal pravidelně navštěvovat tréninky péesky a trávit spoustu času se zbraní v ruce. Všichni doufali v obrat k lepšímu. S mladičkým DelHasem přátelsky soupeřil o post nejlepšího bojovníka a u DelBufa studoval historii Motýlí brány. Nepřátelští tvorové, kteří se z ní občas vynořili, v něm potkali zuřivého protivníka. Bojoval vždy naplno a beze strachu, jako by vyzýval samu smrt. DelHas veřejně uznal, že se musí ještě hodně učit, aby dosáhl DelRiuxových kvalit. Velká sedma zůstávala nekompletní i nadále. V osudí už snad byly jen samé bílé kamínky. Marně se mladí mužové, ba i ženy snažili zaplnit chybějící místo. I Bruno zkusil své štěstí, ale bez úspěchu. Motýlí brána zlobila stále častěji a brala si při obraně města životy mladých mužů z péesky. A jednoho nešťastného dne, kdy nekompletní Sedma stála se strážnými proti zvlášť silnému výronu divokých šelem, přinesli po boji domů těžce zraněného Kryštofa. Tři dny kolem něj poskakovali nejschopnější doktoři a mágové města. Podařilo se jim ho udržet při vědomí a zhojit zbytek poraněného mozku. Bratr ležel, hýbal jedním okem a dokázal spolknout pouze tekutinu. Tím končil výčet projevů života, které v něm zbyly. Lidé po hospodách vyprávěli, že v tomhle stavu skončil jenom proto, že se vrhl mezi genoga a DelVorjaka, který by jinak bezpochyby zahynul. Bruno se divil. Pro Kryštofa by přece bylo lepší, kdyby DelVorjak umřel. Kdoví, třeba by u něj Hermína po smrti svého manžela hledala útěchu. Proč ho sakra zachraňoval? A navíc za cenu vlastního života?! Nikdo to nechápal. Miloval snad tu nevděčnou ženskou tolik, že upřednostnil její štěstí před svým životem? Tohle nemělo logiku. Možná se jen ve zlomku sekundy špatně rozhodl... Třetí den se na něj Hermína přišla podívat a od té chvíle přicházela každý den na hodinu nebo na dvě. Krmila

ho, ošetřovala a díky ní se začal bratr zotavovat. Přežil však jen stín bývalého bojovníka. V podstatě nedokázal mluvit, musel se všechno učit znovu, jako mimino. Navíc si nic dlouho nepamatoval. DelBufo prohlásil, že víc už se pro DelRiuxe udělat nedá. Od toho okamžiku za ním Hermína přestala chodit. Nával zuřivosti, který Bruno tehdy pocítil, se nedal zapomenout. Z jeho bratra nebude nic víc než tupá přežívající troska, zatímco ta mrcha Hermína má všechno, po čem člověk touží. Taková nespravedlnost! Tehdy vzal Bruno pomstu do vlastních rukou. Ze svých cest si jako hosty přivedl tři temné mágy a přichystal na mladou DelVorjakovu rodinu léčku. Udělali chybu, že se procházeli ve veřejném parku druhých hradeb jen sami s dítětem. Pravidelně sem chodívali po ránu, kdy nebyla nablízku živá duše. Bylo snadné je překvapit a znehybnit.

„Teď konečně zaplatíš za utrpení mého bráchy. Všechno jeho neštěstí byla tvoje vina! Za trest uvidíš umírat ty, které miluješ, a tenhle okamžik bude to jediné, co si po zbytek svého mizerného života budeš pamatovat,“ zasyčel Bruno do vyděšeného Hermínina obličej. Její malý syn se snažil přibátolit k matce, zatímco znehybněný DelVorjak zavřel oči.

„Tiásku, utíkej k tátovi, honem běž k tatínkovi,“ podívala se zoufale na malého synka, jakmile dokázala narušit znehybnění aspoň do té míry, aby mohla mluvit. Dítě ji kupodivu poslechlo a řápalo směrem k otci.

„Lásko,“ zavibroval v jejím hlase vzlyk, „lásko, probud' se. Vezmi Tiásku a uteč. Utečte oba. Vždyť to umíš. Utečte oba, nebo vás zabijou. A to jediné bych fakt nepřežila. Vzpamatuj se a uteč – prosím!!!“

Bruno se zadostiučiněním kývl na mágy a ti pozdvihli paže, aby dokončili složitou konstrukci kouzla, při němž dva lidé zemřou a třetí přijde o paměť vyjma jediného tragického okamžiku. Zvedl se podivně propletený a nečekaně divoký magický vír, který zasáhl přítomné i nejbližší okolí. Stromy zaúpěly jako při mohutné vichřici a lidé uprostřed dění jako by dostali palicí do hlavy. Chvíli trvalo, než jim zase začaly fungovat smysly. Najednou tu stála Hermína se skelným pohledem, kousek od ní Bruno, za ním jeho tři mágové... a v dohledu přes park se na ně jako náhodný svědek díval jeho

postižený bratr Kryštof DelRiux. Halas v okolí napovídal, že sem co nevidět dorazí lidé, kteří nemohli přehlédnout neobvyklou magickou aktivitu.

„Co se ti stalo, Hermíno?“ otočil se Bruno na mladou ženu, aby zkontroloval, jak na tom je.

„Já nevím... Co tady vlastně děláme?“ upřela na Bruna naprosto zmatený pohled. Kouzlo se podařilo, zajásal v duchu, ale mátló ho zmizení jejího manžela a dítěte.

„Kam se sakra poděl ten chlap a jeho děcko?“ zeptal se mágů.

„Otevřel bránu a zmizel i s dítětem dřív, než jsme je stihli zlikvidovat,“ sdělil mu šepem jeden z nich.

„Otevřel bránu uprostřed města? Opravdu? Tahle varianta je možná ještě lepší než ta, co jsem vymyslel já. Už nikdy se nesmí do Quinwalu vrátit. Za tohle kouzlo by ho popravili. Magická brána se nepromíjí ani členům Velké sedmy. A navíc je pravděpodobné, že útěk nepřežili. Takže, pánové,“ otočil se Bruno k mágům, „oficiální verze zní: snažili jsme se zabránit tomu muži, aby svou rodinu odvedl bránou na cizí svět, ale nestihli jsme to. Podařilo se nám z jeho moci vytrhnout jen Hermínu. Jasně?“

Vyšetřování celé záležitosti bylo mimořádně důkladné. Potvrdilo se, že bránu skutečně otevřel DelVorjak. DelBufo zuřil a považoval za skandál, když Hermínu nedokázal nikdo z elitních lékařů dát do pořádku natolik, aby mohla vypovídat. Bruno si mnul ruce. Plánovaná pomsta se sice trochu zvrtila, ale přesto ho vývoj událostí uspokojil. Jen bratr Kryštof zničehonic zmizel a nikdy už se nevrátil domů. Nepátral po něm. Vlastně si oddechl, že se dál nemusí dívat na jeho znetvořený obličej a poslouchat skřeky, které mrzák vydával, když se snažil promluvit. Jeho rodině spadlo do klína honosné sídlo na druhých hradbách a obchod s amulety tu jen vzkvétal.

„Hej, Riuxi! Povol trochu, jinak ho uškrtíš,“ přerušil proud jeho myšlenek strážný. Bruno si uvědomil, že stojí v podzemní chodbě a pořád pevně svírá chlapcův hrudník. Nejbezpečnější by bylo toho spratka zabít. Ale to by tu s ním nesměli být dva hlupáci v uniformě, co už ho dvakrát oslovili jménem. Bude muset pustit kluka živého. Ztracená práce!

„Tak povídej! Odkud jsi? A kdo jsou tvoji rodiče?“ povolil trochu sevření.

Zik z mužova postoje vycítil přímé ohrožení života. Už jednou mu instinkt signalizoval podobné varování a tehdy si odnesl pořádný šrám nožem přes žebra. Má říct pravdu, nebo lhát? Co bude bezpečnější? Rozhodl se pro kompromis.

„Z pátých hradeb prosím. Mámu nemám a otec je Degus Zamarad,“ půjčil si bez uzardění jméno jednoho ze sousedů, který byl známý svou cholerickou povahou a často působil zmatky v přístavní krčmě.

„No jo, toho znám,“ ozval se druhý strážný, „pěknej rapl. Je lepší se mu vyhnout, než se s ním hádat. Radši kluka pusť.“

„Kudy ses dostal do podzemí?“ nevlídně pokračoval ve výslechu Bruno Riux.

„Propadlou chodbou. Ale už nevím, kde to bylo. Zabloudil jsem. Pěkně prosím, ukážete mi cestu ven?“

„Zatracená práce! Dneska jde všechno na levačku.“ Riux si přehmátl a uchopil Zika za šaty pod krkem. Druhou rukou mu z obou stran vrazil pořádnou facku.

„Ale, šéfe...“ nesměle namítl strážný, pod Riuxovým pohledem si však svou poznámku rozmyslel a couvnul.

„Malá upomínka, aby si pamatoval, že nemá v podzemí co pohledávat,“ procedil skrz zuby Riux a prudce chlapce odhodil, až upadl a přistál pod nohama strážného.

„Dávám ti ho na starost, Maxi. Zavážeš mu oči a vyhodíš ho nahoru u nemocnice. Jasný?! A pospěš si, ať nás dohoniš. I když možná by přece jen bylo bezpečnější ho zabít...“ zvažoval ještě Riux svoje rozhodnutí.

„Nemyslím, že to je nutné,“ podotkl Max tiše, popadl zvedajícího se Zika a hrubě mu svázal ruce za zády. Riux se po nich naposledy ohlédl, lehce pokrčil rameny a kývl na druhého vojáka. Spolu s ním vyrazil chodbou na opačnou stranu, než kudy chlapce postrkoval Max.

„Povím ti, kamaráde, mělš to pěkně nahnutý,“ řekl strážný, zatímco mu zavazoval oči. Jakmile jeho společníci zmizeli z dohledu, přestal být na chlapce hrubý. Chodba byla dost široká,

aby mohl svého zajatce držet za nadloktí a vést vedle sebe. Zik potěšeně zjistil, že šátek nedoléhá a kolem nosu částečně vidí. Ale i kdyby neviděl, poměrně přesně odhadl, kam směřují. Jenže tahle chodba je přece slepá... Když došli na její konec, voják se sehnul k podlaze. Zik koutkem oka zahlédl, jak se ruka s prstenem přibližuje k místu ve stěně, kde byl vyrytý zvláštní znak. Ten při přiblížení prstenu zasvětélkoval. Max se zdvihl a otočil Zika o čtvrt obrátky. „Teď zvedej nohy, půjdeme po schodišti.“ Tam, kde ještě před chvílí byla stěna, se nalézaly schody vzhůru. Zik si vzrušeně uvědomil, že odhalil další kousek tajemství podzemního bludiště. Schody vedly do malé vlhké místnosti plné harampádí. Strážný otevřel dveře a pak Zikovi rozvázal ruce a strhl šátek z očí. Prudce ho vystrčil ven na vzduch.

„Už nikdy do podzemí nelez, rozumíš?! Je to přísně zakázané!“ poučil ho na rozloučenou a zanechal ho mžourajícího v ranním slunci. Dveře zaklaply a bylo slyšet, jak muž zamyká.

Zik se rozhlédl. Skutečně stál nedaleko nemocniční budovy, obklopené nezvyklým množstvím krytých přístřešků, pod které během noci ukládali raněné z pátých hradeb. Žádný luxus jim dopřán nebyl, ale aspoň tu člověku ovázali zranění a dostal tolik jídla, aby přežil. Kdo nemohl za péči zaplatit, zůstal zde po svém uzdravení a týden pomáhal novým pacientům. Občas se dostavil i nějaký hladový dobrovolník. Bez nich by se jen málokdo dočkal uzdravení. Zik se chtěl otočit a vyrazit k domovu, když náhle zahlédl známou mohutnou postavu, která přenášela zraněného se zavázanýma nohama pod volný přístřešek. Dejus. To nemůže být nikdo jiný! Zik se s neblahou předtuchou rozběhl k nemocnici.

Ještě než stihl vyslovit otázku, co je s mámou, Dejus, sotva ho zahlédl, zdvihl pěst se zdviženým palcem, jako že je všechno v pořádku. Zikovi spadl ze srdce obrovský balvan. Ukázalo se, že jejich příbytek opravdu lehl popelem a rodiče vyrazili do nemocnice hlavně proto, aby pomohli s nápoem zraněných. Našel mámu u necek při praní zkrvavených prostěradel.

„Ziku, miláčku,“ políbila ho na čelo a překvapilo ji, když ji Zik nadšeně objal. Utřela si ruku do zástěry a pohladila ho po vlasech.

Mezitím se u nich vynořil táta a podával mu kus chleba se sýrem.

„Ty v p-p-pořádku. Já moc rád,“ řekl svým úsporným stylem a věnoval Zikovi pokřivený, ale vlídný úsměv, „budeš taky p-p-pomáhat?“

„Promiň, tati, ještě musím zaběhnout na třetí hradby za Josefem a říct mu, co se stalo s jeho chráněnkou. Pak se vrátím a pomůžu vám tady nebo můžeme začít stavět nový příbytek.“

„Ne d-d-dobrá nápad. Někde se b-b-bojuje. Nebezpečné!“

„Neboj se o mě. Já umím proklouznout všude, nic se mi nestane.“

„Ty ne sám! Já t-t-tentokrát s tebou!“

„Ale tam, kudy chodím, se ty se svou postavou neprotáhneš. Věř mi,“ podivil se Zik, jak je Dejus nezvykle hovorný.

„Ty čekej!“ přikázal rozhodně otec a zdvihl mu bradu, aby si mohl prohlédnout synův krk.

„Já p-p-promluví s vrchní sestrou a ty t-t-tu počkáš!“ řekl až neobvykle zřetelně a důrazně. Takového ho Zik vůbec neznal. Zvažoval, zda má poslechnout. Nikdy dřív mu táta nerozkazoval. Občas mu něco vytkl nebo doporučil, ale tohle? Už se přece bojovalo i dřív, městskými ulicemi běhávaly různé potvory, a nic z toho tátovi nevadilo. Co je dneska jinak? Než se stačil rozmyslet, Dejus byl zpátky. Teď by bylo hloupé utíkat.

„Jdem. O matku bude p-p-postaráno.“

„Ale na třetí hradby...“

„Ne třetí! N-n-nejdřív na čtvrté.“

„Proč jdeš dneska se mnou?“ rozhodl se Zik využít tátovy sdílnosti. „Přece by stačilo, kdybys mi řekl, co na čtvrtých potřebuješ. Zařídil bych to.“

„Hodně dětí p-p-pryč. Tvůj krk stopa k-k-luzné lano. Něco zlého t-t-tady.“

„Co zlého?“

„N-n-nevím. Snad u Rasiů.“

„Budeme proti nim bojovat?“ zatetelil se Zik vzrušením.

Dejus na něj vážně pohlédl a vzdychl: „Možná...“

Kráčeli směrem, odkud Zik přišel. Otec se zastavil před zanedbaným domkem, jehož sklep skrýval vchod do podzemí. Když nešly dveře otevřít, opřel se o ně a vylomil zámek. Bez zaváhání

zamířil do sklepa, kde po žádném dalším vchodu nebylo ani stopy. Strhl si z hlavy šátek a sklonil se do rohu temné místnosti. Zik zamrkal, ale přes veškerou snahu neodhalil, jak se vlhká kamenná stěna mohla změnit na chodbu se schodištěm. Na druhé straně schodů táta zase průchod uzavřel. Jestli byl Zik někdy nadmíru překvapený, bylo to právě teď a tady. V životě by ho nenapadlo, že jeho postižený otec podzemí nejen zná, ale dokáže otevřít i skryté vstupy. Uvědomil si, jak ho celá léta podceňoval a považoval za hloupého. Znenadání se ukázalo, že uvnitř zmrzačeného těla možná žije velice zajímavá osobnost. Zik by moc rád věděl, zda má táta v šátku schovaný podobný prsten, jaký použil Max, ale teď nebyla vhodná chvíle na otázky.

„Ty m-m-álo překvapený,“ mrkl na něj Dejus, když si šátek natáhl zpět na hlavu.

„V podzemí už jsem byl,“ zkoumavě na něj pohlédl Zik, „ale že se tu vyznáš i ty, jsem fakt nečekal.“

„Teď p-p-půjdeme rychle,“ ujal se vedení otec a vyrazil chodbou.

Náhle se proti nim ozvaly kroky. Zik se skoro orosil zděšením, že potkají stejnou skupinu jako on před chvílí. Otec ho s prstem na rtech zastavil, znovu sundal z hlavy šátek a rukou, v níž šátek držel, ho přitiskl ke kamennému obložení chodby. Zik měl náhle pocit, jako by se vsákl přímo do stěny. Zároveň se mu zhoršilo vidění. Kolem nich přepochodovalo pět stínů. Vzápětí ho otcova ruka vytáhla zpět do chodby a pokračovali v cestě. Asi za půl hodiny se vynořili z podzemí v prostoru čtvrtých hradeb. Tady se Zik nevyznal. Kráčeli křivolakými uličkami, kde si jich nikdo nevšímal, ale potom se dostali mezi krabicově hranaté strohé baráky. Zastavil je ozbrojený muž.

„Vás neznám. Kdo jste a co tu chcete?“

„Mluvit s někým, k-k-kdo velí,“ snažil se Dejus vyslovovat co nejsrozumitelněji.

„To by mohl říct každěj, jestli neznáš dotyčného jménem, můžeš udělat čelem vzad a hezky rychle zase zmizet.“

„Musíme mluvit s Josefem ze třetích, s Hádem nebo s DelHasem,“ prohlásil Zik co nejpevnějším hlasem a dodal, „jde o děti, které byly v noci proti své vůli odvedeny od rodičů. Neseme důležité informace.“

„Copak nevíš, že našeho krále i DelHase zabili? Ale abyste neřekli, někoho vám zavolám. Informace o dětech ho určitě budou zajímat,“ připustil muž, otevřel dveře domku, u něhož stál a vyslal starší ženu se vzkazem.

Trpělivě čekali asi deset minut. Pak se v uličce vynořila dvojice mužů. Jedním z nich byl DelHas. Byl zarostlý jako loupežník a nejspíš ještě stále tajil svou totožnost.

„Tiane,“ zamával na něj Zik.

„Rád tě vidím, Ziku,“ usmál se muž, když se svým společníkem došel až k nim, „jsou v pořádku i ostatní?“

„Nevím. Oni je odvedli až na druhé hradby. Utekl jsem jen já. Byli jsme na laně s provazem na krku. Odřízl jsem se, ale ostatní se osvobodit nedokázali.“

„Uměl bys na mapě najít místo, kam je odvedli?“

„Jasně. Sledoval jsem je až ke dveřím, kam všichni vstoupili. Jestli máte mapu, ten barák vám ukážu. Osvobodíte je?“

„Myslím, že se najde pár lidí, kteří to budou chtít zkusit,“ nezávazně slíbil muž. Pak se podíval na Dejuse a Zik začal překotně vysvětlovat.

„Tohle je můj otec Dejus a vlastně jsme sem přišli hledat Josefa ze třetích, abych mu mohl říct, co je s Hankou...“

„Bez obav, zařídím to.“

Zik začal něco namítat, ale udiveně se zarazil, protože si všiml, jak se Tian s jeho otcem vzájemně prohlížejí a vůbec ho neposlouchají.

„Sebastian... T-t-ty živý,“ promluvil náhle otec a hleděl Tianovi přímo do očí.

„Panebože, tohle snad není možný,“ natáhl DelHas ruku, jako by se chtěl otce dotknout, a skoro šeptem dodal, „myslel jsem, že je po tobě, když ses tolik let neobjevil. Opravdu jsi to ty, DelRiuxi?“

„N-n-nyní jen Dejus. Jen p-p-pomocník v přístavu,“ namáhavě ze sebe vysoukal otec.

„On je tvůj syn?“ ukázal Tian na Zika.

„Ne. Jeho otec pryč, m-m-mrtvý, já se t-t-trochu starám,“ snažil se mluvit srozumitelně a bolestně přitom křivil tvář.

„Je velice šikovný,“ pochválil Zika DelHas.

„Jo. Až moc,“ souhlasil Dejus.

„Poslyš,“ ztišil hlas Tian, „jak jsi na tom? Dokázal bys mě krýt u brány? Snažil jsem se ji zapečetit, ale je to jako ucpávat myší díry ementálem. Nebo ty pečetě někdo svévolně láme. Budu co nevidět potřebovat pomoc.“

„Já p-p-pomůžu. Řečnění mi n-n-nejde, ale ruce i m-m-mozek umí všechno co dřív.“

„To rád slyším, brácho. Pojdte oba se mnou,“ kývl na příchozí a vedl je uličkami dál do střeženého území. Nikdo ze zdejších obyvatel ani netušil, že se ve výcvikovém prostoru nováčků na čtvrtých hradbách právě potkali dva právoplatní bojovníci Sedmy DelHas a DelRiux.

Ochránkyně neumí sirénsky

Na skalním výběžku nad sídlem ochránců, kde oko Bdělých hlídalo mimořádné magické výkyvy, se sešli všichni čtyři Bdělí, aby se podělili o nově posbírané zkušenosti a rozhodli, jaké řešení by mohlo odvrátit nepříznivé vize budoucnosti. Už hledali pozitivní náznaky snad všude. Konalo se nejen setkání inteligentních magických bytostí, ale sešlo se i několik specializovaných kouzelnických odborníků. Byli si téměř jistí, že se problém kumuluje někde v okolí Quinwalu, což je špatně dostupné místo, kam se nedá cestovat s pomocí magie. Tamější multisvětová brána představuje vysoce nestabilní prvek a nelze odhadnout, jaké potíže se z ní mohou vynořit. Rozhodli se vypravit rychlou loď s vybranou skupinou kouzelníků a dostat se na ostrov Haberun po moři, ale trápila je obava, aby nebylo pozdě. Čtyři vládcové magického světa lidí se kvůli tomu sešli osobně a dospěli k závěru, že kromě lodi je třeba vyslat do Quinwalu co nejdříve alespoň jednoho opravdu rychlého schopného odborníka, aby situaci nenápadně okoukl a dokázal správně zareagovat v případě nouze. Do příjezdu lodi se skupinou mágů by už mohl vybraný ochránce přesně vědět, jakým způsobem a proti komu zakročit. Nyní se čtyři muži dohadovali, kdo je pro tento zvláštní úkol nejvhodnější. Po dlouhé debatě padlo konkrétní jméno. Hned vyslali požadavek, aby se dotyčná osoba co nejrychleji dostavila.

„...asi máte pravdu. Nikdo lepší neexistuje. Ale co když odmítne?“

„Neodmítne. Odvážnější a zodpovědnější profesionál neexistuje. Ale mám strach, že bude protestovat proti doprovodu. Zvláště pokud jde o začátečníka.“

„Nejradši bych tam vyrazil já sám! No jo, no jo, nic neříkejte, já vím, že to nejde. Nikdo z nás nemá ty správné předpoklady.“

„Víte co, pánové? Nechte tohle jednání na mně. Budu muset uplatnit trochu diplomacie a hodně šarmu.“

Ostatní tři Bdělí se pobaveně ušklíbli, ale nic nenamítali, protože pozvaný host už zvolna stoupal k jejich stanovišti.

„Vítejte, Helaro. Těší nás, že jste dorazila tak brzo.“

„Nač ten med kolem huby? Je to přece moje práce. Nějakej horkej brambor v moři?“

„Opravdu netušíte, co po vás budeme chtít?“

Ochránkyně zkřivila tvář a nezřetelně zamumlala ne právě slušnou kletbu. Potom nasadila kamenný neutrální výraz.

„Doufala jsem, že právě tohle ne. No nic... Jestli na Haberunu potřebujete předsunutou hlídku, dokážu se tam dostat rychleji než všichni ostatní. Akorát mi mezi sirénami musíte najít někoho, kdo umí po našem.“

„Jsi odborník na moře, a ještě pořád neumíš sirénsky?“ zavrtěl nechápavě hlavou Demit.

„A kde mám asi vzít čas se tu jejich hatmatilku učit?“

„Helaro, vaše nelibost vůči sirénám je nám známa,“ pokusil se vyjednávač o smířlivý tón, pak s naléhavým výrazem pokračoval ve svém proslovu, „ale tentokrát je situace velmi vážná a je nutné s nimi spolupracovat. S jejich pomocí se dostanete na místo nejrychleji. Jistě to jako profesionál uznáte.“

„Copak něco namítám?“ zamračila se ochránkyně. „Jenom mi mezi nimi dohodte ňákou, co se se mnou domluví.“

„Dostanete doprovod, který ovládá sirénštinu.“

„Ne! Ne! A ještě jednou ne!!! Tohle... na mě nezkoušejte,“ zdvihla v obraně ruce. „Já pro vás udělám první poslední, ale zásadně pracuju sama! Rozumíte mi? Sama!!!“

„Helaro...“

„Žádněj med kolem huby! Sakra, Demite, znáš mě ještě z doby, kdy jsme spolu honili vlky. Nalej mi čistýho vína! Chci to slyšet od tebe. Co jste tu na mě ušili?!“

„Dobře, Helaro. Budu mluvit stručně. Posíláme tě na místo, kde se děje pravděpodobně něco velmi zlého, a my netušíme co. Tvojí výhodou je především rychlost. Sirény tě doprovodí tak blízko k ostrovu, jak to bude možné. Jistě víš, že ani ony tě zrovna nemilují – vaše antipatie je bohužel vzájemná. Proto dostaneš doprovod. Ten má mezi sirénami nejlepší pověst, a hlavně se s nimi výborně domluví.“

„Takže jde o rychlost?“

„Ano.“

„Ať mi přidělíš kohokoliv, bude mě zdržovat. Každý, kdo na dýchání pod vodou potřebuje magii, bude zbytečnou přítěží.“

„On ale stejně jako ty na dýchání pod vodou magii nepotřebuje. Je mladý a zdatný.“

„Znám ho? Patří mezi ochránce?“

„Jednou ochráncem bude. Zatím je ve výcviku.“

„Propánakrále, to snad ne, Demite! Mám dělat chůvu?! Do toho mě neuvrtáš!“

„Helaro, nějaký pátek už mě znáš. Kdybych jeho účast nepovažoval za přínosnou, netlačil bych tě do toho.“

„Jak dlouho se učí?“

„Právě začal.“

„To nemyslíš vážně, starý brachu, že ne? Nebo ti měkne mozek?!“

„Máš patnáct hodin na to, aby ses vyspala a omrkla si ho. Zítra ráno v šest na vás oba počkám v Dubovníku. A ty sama ho požádáš, aby tě k Haberunu doprovodil.“

„A co když nebude chtít?“

„Netěš se, on bude chtít. Jmenuje se Rafael Vron a najdeš ho v základním výcvikovém táboře.“

„Už jsem ti někdy řekla, Demite, jak moc tě nesnáším?“

„Nejmíň stokrát, Helaro. Hůl moci nech v centrále a vyzvedni si osobní komunikátor, aby tě naši mágové v Quinwalu snadno našli. A nezapomeň se vyspat. Máš aspoň základní povědomí o magických zvláštностech v té oblasti?“

„Žádněj strach, něco o Motýlí bráně vím. Udělám, co bude v mejch silách. Ale jestli ten kluk bude ňouma, tak si mě po návratu nepřej. Bdělý Nebdělý, pěkně ti to spočítám.“

„Budu se těšit, tak se koukej vrátit vcelku,“ rozloučil se s ní Demit s náznakem úsměvu, i když si byl vědom, že svou přítelkyni možná posílá do smrtelného nebezpečí. Ale budoucí vize byly příliš děsivé na to, aby na ni mohl brát ohledy.

Helara neztrácela čas a přesunula se do blízkosti výcvikového tábora. Uplatila funě stepním pórkem, takže ji bez dlouhého smlouvání dovezl na místo. Slunce se klonilo k západu a zdejší osazenstvo po skupinkách směřovalo k jídelně. Zastavila několik

lidí, než uspěla. Jeden z mladíků ukázal ke stojanu, kam se ukládala supervolonová prkna. Helara se zamračila. Ten kluk vypadal moc mladě. Nenápadná střední postava, umazané kalhoty a propocené tílko. Naprosto tuctový zjev. Kdyby ho náhodně potkala, nevšimla by si, kdo šel kolem.

„Hej ty, mlíčňáku,“ oslovila ho, „seš Rafael Vron?“

„Ano, madam, co si přejete?“ podmračeně si ji prohlédl. Viděl podsaditou ženu ve slabé, světlé šedo zelené haleně a v dlouhé volné sukni zřejmě z téže látky. Rafana zaujala její vesta. Hádal, že bude z dračí kůže. Uvědomil si, jak prakticky jsou na ní uspořádány kapsy, a podle několika vyčnívajících rukojetí nožů usoudil, že žena zřejmě patří mezi bojovníky.

„Co jsem komu udělala, že mi házej na krk batolata. Pojď se projít. Musím s tebou mluvit.“

Rafan usoudil, že mlčením nic nezkazí. Byl velice zvědavý, kdo tahle bojovnice je a proč ho hledá. Supervolonové prkno, které si chtěl půjčit, zase vrátil do stojanu a musel hodně natáhnout nohy, aby podivné ženě stačil. Kráčela zamyšleně neměnnou rychlostí, až se začal bát, že na něj zapomněla. Po chvíli ale zastavila u několika bludných kamenů a posadila se na jeden tak, aby měla západ slunce v zádech. Rafan zůstal stát před ní a čekal. Pod jejím zkoumavým pohledem začal pociťovat nervozitu. Nevzpomínal si, že by ji kdy viděl mezi učiteli, ale to nic neznamenal. Pohybovala se tu naprosto samozřejmě. S největší pravděpodobností patřila mezi významné ochránce. Jeho zvědavost rostla. Zatím nebyl ve výcviku ještě ani měsíc. Čím by mohl být zajímavý pro bojovnici, jako je ona?

„Umíš sirénsky?“

„Ano.“

„A jak jsi na tom s plaváním pod vodou?“

„Dobře. Dýchám i pod hladinou bez pomoci magie.“

„Fajn. Zítra brzo ráno se tu pro tebe zastavím a ty mě doprovodíš na jedné cestě. Uděláš vždycky přesně to, co ti řeknu, a já tě ochráním v případě potíží. Jasně?“

„No, já...“

„Výborně! A teď mě zaveď za vaším současným školitelem, musím pro tebe zařídit dočasné uvolnění z výcviku.“

„Ale...“

„Žádné zbytečné řeči! Uvědom si, že jsi ten nejzelenější cucák, co existuje, a že je pro tebe velkou ctí mě doprovodit. Sice půjde o krk, ale snad tam nezkapeš.“

„Mohl bych...?“

„Nemohl!“ nepustila žena Rafana vůbec ke slovu. Nyní téměř výhrůžně vstala a přistoupila až k němu. Zapíchlá mu ukazováček do prsou a pokračovala: „Jedině absolutní disciplína ti na naší společné cestě může zachránit kejhák. Budeš na mně úplně závislý a moje slovo bude pro tebe zákon! Rozumíš?!“

„Jestli dovolíte...“ začal Rafan ztrácet trpělivost. Rezolutní jednání se mu ani dost málo nezamlouvalo a hodlal konečně dát najevo svou nelibost.

„Nedovolím!“ Ženin ukazováček ho popostrčil takovou silou, že musel o krůček ustoupit. „Musíš se, milej zlatej, rozhodnout hned teď okamžitě! Když řekneš ne, nikam se mnou nepojedeš. Když ano, musím si být jistá, že budeš do puntíku poslouchat mé pokyny a plnit je bez zaváhání a zbytečných otázek. Budeš mi sloužit a já se pokusím tě přivést domů zpátky živého. Je to jasné?“

Rafan už měl na jazyku slůvko ne, jenže mu náhle došlo, jak je manipulován. Ochránkyně si viditelně přála, aby odmítl. Proto ho zavedla sem, aby se cítil sám a zranitelný. Proto zaujala pozici zády k zapadajícímu slunci, aby vypadala temnější a větší. Jako by nestačilo, že i tak byla o pár čísel vyšší než on. Její podmračený pohled skoro metal mentální blesky. Rafan zapátral, jestli nepoužila i špetku magie k jeho ovlivnění a se zadostiučiněním zjistil, že ano. Jen mu ještě vrtalo hlavou, proč ho zve na cestu, a zároveň má zájem slyšet jeho odmítnutí.

Vtom na jeho mysl zaťukala vize. Sice ji mohl potlačit, ale instinkt mu napovídal, aby ji přijal. Ponořil se tedy do relaxační hladiny a nechal se unášet obrazem, který začal pohledem na blížící se obrovskou pěst. Nebylo kam uhnout. Rána ho odhodila až na stěnu putyky. Uviděl Plavíka, jak se mihl kolem vysoké ženy s rozpuštěnými rezavými vlasy a zahryzl se do útočnickovy ruky.

Vzápětí muž zařval a o podlahu klepla upuštěná dýka. „Rafnul jsem ho a vycucnul z nože magii,“ sdělil mu ve vizi tulík, „stačilo jen škrábnutí a z ochránkyně by udělal otrokyni.“ Vysoká žena na chlapa zaútočila. Zatímco útočnicka zaměstnávala, měl čas se vzpamatovat. Něco mu stékalo po bradě. Otřel si obličej a uviděl krev na hřbetě své ruky. Rozpila se jako velká skvrna a zalila celý obraz. Dál vidění nepokračovalo.

Žena mu zamávala rukou před obličejem: „Hej, cucáku, sesypal ses mi trochu brzo. No, ani se nedivím, moje nabídka je asi pro tebe silnej tabák...“

Rafan se musel dvakrát zhluboka nadechnout, aby se vzpamatoval.

„Stačí jen říct ne a máš ode mě pokoj,“ dodala skoro soucitně.

Rafan se podíval na její hlavu. Vlasy měla smotané do drdolu a převázané šátkem. Jen po straně se uvolnil malý vlnitý pramínek. Rafan proti slunci neviděl, jestli je nebo není rezavý. Chtěl si být jistý, zda se vize opravdu týkala téhle ženy. Předstíral slabost a posadil se na jeden z kamenů.

„Co ti je?“ sklonila se nad ním a Rafan si prohlédl vlasy zblízka. Vskutku byly ryšavé. Vzápětí se mu vybavilo, že ochránkyně v jeho vidění měla stejnou světle šedozeleňou halenu. Musela to být ona.

Zvedl oči a střetl se s jejím pohledem: „Nic mi není. Rozhodl jsem se, že vás doprovodím. Budeme se vzájemně potřebovat.“

Žena zamumlala sprostou kletbu a její pohled byl najednou temnější než bouřkový mrak.

„Tak sebou, ty zmetku, koukej mrsknout a přiveď mi svého školitele,“ zasyčela zlostně.

„Jak si přejete,“ ušklíbl se Rafan a vyrazil k budovám. Doufal, že školitel bude ženu znát a prozradí mu, o koho jde.

„Jo tahle!“ zasmál se ochránce, když společně vyšli před barák. „Helara umí být pěkně drsná. S tou je lepší se nehádat. Má jazyk ostřejší než svoje nože. Ale jinak patří mezi špičky. Nechápu, proč chce vzít s sebou právě tebe. Jestli ji poslali hasit nějaký průšvih, připrav se, že to nebude procházka růžovou zahradou. Na druhou stranu tě může leccos naučit.“

Celé jednání bylo velice krátké. Vyplynulo z něj, že cesta potrvá přibližně dva až tři týdny, že si s sebou pokud možno nemá nic brát a že budou očekáváni zítra v šest v Dubovníku.

Když Helara odjela, vrátil se Rafan k původnímu plánu. Půjčil si supervolonové prkno a vyrazil na okruh kolem základny. Sice nemohl kvůli magické bariéře létat naplno, ale přesto bylo příjemné si v klidu provětrat hlavu. Nabral kurz do míst, kde nepůsobila magická bariéra základny. Ani ne kvůli létání jako kvůli možnosti strávit chvíli v kontaktu s Andělou. Mentální rande asi nebylo úplně v rámci předpisů, ale kdykoliv se naskytla příležitost sem zaletět, neváhal ani okamžik. Neznal nic příjemnějšího než vnímat pohazení od své milé. Dnes přemýšlel, jak Anděle symboličtinou vysvětlit, co právě zažil a proč se nějakou dobu ocitnou bez možnosti vzájemného kontaktu. Škoda že Helara neprozradila víc. Snad se nedopustil chyby, když na její nabídku kývl. Paradoxně ho vyprovokovala tím, že ho tlačila k odmítnutí. Tenhle protimluv mu neustále vrtal hlavou a dráždil jeho zvědavost. Proč ho oslovila, a přitom si nepřála, aby ji doprovázel? Kdyby měl u sebe Plavíka, možná by jeho malý přítel o téhle svérázné bojovnici zjistil víc. Jenže mlsný tulík dával v době večere přednost společnosti kuchařek před létáním po okolí. A jestlipak vůbec Helara ví, že je bude doprovázet i tulík?

Jakmile se rozloučil s Andělou, letěl zpět. V jídelně si vyzvedl svého malého společníka a všechno mu dopodrobna vylíčil. Tulík byl nadšený představou, že na bojovnici při nějaké vhodné příležitosti znenadání bafne. Úvahy o tom, co je čeká, nechal na Rafanovi. Ten po chvíli přemýšlení sbalil jen malou brašničku k opasku, vložil do ní nuž, dva nejúčinnější magické kamínky, hrst polodrahokamů, čokoládu a oříšky. K posteli si připravil pohodlné kraťasy a košili s dostatečně prostornou kapsou pro tulíka.

„A co když si nás vybrali kvůli tomu, že umíme dýchat pod vodou?“ zeptal se zničehonic Plavík.

„No vidíš, zrovna tohle ji zajímalo,“ zamyslel se Rafan a přibalil ještě několik vázacích řemínků a přiléhavé šortky vhodné do vody.

Vstávat museli velice časně, aby je fuň stihl dovézt k bráně. Odtud už byla cesta do Dubovníku snadná.

Helara odpověděla na Rafanův pozdrav malým kývnutím, ale jinak toho kromě pokynů moc nenamluvila. Naštěstí se už netvářila tak našťvaně jako včera. S Demitem se sešli u vstupu do podmořského tunelu. Rafan napůl očekával, že se objeví i jeho Demitka a tulíkova přítomnost vyjde najevo ještě před začátkem cesty, ale tulík Bdělého buď spal, nebo s ním tentokrát nebyl. Takže ani Plavík při setkání ze své kapsy nevylezl.

„Jsem rád, že jste se domluvili,“ vlídně na ně pohlédl Demit. Poprvé Rafan u Helary zaznamenal přátelský úsměv. Její odpověď však přátelsky nevyzněla.

„Ty musíš mít, dědku, vždycky pravdu, co?“

„Těší mě, že neodmítáš mé rady. Pověděla jsi chlapci, o co jde?“

„Zatím ne. Méně slov bývá lepší ochrana než dračí štít.“

„Dobrá. Takže to podstatné shrnu já,“ Demit se podíval na Rafana, jako by tím chtěl naznačit, že tahle informace je určena především jemu. „Vaším úkolem je dostat se nejkratší trasou do Quinwalu, kde se podle všech náznaků děje něco velmi podivného. Šetřete magií, protože přímo na místě ji nebudete mít možnost doplňovat. Pokuste se zjistit, o co konkrétně se jedná, a ty, Rafaeli, budeš muset najít Hanku a předat jí tohle.“

Demit vylovil z kapsy křišťálovou mušličku na řetízku a podal ji mladíkovi. Rafan zaváhal, zda ji má dát do kapsy, nebo pověsit na krk. Demit se usmál jeho rozpakům, vzal z jeho dlaně řetízek a převlékl mu ho přes hlavu: „Amulet můžeš bez obav nosit i ty. Jeho magie je úzce zaměřená na odhalování pokrevní spřízněnosti.“

„K čemu Hance bude?“ zastrčil ho Rafan pod košili. Pak si uvědomil, proč vlastně jeho kamarádka do Quinwalu vyrazila. „Leda by jí pomohl najít otce.“

„Třeba jí pomůže i v jiných záležitostech,“ pokrčil rameny Bdělý a Rafan si zahanbeně uvědomil, že přemýšlí jako malý kluk. Kvůli pátrání po Hančině otci by se přece ani Demit, ani Helara podobným způsobem neangažovali. Musí jít o něco mnohem závažnějšího.

„Jakmile ji najdu, amulet jí předám,“ slíbil Demitovi a zašilhal na Helaru, která do jejich rozhovoru ani jednou nezasáhla. V obličeji se jí nezračily žádné emoce. Jen trpělivě čekala, až Bdělý domluví.

„A tohle je pro tebe,“ sáhl podruhé do kapsy stařík a podal jí náramek z drobných čtvercových kamínek navlečených na pružných vláknech.

„Královský dar,“ ohodnotila náramek Helara a překvapivě si ho místo na ruku navlékla na kotník, „když přežiju, vrátím ti ho.“

„Pokud se zlé vize nenaplní, bude ti právem patřit.“

„Je v něm zásoba magie na půl roku. Neříkej mi, že jsi ho dělal pro někoho jiného než pro sebe.“

„V příštích dnech ho určitě využiješ lépe než já. Co je pár kamínek proti moci osudu? Nevím, do čeho tě posílám.“

„Bez obav. Vždycky si nějak poradím. Hlavně aby mě tenhle cucák neohrozil víc než všechny quinwalské potvory. Možná by pro něj bylo bezpečnější zůstat tady.“

Rafan se naježil. Znovu vyplavala na povrch její nechuť ho vzít s sebou.

„Helaro, nikdy jsem tě přece nenutil dělat nic zbytečného. Vím, jak ráda pracuješ sama, ale věř mi, že je důležité, aby Rafael našel svou kamarádku a předal jí amulet. Ty mu s tím pomůžeš a kdoví, možná zase on pomůže v něčem tobě.“

Žena se ušklíbla: „Vždycky jsi mě nutil dělat věci, o které jsem nestála. Pokaždé jsi to myslel dobře a obvykle jsi měl pravdu. Ale tvoje láskyplná péče už mi leze krkem. S chutí bych ti někdy nakopala zadek, Demite.“

„Až se vrátíš, můžeš to zkusit,“ pousmál se stařík a Rafan vycítil, že má tuhle vysokou bojovnici opravdu rád.

„A co ty?“ obrátil se znovu na mladíka. „Neměl jsi poslední dobou nějaké vize o Hance? Pokud si správně vzpomínám, tvoje kamarádka už jednou díky tvému pohledu do budoucna přežila nežádoucí kontakt s kouzelným džinem.“

„Hance se něco stalo?“ polekal se Rafan. „Naposledy jsem ji před odjezdem varoval, aby nelezla na vyhlídky se zdobeným zábradlím. Co je s ní?“

„Plam tvrdí, že není mrtvá, ale že je pryč. Abych se přiznal, nevím, co si mám o jeho tvrzení myslet. Spoléhám na tvé instinkty a doufám, že ji najdeš. S pomocí sirén se dostanete k ostrovu Haberun dřív než jakákoliv loď. Nenech se odradit drsností Helary

a konzultuj s ní všechny své dojmy a postřehy. Ač na to nevypadá, je velice chytrá a vnímavá. Po dobu vaší cesty bude tvým velitelem. V případě nehody poslechněš její rozkaz. Jestli vaše posláním dobře skončí, věřím, že se od zkušené ochránkyně mnohému přiučíš.“

Bdělý neposkytl Rafanovi prostor k otázkám. Jen směrem k oběma lehce kývl hlavou a gestem ruky jim pokynul k odchodu.

„Je čas vyrazit. Vykročte na cestu k úspěchu a nezapomeňte spolupracovat.“

Helara se ani nenamáhala odpovědět. Jen se otočila směrem k podmořskému tunelu a rázně vykročila vpřed. Rafan věnoval Demitovi malý úsměv a spěchal za ochránkyní.

Vešli do provozní části komplexu, kde je oslovila zdejší pracovnice. Zavedla je do převlékacích prostor a dodala, že průvodkyně je očekává za podvodním vstupem. Rafan na sebe hodil přiléhavé kraťasy, ty svlečené nacpal do brašničky a zajistil ji řemínkem, aby mu při plavání neplandala. Helara sbalila sukni a vestu si k tělu přitáhla opaskem. Vytáhla ozdobné jehlice z drdolu, roztřepala záplavu rudých vlasů a vzápětí je spoutala pružným páskem do ohonu. Rázem vypadala o dvacet let mladší. Zkontrolovala uložení nožů, boty vložila do vodotěsného obalu a druhý podobný magicky ošetřený obal podala Rafanovi.

„Tak, mladej, jdeme na to. Domluv se sirénama, ať nás dostanou k Haberunu co nejbliž a bez zbytečného zdržování. Zbytek musíme doplatit, takže z nich koukej vyrazit to nejlepší, co dokážou.“

„Díky za důvěru.“

„Mazej a ukaž, co umíš,“ postrčila ho tunelem před sebe.

Sotva se pod hladinou rozkroukali, dotklo se jich zavlnění a před nimi se vznášela mladá siréna s rozpuštěnými vlasy.

„Moc ráda tě zase potkávám,“ zavibroval v Rafanově uchu známý tón.

„Omaulo? Opravdu jsi to ty? Vidím, že budeme mít krásnou průvodkyni.“

„Ještě nejsem dost dobrá, abych vás vzala do nestabilní zóny, ale doprovodím vás bránou ke své zkušenější sestře. Ta se o vás postará dál. Prý jde o nějakou důležitou misi...“

„Nic přesnějšího nevím, Omaulo, moje momentální šéfová nepatří zrovna mezi ukecané jedince.“

Helara zaklepala Rafanovi na rameno a významně ťukla na hodinky, aby dala najevo, že spěchají.

Její gesto pochopila i Omaula: „Já vím, já vím. Nesmím zdržovat. Poplavte za mnou, otevřu vám bránu.“

Omaula vytvořila vodní vír, kterým propluli. Proud vody je vyplivl u další sirény, ta zřejmě patřila k teplovodní skupině, protože byla od pasu nahoru nahá. Rafan na ní se zalíbením spočinul očima. Zřejmě vycítila jeho zájem, protože ho ignorovala a obrátila se přímo na Helaru.

„Zdravím ochránkyni. Pokusím se vás dostat co nejbliž k městu pěti hradeb. Magická stabilita je ale v jeho blízkosti hodně rozhozená. Půjde o přesun na hranici ohrožení života. Jste připraveni vzít na sebe tohle riziko?“

Helara se tázavě podívala na mladíka.

Páni, ona nerozumí, uvědomil si Rafan. Tohle pro něj bylo nečekané překvapení. Má podobně jako on dar dýchání pod vodou, a nenaučila se sirénsky? Proto potřebuje někoho, aby se domluvil s průvodkyněmi. Tahle drobná nedokonalost rázné bojovnice Rafana pobavila. Přetlumočil jí otázku symboličtinou. Báł se, že bude dorozumívání komplikované, ale Helava ho mile překvapila. Okamžitě pochopila, o co jde, a bez jediného mrknutí oka odsouhlasila možné riziko.

Rafan musel nasadit své nejlepší diplomatické schopnosti, aby smazal první nepříznivý dojem, který v siréně vyvolal. Zřejmě ocenila jeho snahu, protože odpověděla přímo jemu.

„Pro jistotu se uchopíme za ruce, aby nás případné vlnění nerozdělilo. Omaula zůstane zde a bude kontrolovat začátek brány a stabilizovat zdejší okolí. Uvolněte se a poddejte se mému vedení.“

Siréna nabídla ruku ochránkyni a lehce se zakabonila, když Helara mezi sebe a jí postrčila Rafana. Ten zrudl ve tváři a snažil se myslet na Demita a jeho instrukce. Moc to nepomáhalo. Siréna byla opravdu svůdně krásná. Naštěstí už nic dalšího nevysvětlovala a soustředila se na otvírání magického průchodu.

Rafan pevně sevřel dlaň sirény i Helary a nechal se vtáhnout do brány. Vír s nimi zatočil, až jim zalehlo v uších. Znenadání měl pocit, že mu chybí kyslík. Naštěstí šlo jen o chvilkovou nevolnost. Ucítit teplý proud a voda náhle chutnala trochu jinak. Byla slanější s hořkotrpkou příchutí. Dno bylo blíž a ježilo se korálovými výstupky. Vyplavali se sirénou až k hladině. Na dohled se tyčily ostré útesy, o které se moře rozbíjelo do pěnivých vln. „Ostrov je tímto směrem,“ ukázala průvodkyně gestem ruky za útesy, „dál už si musíte poradit sami.“

Dřív než jí stačili poděkovat, byla pryč. Ani se nenamáhala sdělit jim své jméno. Rafan se domníval, že byla odměřená hlavně kvůli němu, ale Helara ho vzápětí vyvedla z omylu. Urovnala si neposlušný pramen v sepnutých vlasech a procedila mezi zuby: „Nána jedna namyšlená. Když někdo nemá ocas, zelené vlasy a bujné poprsí, tak je holt pod její úroveň.“

„Nemáte ráda sirény?“

„Nesnáším pitomé křehotinky,“ ušklíbala se na něj, „ale dost keců, musíme máknout. Cesta do quinwalského přístavu nám dá pěkně zabrat.“

Rafan ucítit, jak se mu v kapse zavrtěl Plavík.

„Poblíž jsou dva delfíni, mám je požádat o spolupráci?“ zeptal se mentálně.

„Prima nápad, zkus to,“ odpověděl mu stejným způsobem.

Helara se znovu ponořila pod hladinu a plynulými tempy zamířila okolo útesů směrem k ostrovu. Trochu se zdržel, než tulík přivolal vodní kamarády a domluvil spolupráci. Delfíni dorazili během půl minuty a jeden vzal mladíka do vleku.

Vzápětí dohonili Helaru. Lehce povytáhla obočí a chopila se nabízené příležitosti. Vlečení nebylo tak jednoduché, jak předpokládali. Brzo jim tuhly prsty jedné i druhé ruky. Mírné nepohodlí ale za tu rychlost stálo.

K ostrovu dorazili odpoledne. Když si Rafan představil, že se sem Hanka trmácela čtrnáct dní na palubě lodi, vůbec jí cestu nezáviděl.

Delfíni je na dohled od pobřeží opustili. Plavali ještě asi půl hodiny, než se vyškrábali na kamenitý břeh. Přístav měli přímo před

sebou.

Honba za informacemi

Helara si magicky usušila oblečení a provedla pár úprav na své vizáži. Kolem pasu si uvázala sukni, vestu si oblékla rubem navrch, aby vypadala jako ozdobná součást oděvu. Rezavé vlnité vlasy si rozpustila a zručně do nich vpletla šátek, aby jí nepadaly do obličeje. Z kapsy vylovila rtěnku a namalovala se. Rafan si prohodil kraťasy a košili si ležérně zavázal na uzel.

„Nuže, milej zlatej, jdeme na to,“ kývla směrem k městu, když se obuli, „abys věděl, co se bude dít, pozorně mě poslouvej. Nebudu nic opakovat. V přístavu se budeme tvářit, že okukujeme támhleto ohořelou loď. Účelem je nějak nenápadně proklouznout bránou do města, takže oči na stopky! Snad se nám podaří přifařit k nějaké početnější skupince lidí. Potřebujeme zjistit, kdo v bráně hlídá a jestli kontroluje procházející. Až pronikneme za hradby, zkusíme najít nějakou ne moc nóbl putyku. Kromě jídla a pití se v ní snad dostaneme i k informacím. Budeš předstírat, že jsi můj brácha, tykat mi a oslovovat mě Helaro. A v žádném případě nebudeš drzej a nebudeš odmítovat, když ti něco nařídím, jasné? Nejlepší by bylo, kdyby ses držel v mém stínu a předstíral slabomyslnost. Při téhle misi je nutné se rychle přizpůsobit. Ideální je být nenápadný. Se zloději musíš mluvit zlodějskou hantýrkou a s pány kultivovanou mluvou. Nebudeš-li si vědět rady, dělej hlupáka.“

„Pokusím se,“ vzdychl Rafan a nabídl Helaře pár oříšků ze svých zásob.

„Snaž se,“ ušklíbla se ochránkyně a vybrala si z jeho dlaně tři největší oříšky.

Pomalou došli k přístavu, kde kotvila ohořelá loď. Rafan na ni ukazoval už z dálky a bez okolků zamířil až k poškozenému molu. Helara ho nahlas napomínala, aby nechodil moc blízko a téměř sestersky ho peskovala za neomalenou zvědavost. Pak nad ním mávla rukou a znechuceně se posadila na dřevěné zábradlí, zatímco Rafan procházel kolem lodi a snažil se odhadnout stupeň jejího poškození. Nakonec usoudil, že bez důkladné opravy na suchu nemá naději vyjet na moře.

Vtom se mu do mysli vetřely Helařiny symbolické obrazy. Sdělovala mu, že brána je střežená a lidé ukazují hlídačům předloktí. Vyrozuměl z jejího sdělení, že je potřeba někoho oslovit a prohlédnout mu ruku. Na oko neochotně se coural směrem k ní a prohlásil nahlas, že chce loď vidět ještě z druhé strany ze břehu pod molem. Helara zamířila k místu, kde jakýsi hromotluk opravoval poškozenou část mola a zpevňoval ohořelá místa. Rafan se hrnul k lodi a svou společnici nechal, ať naváže kontakt s domorodcem.

Tulík vystrčil čumáček z kapsy a kýchnul.

„Nemají tu dobrou mořskou vodu,“ prskl znechuceně a nakoukl Rafanovi přes rameno, kde je ochránkyně.

„Pořád ještě si chceš hrát na schovávanou, Plavíku?“

„Chci. Podceňuje nás. Měli bychom jí provést velkou rošťárnu.“

„Jindy bych nebyl proti, ale teď není vhodná chvíle.“

„Myslíš?“ zklamaně fňukl tulík, naposledy si pročísl packou ocásek a zase zalezl do kamarádovy kapsy.

„Musím jít omrknout, co vyzvěděla u toho chlapíka,“ broukl jakoby sám pro sebe Rafan a vykročil zpátečním směrem.

„Pozor na něj,“ ozval se mentálně z kapsy tulík, „muž u mola má ošklivou mysl.“

Rafan se přišoural blíž a Helara se na něj zle zamračila: „Doufám, že teď už konečně přestaneš s tou zatracenou lodí otravovat!“

Neodpověděl, jen bojácně pokrčil rameny.

„Tak ho vidíš, fakana mizernýho,“ otočila se úlisně na hromotluka, „lepší se na mě jak mokrej hadr a čeká, že se vo něj budu starat. Kdybych nebyla jeho ségra, na mou duši bych ho uškrtila vlastníma rukama. Příživník mizernej! A navíc furt s něčím votravuje. Prej: chci vidět tu loď, chci vidět tu loď, chci vidět tu loď a mele to furt dokola jako kolovrátek, dokavád' mu člověk nevyhoví. Už mi fakt leze na nervy.“

„Tak ho na noc pošli vartovat k Motýlí bráně. Když budeš mít kliku, bude do rána tuhej.“

„Ále... Copak člověk může něco podobného udělat vlastnímu bráchovi?“

„Tsss, snadno. Kdyby nezacláněl, pozval bych tě na panáka. Za chvíli mi končí šichta, hodili bysme voko k Volezlý žábě, jestli maj

černý nebo tvrdou zelenou. Co ty na to?“ plácnul Helaru po zadku, až nadskočila.

Rafan očekával, že sáhne po kudle a odkáže otrapu do rozumných mezí, ale ochránkyně se k jeho překvapení chraplavě uchechtla a svůdnicky zakoulela očima.

„Jak si řek, divochu. Klidně počkám, až budeš mít padla. Já zacáluju dlabanec a ty zaplatíš chlast. Oukej?“

„Tě žeru, kočko. Doufám, že ti nevaděj tvrdší móresy.“

„Hele, ty horo sádla, nepředbíhej! Nejdřív dlabanec a chlast, potom se uvidí.“

„Jaká hora sádla?! Samý svaly, čičo! Dočkej času a já ti je předvedu.“

„Sem celá žhavá,“ ušklíbla se Helara a ustoupila, aby se vyhnula dalšímu poplácání po zadku.

Rafan pocítil její psychický kontakt. Upozorňovala ho, že mu dočasně na ruku přičaruje kresbu. Zasnědilo ho předloktí a obrazec připomínající razítko mu zabarvil kůži. Páni! Že ale neztrácí čas!

Muž přitloukl poslední prkno. Nářadí sbalil do vaku a hodil si popruh přes rameno. Kývl směrem k městské bráně.

„Běž první,“ postrčila ho s úšklebkem ochránkyně.

„Chceš šmírovat mé svaly na zádech?“ zavlnil se, hrubě se zasmál, ale poslechl.

„Koho jsi to sbalil, Futafle?“ smál se muž v bráně.

„Hele, moc moji číču nevokukuj, nebo ti vydloubnu vobě pozorovatelný,“ naježil se hromotluk a postrčil Helaru i s Rafanem před sebe dovnitř. Ještě jednou louppl výhrůžným pohledem po strážném a pak všichni vykročili do ulic. Helara se do muže zavěsila, aby nevyšlo najevo, že neví, kterým směrem se dát. Ten se

naparoval jako kohout a nadšeně ji vedl k vybrané hospodě. Už na pohled patřila k nejhorším, jaké kdy Rafan viděl. Smrděla na dálku, okna byla vytlučená a dveře místo pantů jen opřené o stěnu.

„Neměli bychom jít radši jinam?“ ohrnul nos.

„Si táhni, kam chceš,“ ohnal se po něm muž jako po dotěrném hmyzu.

„Nevotravuj,“ přidala se Helara, ale ani ona nevypadala dvakrát nadšeně.

Uvnitř je čekal ještě horší pohled. Podlaha i stoly se tu nejspíš uklízely před mnoha lety, odrbaní zarostlí vagabundi kouřili smradlavé svinstvo, které určitě nemělo s tabákem ani společný název, a sedělo se na nevábnych bedničkách bůhví od čeho. Hosty obsluhovala vychrtlá stará ženská.

„Hej, bábo! Doval pro nás kus žvance. Ale ne že po něm zase budu dva dny smrdět na hajzlu! Jinak ti vlastnoručně pochroumám ciferník.“

Halasná hromotlukova objednávka babiznu mírně popohnala a po chvíli jí přinesla mísu s podivnou masitou šlichtou, nad níž se Rafanovi zvedl žaludek. Sáhł po krajíci chleba, který byl sice tvrdý, ale plesnivě nevypadal. Zato hromotluk se pustil do jídla téměř hltavě. Helara se přidala a nabírala z mísy stejně často jako její společník. Kdo by se ale podíval pozorněji, zjistil by, že v té šlichtě vlastně jen máchá lžíci a dává přednost pečivu.

Krátce po jejich příchodu vtrhla do putyky horda otrhanců a za velkého halasu si rovněž poručila jídlo a kořalku. Bouřlivě probírali otázku, zda jim Rasiové za práci zaplatí, nebo jestli by nebylo lepší se přidat k povstalcům, kteří už obsadili část Quinwalu a chystají se současnou vládu svrhnout. Skupina se v názorech neshodla, polovina se zastávala Rasiů, druhá polovina vykřikovala, že je potřeba jim nakopat zadek.

„A co ty?“ drcla Helara do lokte svého společníka. „Fandíš Rasiům nebo těm druhejm?“

„Voboje jsou stejný grázlové.“

„Vážně?“

„Jo.“

„Hele, povídej si se mnou, nebo si půjdu pokecat k někomu jinému.“

„Se vopovaž! Tudle noc seš moje. A nepřej si mě naštvat!“

„Tak nebuď skoupej na slovo, brouku. Přece chceš, aby se mi dnešní večer taky líbil. Nebo ne?“

„Žádněj strach. Ještě žádná si nestěžovala.“

„Hele, burane, já nejsem každej!“ naštvála se konečně Helara, když zjistila, že vybraný subjekt není ochotný poskytovat informace, které nutně potřebovala.

„Zůstaň sedět, nebo budeš litovat!“ zuřivě procedil mezi zuby hromotluk a zajel rukou k pasu.

Rafan se naklonil mezi ně: „Nebyl by ještě kus chleba?“ Jeho snaha zabránit konfliktu ale dopadla bídňě. Už když viděl, jak se k němu blíží obrovská pěst, bylo mu jasné, že nestihne uhnout. Rána ho odhodila až na stěnu putyky. Jen okrajově zaznamenal, jak Plavík vyklouzl z kapsy dřív, než schytl úder.

Vzápětí muž zařval a o podlahu klepla upuštěná dýka. Helara po ní hrábla a při otočce muži vrazila vši silou loket pod žebra, až s velkým heknutím přišel o dech a lapal po vzduchu.

Rafan si stíral krev, která se mu spustila z nosu, a tulíkův návrat vnímal spíš jen pocitově.

„Mňam,“ tetelil se blahem Plavík a mentálně pokračoval, „rafnul jsem ho a z toho nože vycucnul magii. Stačilo by jen škrábnutí a ochránkyně by panáčkovala jako pejsek. Teď už je nůž neškodný. Zbytek určitě zvládne sama.“

„Díky,“ odpověděl v duchu Rafan a ohmatával svůj nos, jestli není zlomený. Snad ne. Nechal Helaru, ať si s hromotlukem pohraje po svém, a odpotácel se k pultu, kde stará barmanka se zamračeným výrazem sledovala vývoj hádky.

Rafan vylovil ze zásob nejmenší drahokam a nenápadně ho ženě ukázal.

„Platím jídlo a potřebuju trochu vody na umytí,“ zašeptal, aby ho slyšela jen ona.

Kývla ke dveřím za pultem. Tam mu do oprýskaného umyvadla nalila pár kapek vody.

Rafan si omyl obličej a ruce. Krev se naštěstí zastavila sama.

„Nutně potřebujeme nějaký klidnej a čistej nocleh,“ koukl na ni tázavě, „a pár zdejších drobnějch.“

„Tolik nazpátek nemám,“ zamumlala.

„Pokud se nám postaráte o klidný spaní,“ prohrábl si vlasy, „je zbytek váš.“

Nečekal na odpověď a protáhl se zpět do lokálu. Ve výhledu mu zacláněli hosté, kteří couvli ke stěně a nechali volný prostor kolem jejich stolu. Podle výkřiků: nandej mu to, holka, nešetři ho, usoudil, že ochránkyně má navrch a pokračuje v udílení lekce slušného chování. Dalo mu práci se prodrat hradbou pokřikujících. V okamžiku, kdy se mu to podařilo, byla už Helara s chlapíkem hotová. Ležel pod stolem a ochránkyně nakonec jen symbolicky kopla do jeho boty.

„Měli bychom vypadnout,“ zamumlala směrem k Rafanovi.

„Jsem pro, jídlo jsem mezitím zaplatil,“ kývl ke dveřím.

„Zatracená práce! Tohle se moc nepovedlo,“ uhladila si sukni a vykročila k východu.

„Dej si pozor, krásko,“ pokřikoval za nimi jeden z hostů, „až se zmátoří, bude tě chtít voddělat.“

Jen mávla rukou a vypořádala se z putyky ven. Před dveřmi číhal menší hubený kluk a zatahal Rafana za košili: „Hostinská nařídila, abych vás dovedl za dědou. Můžete u něj přespát.“

„Dobrý nápad, veď nás,“ přikývl Rafan a Helara je bez protestu následovala.

Když klučina zaběhl do jednoho zchátralého stavení, Helara se obrátila na Rafana: „Hele, nevšiml sis, kdo v té hospodě měl tulíka? Nějak mi neštymuje, že by mág s tulíkem trčel v takové hnusné díře. Navíc mi nikdo z těch otrhanců nepřipadal jako čaroděj. Možná jsi zahlédl něco, co já ne.“

„Žádnej z těch týpků, co tam popíjeli, tulíka určitě neměl,“ odpověděl vyhýbavě Rafan a cítil, jak se té představě jeho malý kamarád mentálně hihňá.

„Toho kreténa, co nás přivedl, něco raflo. Jsem si téměř jistá, že to byl tulík,“ mumlala zamyšleně ochránkyně a Plavík se v kapse svíjel smíchy. Přitom ale uznale prohlásil: „Musí být fakt dobrá, když mě zahlédla. Byl jsem mimořádně rychlý.“

„A nechceš se jí konečně představit?“ navrhl mu Rafan.

„Nechci. Zatím je s ní legrace.“

Dveře, kam zaběhl chlapec, se pomalu otevřely a vyhlédl z nich na dědu relativně mladý, ale až neuvěřitelně hubený muž. Chvíli si je prohlížel, pak uvolnil vchod a gestem je vyzval, aby vstoupili.

„Prý hledáte klidný nocleh. Jídlo tu ale nemám a budete se muset spokojit s podlahou.“

„Jestli po ní nepobíhají krysy a hmyz, nemáme námitky,“ snažila se Helara rozkukat v temné předsíni, do které vstoupili. Muž si na světlo zřejmě nepotrpěl. Otevřel další dveře: „Připravil jsem vám dvě čisté deky. Někdy mi tu pochodují mravenci, ale dnes jsem je neviděl.“

„Copak nemáš ani svíčku?“ podivila se ochránkyně.

„Zaplatíme ti ji,“ zacinkal Rafan drobnými v kapse.

„Jeden malý zbytek bych snad našel,“ zamumlal muž a odběhl. Vrátil se s jednoduchým otlučeným svícem.

„Chcete ji rozsvítit?“ zeptal se, ale to už ji Helara měla zapálenou. Zkontrolovala místnost, připravené deky a souhlasně kývla. Rafan upustil do mužovy dlaně tři mince.

„Páni. Jsem utahanej jako kotě,“ zívá Rafan a natáhl se na menší deku.

„Dobře. Budu hlídat jako první,“ ušklíbala se podmračeně ochránkyně, posadila se na druhou pokrývku a sfoukla svíčku.

Rafana probudilo tulíkově mentální zaťukání: „Rychle se probud', Rafe. Ochránkyně usnula a do našeho pokoje zavítala nezvaná návštěva. Mám vetřelce rafnout?“

Jakmile se mladíkova mysl posunula do bdělého stavu, vycítil i on blízkost další osoby. Jejich hostitel velice zručně prohmatával vše, co měli u opasků, a jeho jemné prsty se dotkly i nože. Zatím nic neukradl, ale Rafan pojal podezření, zda sem nepřišel s nekalými úmysly a se zbraní v ruce.

„Ne, žádný špičatý ostrý předmět nemá,“ reagoval mentálně tulík na jeho myšlenky.

Sotva se však muž dotkl Helařiny vesty, vystřelila ruka ochránkyně vzhůru a chytila muže pod krkem. Vzápětí vzplál plamínek svíčky. Žena se prozatím nenamáhalo vytáhnout zbraň

a hubený muž se v podstatě ani nebránil, spíš se snažil vykroutit z jejího sevření.

„Copak nevíš, že okrádat vlastní hosty je neslušné?“ zavrčela na něj znechuceně.

„Já nekradu,“ mnul si krk, když ho pustila, „jen jsem se snažil zjistit, kdo jste.“

„Tak proč ses nezeptal?“

„Tady není zvykem se ptát. Zvědaví lidé umírají mladí.“

„No dobrá,“ srovnala si Helara vlasy a kývla velitelským gestem na muže, aby se usadil na podlahu proti ní, „pověz mi, co jsi o nás zjistil. Budeš-li vstřícný, možná ti ta tvoje nezdvořilost protentokrát projde.“

„Já... já se moc omlouvám, velectěná paní. Ale bohatí lidé na pátých hradbách bývají pro nás chudáky zdrojem potíží.“

„Připadáme ti bohatí?“

„Samozřejmě. Jste dobře živení, kvalitně obutí a oblečení. Nevím, co tu hledáte, ale je nad slunce jasnější, že do naší společenské vrstvy nezapadáte.“

„Čím se živíš?“ zajímalo ochránkyni, když dospěla k názoru, že má proti sobě celkem inteligentního chlapíka s dobrým postřehem. Muž si nervózně olízl rty a mlčel.

„Nejspíš nějakou zlodějnou, co?“

„Ne. Já nekradu,“ ohradil se.

„V tom případě mi odpověz. Není mi nic po tom, jestli provozuješ něco nezákonného. Jen chci znát pravdu.“

Po krátkém váhání pokrčil odevzdaně rameny: „Umím napodobit razítka.“

„Cože?“

„No přece vstupní razítka.“

Rafanovi okamžitě došlo, o čem je řeč, a zaklepal na své předloktí, kde měl teď už jen obrys barevného symbolu. Tím gestem se rozsvítilo i Helaře.

„Kolik druhů razítek vlastně existuje?“

„Hodně. Pro otroky, pro pracující, pro sloužící, pro vojáky. Navíc jsou odstupňované podle toho, na které hradby má kdo přístup. Nepotřebujete taky razítka? Jedno bych vám udělal zadarmo.“

„Vidím, že se vyznáš,“ zahleděl se na něj Rafan, „docela by mě zajímal tvůj názor na situaci ve městě. Máme vsadit na kartu Rasiů, nebo Deliů?“

„Jó... to kdybych věděl!“ podrbal se na hlavě jejich hostitel. „Ve hře je příliš mnoho karet a obě strany mohou mít v rukávu pár es. Rozumný člověk by se měl ještě držet stranou. To je ta nejserióznější rada, jakou vám mohu dát.“

„Poslyš,“ vmísila se do hovoru ochránkyně, „co kdybys nám dopodrobna vylíčil, co se ve městě během posledních dnů dělo. Tvůj úhel pohledu pro nás může být užitečný.“

„No, nevím, jestli toho vím víc než vy, ale když chcete, jsem vám k službám.“

Ukázalo se, že s noclehem udělali větší terno než s návštěvou hospody s hromotlukem. Chlapík vyprávěl až do rána. Zpočátku se zdál nepřístupný, ale rozpovídal se a sdělil jim spoustu informací.

Před ochránkyní a Rafanem se začala rýsovat obtížná situace Quinwalu v celé své šíři. Rasiové, kteří se během jednoho dne zmocnili celého města, se začínali dostávat do potíží. Část jejich stráží byla nucena bojovat s potvory, které vylézaly z Motýlí brány, další stráž prováděly kontroly u bran, a navíc bylo třeba sehnat dostatek bojeschopných mužů na obranu před povstalci. Ti se zformovali pod velením bojovníka z rodu Deliů a opevnili se na části čtvrtých hradeb. Dokonce k sobě přestěhovali i nemocnici pro chudé.

Lidé začali přívržence Rasiů obviňovat z nelidského zacházení s dětmi i s chudáky a poukazovali na to, že nedokážou město ochránit před nebezpečnými vetřelci z brány. Stále víc obyvatel se klonilo na stranu původních vládců Quinwalu. Čím přísnější režim Rasiové nastolovali, tím méně věrných jim zůstávalo. Jak by ale dopadlo přímé střetnutí obou nepřátelených stran, to nikdo nedokázal odhadnout. Zatím se ani jedna strana neodhodlala k rozpoutání bitvy o město.

Rafanovi z mužova vyprávění naskakovala husí kůže. Měl by Hanku najít co nejdřív. Ozbrojený konflikt je zjevně na spadnutí. Musí Helaru přemluvit k návštěvě třetích hradeb. Snad nebude těžké

najít hospodu Hančiny chůvy. Ale jak potom poslat kamarádku domů, když v přístavu je jediná loď neschopná plavby?

Sice spali jen krátce, ale ochránkyně vypadala spokojeně a chovala se téměř vlídně. Souhlasila s Rafanovým návrhem, aby co nejdříve vyhledali Hanku s Vronem, a využila i speciálních služeb jejich hostitele.

Povstalci

Druhý den hned po ránu oba vyrazili do ulic s razítkem pro třetí hradby a doporučením, aby na tržišti v prostoru čtvrtých hradeb zkusili oslovit nějakého zdejšího průvodce. Helara si nechala před odchodem načrtnout orientační schéma města, a když vyrazili ven, rozhodla se, že nikoho nepotřebují. Rafan byl jiného názoru, ale moudře neprotestoval a mlčky kráčel po boku ochránkyně.

U brány oddělující čtvrté a páté hradby bylo živo. Lidé se courali ven i dovnitř, takže v tom chaosu ani nebyli podezřelí. Kontrola strážných byla jen vlašná a povrchní. Stačilo držet se davu proudícího na tržiště.

Velikost plochy určené pro obchodníky je ohromila.

Helara směnila polodrahokam za zdejší mince a konečně si mohli koupit i něco voňavého k snědku. Zatímco si pochutnávali na čerstvém pečivu, rozhlíželi se zvědavě kolem sebe. Helara chlapce upozorňovala na strážné v civilu.

O kousek dál byli svědky dvou krádeží a zadržení jednoho ze zlodějů. Ochránkyně zakoupila menší košík, jaký zde nosily nakupující ženy, a zaplnila ho plackami, sýrem, sušeným masem, zeleninou a ovocem. Rafan své drobné utratil za sušenky a pár jich nenápadně nacpal do kapsy u košile. Pomalu došli k bráně na třetí hradby, kde byly hlídky početnější a pozornější. Helara se nenápadně upravila, aby působila dojmem spořádané hospodyně, a Rafanovi nařídila zapnout si košili. Poslechl ji, prohrábl si pocuchané vlasy a ruce ležérně zastrčil do kapes. Loudal se jí v patách a oba prošli bez námitek do další části Quinwalu. Tady už bylo těžší vypadat nenápadně. Lidí se ulicemi pohybovalo méně a většina kolemjdoucích mužů měla pevné boty a rázný vojenský krok.

„Sakra, kde je ten zatracenej penzion s hospodou?“ začala se po chvíli rozčilovat Helara. „Trčíme tu jako bedřar na nose princezny.“

„Tak se někoho zeptáme,“ navrhl Rafan.

„Geniální nápad! Na to bych fakt sama nepřišla,“ ušklíbala se jízlivě ochránkyně, „a nejlíp nějakýho fízla, co půjde kolem.“

„No a? Copak je prohřeškem hledat hospodu?“

„Máš vůbec v hlavě mozek? Tím by se proláklo, že jsme cizinci.“

„Bohatí cizinci na cestách...“ neodpustil si malé popíchnutí Rafan.

„Hlupáku!“

Oba ztichli, protože z jednoho domu se vynořila mladičká, jako obrázek hezká dívka.

„Dobrý den,“ pozdravila zdvořile, „hledáte někoho? Mohu vám nějak pomoci?“

„Někde by tu měla vařit Evelína Obilová,“ nezaváhal Rafan, „prý je dost dobrá kuchařka, tak jsme od ní chtěli něco ochutnat.“

„Jé, tu já znám,“ rozzářila se malá obyvatelka města, „Josef, její manžel, má hospodu hned tady za rohem. Takový červený cihlový dům, nemůžete ho minout.“

Na křižovatce odbočila na opačnou stranu než oni a vesele jim zamávala.

Rafan se sehnul k botě a vyklepával si neexistující kamínek. Jakmile bylo děvče z doslechu, tiše prohodil: „Mám intenzivní pocit, že lezeme do nastražené pasti.“

„Byla podezřele přátelská a na zdejší poměry nějak moc bezstarostná. Ale není se tu kde schovat, abychom situaci prověřili zdálky. A jelikož to nejde jinak, podíváme se do hospody rovnou. Kdyby nás něco rozdělilo, sejdem se na tržišti poblíž stánku s klobouky, nebo si u toho kloboučníka necháme vzkaz.“

Dům z červených cihel byl opravdu k nepřehlédnutí. Ale na hospodu v něm vládlo podezřelé ticho.

„Počkej venku, já nakouknu dovnitř,“ nařídila mu ochránkyně, „kdyby mě zaskočili, na nic se neohlížej a zmiz.“

Než se zmohl na protest, zabušila na dveře a prudce je otevřela. Kdyby za nimi někdo stál, nejspíš by ho omráčila, protože nebylo zamčeno. Kromě hluku, který způsobila, se v okolí nic neozvalo. Rafanovi naskočila husí kůže. Něco tu bylo v nepořádku.

V kapsičce se zavrtěl tulík. „Někdo se tě snaží magicky znehybnit,“ sdělil mu mentálně. Rafan vmžiku aktivoval ochranné štíty a postavil se zády ke zdi, aby měl rozhled. Nikoho nezahlédl. Hrome, kde je Helara? Nějak dlouho se nevrací...

„Všude pusto a prázdno jak v dřevém sudu,“ vyšla vzápětí ze dveří. „Asi se tu poslední dobou nevařilo,“ konstatovala, když se jí znenadání mihla před obličejem chlupatá šmouha a něco malého doskočilo na její rameno. Automaticky se ohnala, ale zvířátko na ni k jejímu překvapení promluvalo: „Bacha, střílejí na tebe.“

Dveře za jejich zády zaduněly, jak je kdosi zablokoval zevnitř. Tulíkův ocásek smetl šipku mířící ženě přímo na krk.

Helara prudce odskočila a do dřeva za ní se zabodly další tři šipky. Na to, aby je zabily, nebyly dost velké, ale mohl na nich být jed.

„Héééaja,“ zaječela takovou intenzitou, že se Rafanova husí kůže zdvojnásobila a zalehlo mu v uchu. Nejspíš svůj bojový pokřik kombinovala s magií, protože se rázem kolem nich zviditelnili ozbrojení muži.

„Drž se za mnou,“ houkla na Rafana a silou kouzla vrhla proti těm, kteří je obkličovali, prach a kamínky z celého okolí. Nebylo pochyb o tom, že se je protivníci snaží za každou cenu znehybnit nebo možná i zabít.

„Berou vám magii. Nedokážu chránit vás oba,“ sděloval svému příteli tulík, který mezitím mistrně zneškodnil další malé střely.

„Tak ochraňuj její magii,“ nařídil mu Rafan a seslal na vrhače šipek ochromující kouzlo. Bylo však jen nedomrlé a potom zůstal bez magie. Sáhl do kapsy po magickém kamínku, ale jen zbytečně promarnil uloženou energii. Než ji stihl využít, byla pryč i rezerva.

„Všichni na ně,“ zařval jeden z útočníků a všech osm mužů vyběhlo, aby je zdolali prostou přesilou. Helara protivníky zpomalila a Rafan ucítil, jak ho magicky zaštitila.

„Je mezi nimi někdo silný,“ stěžoval si tulík, „vysává magii i přes mou ochranu.“ Rafan neměl čas mu odpovídat. Vyhnul se chlapovi, který ho chtěl strhnout k zemi, a druhému se tím dostal přímo do rány. Magický štít pohltil větší část úderu pěstí, přesto mu z úderu zalehlo v uších. Uhnul před kopancem a rozdával tvrdé rány na všechny strany všemi končetinami. Tulík se míhal kolem něj a bolestivě kousal do rukou, nohou a krku nepřátel. Podle všeho je jejich protivníci nechtěli ani tak zabít jako spíš zajmout. Helara si počínala výrazně úspěšněji než on. Dva bojovníky vyřadila z boje

úplně, ale zbývající měli protimagickou ochranu, takže bojovala hlavně pomocí nožů. Muži kolem ní krváceli, ale nevzdávali to.

Vtom zaslechli dusot mnoha nohou.

„A jsme v háji,“ pomyslel si Rafan, když vykryl další ránu pěstí. Ani se nestihl podívat, kolik chlapů přiběhlo zapojit se do rvačky.

Náhle pěstní útoky ustaly. Jakmile se zorientoval, zahlédl už jen pořezané útočníky, jak se dávají na útěk. Tulík mu nenápadně vklouzl pod košili a jeho drápky ho zašimraly na břiše.

„Ukaž, nejsi zraněný?“ oslovil ho jeden z nově příchozích a Rafan zahlédl Helaru, jak sbírá svou odhozenou sukni, oprašuje ji a připíná zpět kolem pasu.

Jiný muž začal prohlížet útočníky, kteří zůstali bezmocně ležet.

„Nejsou mrtví. Dorazíme je?“ zeptal se.

„Nech je být. Nikdy nevíš, zda nejsou příbuzní některého z našich spojenců,“ odpověděl muž vedle Rafana. Přelétl očima své spolubojovníky, zda stojí na nohou, a vykročil přímo k ochránkyni.

„Klobouk dolů, madam. Bylo mi ctí bojovat po vašem boku,“ zdvořile se uklonil a pokračoval, „říkají mi Štístko. Mohu vám nějak pomoci?“

„Tak zaprvé, žádná madam, jmenuju se Helara. A zadruhé, žádnou pomoc jsme nepotřebovali, zvládli bychom je i bez vás.“

„O tom není pochyb,“ galantně souhlasil muž. „Proč vás napadli?“

„Vlastně ani nevím. Jen jsme hledali majitele zdejšího penzionu,“ kývla hlavou za sebe směrem k cihlovému domu.

„Ó já, tak to je jasný,“ zasmál se muž. „Kdo se paktuje s Josefem, je automaticky nepřítelem Rasiů.“

„Jaké paktování? Chtěli jsme se jen na něco zeptat jeho ženy,“ zamračila se ochránkyně.

„To je v očích našich současných vládců totéž,“ ušklíbl se muž, „vlastně nám sami nahánějí spojence přímo do náruče. Proč jste hledali Josefa a jeho ženu?“

Helara kývla na Rafana, aby se ujal vysvětlování.

„Měla u něj být ubytovaná jedna naše známá. Josefova žena Evelína ji pozvala do Quinwalu na návštěvu.“

„Josef i Evelína jsou schovaní na čtvrtých hradbách. Jestli chcete, zavedu vás za nimi.“

„Snad tam s nimi bude i Hanka,“ ulevilo se Rafanovi.

Cesta na čtvrté hradby vedla podzemím, kde potkávali roztroušené hlídky. Na první křižovatce se větší část jejich doprovodu odpojila a v cestě pokračovali ve společnosti Štístka a jeho kolegy. V místě, kde opět vyšplhali ven na ulici, hlídkovalo sedm po zuby ozbrojených mužů. Se Štístkem se znali, takže bylo možné hned pokračovat dál.

Procházeli územím nevábně vypadajících chatrčí, kde se zdržovali především nemajetní obyvatelé. Jejich průvodce zpomalil před osamělým kamenným domem, kolem něhož postávalo několik mužů a žen. Povídali si, kouřili a někteří i něco popíjeli. Nově příchozí přitáhli jejich pozornost, ale jen na okamžik.

Byli zavedeni do veliké chladné místnosti, kde kromě stolu, židlí a rohové pece byla jen jedna bytelná skříň a několik polic s potřebami na vaření. Kamenné holé zdi příliš útulně nepůsobily. Štístko oslovil menšího kluka, co pomáhal loupat brambory, a poslal ho pro Josefa. Helaře a Rafanovi nabídl židli a začal se omlouvat, že větší luxus jim momentálně nabídnout nemůže.

Asi po čtvrt hodině kluk přivedl mohutného vousatého chlapa s bystrýma očima.

„Tak tohle je Josef,“ plácnul muže přátelsky po zádech Štístko. Potom zamumlal omluvu, že mu ještě neskončila služba, a nechal je s mohutným chlapíkem o samotě.

Vzájemně se pozdravili a Josef si k nim přisedl.

„Nejsi ty náhodou Hančin bratr?“ zeptal se Josef Rafana, když se spolu s ochránkyní představili.

„Doufám, že mě moc nepomlouvala,“ přikývl a usmál se, „kde bych ji našel?“

„Jestli ještě žije, nejspíš ji vězní někde v podzemních kobkách Rasiů.“

„Cože?“ zhrozil se Rafan. „Proč ji zavřeli? Co se stalo?“

„To je na delší vyprávění. Nejvíc o ní ví Zik, ale ten se vrátí až večer. Přišli jste jen kvůli Hance?“

Rafan se tázavě otočil na Helaru. Nebyl si jistý, kolik může prozradit. Muž sice vypadal důvěryhodně, ale blíž ho neznali.

„Do Quinwalu nás vyslala Nejvyšší rada mágů, abychom zkontrolovali, co se děje kolem Motýlí brány. Ochránci totiž opakovaně zaznamenali mimořádně silné magické výkyvy. Rovněž máme za úkol najít dívku, která u vás byla na návštěvě.“

„Rada mágů říkáte? Zajímavé. Než vám poskytnu další informace, musím se poradit. Máte někde domluvené ubytování, nebo zůstanete u nás?“

„S námi si nedělejte starosti, vyspíme se kdekoliv. Jen nám co nejdřív domluvte schůzku s někým, kdo zná podrobnosti o zdejší situaci. Můžete to zařídit?“

„Nic neslibuju, ale pokusím se,“ zvedl se muž, „počkejte na mě tady. Asi chvíli potrvá, než seženu někoho, kdo je oprávněný sdělit vám víc.“

Než odešel, zařídil pro ně jídlo a pití. Ženě, která jim naservírovala občerstvení, nabídla Helara na oplátku košík z tržiště.

Sotva dojedli, vrhla ochránkyně svůj podmračený pohled po Rafanovi. „Tak, milej zlatej, a teď si promluvíme my dva! Nebo snad mám říct my tři?!“ pronesla tiše, ale důrazně. „Proč jsi mi neřekl, že máš tulíka? Je nezodpovědné zatajovat před kolegou, s nímž jdeš do terénu, jakoukoliv skutečnost. Tohle jednání ti po akci vynese důtku, s tím počítej.“

„Ale...“

„Teď mluvím já. Tak drž klapačku a dobře poslouchej,“ prudce odstrčila prázdný talíř a nahnula se blíž, „kdybychom nebyli tak daleko, vrátila bych tě šupito presto tvému školiteli, ani bys nestačil mrknout. Jestli trpíš falešnou představou, že jsi mi byl po cestě užitečný, tak se zatraceně mýlíš! Zatím jsi jen nevyškolená nicka, co mi tu zbytečně komplikuje život.“

Z Rafanovy kapsy se prodral malý tvoreček takovou silou, že urvaný knoflík trefil Helaru do brady.

„Teď jsi velmi nespravedlivá a víš to.“

Překvapeně zírala na naježeného mrňouse, který na ni promluvil. Rafan ani nedutal a byl zvědavý, s čím jeho malý přítel vyrukuje.

Tulík si uhladil fousky, přeběhl stůl a vyšplhal na rameno ochránkyně. Ocásek jí nechal ležet kolem krku.

„Dovol bolesti odejít,“ bylo to poslední, co Plavík pronesl nahlas. Rafan si snadno domyslel, že nyní jeho malý přítel se ženou komunikuje v myšlenkách. Nerušil ho. Snad se později dozví víc. Stálo ho hodně přemáhání, aby nespravedlivá slova své nadřízené nekomentoval. Tulíkovo chování však naznačovalo, že se ochránkyně zlobí kvůli něčemu jinému, že potlačuje skrytou bolest, která se dere na povrch a vrcholí nekontrolovaným výbuchem. Helara hleděla do prázdna a soustředila se na rozhovor, který neslyšel. Občas zavrtěla hlavou a nakonec složila obličej do dlaní. Tulík se konečně ozval i v Rafanově mysli: „Na nic se neptej, ona velký smutek, zlá slova jen zuřivost, jak vzpomínky bolí. Já slíbil, že tobě nic nepovím. Nezlobíš se?“

„Zatracená práce! Kluk s tulíkem! A tohle musí potkat zrovna mě,“ zavrčela Helara, ale znělo to spíš jako povzdech než jako výčitka, „jak jsi mu během cesty pod vodou dokázal zajistit vzduch? Magie bych si přece všimla.“

Rafan pocítil ke svému malému kamarádovi vděčnost, že dokázal naladit ženu ke smířlivému tónu. Chopil se příležitosti a pustil se do vyprávění, za jakých okolností se s tulíkem potkali i o daru, který oba dostali při zasvěcení. Ochránkyně poslouchala a ani se nesnažila tulíka vyhnat z pozice na svém krku. Rafan s obavou sledoval, jak jeho malý přítel zneužil svého postavení a zacuchává Helařiny vlasy do podoby hnízda. Přemýšlel, zda se jedná jen o Plavíkův zlovyk, či zda to dělají všichni tulíci.

Jeho vyprávění krásně zklidnilo situaci, a než se u nich objevila spojka, aby je zavedla z kamenného stavení někam dál, tulík se mohl přestěhovat zpět do své kapsičky na Rafanově košili. Jen utržený knoflík zůstal zakutálený kdesi pod stolem.

I tentokrát zamířili do podzemí. Doprovod jim zavázal oči, zřejmě procházeli tajnými chodbami. Několikrát zahrnuli a měnili směr. Šátek jim z očí sundali až před schodištěm do nižšího podlaží. Skončili v prostorném ubytovacím komplexu, kde se pohybovalo několik lidí. Josefa nikde nezahledli.

Ujal se jich chlapík oblečený jako bojovník. Usadil je v menší místnosti, která podle vybavení sloužila jako pracovna nebo čítárna svitků. Na policích se jich tu povalovalo bez ladu a skladu velké množství. Dalších několik roliček odsunula svalnatá ruka muže pryč ze stolu, aby si měli kam položit džbánky s pitím. Slabé, dost hořké pivo Rafanovi moc nechutnalo.

„Tímto vás vítám v hlavním stanu quinwalských povstalců. Slyšel jsem, že hledáte Hanu Vronovou. Mohu se zeptat, proč ji hledáte?“

„Jeden z Bdělých si přeje, abychom jí něco předali,“ odpověděla Helara a sledovala muže, jak na její prohlášení zareaguje.

„Vás posílá Bdělý?“

„My jsme jen předvoj. Za námi dorazí loď a přiveze skupinu elitních kouzelníků.“

„Opravdu? A copak tu hodlají podnikat?“ zamračil se chlapík.

„Odhalit řetězec událostí vedoucích k zániku světa.“

„Co je to za hloupost?“

„Povězte mi. Máte v Quinwalu nějaké věštce a jasnovidce?“

„Máme. Ale...“

„Nevarovali vás před koncem světa?“

„Podívejte, první a druhé hradby mají pod kontrolou Rasiové, a na čtvrtých vám budoucnost nikdo nepředpoví.“

„V okolí Motýlí brány se děje něco, co ohrožuje celý svět. Jestli nezjistíme, oč jde, a neuvedeme věci do pořádku, nečeká nás nic dobrého.“

„Tomu mám věřit? Vysvětlete mi, co vás vede k takové domněnce.“

Rafan měl silný pocit, že hovoří s velitelem povstalců. Autoritativní vystupování z něj čišelo, třebaže mluvil nevzrušeným hlasem a seděl s nimi u jednoho stolu. Helara zřejmě došla k podobnému závěru, protože se pustila do podrobného líčení všeho, co v poslední době řešili Bdělí a rada kouzelníků. Rafan překvapeně naslouchal a konečně mu začaly do sebe zapadat všechny souvislosti. Zatím byl přesvědčený, že se účastní nějaké podružné mise, a právě zjistil, že se ocitl přímo v centru nejzávažnějšího dění.

Z Helařina vyprávění vyplynulo, že Hanka by mohla ovlivnit běh očekávaných událostí. Ta holka je snad magnetem na průšvihy. Nebo zase strkala nos, kam neměla?!

„Dívku, kterou hledáte, znám osobně,“ přiznal muž poté, co ochránkyně dovyprávěla, „dá se říct, že jsem jejím dlužníkem. Jenže rasiovské strážce ji chytily a odvedly do klášterního podzemí. Sice odtud dokázala ještě s jedním chlapcem utéct, ale když se v noci přesouvali do bezpečnějšího úkrytu, oba dva zmizeli. Nepodařilo se nám zjistit, co se s nimi stalo. Situace toho dne byla značně nepřehledná a strážce na několika místech bojovaly se smečkami spídů. Osobně se přikláním k verzi, že ona ani chlapec, co ji doprovázel, už nejsou mezi živými.“

„Kde všude jste je hledal?“

„Věřte mi, že v rámci možností jsem na jejich hledání vynaložil víc času, než jsem si mohl dovolit. Nezůstala po nich jediná stopa, ani náznak, že přežili.“

„A co náznak, že zemřeli?“

„Ani ten. Zmizeli absolutně beze stopy.“

„Zmínil jste se, že jste Hančiným dlužníkem,“ vmísil se konečně do rozhovoru Rafan, „v jakém směru?“

„To je na delší povídání. Jeden můj malý přítel vám jistě rád a barvitě vylíčí, za jakých okolností jsme se seznámili. Pošlu ho za vámi, hned jak dorazí.“

„A co Motýlí brána?“ ujala se opět slova Helara. „Nejsou s ní v poslední době problémy?“

„S ní jsou problémy neustále.“

„Nic zvláštního, co by se vymykalo obvyklému stavu?“

„Potřebovala by pořádně zapečetit. Jenže Rasiové to neumějí a nám nedovolí, abychom prováděli běžnou údržbu. Zkoušel jsem ošetřit nejhorší průchody, ale nouzové záplaty bohužel dlouho nevydržely. Světy, se kterými nás brána náhodně spojuje, jsou nepříjemně agresivní.“

„Že by právě ony byly zdrojem všech závažných potíží? Třeba nepřítel našeho světa vycítil příležitost a prošel nebo projde Motýlí bránou. Co všechno je potřeba k jejímu plnému zabezpečení?“

„Staré texty praví, že bránu spolehlivě zapečetí pouze Velká sedma, když vykoná kompletní zavírací obřad.“

„Kdyby Rasiům někdo poskytl potřebné vědomosti, mají naději uspět?“

„Co já vím? Museli by za pomoci osudí vytvořit Velkou sedmu z pokrevně spřízněných kouzelníků a nastudovat podrobnosti magického rituálu.“

„Kdo má větší předpoklady obřad uskutečnit? Vy, nebo Rasiové?“

„Poslyšte, ženská, já jsem bojovník. Zním techniku a postupy. Vy se ale ptáte na věci, které vám může zodpovědět pouze nejvyšší mág nebo kněz.“

„Kde je najdu?“

„Náš mág je někde v rasiovském vězení v kómatu, a co se stalo s knězem, se nám nepodařilo zjistit.“

„A další členové Velké sedmy?“

„Zůstali jsme jen dva. Krále nám Rasiové zabili a šestý se sedmým chybí už řadu let.“

„Opravdu? A nenarušilo to péči o bránu?“

Mužův pohled ztvrdl a signalizoval, že ochránkyně ve svých dotazech zachází za přípustné meze. Budiž Helaře připsáno k dobru, že ani ona neuhnula pohledem a trvala na odpovědi. Muž chvíli přemýšlel, zda setrvat v roli vyslýchaného, nebo ne. Posléze usoudil, že je lepší mít ochránkyni na své straně, a pokračoval.

„Nejspíš ano. Museli jsme zavírací techniku používat častěji, než je zapsáno ve staré knize.“

„Proč jste svůj počet nedorovnali?“

„Nenašli jsme vhodné osoby.“

„Kdo členy Velké sedmy vybírá?“

„Los osudu.“

„Cože?“

„V našem chrámu je zvláštní koule, plná kulatých bílých kamínků, lidé jim říkají perly. Kolem je sedm křesel, do nichž usedá vládnoucí Sedma. Když se některé místo uprázdní, zbylí členové Velké sedmy pozvou k osudí vybrané lidi z řad příbuzných, kteří mají předpoklady vládnout. Kdo z nich místo bílého kamínku vytáhne černý, je přijat.“

„Kdo zařízení vytvořil?“

„Nevíme úplně přesně, ale domníváme se, že je to dílo jednoho z našich předků, který proslul jako Cestovatel. Právě on nás naučil zapečetit Motýlí bránu, aby se tu dalo normálně žít.“

„A co obyvatelé města? Netlačili na vás, abyste doplnili prázdné místo?“

„Samozřejmě že tlačili, zvláště v období, kdy zela prázdnotou dokonce tři místa.“

„Tři? Tak daleko jste nechali věci dojít?“

„Oficiálně bylo prázdné jen jedno. Bojovník utrpěl vážné zranění a byl nepoužitelný, další člen Sedmy zase beze stopy zmizel a nedalo se zjistit, zda žije. Proto jsme mezi sebe přijali správce a dali mu jméno, ačkoliv nikdy k osudí s perlami nepřistoupil. Bylo to jednodušší, než mezi lidmi vnášet neklid neustálým hledáním chybějících členů.“

„A dál už jste nehledali?“

„Ale jo, pořád jsme zkoušeli někoho najít, ale los osudu všechny pozvané zavrhl.“

„Takže na zavírání brány vás bylo pět...“

„Spíš čtyři, správce jsme nechávali doma.“

„Zraněný bojovník se neuzdravil?“

„Vlastně uzdravil. Ale až po více než osmi letech. Nyní je opět schopen mi pomáhat při zavírání Motýlí brány.“

„Výborné skóre,“ povzdechla ironicky Helara, „takže momentálně má Velká sedma dva použitelné členy. Vlastně se ani nedivím, že vám flastrování brány nejde. A navíc ten podvod se správcem... Proč jste mi o něm vlastně řekl?“

„Protože si musím konečně promluvit s někým nezaujatým. Poslali vás sem Bdělí, proto je načase, abychom otevřeně přiznali svou chybu. Neměli jsme podvádět. Rozepře mezi námi zavinily všeobecnou nestabilitu. Přímo jsme si koledovali o převrat. Měli jsme skvělý systém, jak ohlídat bránu, a zklamali jsme. Ale co teď? Průšvih je v tom, že nás noví vládcové nedokázali nahradit. Rasiové sice zvítězili, ale s Motýlí bránou si nevědí rady. Poslali za necelý měsíc na smrt víc lidí než my za posledních pět let.“

„Cením si, že se mnou mluvíte na rovinu,“ přikývla Helara, „je i v našem zájmu, aby se zdejší situace stabilizovala. Vy svoje město dobře znáte. Jaké řešení navrhuje?“

„Nejdřív mi po pravdě odpovězte vy. Na čí stranu se vaši mágové postaví v případě konfliktu?“

„Než vám odpovím, potřebuju si promluvit se zástupcem současné vládnoucí skupiny.“

Rafana překvapilo, jak začali být najednou oba rezervovaní. Jako by se zalekli, že prozradili víc, než je záhodno.

„Nebudu vám v tom bránit, ale ani pomáhat.“

„Předpokládáte, že nás zabijí?“ snažila se ochránkyně vyrazit z muže ještě nějakou informaci.

„Ne, to si nemyslím. Podle našich zjištění nevraždí lidi na setkání. Spíš se pokoušejí odchytit co nejvíc živých mágů. Zatím je nám záhadou, k čemu je potřebují.“

„Asi aby je naverbovali do svých řad,“ nabídla jednu možnost Helara.

„A proč? Zdejší prostředí není pro mágy žádné terno. V celém Quinwalu je pouze jedno místo, kde se magie doplňuje, a to se nachází na prvních hradbách. Je ale slabé, víc než dva lidi denně nezvládne. S bídou stačilo pro Velkou sedmu a dva mágy z Péesky.“

„Péesky?“

„PS, palácová stráž byla elitní skupina, která uměla zlikvidovat i nejobtížnější netvory z Motýlí brány.“

„Ale před Rasii vás, zdá se, neochránila.“

„Dostali naše muže zradou.“

Ochránkyně vzdychla: „No, celková situace moc dobře nevypadá. Jestli si Rasiové neporadí s bránou, budeme muset dohledat trosky vaší bývalé Velké sedmy a držet nad vámi ochrannou ruku, dokud se zase nedáte dohromady a neobnovíte pořádek ve městě i za městem.“

Rafanovi připadalo, že by se mohla Helara vyjadřovat diplomatičtěji. Muž se při jejích slovech tvářil, jako kdyby žvýkal šťovík. Potlačil ale svou hrdost, vstal od stolu a prkenně se uklonil.

„Jo! A buďte tak laskavý a nenechte se zabít,“ dodala Helara s mírným úšklebkem.

Muž jen lehce zavrtěl hlavou a trochu smutně se usmál: „Nápodobně, dámo. Doufám, že nezmizíte jako všichni naši mágové. Budte opatrná.“

Dívali se za ním, jak odchází. Ač se jim nepředstavil, byl muž nepochybně bojovník, hrdý bojovník, který se náhle ocitl v situaci, kdy místo boje musí řešit veškeré provozní i diplomatické záležitosti, a nemá s tím dostatek zkušeností. Uvítal by pomoc, ale doprošovat se nebude. Rafanovi byl sympatický. Hlavně tím, že mluvil pravdu a nebál se přiznat chybu. V každém případě by se s ním dalo rozumně dohodnout.

„Pomalů se nám začíná rýsovat, oč běží,“ promluvila ochránkyně tiše, spíš pro sebe, než že by chtěla diskutovat s Rafanem, „dá se říct, že tu vlastně selhalo zajištění Motýlí brány. Jenže co teď s tím? Potřebovali bychom prozkoumat i možnosti druhé strany. A mezitím někde najít tvoji podařenou sestřičku. Ještě počkáme, co nám poví ten kluk, na něhož se náš hostitel odvolával. Nebude na škodu se pořádně vyspat a zejtra se pokusíme oslovit některého z Rasiů.“

„Já bych radši pomohl Delium. Zastali se nás a seriózně komunikují.“

„Hele mladej, naším úkolem není účast v občanské válce. Potřebujeme zmapovat celou zdejší situaci a vytipovat zdroj ohrožení. Kdyby Rasiové zaručili, že uzavřou Motýlí bránu, poskytnu šanci jim. Naše mise není žádná vycházková akce, je nutné uspět, jinak jsme... ty víš kde. Nemůžeme se řídit sympatiemi, důležitější je síla a schopnosti.“

„Co když nás zase budou chtít zabít?“

„Nebud' labuť. Kdyby nás chtěli zabít, vypadal by konflikt u hospody jinak. Snažili se nás dostat pod kontrolu, to ano, ale zabít? Kdepak! Pokoušeli se nás zajmout živé.“

„Kradli nám magii. Tulík nás bránil, ale byli silnější,“ připomněl ochránkyni Rafan.

„Jo, všimla jsem si. Asi bude lepší doplňovat magii z kamenů až v okamžiku, kdy ji dokážeme účelně využít.“

Helara začala plánovat, jaký způsob kontaktu s nepřátelskou stranou bude nejvhodnější. Poučovala Rafana, jak se má chovat, co smí říkat a do čeho nemá zasahovat. Trpělivě naslouchal a vrtalo mu

hlavou, jestli ho ochránkyně opravdu považuje za takového tupce, nebo se jen snaží zabít čas, než dorazí ohlášená návštěva a poví jim něco o Hance. Naštěstí nemuseli čekat dlouho.

Malej kluk se k nim přihrnul jako velká voda. Rozzářené oči, dychtivá tvář.

„Já se jmenuju Zik. Josef povídal, že je tu Hančin brácha. Ty jsi fakt Rafan?“ úplně ignoroval přítomnost ženy.

„No, kamarádi mi tak říkají. Ale jestli mě Hanka pomlouvala, tak jí nevěř. Děsně si vymýšlí.“

„Jednou povíдалa, že má dva skvělé bráchy a dala by nevímco za to, kdyby tu mohli být s ní.“

„Kde je?“ zvažněl Rafan.

Klukova rozzářenost rázem pohasla. Jen smutně pokrčil rameny: „Já nevím.“

Najednou vypadal tak nešťastně, že ho Rafanovi přišlo líto.

„Pověz nám, do čeho se připletla.“

„Copak Tian s vámi nemluvil?“

„Prý umíš o Hance vyprávět líp než on.“

„Tak jo, všechno vám povím,“ posadil se k nim Zik a začal. „S Hankou jsem se seznámil na tržišti a slíbil jsem jí, že ji zavedu do míst, kam ji Josef nechtěl pustit. Jenže náš výlet se nečekaně zkomplikoval...“

Rafan i Helara napjatě poslouchali příběh o boji se spídy, o léčení, o komplikacích při zavírání průchodů v Motýlí bráně. Další střípky zapadly do mozaiky jejich vědomostí. Zik dobře chápal, že nejsou z Quinwalu, a vysvětloval jim věci, které předtím musel vysvětlovat i Hance. Na tak malého kluka prokázal velký přehled, znalosti i inteligenci. Rafanovi bylo jasné, proč si ho Hanka vybrala jako průvodce. Přesto mu jeho intuice signalizovala, že jim některé detaily zatajuje. Kdo ale při prvním setkání s neznámými lidmi říká všechno? I tak jim o skupině Deliů prozradil víc, než tušil.

„Pokračuj v rozhovoru ty,“ vyslala Helara k Rafanovi mentální pokyn a snažila se působit nenápadně, aby nenarušila Zikovu sdílnost.

„Takže naposledy jsi Hanku viděl na druhých hradbách u zdi kláštera?“

„Přesně tam. Potom už mluvila jen na dálku s Tianem a oznámila mu, že se jí a Matyášovi podařilo utéct a jsou schovaní pod kasárnami v dílně zbrojře Edy. Tian poslal na výzvědy strážného, co s námi sympatizuje, ale ten je u zbrojře nenašel. A Eda byl natolik vylekaný, že odmítl cokoliv prozradit. Prý už o těch dvou nechce ani slyšet, a kdyby věděl, co provedou, v životě by jim nepomohl. Víc z něj náš člověk nevyrazil.“

„Proč za ním nešel Tian osobně?“

„Blázníš? Všichni ho dobře znají, hned by ho chytili. Dokud si Rasiové myslí, že je po smrti, má proti nim určitou výhodu.“

„Možná bychom se za tím chlapíkem měli vypravit my a zjistit, co se Hance přihodilo.“

„Do kasáren se nedostanete.“

„Že bych se nechal naverbovat?“ napadlo Rafana.

„To ti nepomůže,“ zavrtěl hlavou Zik, „výcvik probíhá dva roky a do kasáren se dostaneš až po jeho ukončení.“

„Hm.“

„Jedině,“ dodal po krátké odmlce kluk, „že bychom vás nějak dopravili do hospody, kam Eda často chodí.“

„Hospody ve městě ještě fungují?“

„Jak by ne?! Kde myslíš, že naši lidé berou informace?“

„Přirozeně, to dá rozum. Poslyš, ty znáš někoho z Rasiů?“

„Jenom od vidění. Podle vyprávění ostatních je lepší se od nich držet dál. Kdo se jim znelíbí, a nemusí se jednat o velký přestupek, končí jako otrok nebo v pustině jako hledač diamantů. A odtamtud se obvykle lidé nevracejí.“

Rafan se zamyslel. Zdálo se, že se Hančina stopa ztrácí u zbrojře na druhých hradbách. Rozhodně si s ním budou muset promluvit. Třeba Helaru napadne, jak se k němu dostat. Případně využijí nabídku a nechají se doprovodit do zmíněné hospody.

„Ty, Rafe...“ zadíval se na něj kluk se spikleneckým výrazem, „Hanka vyprávěla, že tě doprovází zvířátko, nějaký tulík, co má rád sušenky...“

Zalovil v kapse a vytáhl načatý balíček sušenek. Ještě ho nestačil položit na stůl a už vedle balíčku seděl Plavík a kluka si pozorně prohlížel.

„Tebe ta tvoje mlsná huba bude jednou stát život,“ ušklíbl se Rafan, protože ani on nepostřehl tulíkův přesun z kapsy k sušenkám.

„Jé, ten je krásnej,“ rozplýval se Zik, „mohu si ho pohladit?“

„Zkus to. Přinesl jsi mu sušenky, určitě tvé přátelské gesto ocení.“

Tulík byl nadšený, že si s ním zase jednou chce někdo hrát, a přistoupil na všechno, co Zik vymyslel. Hledal schované kousky sušenek, lezl chlapci za krk i pod košili a Zik vesele výskal. Najednou vypadal o mnoho mladší. Rafan si udělal pohodlí a shovívavým pohledem sledoval jejich dovádění.

Do místnosti vstoupil vysoký muž, kterého ještě neviděli. Jednu část obličeje měl znetvořenou a málo pohyblivou. Mohli se jen dohadovat, jestli se opravdu usmívá.

„Dobrý večer,“ pozdravil a bylo vidět, jak se mu špatně mluví, „děkuji za radost p-p-pro mého syna. Nemá jí mnoho.“

Rafana překvapila tulíkova reakce. Hbitě uhnul číhající Zikově ruce a přeskočil na příchozího. Vyšplhal na jeho rameno a přitulil se k němu.

K Rafanovi dorazilo tulíkovo mentální sdělení, které kromě něj nikdo nemohl slyšet: „Veliké srdce, velká láska, veliké trápení. Kdybych neměl tebe, zvolil bych si jeho.“

Ještě nikdy nikomu nesložil tulík takovou poklonu a nevyjádřil tolik sympatií. Rafan pocítil bodnutí žárlivosti. Tulík vnímal jeho reakci a pobavila ho. Chvíli se u muže zdržel a na Zikovi bylo vidět, jak váhá, jestli se hodí, aby tulíka chytal tátovi na rameni. Muž si přitáhl židli a posadil se k nim. Něžně sundal Plavíka a položil ho Zikovi na hlavu. Okamžitě vypukla další honička. Plavík vyběhl z místnosti a Zik za ním.

„Je d-d-divoký, snad zvířátku n-n-neublíží,“ namáhavě artikuloval muž.

„Nemějte obavy, tulík se o sebe umí postarat,“ uklidnil ho Rafan, „není ani zdaleka tak křehký, jak vypadá. Myslím, že si tu radost užívá úplně stejně jako Zik.“

„Jsem vám vděčný,“ vysoukal ze sebe pomalu. Pak se obrátil na ochránkyni a zeptal se: „Co vy v p-p-plánu dál?“

„Půjdeme hledat muže, u kterého byla Hanka naposledy. Musí nám říct, co ta dívka provedla.“

„Eda?“

„Prý opravuje zbroj.“

Muž se na ně zkoumavě díval a Rafan ucítil mentální kontakt. Otevřel svou mysl, aby dal muži najevo, že nemá žádné postranní myšlenky.

„Znám ho,“ přikývl muž a tentokrát se pátravě zadíval na ochránkyni.

„Nejsme vaši nepřátelé. Uvítali bychom, kdyby se do Quinwalu vrátil klid a pořádek,“ řekla a Rafana by velice zajímalo, jestli při těch slovech i ona otevřela svou mysl.

„D-d-dovedu vás b-b-bezpečně k jeho d-d-dílně,“ vyslovoval pomalu slabiku po slabice, „teď vy spát, za č-č-čtyři hodiny p-p-půjdeme. Ale ani s-s-slovo Zikovi!“

„Děkujeme,“ usmála se ochránkyně. Muž přikývl a odešel. Krátce poté se vrátili dovnitř Zik s tulíkem. Chlapec je zavedl do jiné malé místnosti a vytáhl z police několik dek, aby si mohli ustlat na zemi. Pak odběhl pro chléb, pomazánku a čaj.

Než je opustil, ještě se ve dveřích otočil: „Najděte Hanku, prosím! Je to trochu i moje vina, že se dostala do potíží. Snažila se nám pomoci a my...“ Zik nedořekl a rychle zmizel.

„Nevím, jestli se dá jednookému muži věřit. Jeho mysl je komplikovaná a uzavřená,“ mumlala napůl pro sebe Helara.

„Jaký máš na něj názor ty, Plavíku?“ obrátil se Rafan na svého malého přítele.

„On velice čestný, klidně věřte,“ prohlásil tulík nahlas, „on je náš přítel.“

„Poněkud přehnané tvrzení po těch pár minutách, co se známe,“ ušklíbla se Helara.

Tulík hupnul na její pokrývku, kterou právě urovnávala, a naježil ocásek: „On byl zle zraněný na srdci i na těle, ale odložil pryč zlobu a nechal si cit. Není šťastný, ale váží si každé chvíle, kdy je Zik veselý. Vděk u něj velký krok k přátelství. Věř tulíkovi a nenabízej mu peníze. Jeho srdce veliké a myšlenky čisté.“

„Páni, ty ale umíš krásně mluvit.“

„A co ty? Umíš naslouchat?“ odsekl tulík, přeběhl ochránkyni přes rameno a odrazil se k Rafanovi.

„Není občas trochu prostořekej?“ naježila se Helara.

„Je prostořekej pouze na své přátele. A co je hlavní, dá se mu věřit,“ podrbal ho Rafan láskyplně na břicho a jemně ho položil na rozestlanou deku.

„Jen aby,“ zamumlala a lehla si zády k nim. Rafan došel sfouknout svíčku a rovněž se uvelebil ke spánku.

Ráno, přesněji řečeno uprostřed noci je přišel vzbudit jednooký muž. Tiše vstali a vyrazili s ním do podzemního bludiště chodeb. Kráčel svižně a mlčky. Rafan přemýšlel, čím to je, že chodba kolem něj lehce světélkuje, a oni vidí i bez lucerny. Nesporně měl magické schopnosti, protože podle potřeby dokázal světelný efekt mávnutím ruky zrušit. Asi dvakrát se museli ukrýt v bočních chodbách, když kolem pochodovaly strážce. Jinak cesta probíhala bez zvláštních příhod. Malou zastávku jim povolil u vodního pramene stékajícího po skále. Napili se, opláchli a snědli placku, kterou jim zjizvený muž nabídl.

„Teď m-musíme jít rychle a potichu,“ šeptání mu šlo lépe než hlasitá řeč.

Nasadil ostré tempo. Kráčeli po nerovném povrchu do kopce. Jejich průvodce několikrát otevřel průchod mezi patry a hnal je po žebřících vzhůru. Rafan byl o sobě přesvědčený, že má slušnou kondici, přesto muži a ochránkyni sotva stačil. Chlapík se v podzemí perfektně vyznal. Otvíral a zavíral utajené vchody a nikdy nezaváhal, kterým směrem pokračovat.

Najednou Rafana popadl za loket a nacpal ho do jakéhosi výklenku. Nikde nic nebylo slyšet, přesto muž strnul v ostražitě pozici s prstem na rtech. Napodobili ho v tiché nehybnosti a několik minut skoro ani nedýchali. Konečně kolem nich prošla nenápadná skupinka lidí. Jak je muž mohl vycítit? Rafan přemýšlel, má-li plýtvat energií na magické vidění, ale hned svůj nápad zavrhl. Víc magických kamínků nemá a kdoví co je ještě po cestě může potkat. Konečně muž mávl, že mohou pokračovat. Po několika minutách otevřel ve stěně chodby otvor a ocitli se v maličké jeskyni, kde do kamenné prohlubně skapávala voda. Napili se a Zikův otec jim

gestem nařídil, aby zůstali na místě. On sám se vrátil do chodby a kouzlem uzavřel vchod. Rafan s Helarou překvapeně zjistili, že přes magickou stěnu vidí do šera chodby. Trochu je znervózňoval malý prostor i fakt, že netušili, co jejich průvodce právě podniká. Dvakrát kolem nich prošla skupina vojáků, ale nikdo se u vstupu do jeskyňky nezastavil. Čekání jim připadalo nekonečné.

Pak se objevil. Protáhl se dovnitř a na rameni nesl tělo. Opatrně ho sundal na podlahu a uzavřel vchod. Stěny kolem nich se rozzářily a osvětlily každý detail.

„To je on?“ ukázala na omráčeného muže Helara.

„Můžete v-v-vyslychat. Žádný zvuk n-n-neprojde ven,“ soukal ze sebe slabiku po slabice Zikův otec. Helara nabrala do dlaní vodu a stříkla ji na obličej ležícího. Jejich průvodce se sklonil a mužem pořádně zatřásl. Konečně se zajatec začal probírat.

„Co, co po mně... Kdo jste? Co se děje?“ nedokázal se zorientovat. Dopřáli mu čas, aby se mohl rozhlédnout.

„Co jste zač,“ konečně sebral dost sil a ztěžka se posadil, „co po mně chcete?“

Pohlédl na muže a poklesla mu brada: „Panebože, mrtví přicházejí... DelRiux... Za nic nemůžu, nech mě být. Já ještě nechci umřít...“

„Když nám všechno po pravdě řekneš, neumřeš,“ ujistila ho ochránkyně.

„Jistě. Co, co, co mám říkat?“

„Jak se jmenuješ a kdo jsi?“

„Eduard Fins, záložní jednotka, opravy zbroje a výstroje.“

„Takže, Edo, prý jsi pomáhal v minulých dnech nějakým dětem.“

„Ne, ne, já nikdy neporušuju řády, to bych si nedovolil.

Přísahám!“

„Takhle bychom se nikam nedostali,“ přiklekla k němu Helara, „potřebujeme znát pravdu.“

Natáhla ruku dlaní před jeho čelo: „Světlo moci tě volá k poslušnosti. Pověz nám o těch dvou dětech všechno, co víš.“

Neměla hůl moci, a přesto dokázala přivolat světlo spravedlnosti. Dokud zářilo z její dlaně, nebylo možné lhát ani zamlčovat fakta.

Rafan k ní pocítil hluboký obdiv. Doufal, že i on bude jednou stejně mocným ochráncem.

Eda začal koktavě vyprávět o střetnutí s dívkou a klukem, kteří chodbou zabloudili až ke kasárnám. Ač sám nebyl žádný hrdina, rozhodně neschvaloval, že se Rasiové dopouštějí násilí na dětech a bůhvíco s nimi dělají. Dospělým by asi nepomohl, ale děti nechtěl nechat napospas podivným praktikám současných vládců. Schoval je v kumbále a šel za svým nejmazanějším přítelem do hospody. Fortr ho nezklamal. Sice mu vynadal do naivních troubů a hloupých samaritánů, ale vzápětí vymyslel, jak oba uprchlíky propašovat ven z kasáren, aniž by zbrojír přišel k úrazu. Eda si však na příteli vynutil přísahu, že je nepředá Rasiům, a velice si oddechl, když ti dva prošli kasárenskými vraty. Klid a dobrý pocit mu ale nevydržely dlouho. Motýlí brána začala bláznit, vojáci se na pláni střídali, aby ubránili město před potvorami, které se vyhrnuly ven. Mnoho mužů tam položilo život, než se situace uklidnila. Quinwalem se roznesla mohutná šeptanda, že bránu dali do pořádku pronásledovaní Deliové, jinak kdoví zda by město nezaplatilo ještě krutější krvavou daň.

Eda se do hospody vypravil až za čtyři dny a zažil další šok. Fortr ho přivolal ke svému stolu a chytil ho pod krkem.

„Ty pitomej kulhavče! Tys na mě přivolal pěknej malér,“ šeptal mu rozzuřeně do ucha, „víš, co ti dva udělali? Vykouzlili bránu! A hádej, co následovalo! Planinu zaplavily mraky potvor a valily se na město. Za všechny ty zmařené životy můžou ti tvoji prokletí chráněnci. Dlužíš mi velkou, ale opravdu velkou laskavost, že o tom před ostatními pomlčím.“

Edovi se začaly klepat ruce, když nahlas vyprávěl o svém tajemství. Na čele mu perlil pot a Rafanovi ho bylo skoro líto.

„Co je zač, ten Fortr?“ pokračovala Helara ve výslechu.

„Obchodník.“

„S čím obchoduje?“

„Dodává hospodám kořalku. Je bohatý a vlivný. Moc dobrý přítel.“

„Hm, důvěryhodné povolání. Kde ho najdeme?“

„V putyce Modrá hladina. Často tam večerí.“

„Copak nemá manželku?“

„Ne. On má rád mě.“

„Hm, to si teda vybral,“ zazněl na okamžik v Helařině hlasu znechucený podtón, „no nic, víc vědět nepotřebujeme. Spíš mi řekni, jestli jsi ochotný nás k němu zavést.“

„To po mně nechtějte, zabil by mě, kdyby zjistil, co jsem vám vyprávěl. Říkal, že jestli o dětech jen ceknu, vykuchá mé vnitřnosti zaživa. Prý mě potom odsoudí a popraví společně s provinilci. Já na mou duši netušil, jak jsou ty děti nebezpečné. Prosím, odpusťte mi. Kdybych měl jen zlomek podezření, nikdy, opravdu nikdy bych nedovolil, aby se samy pohybovaly po městě. Vážně mě nenapadlo, co Quinwalu hrozí, když jim pomůžu. Netrestejte mě, tohle není moje vina.“

Asi i Helaře bylo jasné, že víc informací z Edy nevymáčkne, protože bílé světlo pod její rukou změnilo barvu a ona mumlala: „Usínáš a všechno tady byl jen zlý sen. Až nás znovu potkáš, nevzpomeneš si, že jsi nás kdy viděl, nevzpomeneš si, že jsi něco kdy někomu pověděl. Tvoje mysl bude klidná, protože všechno zde se dělo pro dobrou věc a pro záchranu města. Omlouvám se za kouzlo použité proti tobě, činím tak ve jménu spravedlnosti a ve snaze zachránit další bytosti před zkázou.“

Voják se stočil do klubíčka a tvrdě usnul.

Helara zdvihla oči k jejich průvodci: „Co když opravdu děti vykouzlili bránu?“

„I kdyby kouzlo p-p-přežili,“ namáhavě artikuloval, „neměli b-b-by se do města vracet. Čekala by je p-p-poprava bez ohledu na věk.“

„Je naděje, že jsou naživu?“

„Velice m-m-mizivá.“

„Hanka by tu nikdy nevykouzlila bránu bez mimořádně závažného důvodu,“ vmísil se do hovoru Rafan, „měli bychom vyzpovídat i Fortra. Třeba Edovi lhal.“

„Což není vyloučeno,“ souhlasila Helara, „on byl s dětmi v kontaktu jako poslední, bez jeho svědectví se neobejdeme.“

Jejich průvodce se shýbl pro spícího Edu a hodil si jeho bezvládné tělo přes rameno.

„Vy p-p-počkejte tu, já ho vrátím d-d-domů a naplánujeme, co dál,“ vysoukal ze sebe, zhasl světlo a otevřel východ z jeskyně. Stěny kolem něj opět nepatrně světélkovaly.

„Nechte nám otevřeno,“ požádala ho šepem Helara.

„To není b-b-bezpečné,“ odpověděl stejně tiše.

„Žádný strach, my si poradíme,“ trvala na svém.

Zikův otec po ní loupal svým jedním okem.

„Aspoň iluzi,“ řekl a gestem ruky utkal kouzelnou síť kolem vchodu.

„N-n-nedotýkejte se jí, zmizela by,“ dodal a ponořil se i se svým nákladem do temnoty chodeb.

Brzo ocenili, že je iluze chrání před nežádoucími pohledy. Kolem se couralo několik skupin vojáků oběma směry, asi probíhala výměna stráží u některé městské brány. Tiše a trpělivě čekali na návrat svého průvodce, když vtom jeden ze skupinky tří procházejících zavadil o magickou slupku a zrušil ji.

„Sakra! Někdo tu je,“ otočil se voják přímo čelem k otvoru a tasil meč.

„Kdo jste a proč se schováváte?“ zavrčel ve směsici strachu a odhodlání.

„Přišli jsme, abychom si promluvili s někým z Rasiů. Čekáme na průvodce, který nás k nim dovede,“ sebevědomě vystoupila Helara z úkrytu a při té lži ani okem nemrkla, „zdá se, že se někde zdržel. Doprovodíte nás místo něj?“

Rafan obdivoval její pohotovost a sledoval, jak to vojákovi šrotuje v hlavě. Zvolna přikývl. Nejspíš došel k názoru, že nic nezkaží, když je dovede za svým nadřízeným a hodí odpovědnost za rozhodování na někoho jiného. Helara by malou skupinku snadno zneškodnila, ale proč zahazovat příležitost, kterou jim náhoda přihrála? Stejně měla v plánu si pohovořit se zástupci Rasiů. Voják je vedl několika chodbami a zbylí dva jim šli v zádech. Rafan z nich byl nervózní a musel se usilovně kontrolovat, aby potlačil nutkání se ohlížet.

Mentálně svému tulíkovi pro jistotu nařídil: „Ne aby ses nechal chytit, kdyby nás zneškodnili. Koukej zůstat někde schovaný a zasáhni pouze tehdy, budeš-li si jistý, že nám pomůžeš. Tahle situace se mi vůbec nezamlouvá. Doufám, že Helara ví, co dělá.“

„Neboj se, nikdo mě ani neuvidí, natož aby mě chytil,“ bezstarostně odpověděl stejným způsobem Plavík.

Konečně dorazili do velké auly s klenutým stropem, z níž vedlo několikero dveří do všech stran. Voják jedny otevřel a pokynul ostatním, aby rovněž vstoupili. Ocitli se v jakési služebně, kde je obklopilo šest ozbrojených mužů.

„Musím nahlásit mimořádnou událost, zatím pohlídejte zadržené,“ nařídil jim a zaklepal na další dveře. Po vyzvání vstoupil a ostatním nezbylo než čekat, co se bude dít.

„Pojďte se mnou,“ vyzval Helaru a Rafana, když se vrátil. Odemkl jiné dveře v aule a ukázal na řadu židlí u stěny: „Tady vyčkejte, než se ze svých povinností uvolní jeden z Rasiů. Je ochotný vás vyslechnout. A teď mě omluvte.“

Odešel a v zámku zarachotil klíč. Rafan chtěl něco podotknout, ale ochránkyně zavrtěla hlavou a položila si prst na ústa. Rafan se ušklíbl a pokrčil rameny. Že je budou odposlouchávat, bylo jasné i jemu. V místnosti byl kromě řady židlí, několika polic a svícnu už jen stůl a na stěnách několik zarámovaných kreseb. Byly nadmíru depresivní, protože znázorňovaly mučení zajatců. Možná tu visely právě proto, aby nezvané hosty znervózňovaly. Když se čekání protahovalo, vylovil sušenky a nabídl i své společníci. Neodmítla. Nedokázal odhadnout, kolik nervozity skrývá pod svým podmračeným výrazem. Stále ještě nebylo jasné, budou-li přijati v dobrém, nebo ve zlém. Příliš se s nimi nepárali. Neptali se, kdo jsou, nenabídli jim nic k pití ani se nesnažili o přátelský rozhovor jako u Deliů. Jejich způsob zacházení s hosty byl přinejmenším zneklidňující.

Konečně se dočkali. Neotevřely se však dveře, ale stěna s policemi. Vstoupil muž v černé uniformě, zdobené zlatými knoflíky a řetízky. Na opasku se mu houpal připevněný meč a jednu ruku měl ledabylo položenou na jílci dýky. I podle jeho pohybů bylo znát, že je voják každým coulem. Rovná ramena, vztyčená hlava a profesně arogantní pohled. Nepochybně si na svém vzhledu a schopnostech velmi zakládal. Odložil na stůl čepici a přistoupil k nim blíž. Za ním do místnosti tiše vešli další dva muži ve splývavých pláštích, pod kterými se mohlo ukrývat mnohé, včetně zbraní. Ale Rafan hádal, že

půjde spíš o mágy. Vzápětí se mu zatočila hlava, jak mu kdosi neurvale odsál všechnu magickou energii.

„Promiňte,“ řekl muž, ale ani v nejmenším to neznělo jako omluva, „jen malé bezpečnostní opatření, abychom si mohli v klidu pohovořit.“

„Radši se někde schovej,“ vybídl Rafan tulíka v duchu a při vstávání ze židle se naklonil, aby jeho malý přítel mohl nenápadně vyklouznout z kapsy. Plavík se bleskurychle ukryl v jedné polici mezi srolovanými papíry.

„Já jsem RasTun. Prý jste si se mnou přáli mluvit. Nuže, máte možnost. Ještě předtím mi ale na důkaz vašich dobrých úmyslů odevzdejte všechny své zbraně.“

Voják napřáhl prázdnou dlaň a čekal. Rafan ze svého opasku vytáhl nůž a podal mu ho. Voják ho ležérním pohybem hodil za sebe na stůl a pohlédl významně na Helaru. Ta mu do dlaně vložila čtyři vrhací nože. Ani se neptal, jestli je to všechno. Zřejmě spoléhal na mágy, že ho ochrání. Usedl za stůl a pokynul jim, aby začali hovořit. Stáli tu jako žáčkové před učitelem. Helara tuto nerovnost vyřešila jednoduše. Došla si pro židli a přinesla si ji ke stolu, kde se uvelebila naproti RasTunovi. Rafan zůstal stát za jejím opěradlem a po očku sledoval mágy, kteří se rovněž neposadili.

Voják se lehce zachmuřil a vyštěkl: „Tak mluvte! Kdo jste a co tu chcete?“

Helara si odhrnula neposlušný proužek vlasů a mírně zdvihla bradu.

„Na tento ostrov nás vyslali Bdělí a nejvyšší rada kouzelníků. Máme zjistit, jestli Motýlí brána neohrožuje existenci celého našeho světa,“ začala pomalu a důrazně vysvětlovat. Snažila se muži objasnit smysl jejich posláním. Akorát o Hance se tentokrát ani slůvkem nezmínila. Jen se pokoušela muže přimět k vyjádření, jak vnímá problém nestabilní magie kolem brány on.

„Myslím, děvenko, že do záležitostí Quinwalu a jeho okolí nemají vaši Bdělí co strkat nos. My už si se vším poradíme sami,“ odvětil tónem sebevědomého machra.

„Zřejmě máte vlastní Velkou sedmu...“ sondovala jejich možnosti.

„Copak i ty věříš na stará kolena těmhle báhorkám? Hloupé nesmysly! Je to jen nebezpečná brána a občas je potřeba zlikvidovat pár potvor, toť vše.“

„Ale poslední dobou...“

„No právě! Poslední dobou Deliové pohnojili, co mohli, a soustředili se jenom na oškubávání zdejších lidí. Žabaři! My nastolíme úplně jiný pořádek. Absolutní pořádek!“

„Jste si jistý, že magie kolem Motýlí brány...“

Nenechal ochránkyni ani doříct větu: „Hele, ženská, jestli chceš dál omílat stejné řeči, není o čem mluvit. Skončili jsme.“ Zdvihl ruku a gestem pokynul svým dvěma společníkům. Na Rafana jako těžká deka dolehl pocit ochromení. Chytil se opěradla židle a v posledním okamžiku sáhl do kapsy, kde měl zbývající magický kamínek s rezervou energie. Nasál ji a odklonil směr mentálního útoku pryč od svého těla. Zaznamenal, jak Helara vystartovala a důstojníka v černém srazila k zemi. Už se zdvihal, že své spolubojovníci pomůže, když mu druhá vlna kouzla odebrala magii a ochromení ho znehybnilo do té míry, že se uprostřed kroku zhroutil na podlahu. Následoval záchvat bolesti, při které ani nevnímal tvrdý úder do hlavy.

V moci Rasiů

Probíral se zdlouhavě a pomalu jako z těžkého snu. Tváří ležel na kamenné podlaze ve velice nepohodlné pozici. Jeho oči vnímaly nedostatečně osvětlené okolí, ale mozku trvalo nepřiměřeně dlouho, než zpracoval informace, které k němu od očí putovaly. Jako by se díval na příběh někoho jiného. Zkusil narovnat ruce vykroucené vzad, ale hned při prvním pokusu s nimi pohnout zjistil, že jsou připoutané. Tělem vystřelil zášleh bolesti. Zavřel oči a doufal, že ustane. Nenacházel v sobě ani zlomeček magie, nic nemohl svým sedmým smyslem vycítit ani ovlivnit. Skličující zjištění. Rafanovo sebevědomí utrpělo značnou trhlinu.

Ze strany se ozvaly zvuky a okolní kamenné stěny olízlo světlo pochodně. Hluboké zavrčení se mísilo s konejšivým hlasem. Rafan mírně natočil hlavu, aby si prohlédl přicházející. Tím do jeho zorného pole pronikl obraz dlouhé stěny s připoutanými lidmi. Dva z vězňů se postavili a jejich řetězy nepříjemně zachřestily. Další dva zůstali bez pohnutí na zemi. Jedním z ležících byla i Helara. Pocuchané vlasy jí zakrývaly tvář.

Jako ochránci jsme se zrovna nevyznamovali, povzdechl si v duchu Rafan a náhle mu myslí jako blesk projel bodavý strach o tulíka. Co s ním je?

„Že ti to ale trvalo, než ses probral. Jsem blízko. Ale nemohu k tobě proklouznout. Musím počkat, až mi otevřou,“ uslyšel ve své mysli k nesmírné úlevě tulíkův hlásek.

Rafanův pohled znovu přitáhlo pohybuující se světlo. Pod září pochodně se z chodby vyloupily tři postavy a zvíře podobné vlku. Jedna z postav zvíře oslovila.

„Espoesku, přišel tvůj čas, víc magie už v těle spída nepojmeš. Rozhodni se. Máš na výběr pět použitelných lidských kousků. Který se ti zamlouvá?“

Zvíře zavrčelo a zajelo čenichem do Helařiných vlasů.

„Dobrá volba,“ pokýval hlavou muž, „je z nich nejsilnější. Ale opravdu ji zvládneš? Nepřeceňuješ se?“

Zvíře zuřivě zavrčelo a Rafan si toužebně přál, aby omdlel a nemusel přihlížet masakru, který hrozil. Kéž by mohl bojovat,

kouzlit, něco udělat! Pocit totální bezmoci ho deptal.

„Jak myslíš, souvěřče, je tvoje. Dej se do toho,“ přikývl muž a luskl na své dva společníky. Ti přistoupili k ženě, přitáhli její řetězy skrz oka v kamenné stěně tak těsně, až její bezvládná postava visela v poutech ve vzpřímené pozici. Kolem jejího hrudníku upevnili dva řemeny zpevněné kováním, aby se nemohla pohnout, a vše zajistili masivními zámky.

Rafan si přál zavřít oči, ale nedokázal to.

Muži odstoupili a jejich původní pozici zaujal podivný vlk. Jeho průvodce, který akci řídil, sáhl k pasu a vytasil dlouhý lovecký tesák. Posunul se blíž k vlkovi a částečně Rafanovi omezil výhled na zvíře. Přes něj viděl jen tlamu a jakousi podivnou hadí hlavu, která se vysunula pod oslantanými čelistmi. Chvíli se zdálo, že hadí hlava ochránkyni očichává, pak bleskově udeřila a zakousla se do těla kousek nad kotníkem, kde ženskou nohu nechránilo žádné oblečení. Helaru kousnutí probralo z bezvědomí. Prudce sebou zazmítala ve snaze o obranu. Kdyby ji kolem hrudníku nedržely kožené řemeny, možná by i dokázala vyrvat řetězy ze stěny, jak divoce reagovala. Muž pozdvihl ruku s tesákem a v Rafanovi se všechno sevřelo strachem a zuřivostí v očekávání smrtelné rány. K jeho údivu ale čepel nezamířila k tělu ochránkyně, nýbrž přesekla hadí hlavu. Zvíře se roztrásl a Helara zařvala, až bylo ozvěně zdejší podzemí malé. Vzápětí zmlkla a z její tváře se vytratil civilizovaný výraz. Co jí to udělali? Rafan šokovaně zíral, jak nekontrolované tiky berou jejímu obličejí normální vzhled. V tom okamžiku se tesák mihl podruhé a muž zkušeným zásahem zbavil vlka života úplně.

„Odklidte ho,“ nařídil svým průvodcům. Odtáhli mršinu do chodby, odkud přišli. Muž ještě chvíli pozoroval tělo ochránkyně a spokojeně přikyvoval. Ostatním připoutaným nevěnoval žádnou pozornost, jako by ani neexistovali.

„Milý Espoesku, zbytek je na tobě. Máš na dosah skvělé možnosti, proto ukaž, co umíš,“ promluvil tiše na tupě zírající ochránkyni, „v jejím těle se můžeš dostat do světa, kde je magie, co hrdlo ráčí, zkrátka do země zaslíbené, tak se snaž nic nepokazit.“

Muž důkladně zkontroloval zámky a řemeny, louč vyndal z držáku a odkráčel. Okolí se ponořilo do milosrdného šera. Ti, co

stáli, opět zachřestili řetězy, když si sedali zpět na kamennou podlahu do slaměné podestýlky. Rafan se pokusil zaujmout pohodlnější polohu, ale svalům se stále ještě nechtělo spolupracovat. Nezbylo mu než zůstat ležet. Uvědomil si, že má žízeň a je mu zima.

„Helaro,“ pokusil se oslovit svou společnici, ale neuspěl. Neotočila hlavu, nemrkla, chovala se jako čerstvě vytesaná socha.

„Hej, vy dva, vysvětlete mi, co se s ní děje,“ houkl na spoluvězně, ale ti po něm jen útrpně loupili očima.

Stočil tělo do klubíčka v naději, že si uchová víc tepla. Na rozdíl od ostatních vězňů nebyl připoután řetězy, ale jen provazem. Kování zapuštěné ve stěně bylo určeno pro čtyři osoby, on byl přespočetný. Sice nechřestil, ale jinak v tom žádnou další výhodu neshledal. Navíc mu spoutali i nohy, takže žádná sláva. Asi by měl začít přemýšlet o své situaci... Ale proč se tím zatěžovat, když je beznadějná...

„Rafe, já se k tobě určitě dostanu,“ zareagoval na jeho zoufalé rozpoložení tulík, „ale zdejší skála je příliš tvrdá. Musím najít jinou cestu.“

„Buď, Plavíku, setsakra opatrný. Jsi můj plamínek naděje v temnotách. A kdybych to nezvládl, podej zprávu kouzelníkům, až přijedou.“

„Radši umřu s tebou.“

„Zamítá se, příteli, zamítá se. Někdo je musí varovat. Ty přece víš, co jsem právě viděl. Jestli našim kouzelníkům vycucnou všechnu magii stejně snadno jako nám, spadnou do podobné pasti jako já s Helarou. Někdo jim musí doručit varování. A když ne já, musíš za nimi ty.“

„Ještě uvidíme,“ odpověděl lakonicky malý přítel a odmlčel se. Rafan upadl na chvíli do mátožného polospánku. Zdálo se mu o velice příjemné návštěvě u sirén, kde ho obletovaly polonahé krásky a odstrkovaly jeho Andělu, že pro něj není dost hezká. Probudily ho šouravé kroky a světlo. Chlap s loučí držel v jedné ruce košík. Světlo vrazil do stojanu a z košíku vytáhl tmavou hmotu, vzdáleně připomínající chléb. Rozlomil ji na několik kousků a ty hodil směrem k Rafanovi a dvěma vězňům, co s ním nechtěli mluvit. Ti se

okamžitě sesunuli do kleku a lačně se zakousli do nabízené nevábně vypadající lahůdky. Do misek jim přichozí nalil vodu. Pro Rafana našel zprohýbanou kovovou nádobu v koutě. Vysypal z ní hmyz a chrstl dovnitř trochu vody. Pak se začal zabývat Helarou. Pro ni měl lepší přiděl. Nejdřív jí u úst přidržel otlučený pohár, a jakmile se napila, začal ji krmit lžící jako miminko. Poslušně žvýkala a polykala. Teprve když jí dal podruhé napít, něco se změnilo. Do očí se jí vrátil výraz. Výraz zuřivé šelmy. Chlapík upustil nádobu s vodou a polekaně odskočil. Popadl louč a kolébavým krokem mizel z dohledu.

Helara se celá roztřásla.

„Ne, mě nedostaneš, ty grázle. Nebudu tvoje,“ sípala zuřivě a lomcovala spoutanými končetinami, „nedám ti svoje tělo. Koukej vypadnout z mojí mysli. Aááá...“

Zkroutila se bolestí a několikrát uhodila hlavou o stěnu.

„Ne, nech mě, nikdy,“ nevzdávala podivný vnitřní boj.

Po další vlně bolesti otočila hlavu k Rafanovi.

„Uteč vodsad'. Něco udělej a uteč! Řekni našim,“ kousla se do rtu tak prudce, až jí z úst stékala kapka krve, „řekni našim, že do mě nasadili vetřelce. Jestli mě ovládne, ať mě radši zabijou. Aááá...“

Rafan se namáhavě zvedl do kleku, ačkoliv věděl, že jí nemůže pomoci. Ještě chvíli se zmítala a sténala, než znovu upadla do letargie. Připomínala nemyslicí loutku. Neuměl si představit, co se v jejím nitru odehrává za horor, ale nepochybně prožívala strašné chvíle. Opatrně se napil vody a přičichl ke hmotě, co jim hodil žalářík. Smrděla po plísni a vlastně ani neměl hlad.

„Sláva, konečně se otevřely ty pitomé dveře,“ zazněl v jeho mysli známý jásavý hlásek a cítil tulíkovu radost. Po několika dalších minutách se mihl šerem drobný stín a vzápětí na krku cítil konejšivou přítomnost malého přítele. Jako by z něj sejmul polovinu starostí. Opět byli spolu, zase jsou na všechno dva. Eufórie ze setkání mu vlila do žil nové síly. Tulík neodkladně prozkoumal okolí a Rafan vnímal, jak opovržlivě oběhl dva spoluvězně a jen si odfrkl, že mají vygumovaný mozek, a jsou tudíž hluboce pod úrovní průměrného zvířete. U Helary se naježil a ani se jí nedotkl.

„Co je s ní?“ zeptal se ho v myšlenkách Rafan.

„Nevím. Nemocná? Rozdvojená mysl? Chce zabít sebe i všechny kolem? Zlé myšlenky, nerozumím jí,“ váhal tulík.

„Nemůžeš jí pomoci?“

„Možná... Ale nejdřív tvoje provazy. Překousat je dá práci. Potom uvidíme,“ vyhodnotil Plavík priority.

„Lehni si tak, aby na mě nebylo vidět,“ mentálně doporučil svému lidskému příteli, a jakmile mu Rafan vyhověl, ucítil na zápěstí tulíkovy drápky a poutací provaz sebou začal pravidelně škubat, jak ho nahlodávaly malé zoubky.

„Nebylo by jednodušší rozvázat uzel?“ zeptal se Plavíka.

„Na moje síly jsou smyčky moc utažené,“ prskl malý přítel, „ale neboj se, mám ostré zuby. Ještě že nemáš kovové náramky jako Helara, s těmi bych si neporadil.“

„Máš představu, kudy ven?“

„Ano. V té místnosti, kde jsem zůstal zavřený, byla na stěně malba. Něco jako mapa zdejšího podzemí. Akorát bude nutné proklouznout přes ubytovací blok bojové jednotky. Dál už bude útek hračka.“

„Hračka? Nezapomínej, že jsem přišel o magii.“

„Tady je zvykem vykrádat auru jiným lidem.“

„Ale fuj.“

Tulík jeho etické zábrany nekomentoval a Rafan o zmíněné možnosti začal zcela vážně uvažovat. Může člověk v nouzi začít krást? A co se dá označit jako nouze? Rafanovi se přičilo klesnout na úroveň zloděje. Třeba existuje jiná, lepší možnost, jen ji najít!

Náhle ucítil, jak pouta na rukou povolila. Otočil se zády ke spoluvězňům a přesunul ruce dopředu. Sice se ještě chovaly jako dřevěná napodobenina končetin, ale doufal, že si po chvílce rozcvičování dají říct. Tulík se přesunul k provazu kolem nohou. Nejspíš nebyl tolik zauzlovaný, protože povolil dřív než ten na rukou.

„Aááá,“ probrala se zase Helara a začala nesrozumitelně mumlat.

„Ne, ne, ne,“ zápolila sama se sebou a škubala tělem.

„Můžeš pro ni něco udělat?“ zeptal se Rafan tulíka.

„Zkusím to,“ souhlasil malý kamarád a vyšplhal po připoutaném těle až ke krku.

„Bože, to je úleva,“ vzdychla, když zmírnil její bolest. Podívala se na svá mnohonásobně zabezpečená pouta a posléze na Rafana.

„Zkusím ti uvolnit pouta,“ navrhl tiše a pustil se v šeru do zkoumání jednoho ze zámků.

„Ne,“ zarazila ho, „musíš odtud rychle utéct, než ti udělají totéž co mně. Ten hajzlík, kterého mám v sobě, na mě vyvíjí obrovský tlak. Nedokážu mu vzdorovat věčně, asi mě dostane. Vezmi si Demitův náramek, mně je teď nanic a tomu hajzlovi ho dát nechci. V levé botě mám schovaný nůž. Vyndej ho, mohl by se ti na útěku hodit. Hlavně už vypadni, ať vás nechytí.“

Rafan toužil ochránkyni pomoci, ale rozum ho nabádal, že má Helara pravdu a že je nejvyšší čas se někde ukrýt a hledat cestu ven. Stáhl z jejího kotníku Demitův náramek a nahmatal v její botě nůž. Neměl ho kam připevnit, protože mu sebrali opasek a jeho obuv nebyla k ukrytí nože vhodná. Po krátkém zaváhání rozpletl kus provazu, kterým byl spoután a přivázaný malý nůž si zavěsil na krk. No jo, amulet, co měl předat Hance, mu taky vzali. Jen hodinky a kouzelnický prsten zůstaly na svém místě. Tyhle dva předměty by stejně nikomu jinému k ničemu nebyly.

V chodbě se ozvaly šouravé kroky. Rafan se rozhlédl, ale momentálně nebylo, kde se ukrýt. Vrhł se zpět na zem a předstíral, že je spoutaný. Se svíčkou v ruce přicházel muž. Držel ji tak, aby mu nebylo vidět do obličeje. Zamířil přímo k mladíkovi a strčil mu před oči papír osvětlený mihotavým plamenem.

Rafan překvapeně četl:

NEMLUV! NEOSLOVUJ MĚ!

NEJSEM TAK ÚPLNĚ TÍM, ČÍM JSEM BYL.

AŽ TĚ ROZVÁŽU, MLČKY MĚ NÁSLEDUJ!

V okamžiku, kdy přikývl, muž papír zapálil a nechal na zemi dohořet. Popel botou rozšlápl a rozmělnil. Během akce Rafan konečně zahlédl jeho obličej. Vron! To je přece Vron! Jak je možné, že ho hned nepoznal?! Už se nadechoval k otázce, když si vzpomněl na slova z papírku. Že by i on? Stejně jako Helara...?

Zvedl se, aby muž viděl, že pouta už rozvazovat nemusí. Na jeho rameni přistál tulík. Ohlédl se na Helaru, ale momentálně vypadala

jako socha bez života. Vronovi v očích probleskl úsměv. Rychle si dlaněmi zakryl oči, otočil se čelem ke stěně a strnul v nehybné pozici. V Rafanovi bouřily téměř nezadržitelné emoce. Toužil se zeptat, co je s Hankou, co je to za potvoru, se kterou teď bojuje zajatá ochránkyně, jak se sem vlastně Vron dostal... a nemohl. Muži spoutaní řetězy na ně se zájmem zírali. Mít k dispozici magii, uspal bych je, napadlo Rafana.

Demitův náramek na jeho ruce ho zaštípal a do žil mu vлил vlnu energie. No páni, to je paráda! Pookřál na těle i na duchu. Rychle zkombinoval kouzlo spánku a zapomnění, aby muže nenapadlo všechno vyslepičit věznilům. Možná by mohl osvobodit Helaru... Vron ale náhle vykročil kupředu a důrazně mávl rukou, aby ho následoval. Nevěděl, jak se rozhodnout. Asi by se vrátil k Helaře, kdyby tulík nenatáhl pacičku kupředu a nepobídl ho: „Na co čekáš, Rafe, honem za ním, než nám uteče.“

Doběhl Vrona chvíli před tím, než otevřel průchod do vedlejší kamenné chodby. Jakmile proklouzli, zamkl za nimi a rychlým krokem rázoval temným tunelem. Zahnul vpravo a otevřel vstup do chodby s klenutým stropem. Hned za dveřmi odklonil kámen ve zdi a kývl k otvoru. Rafan spatřil malý vak svázaný ze šátku. Sehnul se, aby ho vyndal. Vron za jeho zády na nic nečekal a zmizel v chodbě, kterou přišli. Zamkl za sebou bez jediného slůvka rozloučení.

Najednou byli s tulíkem sami. Po Vronově odchodu se kolem rozhostila tma, ale Rafan měl dost magie, aby si posvítil. Zvědavě rozbalil zavazadlo. Obsahovalo trochu sušeného masa, prázdný měch na vodu, svíčku, sirky, košili... Co je to v ní zamotané? Opasek i s nožem a amulet! Rafanovi se výrazně zvedla nálada. Na dně našel do papíru zabalený předmět. Klíč? A co odemyká?

„Prohlédni si papír,“ nedočkavě naléhal tulík.

Vlastně nešlo o jeden papír, ale o dva.

„Pokračuj v cestě podle stopy, vyznačené v plánu. Všechno ostatní si přečti, až se dostaneš do bezpečí. Snad budeš mít štěstí...“

Tulík se natáhl k náčrtku a hned byl v obraze: „Musíme tudy. Do pěti minut bychom mohli dorazit k zabezpečenému průchodu, od

kterého je asi tenhle klíč. Potom už se budeme pohybovat v labyrintu pod městem.“

„Škoda že neovládám neviditelnost,“ povzdechl si Rafan, „ale snad bude v nouzi stačit maskovací vzorek.“

Vyrazil kupředu a magickým zrakem hlídal okolí. Rozhodl se využít všechny své možnosti bez ohledu na spotřebovanou magii. Stejně ho tu pokaždé někdo vysaje. Nač tedy energií šetřit.

Šťěstí jim bylo nakloněno. Potkali jen dva procházející vojáky, kteří zamaskované vetřelce neodhalili. Jakmile dozněly jejich kroky, mohli pokračovat dál.

U zabezpečeného průchodu se ocitli právě ve chvíli, kdy ho někdo z druhé strany otvíral. Rafan se přitiskl ke stěně a vzorek za svými zády přenesl před sebe. Nesměl se ani pohnout, aby nepřitáhl nežádoucí pozornost.

Prošli dva vojáci a dveře se začaly zavírat.

„Zatraceně,“ plácl se do čela jeden z nich v okamžiku, kdy zaklaply, „já zapomněl v hospodě koupit karty.“

„Cože? Ty jsi ale trouba. Chlapi tě večer sežerou.“

„No právě! Víš co, já se pro ně radši vrátím.“

„Já už ale zpátky nejdu.“

„Tak mi půjč klíč.“

„Blázníš? Co kdyby byl poplach? Bez něj by ze mě udělali krmení pro spídy. Víš co? Já tě pustím a ty si cestou z města najdi někoho, komu skončila služba a bude se s mužstvem vracet do kasáren.“

„Ty naděláš! Co tě povýšili, je s tebou houby sranda.“

„Hele nerejpej a víc trénuj paměť, ať se příště nemusíš vracet,“ ušklíbl se voják a vylovil z kapsy stejný klíč, jaký byl v zavazadle od Vrona. K Rafanovu překvapení muž nestrčil klíč do klíčové dírky, nýbrž ho přiložil do ornamentu zdobícího dveře.

Konečně oba vojáci zmizeli a Rafan si ulehčeně oddychl. Šťěstí jim opravdu přálo. Koho by napadlo, že klíč nepatří do klíčové dírky? Možná by zasunutím dokonce spustil poplach nebo past.

Vytáhl klíč ze zavazadla, přiložil ho na ornament a konečně byl i s tulíkem venku ze střeženého úseku. Směr zatím určovat nemuseli, protože jediná chodba odtud vedla obloukem v mírném

svahu dolů. Natáhl krok, aby byl co nejdřív pryč. Doufal, že dokáže najít cestu, po které je s Helarou vedl Zikův otec. Náhle uviděl část nohou ve vojenských botách, jak se zasouvají do skály. Polekaně si uvědomil, že zapomíná magickým viděním sledovat okolí. Než se stihl rozhlédnout, chytily ho zezadu silné ruce a málem ho přiškrtily. Zatáhly ho do skály, do podobné jeskyňky, v jaké se skrývali s Helarou. Tísnilo se v ní několik mužů. Jeden prohledával vojáka, který se před chvílí rozhodl vrátit do města pro karty. Ležel na zemi omráčený a chlap nad ním vztekle mávl rukou: „Sakra, to je směla. Zrovna tenhle u sebe žádný klíč nemá.“

Tulík vyletěl z kapsy u košile a začal povykovat: „Přítel, přítel.“

„Pust' ho,“ zazněl známý hlas, trochu drhnoucí ve zjizvené čelisti. Rafan s úlevou zalapal po kyslíku.

„Co se vám s-s-stalo? Kam jste z-z-zmizeli,“ pokračoval namáhavě v řeči mohutný muž, „a kde je ochránkyně?“

Rafan si mnul krk a nešťastně k němu zdvihl oči: „Dostali ji.“

„Mrtvá?“

„Ne tak docela. Vězní ji,“ nechtělo se Rafanovi právě teď a tady mluvit o výjevu, který se mu nesmazatelně vtiskl do paměti. „Ale jestli potřebujete klíč od průchodu na konci chodby,“ ukázal do směru, odkud přišel, „s radostí vám ho půjčím.“

Vylovil klíč a ukázal ho přítomným.

„No paráda,“ zajásal chlapík, co předtím prohledával vojáka, „máme, pro co jsme přišli. Tohodle ňoumu odnesu za nejbližší hospodu a můžeme domů.“

Než došli na čtvrté hradby, Rafana bolelo celé tělo. Skupina mužů se nikde nezdržovala. Bylo znát, že jsou na podzemní přesuny zvyklí. Když konečně vylezli na povrch, slunce Rafana málem oslepilo. Mžoural hůř než krtek.

Zik se k nim přihnul jako velká voda. Pravděpodobně je vyhlížel. Otec se na něj usmál a zaťukal si na nos. Chlapec se zamračil, ale jen na okamžik. Zjistil totiž, že mu Plavík šplhá po oblečení a prozkoumává kapsy. To ho náramně pobavilo. Odlovil malého zvědavce a cosi mu dlouze šeptal do oušek.

„Zaved' Rafa k nám d-d-domů,“ nařídil Zikovi otec, „a zařid', ať se v-v-vykoupe.“

Chlapec se rozzářil, asi se těšil na dovádění s kamarádem tulíkem. Vzápětí zkoumavě pohlédl i na vyčerpaného mladíka a dál nezdržoval.

„Víš,“ začal vysvětlovat před malým, narychlo stlučeným domkem, „tohle vlastně není náš domov, jen přechodné bydliště, než táta najde něco lepšího. Ale hnedka vedle je studna. Nanosím ti vodu, aby ses mohl opláchnout.“

„Máš pocit, že to potřebuju?“ popichoval ho Rafan, který si byl velmi dobře vědom, jak ve vězení načichl tím nejhorším smradem.

„Nó,“ prala se v Zikovi snaha neurazit hosta s evidentní pravdou, „koupel ti rozhodně neuškodí. Tu vodu radši nanosím hned.“

„Pomůžu ti,“ chtěl se přidat Rafan navzdory bolavému tělu.

„Kdepak, to bych si u táty nešplhnul. A kromě toho... stejně máme jen dvě vědra.“

Zik hosta zavedl do pokoje se slamníkem a dekou.

„Tady si nech věci, přijdu ti říct, až bude kád' plná,“ opustil ho Zik.

Rafan se posadil na udusanou podlahu, aby od něj nenačichlo lůžko, a otevřel vak. Blahořečil Vronovi, že mu vrátil veškerou výbavu, včetně kraťasů na plavání a přidal i čistou košili. Bude se mu hodit. Oblečení si připravil na postel a z vaku vypadl papír. Plavík se ho zmocnil a usadil se s ním uprostřed deky.

„Neříkej mi, že se učíš číst,“ smál se Rafan.

„Vadilo by ti to?“

„Vůbec ne. Jestli máš chuť, mohu tě učit.“

„Náhodou už umím skoro všechna písmena,“ mávl ocáskem Plavík a přinesl lejstro Rafanovi na klín, „jenže na tuhle čmáranici nestačím.“

„Ukaž,“ ujal se dopisu mladík a tulík mu vyšplhal na rameno.

Rafan se začetl do řádek, které následovaly po prvním sdělení. Z Vronova vzkazu pociťoval chvějivé mrazení v útrokách.

„Snad budeš mít štěstí... Udělal jsem všechno, abych ti pomohl. Možná se divíš, proč jsem musel odmítnout rozhovor. Nemluvil bys totiž se mnou, ale s tím druhým. Mám rozdvojenou mysl. Ta cizí část mé současné osobnosti umí přemýšlet, povídat si, kouzlit a plánovat budoucnost. Zbytek mého já ovládá jen pohyby, konzumování

potravy a přijímá smyslové vjemy včetně emocí. Ona dominantní část mysli se velice intenzivně snaží převzít kontrolu i nad zbytkem těla a bohužel se jí to do jisté míry daří. Ale ne trvale. Teď se mi hodí zkušenosti z mé minulosti. Mohu na několik minut ovládat svoje tělo bez cizího zásahu. Když jsem tě uviděl zajatého, silné emoce posílily moji starou osobnost. Trápí mě, že nevím, co je s tvou sestrou. Kvůli její bezpečnosti jsem zablokoval vzájemný kontakt. Doufám, že je v pořádku.

Varuj své přátele před kouzelníky s rozdvojenou myslí, jsou magicky mocní a nikdy nezradí RasBarota. On je mozkiem a velitelem. Chce dál množit ovládnuté mágy, a proto shání zajatce se sedmým smyslem. Bez ohledu na sílu svého magického potenciálu dopadnou jako já nebo hůř. Víc napsat nestihnu. Chraň sebe i svou sestru. V.“

„To se mu snadno řekne, chraň sestru,“ zahučel Rafan, „ale kde ji má člověk najít?“

„Máš tu ještě jeden papír, co neumím číst,“ ukázal tulík na druhý list.

„Ať se snažím jak se snažím, tohle nepřečtu ani já,“ zadumal se nad podivným textem Rafan. Součástí byl i jednoduchý náčrt. Co ale představoval, byla záhada. Nebylo jasné, zda se jedná o šifru, nebo jen o text psaný jinou řečí. Rafan list zkoumal ze všech stran, nejdřív pouhým okem, pak i magicky, ale stále nechápal, proč mu ho Vron bez vysvětlení přibalil.

„Máš připravenou koupel,“ ozval se Zikův hlas odněkud z domu. Rafan papíry schoval, popadl čisté oblečení a vyrazil za očišťou.

Po umytí a jídle se konečně mohl natáhnout na lůžko a okamžitě usnul.

Vzbudil ho tulík. Zcela nekamarádsky mu zaťal drápky do ucha.

„Jauvajs! Co se děje?“

„Šéfové povstalců netrpělivě čekají, až se probudíš,“ přetápkal drže po jeho obličejí a pobaveně uhnul, když po něm Rafan nevrle hrábl.

„To nemohli odložit poradu na ráno?“ nerudně mumlal mladík.

„Ale vždyť už je ráno,“ pletl se mu tulík do oblékání a měl legraci z toho, jak se mu podařilo ukrást Rafanův hřeben.

Jeho společník ho ale odmítl honit, prohrábl si vlasy jen rukama a zastrčil cíp košile do kalhot. Potom vstoupil do kuchyně. Tato jediná místnost byla dostatečně velká, aby se do ní vešel stůl. Kád' na koupání zmizela. Místo židlí bylo kolem stolu několik porůznu upravených sedátek. Na Rafana zbyla stará bedna postavená na výšku. Zikův otec na ni mlčky ukázal a mladík si přisedl mezi shromážděné. Přistrčili před něj kus chleba a mírně ochucený nápoj, možná bylinkový nebo ovocný čaj. Nechutnal nijak extra, ale osvěžil.

„Tady Dejus tvrdí, že už ses oficiálně přidal k našemu odboji. Má pravdu?“ zeptal se ho jeden z mužů.

„Vlastně ano,“ přikývl Rafan po krátkém zamyšlení, „Rasiové se vůbec nepokusili spolupracovat a provádějí něco, co není slučitelné s lidskou existencí. Jestliže u vás neprobíhají podobné násilné praktiky, jsem připravený bojovat po vašem boku přinejmenším až do příjezdu našich mágů, tedy mých nadřízených. Potom budu, jak jistě chápete, pod jejich velením.“

„Předal jsi nám klíč. Rozhodli jsme se ti důvěřovat.“

„K čemu vám klíč bude?“

„Než dojde k většímu ozbrojenému konfliktu, máme v úmyslu osvobodit pár zajatců. Půjdeš do akce s námi?“

Vzpomněl si na Hanku, která rovněž může být někde zavřená. „Ano, půjdu. Ale snadné to nebude. Mají mimořádně silné kouzelníky, kteří z člověka vycucnou magii a ochromí ho dřív, než stačí zvednout ruku se zbraní. Moje spolubojovnice patřila mezi nejzkušenější ochránce a ve třech lidech nás hravě přemohli.“

„Patřila? Oni ji zabili?“

Rafan chtě nechtě začal vyprávět o všem, co je u Rasiů potkalo. Nevynechal ani rituál, kdy do jejího těla vpravili osobnost vetřelce, ani zážitek s Vronem. Spolusedící pozorně naslouchali a Zikův otec si mlčky vyměnil s velitelem významný pohled. Rafan poslal tulíka pro papíry, které s sebou přinesli. Muži si přečetli vzkaz pro Rafana, ale druhé lejtstro i oni odkládali s pokrčením ramen. Teprve když doputovalo k Zikovu otci, muž překvapeně povytáhl obočí nad svým fungujícím okem.

„Něco podobného už jsem jednou viděl,“ vysoukal ze sebe po kratší námaze, „mohla by to být mapa, cestovatelský artefakt.“

Schovej ho. Třeba je tvoje sestra cestovatel a bude ho potřebovat.“

„Cestovatel? V jakém smyslu?“ schoval Rafan oba papíry do opasku.

„Dejus má na mysli schopnost navštěvovat jiné světy. Za pomoci speciálních artefaktů se na ně může cestovatel dostat, aniž vykouzlí obvyklý typ brány,“ vysvětloval Tian.

„Nevím, o čem mluvíte,“ pokrčil rameny Rafan.

Ozvalo se prudké zabušení na dveře a dovnitř vpadl rozrušený Josef.

„Promiňte, ale už jsou tu zase!“

„Kdo?“

„Spídové!“

„Zatracená práce,“ praštil pěstí do stolu Tian, „vždyť jsme tu bránu zavírali před dvěma dny! Jak je to možný?!“

„Říkal jsi, že vydrží nejmíň dva týdny,“ vyčítavě podotkl jeden z mužů u stolu.

„Možná už nemáš stejné schopnosti jako dřív,“ rýpl si jiný.

„Tak si ji zkus zašpuntovat sám, ty chytráku! Moje schopnosti se ani v nejmenším nezměnily, musí v tom být něco jiného. Skoro bych se vsadil, že naši práci někdo sabotuje.“

„P-p-pojďme ji zase zavřít,“ zvedl se Dejus.

Zik vyskočil a postavil se k němu.

„Ty ne, t-t-ty zůstaneš doma,“ nařídil mu otec.

„Tati,“ udělal na něj smutné oči Zik. Otcovo gesto však ukončilo veškeré jeho škemrání. Chlapec si zhluboka povzdechl, ale neprotestoval. Velmi dobře poznal, kdy jeho prosby nepadají na úrodnou půdu.

„Už jsou u Motýlí brány strážé?“ padla otázka, zatímco se přítomní muži zvedali a kontrolovali si zbraně.

„Jsou. Ale bez obav. Proti nám se nepostaví, dnes jim velí Horkarundan.“

„A mágy s sebou má?“

„Nevím. Hlídka se o nich nezmiňovala.“

„Radši, Josefe, skoč pro pár mužů, ať nám kryjou záda.“

„Jasně,“ přikývl hromotluk a opustil místnost.

„Mohu nějak pomoci?“ zeptal se velitele Rafan.

„Jak jsi na tom s magií?“

„Docela slušně.“

„Výborně, to se může hodit, pojď s námi.“

„Jestli mi ji cestou někdo nevyucne,“ podotkl skepticky mladík a Tian ho povzbudivě poklepal po rameni.

„Až se vrátíme z akce, připomeň se mi. Naučím tě, jak si nenechat svou energii ukrást. Není složité tomu zabránit, když člověk ví jak.“

„Jestli jste připraveni, vyrážíme,“ zavelel Zikův otec a Rafan si v té chvíli nebyl jistý, zda je velitelem Dejus nebo Tian.

Cestovatel

Hor se po použití složitého kouzla cítil slabý a mrzutý. Měl možnosti jako nikdo jiný, přesto jeho snaha vyzněla naprázdno. To mám z toho, myslel si zlostně, že věřím takovému cucákovi, jako je Plam. Zatracenej malej pitomej drak! Kdybys ho viděla, Karmaneuduno, hovořil v duchu s mrtvou dračicí, sama bys musela uznat, že je ten tvůj nevyvedenej potomek totálně nepřevychovatelnej! Udělal jsem toho pro něj víc než dost, jenže on se prostě nesnaží!

Jak má být drakem, když se trápí kvůli pitomé náně z plemena lidí?! Tolik magie jsem obětoval na vyhledávací kouzlo. Kdyby žila, musel bych ji najít! Proč se tvůj syn nesmíří s tím, že je mrtvá?!

Černý drak vylezl z jeskyně a rozlétl se k horám. Nutně se potřeboval nažrat a momentálně by si dal divokou kozu nebo kamzíka. Dobře věděl, kde je najde. V době rozmnožování zde nelovil, proto doufal, že se jejich populace dostatečně rozrostla, aby ukojila jeho chuť. Měl úspěch. Ulovil a sežral dva kusy a usoudil, že by se mohl očistit a napít u dračího hrobu. Neznal příjemnější místo a v jezírku byla nejchutnější voda. Mohl by si tu na sluníčku i chvilku zdřímnout.

Když usínal, mihla se mu myslí vzpomínka na katastrofické obrazy a nežádoucí vize budoucnosti, které mu nedávno Plam ukazoval. Pomyslel si, že by bylo mrzuté, kdyby byl zdejší svět zničen a on si musel hledat jiný domov...

Po probuzení zažil Hor nepříjemné překvapení. Nebyl u jezírka sám. Naprosto nechápal, jak je možné, že ho příchod vetřelce neprobudil. Jednorožec s tmavou skvrnkou na krku se poklidně pásł. Zřejmě ale vycítil, že se černý drak probudil, protože k němu otočil hlavu a oslovil ho.

„Těší mě, že tu potkávám právě tebe, Hore,“ řekl R’íhan, „zdravím tě a přináším ti dárek.“

Drak měl v úmyslu co nejrychleji zmizet pomocí brány, ale zarazil se. Dárek? Od jednorožce?! Jestli ho mohlo něco přimět k rozmluvě s jednorožcem, byla to právě zvědavost. Co může ztratit, když toho nechutně bílého kopytnatce vyslechne?

V drakovi se hádal rozum s instinktem. První mu radil, aby zmizel, že není radno si začínat s lidmi ani s jinými inteligentními tvory, kteří nedovedou létat. Druhý ho nabádal, aby vyslechl, co zajímavého má R'íhan na srdci. Že by si stejně jako Plam přál, aby našel zatracenou holku? Jasně! Co jiného by po něm mohl chtít!

„Je mrtvá,“ zavrčel nerudně na jednorožce, „nikdo ji nenajde, protože je mrtvá!“

„Ty jsi ji hledal?“ překvapeně zareagoval jednorožec, a jestli se koňská tlama umí chápavě usmívat, tak to byl zrovna tenhle případ.

„Jen v rámci vyzkoušení nového kouzla,“ zavrčel drak ještě o něco temněji.

„Ale jistě, nic jiného bych ani nečekal,“ odvětil jednorožec a drak znejistěl. Jednorožci jak známo nemají smysl pro humor ani nejsou ironičtí, to se prostě neslučuje s jejich povahou. Jenže tahle poznámka zaváněla ironií na míle daleko. Že by právě R'íhan byl tmavou výjimkou mezi svými soukmenovci?

„Je mrtvá,“ opakoval drak, „na celém světě po ní nezbyla jediná stopa.“

„Ano,“ souhlasil jednorožec, „došel jsem ke stejnému názoru. Drželi jsme za ni ve stádu smutek a oplakali ji.“

„Tak co chceš?“

„Víš, co je Zrcadlo času?“

„Za koho mě máš? Za hlupáka? Samozřejmě že vím.“

„Byl jsem v Posvátném háji,“ pokračoval R'íhan, „a přál si vidět minulost. Chtěl jsem, aby mi zrcadlo ukázalo poslední dny mé dcery.“

„Raději ses měl kouknout, jak dlouho ještě bude existovat tenhle svět.“

„K čemu takový zbytečný údaj? Jeho hodina bude i naší hodinou. Až zkáza přijde, budeme smířeni s osudem i sami se sebou.“

„Tupé ovce,“ zamumlal nezdvořile drak.

Jednorožec si jeho poznámky nevšímal a mluvil dál: „Možná by tě zajímalo, proč jsem se objevil u dračího hrobu. Abych pravdu řekl, spíš jsem tu očekával setkání se Zuřivým plamenem...“

„Má domácí vězení,“ ušklíbl se Hor.

„Ach tak,“ zdržel se R'íhan komentáře, protože zasahovat někomu do výchovy dětí považoval za nežádoucí a nezdvořilé, „nevadí, možná sám osud rozhodl, abych to, co jsem spatřil v Zrcadle času, ukázal nejdřív tobě.“

„Zbytečně se namáháš.“

„Jsem přesvědčený, že Plam má právo vidět totéž co já.“

Jednorožcův hlas už zdaleka nezněl tak vlídně jako na začátku.

„Buď mu tohle moje poselství předáš, nebo mi s ním musíš umožnit setkání.“

„Nic nemusím! Ale hovořil jsi o dárku...“

Před drakem se v trávě zhmotnil řetěz. Byl jemný, ale velice dlouhý. Tak dlouhý, že by ho mohl mít na krku i sám Hor, a to už bylo co říct, protože černý drak patřil mezi největší jedince svého druhu. Články řetězu měly různou barvu. Některé byly zlaté, jiné z bílého kovu a několik jich bylo vytvarováno z drahých kamenů. Nádherný kousek! Drak ale vnímal nejen vzhledové vlastnosti, nýbrž i magické. A díky nim byl tenhle řetěz královským darem.

„Říkáš dar? Ale jedná se opravdu o dar? Nemáš na mysli spíš první splátku za něco, co bych měl udělat?“

„Dar je dar, ať už pro nás hneš, nebo nehneš drápem, Hore. Ve stádu momentálně nemáme ani jediného cestovatele, který by tento předmět dokázal využít. A s ohledem na blížící se zánik našeho světa jsme se rozhodli ho věnovat tobě. Možná ti dokonce umožní zachránit nejbližšího přítele mé dcery Plama. I to by bohatě vyvážilo hodnotu artefaktu. Použij ho ale, jak sám uznáš za vhodné. K daru se neváže žádný závazek ani podmínka.“

„Třeba ho nebudu umět použít,“ namítl drak.

„Pokoušíš se o vtip?“ zeptal se jednorožec a Hor si poopravil mínění o bílých kopytnacích. Možná nemají tak docela smysl pro humor, ale ironičtí být dovedou.

„Měl bys vědět, draku, že cestovatele bezpečně pozná každý z nás, pokud ho vidí tvář v tvář. A ty nejsi jen obyčejný cestovatel, ty jsi zkušený cestovatel a účel předmětu jsi musel poznat na první kouknutí. Možná nejsi úplně náš přítel, ale ani nepřítel. Udělej mi malou laskavost a pošli za mnou Plama, abych mu mohl sdělit, co vím.“

V drakovi se svářila hrdost se zvědavostí. Což o to, Plam by mu jistě hned po návratu vyklopil všechno, co se od jednorožce dozví, ale... Drakova zvědavost nakonec zvítězila.

„Ukaž mi, cos viděl. Přetlumočím Plamovi tvé vize.“

Jednorožcova tlama opět nasadila pobavený výraz. Pak se R'íhan otočil k drakovi zadkem, aby mohl ve vzduchu vykouzlit imaginární zrcadlo s obrazem. Hor poznal Hanku. Kráčela lesem přes paseku a vypadala zamyšleně a trochu smutně. Po chvíli došla k patrovému domku a zmizela v něm. Tím obraz končil.

„Nic víc?“ zklamaně odfrkl drak.

„Zrcadlo mi ukázalo poslední okamžiky jejího života,“ odpověděl jednorožec a Hor zmateně přemítal, zda si z něj inteligentní kopytatec nedělá legraci.

„Předpokládal jsem, že uvidím její smrt,“ mračil se drak.

„Já rovněž. Všiml sis dobře krajiny, kterou procházela? Pustím ti záběr ještě jednou,“ nečekal jednorožec na Horův souhlas a zopakoval zrcadlovou vizi.

Drak se opravdu soustředil a došlo mu, že krajina kolem Hanky je iluze.

„Přehraj mi to do třetice,“ požádal R'íhana po druhém zhlédnutí obrazu. Jednorožec opět pobaveně nakrčil nos a vyhověl mu. Vycítil drakovu magii. Připomínala kouzlo na odhalování pravdy, ale použitá struktura byla mnohem složitější. R'íhan dospěl k názoru, že dostat se s tímhle drakem do křížku by byla osudová chyba. Jeho schopnosti převyšovaly i dovednosti jednorožců.

„Ona žije,“ utrousil drak lakonicky.

„Pravděpodobně ano. Ale kde?“ přiznal R'íhan svou nevědomost.

„V úvahu přicházejí světy, kde dovedou pracovat s iluzemi. Má kolem sebe iluzi lidského světa. Museli zapracovat její vzpomínky do falešné reality...“

Jednorožec s potěšením vnímal, že podivná záhada zaujala draka natolik, že z něj dokonce vyprchala hrubost a nadřazenost, kterou jindy dával tak okatě najevo. Měl zavřené oči a možná tu zhlédnutou vizi zkoumal dalšími magickými prostředky.

„Jenže ona není cestovatel. Jak by se mohla na jiné světy dostat?“

„A co ty podivné magické výkyvy kolem Motýlí brány?“ napověděl tiše jednorožec.

„Cestovatelem by musel být její příbuzný a za pomoci artefaktů ji vzít s sebou, jinak by ani náhodný přesun bránou nemohla přežít,“ uvažoval nahlas drak, aniž otevřel oči.

Náhle si uvědomil, že dobrovolně spolupracuje s jednorožcem. Jak je možné, že se takhle hloupě chová právě on, velký mocný černý drak?! Ten bílý darebák s ním zase manipuluje, aby ho přinutil hledat jeho dceru! Tak to tedy ne! S ním nikdo podobným způsobem zacházet nebude! Hlavně ne zatracenej bílej, tedy skoro bílej, čtyřnohej kopytnatec!!!

„Nepůjdu hledat tvou dceru!“ prohlásil razantně a pohlédl na...

Všude kolem, kam drakovo oko dohlédlo, byla krásná tichá horská krajina a jezírko rozčeřené letním vánkem. Jednorožec nikde. Zmizel. Zmizel tak nenápadně, že drak nepostřehl ani náznak magie. Lump jeden záludnej! Nechal ho tu s dárkem a s podivnou záhadou, které Hor ve skrytu své mysli toužil přijít na kloub. Ten bílej darebák zatraceně dobře věděl, že největší slabostí starého dračího mága je

touha všemu rozumět a všechno pochopit. Jeho žízeň po vědomostech byla leckdy silnější než touha po pokladech, a to je u draka chápáno jako vada na charakteru nebo psychické postižení.

„Nesnáším jednorožce,“ hlasitě a našťvaně zařval přes celé jezero, ale zlomyslná ozvěna mu vrátila jen posměšné „tse, tse“.

Zamračeně si navlékl darovaný řetěz kolem krku a polekal se. Hned si však uvědomil, že není čeho se bát, že jde jen o další úžasnou magickou přednost darovaného artefaktu. Přilnul k jeho šupinám tak, že na nich v podstatě zanechal jen barevný proužek a nijak mu nepřekážel v pohybu, nehrozilo ani, že by se zachytil o výstupek či větev.

Úžasně, pomyslel si Hor a v duchu uznal, že jednorožec musel vynaložit velkou snahu, aby sehnal něco tak skvělého. Přesto ho nic neopravňuje k tomu, aby po drakovi žádal službu! Vlastně nežádal... pouze chtěl, aby Plamovi předal obraz jednorožcova vidění. Budiž. Jenže Plam se bude vyptávat, bude otravovat a nedopřeje mu chvíli pokoje. Nejjednodušší by bylo Plama úplně vynechat a mrknout se na světy, kde dovedou spřádat iluze. Tři podobné znal. Stačí se zastavit v prostorách kolem Temné studny, kde ukrýval své cestovatelské artefakty.

Netrvalo mu ani půl dne a byl připravený na cestu.

Pátrání mezi světy

Vzlétl a vystoupal tak vysoko, že se ze země jevil jako zbloudilý pták. Dotkl se šupiny, za níž měl artefaktovou mapu. Během svého života do ní doplnil několik nových objektů. Nyní se soustředil na vybraný svět a vzápětí se propadl do mlhy. Cestovatelské schopnosti mu umožňovaly nejen přežít, ale i udržet směr trasy. Složil křídla, aby šetřil energii, a myslí přitahoval cíl své cesty. Konečně se mlha rozplynula a drak opět pocítil odpor vzduchu. Mávl křídly a pocítil hrdost na své schopnosti. Byl přesně tam, kde si přál být. V pomalých kruzích klesal k zemi a zaštitil se kouzlem. Kromě mírumilovných obyvatel se sedmým smyslem tu před časem žila i horda barbarů, kteří reagovali agresivně. Drak by nerad znovu z křídel odstraňoval jejich šípy.

Než dosedl, zaslechl troubení rohu. Město vypadalo jinak, než si ho pamatoval. Bylo obeháno kamenným valem, na který právě šplhalo mnoho lučištníků. Uprostřed valu se otevřel průchod a na jízdnicích bizonech se proti Horovi řítila horda ozbrojených barbarů. Nepotěšilo ho, že město dobyli. Znechuceně se rozběhl a vzlétl. Docela dobře si mohli myslet, že draka vyhnali.

Hor opět nabral výšku a zamířil na planinu za řadou horských štítů. Tady bývalo druhé největší město. Ke svému překvapení z něj našel jen rozvaliny.

Znovu vzlétl a rozhodl se zkusit najít zapadlé údolí, kde sídlili druidové. Trvalo dlouho, než se ve zdejším terénu zorientoval. Okolí se změnilo. Už nebylo zářivě barevné přemírou rostlin. Spíš připomínalo spáleniště. Přesto přistál a rozhlédl se. Nevypadalo to na obydlenou oblast. Vtom zaznamenal pohyb. Natáhl hlavu k trnitému roští.

„Neubližuj mi, návštěvníku,“ telepaticky se ozval jeden ze zdejších bývalých učenců, „nejsem tvůj nepřítel.“

„Kdysi tu sídlili vyznavači rostlin,“ zahučel drak, „nějak je nemohu najít.“

„Máš pravdu,“ souhlasil tvor, „od velkého boje nás zbyla jen hrstka a ukrýváme se, kde se dá. Barbarské kmeny zotročily naše

děti a ostatní zmasakrovaly. Naše civilizace je v troskách. Oni tu vládnou a už není nikdo, kdo by se jim postavil.“

„Opravdu se rozpadly všechny skupiny, které vytvářely iluze pro návštěvy z blízkých světů?“

„Iluze bývaly nádhernou součástí naší civilizace. Ale už se tady s nimi nikde a nikdy neshledáš, draku.“

Škoda, pomyslel si Hor mrzutě a rozloučil se. Zdejší svět může klidně ze své mapy vymazat. Už nic zajímavého nenabízí. Kdysi sem létal rád, vítali ho jako boha, dělili se s ním o své poznatky a byli světlou výjimkou mezi ostatními světy. Všude jinde ho považovali za vetřelce, ne-li přímo za nepřítele. Kdyby občas nezatoužil po kontaktu s jinými draky či dračicemi, možná by sem tenkrát přesídlil. A snad by i konflikt s barbary dopadl jinak. Tihle myslitelé byli příliš mírumilovní a zoufale nepraktičtí. Dovedl si představit, jak diskutovali o etickém využití obranných prostředků, zatímco primitivové je jednoho po druhém vraždili.

Drak zahnal zbytečné chmurné představy a rozletěl se k dalšímu světu. Zde žili Berdové, zdánlivě malé a křehké bytůstky, se kterými se kdysi dostal do ostrého sporu. Zpočátku s ním Berdové vůbec nekomunikovali. Teprve mnohem později přišel na to, že s nimi musí hovořit velice slušně a zdvořile, aby ho uznali za inteligentního a chtěli s ním mluvit. Nerad vzpomínal na své ponížení. Právě tito milí huňatí tvorové ho dokázali rychle zpacifikovat, když do jednoho z nich cvrnkl drápem, až Berd odletěl několik metrů vzduchem. Zastříkali mu tlapy neuvěřitelně pevným lepidlem, a Hor se nedokázal ani se svou nezanedbatelnou váhou pohnout z místa. Sledovali zpovzdálí, jak testuje všechny fyzické i magické prostředky, a možná byli připraveni mu provést ještě něco ošklivějšího, kdyby lepidlo selhalo. Drak dva týdny zápasil o svobodu, a nakonec musel uznat svou porážku. Jakmile smířený s osudem ulehl, aby zemřel, přišli za ním a vysvětlili mu, že se musí napadenému Berdovi omluvit. Tři dny o jejich návrhu přemýšlel a nakonec se omluvil. Vzápětí nastoupila parta Berdů s těkavou tekutinou, která lepidlo rozleptala, a malí tvorové potom jeho zbytky pečlivě odstraňovali z dračích tlap.

„Jeden dráp máš zanícený. Chceš ho vyléčit?“ zeptal se jeden z nich. Když Hor souhlasil, zasunuli mu mezi kůži a dráp hadičku a drak se seznámil s další tekutinou jejich světa. Měl co dělat, aby bolesti nevychrtil záplavu ohně. Léčení však trvalo pouhou chvíličku a po vytažení hadičky Berdové prohlásili jeho tlapu za vyléčenou. Dráp Hora trápil řadu let. Vždy ho magicky uzdravil, ale po čase se opět zanítil. Po léčbě Berdů se zánět už nikdy neopakoval. Drak přestal hledět na křehké drobné tvory jako na hlupáčky a začal je respektovat. Od té chvíle byli ochotni se s ním bavit. O některé zajímavé znalosti se ale dělit nechtěli. Ne-věděl, zda ze zvyku, či jsou opatrní kvůli tomu, jak se k nim při prvním kontaktu zachoval. V čem ale byli naprosto geniální, byly iluze. Jejich magicky vytvořená triorealita dokázala obalamutit nejen zrak, ale i sluch a čich. Tvrdili, že by zvládli i pentarealitu, ale pro zábavu prý bohatě stačí nižší verze.

Než drak přistál, cítil, jak ho vzduchová vlna táhne na stejné místo jako minule. Asi obranné opatření proti vetřelcům. Berdové vytyčili pouze jediný koridor k přistání.

Sotva se ocitl na zemi, hned se kolem něj nahrnuli zdejší jedinci. Jakmile k nim promluvil a zdvořile požádal o rozhovor, většina jich opět zmizela.

Hor nepoznal, zda Berd, který se ho ujal, je některý z těch, co tu potkal při minulé návštěvě. Drakovi připadali úplně stejní, a navíc se ani nepředstavovali jménem. Každý z nich byl prostě Berd. Chvilku vedli zdvořilou konverzaci, než se dračí mág odvážil zeptat, zda tu nemají nějakou lidskou návštěvu.

„Několik návštěv jsme krátce před tebou měli. Přemýšlíme o úplném uzavření přístupu na náš svět.“

„Nepřátelé?“

„Kdo u nás zabije, je zabit. Ale člověčí mládě, které popisuješ, tady nebylo. Proč ho hledáš právě u nás?“

„Poměrně spolehlivá vize nám ukázala dívku uprostřed iluzorní reality. Na našem světě není. Nevím, kde ji hledat. Co byste mi poradili?“

„Nedokážeme ti poradit, u nás nikdo necestuje po cizích světech. Ale při hledání se nám osvědčuje začít tam, kde je poslední

stopa.“

Drak si u Berdů krátce odpočinul a rozhodl se vrátit domů. Přesněji řečeno, ne úplně domů, spíš do blízkosti Motýlí brány. Jestli byla ta hloupá holka zatažena do nechtěného přesunu, možná by někdo z těch, co bránu kontrolují, mohl mít aspoň tušení, kam se poděla. Jinak nemá šanci ji najít, i kdyby ještě někde žila. A pak: nalezení je jen první část problému. Druhá otázka je, zda bude schopná přežít návrat na svůj svět.

Hor začínal být unavený. Tři přesuny poměrně rychle za sebou si na jeho síle vybraly svou daň. Cítil, jak se blíží ke svému domovskému světu. Přitahovalo ho několik míst. Musel se přesně zorientovat, aby zachytil stopu Motýlí brány. Chvilí měl pocit, jako by se zamotával do dlouhých vodních rostlin. Vybral si nejsilnější chapadlo Motýlí brány a sunul se podle něj až do míst, kde roztáhl křídla a vlétl do skutečného vzdušného prostoru Quinwalu. Společně s vynořením ucítil výron energie a uvědomil si, že způsobil otevření dalších tří tunelů do cizích světů. Tohle místo bylo opravdu problematické. Kdoví kam až se odtud mohla Hanka dostat. Motýlí brána nebyla jen křižovatkou, měnila se v nekonečné bludiště vedoucí mnoha směry.

Chtěl přistát na rovině vedle města, ale nenašel prázdné místo. Z otevřených tunelů se na planinu vyhrnuli vetřelci, se kterými dole bojovali vojáci. A od hlavní brány se sem hnala další skupina lidí. Možná kdyby jim s nebezpečnými tvory pomohl, byli by k němu vstřícnější. Opatrně zamířil dolů.

„To je hrůza,“ zařval někdo, „další potvora! A ve vzduchu! Tohle nemůžeme přežít!“

„Sakra, ne! Zadržte! Počkejte!“ vběhl mezi přistávajícího draka a vojáky mladík a zuřivě mával rukama, aby na sebe připoutal jejich pozornost. „Tohle je přítel a může nám pomoci.“

Rozběhl se k dračímu mágovi a vojáci zaváhali. Snad ten kluk ví, co dělá, pomysleli si, ale o bližší seznámení s obrovským černým drakem se nesnažili.

„Hore, jaké milé překvapení! Kde ses tu vzal? Nevíš, kde je Hanka?“ oslovil draka poněkud zmateně. Záhy si uvědomil, že by měl být zdvořilejší... ale kdo má čas na zdvořilosti uprostřed boje?

Drak jednou tlapou popadl spída, který se právě hnal na Rafana, ležérním pohybem si útočící šelmu hodil mezi zuby a slupl ji jako malinu.

„Jestli chcete pomoci, uhněte stranou,“ houkl Hor na vojáky, „já vám ty mrchy předsmažím.“

Postoupil kupředu a vychrlil plamen, jímž sežehl objevující se spídy hned po vynoření z brány. Ocasem smetl genoga, který se ještě ani nestačil rozhlédnout. Vojáci ucouvli a vděčně sledovali, jak se drak mocně ohání a likviduje útočníky po desítkách.

DelHas s DelRiuxem přistoupili blíž a pokoušeli se uzavřít průchozí cesty v Motýlí bráně. Černý drak se zájmem sledoval jejich magii, a jakmile pochopil, jakým způsobem zapečetují tunely, podpořil je. DelHas překvapeně zalapal po dechu, když zaznamenal účinnost jejich společného úsilí. Takhle dokonale zablokovanou bránu už dlouho neměli. Vojáci dobíjeli poslední zbytky vetřelců.

„Ne, tady toho ne,“ zarazil je jeden důstojník s magickým odznakem. Jednoho spída sbalil do plachty a hodil si kořist přes rameno. Vojáci bázlivě vytvořili uličku, aby mohl projít.

„K čemu ho potřebuje?“ zamračil se DelHas, když po kouzlení sklapl svůj amulet.

„Neptej se moc hlasitě,“ zamumlal Horkarundan, který chtěl právě poděkovat za pomoc, „tihle noví mágové jsou divní a zatraceně silní. Dej pozor, ať si nevšimne ani tebe, ani tvých lidí.“

„Ještě musíme poděkovat drakovi,“ kývl za sebe DelHas, „jeho pomoc byla víc než prospěšná. Kéž by u nás chtěl zůstat.“

Tři muži vykročili k drakovi, aby mu složili poklonu. Rafan sledoval jejich hovor s Horem a nestačil se divit. Černý drak se choval neobvykle vstřícně a zdvořile. Dokonce přišla řeč i na Hanku. DelHas ochotně vyprávěl všechno, co se jim podařilo o dívce zjistit. Rafan se ušklíbl. Plam nejspíš svého vychovatele přemluvil, aby sem Hanku zaletěl zkontrolovat. Proč ale nepřiletěl s ním?

Horovy otázky však vyzněly zvláště. Zajímal se, jakým způsobem zmizela, kolik tunelů se v tu dobu otevřelo v Motýlí bráně a odkud přicházejí potvory, se kterými bojovali. Tian DelHas se za pomoci DelRiuxe snažil všechno poctivě zodpovědět.

Drak odněkud vytáhl kus papíru a magicky ho zanesl do Tianových rukou. Přítomní muži k němu sklonili hlavy a Rafan se taky natáhl, aby viděl totéž co oni. Jednalo se o podivný náčrtek.

Drak zakouznil a kresba v Tianových rukou se změnila. Náhle připomínala labyrint na Ostrově volby, kde se procházelo kolem různě vypadajících bran.

DelHas na jednu z nich zaťukal: „Snad tahle, ale úplně jistý si nejsem, na tohle byl odborníkem DelBufo. Jenže momentálně tvrdne v rasiovském vězení.“

„A co moje mapa?“ vylovil Rafan z opasku list, který dostal od Vrona.

Drak natáhl hlavu a vzápětí se i jeho papír proměnil ve skupenství bran.

„Zajímavé,“ zahučel Hor a mrkl na Rafana, „půjčíš mi ji s sebou?“

„Ale jistě, mně k ničemu není. A ještě něco,“ zalovil mladík pod košilí, „jestli Hanku najdeš, měla by do rukou dostat tenhle amulet.“

Hor se zatvářil odmítavě, ale nakonec se rozmyslel. Těžko mohl nevyhovět někomu, kdo mu právě svěřil artefaktovou mapu.

„K čemu jí bude?“

„Říkali, že amulet slouží k odhalení pokrevní spřízněnosti. Prý je určen právě pro Hanku. Proč zrovna pro ni, netuším.“

„Dobrá,“ zavrčel drak a převzal mapu i amulet.

DelHas se snažil dračího mága pozvat, aby ve městě pár dní zůstal. K jeho lítosti drak nad jeho nabídkou rozhodně zavrtěl hlavou.

„Musím letět,“ prohlásil a v širokém oblouku jim zakroužil nad hlavou. Nabral směr od brány a po chvíli zmizel úplně.

Hor přelachtil ostrov Haberun a vyrazil nad moře. Musel se dostat dál od Motýlí brány, aby přechodem na jiný svět znovu nenarušil pracně uzavřené průchody. Sice by uvítal odpočinek, ale Rafanova mapa vyprovokovala drakovu zvědavost. Svět, na který DelHas ukázal, byl totožný se světem na vypůjčené mapě. Drak si ho ze svých cest dobře pamatoval. Příliš se mu na něj nechtělo, protože se s tamními obyvateli nerozešel v dobrém. Akorát že i oni ovládli umění iluzí. Zatím o nich neuvažoval hlavně proto, že neměli vzduch vhodný pro lidi. Přesto se rozhodl je zkontrolovat. Fagliniové

si rádi hráli na odborníky v přesunech mezi světy a snažili se každého cestovatele přesvědčit, že právě oni jsou nejlepší učitelé. Hor ale jejich názory nehodlal respektovat ani v době, kdy teprve zkoumal své možnosti. Rád by si vyslechl jejich rady, kdyby mu nevnucovali své životní zásady a nechovali se k němu jako k nýmandovi, jemuž poskytují milodary. Velice rychle je poslal k čertu a odletěl sbírat zkušenosti vlastními silami.

Asi ho neuvítají s otevřenou náručí, ale drak se tím netrápil. To je jejich problém, ne jeho.

Jak očekával, objevili jeho přítomnost už ve chvíli, kdy zamířil k jejich světu, a poslali mu varování. Doporučili mu, aby se jim zdaleka vyhnul, a odklonili ho stranou. Hor se sám pro sebe uchechtl. Jejich snaha ho pobavila. Proti dračí moci však byli v podstatě bezmocní. Neměli dostatečně silné obranné prostředky. Patřili do skupiny kolektivních bytostí s filozofickým pohledem na svou existenci. Sice by ho dokázali usmrtit, ale jak je poznal, neměli na podobné rozhodnutí žaludek.

„Myslel jsem, že jsou u vás cestovatelé vítáni,“ sdělil jim zlomyslně, když u nich přistál na jediném pevném místě, které si tu z minula pamatoval. Proti němu se zhmotnila iluze černého draka.

„Ty ses u nás přece učit nechtěl! Změnil jsi názor?“ zeptala se bytost.

„Nezměnil. Přišel jsem si promluvit. Rozhovor vám snad neublíží, jen si navzájem vyměníme informace.“

„Co bychom z toho měli?“

„Poskytnu vám část své energie.“

„Dneska se s tebou rozmlouvá lépe než minule.“

„Smím se zeptat na pár věcí?“

„Ptej se, draku.“

„Žijí u vás tito tvorové?“ vyvolal dračí mág podobu spída.

„Ne, ti nejsou od nás. Hledej ve světě knutů.“

„Knutů? Kdo jsou knutové?“

Iluze černého draka se pustila do vysvětlování, že knutové jsou sice příbuzní fagliniů, ale na rozdíl od nich upřednostňují práva jednotlivce.

Skutečnost, že spídové hromadně pronikají do světa lidí, fagliniové přijali rozpačitě a dál se na tohle téma bavit nechtěli. Marně se z nich Hor snažil vytáhnout, čeho se bojí. Potom drak ukázal vypůjčenou mapu. Fagliniové ji dokázali zaktivovat podobně jako on. Jestli před chvílí odhalil záchvěv strachu celého zdejšího společenství, nyní zaznamenal skoro uragán hrůzy. Papír se před jeho očima rozžhavlil do ruda a poté se rozpadl na popel.

„No to snad ne!“ rozzuřil se drak. „Tohle nemůžete! Zničili jste mi vypůjčený artefakt!“

„Dáme ti jiný.“

„Jakou hru se mnou hrajete? Čeho jste se polekali? Mluvte!“

„Nemůžeme.“

„Dlužíte mi vysvětlení!“

„Věnujeme ti jiný artefakt. Ale hned potom musíš odletět.“

„Souhlasím, stejně bych se u vás necítil dobře. Jen mi ještě povězte, zda se u vás v poslední době neobjevil člověk.“

„Lidé nemohou dýchat náš vzduch.“

„Hm,“ zachmuřil se drak a přemýšlel, zda by měl navštívit i další světy, které si pamatoval ze zničené mapy. Třeba bude některý z nich konečně ten pravý. A možná i pochopí, čeho se zdejší obyvatelé bojí.

„Už bys měl letět,“ upozornila ho iluze a před drakem se na zemi zhmotnila zlatá spona. „A kam si ji asi mám připnout?“ protestoval nerudně. „Ber nebo neber, ale už leť,“ nařídila mu iluze. Proč se mě chtějí tak rychle zbavit, přemýšlel Hor a začal být podezřívavý. Určitě něco tají. Vlastně ani neodpověděli na otázku. Co když tu Hanka opravdu je?

Pokrevní spřízněnost

Hanka prožívala další fádňí den, vyplněný jako obvykle několika rozhovory mezi snídaní, obědem a večeří. Její kamarád, obdařený cestovatelskými schopnostmi, se už tři dny zdržoval jinde než ona, a Hanku tížila samota. Toužila po tom, aby se aspoň na chvíli vrátil a mohli si docela obyčejně pokecat.

Její vyrovnanost nahlodával smutek. Nechtěla přemýšlet o budoucnosti. Momentálně nenacházela nic, co by ji povzbudilo. Právě kráčela na vyhlídku, aby nezmeškala chvíli určenou pro komunikaci, když se stalo cosi naprosto neuvěřitelného.

Do mysli jí zabušil tak silný kontakt, že se zapotácela.

Nějaký drak ji volal jménem a vyzýval ji, aby se ozvala, pokud je v doslechu. Oni ji hledají... Oni ji neopustili a hledají ji. Oni ji vážně hledají!!!

Pod návalem radosti a naděje se rozbřečela. Sice ji neoslovil Plam, ale jednalo se o hlas z jejího světa. Drakův krystal byl Hance povědomý. Křišťálově průsvitný se spoustou odrazových plošek a hluboko uvnitř temně rudý tlukoucí útvar.

„Jsem tady, jsem hostem fagliniů, kdo mě volá?“ snažila se ozvat, ale s hrůzou si uvědomila, že bez magie nedokáže odpovědět. Zmocnila se jí panika. Rozběhla se ke komunikačnímu místu. Zjevil se jí tvor v Rafanově podobě.

„Slyšel jste? Někdo mě volá,“ potlačovala touhu chytit iluzi pod krkem a zatřepat s ní pro zdůraznění vlastních slov. „Pusťte mě k němu. Nebo mě s ním spojte. Chci s ním mluvit!“

„To není dobrý nápad, Hanko. Setkání tě rozruší.“

„Copak nevidíte, že už mě rozrušilo?!“

„Ten, kdo tě hledá, ti nemůže pomoci. Akorát rozhodí tvou křehkou vyrovnanost. Věř nám a netrvej na svém požadavku. Je to pro tvé dobro.“

„Možná jste si v mé mysli nepřečetli, že právě na tahle slova jsem už odmalička alergická! A na svém požadavku trvám! Pokud se mám u vás cítit jako host a ne jako vězeň, umožněte mi kontakt!“ mluvila se svým hostitelem bez sebemenší stopy po zdvořilosti.

„Dobrá, umožníme ti kontakt, ale následný čas pro tebe bude nesnesitelný.“ Iluze Rafanovy podoby se rozplynula ve vzduchu. Znovu zoufale zatápala po své magii, ačkoliv dobře věděla, že ji nedokáže použít. Nevydržela sedět na místě. Vydala se zpátky k domu. Netušila, kdo ji kontaktoval, ale muselo jít o draka. Jenže kde by se tu vzal? Ledaže... I drak přece může být cestovatelem...

Už skoro stála před domem, když se před ní zhmotnila iluze velikého černého draka. Pohlédla na něj a naděje ji zahřála až ve špičkách prstů u nohou. Mocný dračí mág Hor. Zavanul k ní charakteristický dračí pach. Páni! On není iluze, je tu doopravdy!

„Ani nevíš, jak ráda tě vidím, Hore.“

„Koukám, že pro tebe vytvořili solidní iluzi, včetně základních podmínek k přežití. Ale jinde by ji zvládli líp. Proč se mi snažili zatajit, že tu jsi? Ukrýváš se před nějakou hrozbou?“

„Tvrдили, že mi nemůžeš pomoci, a proto prý bude lepší, když se nesetkáme. Takový nesmysl!“

Drak se otočil kolem své osy a ulehl na zem. Vypadal unaveně.

„Tak povídej,“ vyzval dívku, „moc mě zajímá, jak se ti sem podařilo dostat, a přitom zůstat naživu.“

I já mám spoustu otázek, pomyslela si trochu dotčeně Hanka, ale rozhodla se nejdřív vyhovět Horovu požadavku. Usadila se na nejbližším vhodném pařezu a pustila se do líčení příhod v Quinwalu až k momentu, kdy je člověk, co jim slíbil pomoc, hodil s Matyášem přes zábradlí.

„Byla pod námi hrozná hloubka a nebylo v mých silách pád ubrzdit. Jako poslední možnost záchrany jsem vykouzila bránu. Věděla jsem, že se to v Quinwalu nesmí, ale bohužel jsem neměla tušení, co všechno tím způsobím. Fagliniové mi ukazovali, kolik lidí zahynulo před hradbami, než se jim podařilo krizovou situaci u Motýlí brány zvládnout. Jejich osud mě trápí. Umřeli kvůli mému špatnému rozhodnutí. Kdybych bránu nepoužila, přišli bychom o život jen já s Matyášem.“

„Kdyby, kdyby,“ odfrkl drak, „kdyby tě nedohnali do krajní nouze, mohli žít všichni. Tohle pitvání se v minulosti je hloupá ztráta času. Radši mi vyprávěj, co se dělo potom.“

Hanka Horovi vylíčila, co zažila a pociťovala při přesunu k fagliniům.

„Bez artefaktů a jen s cestovatelem za ruku? A přesto žiješ? To je opravdu zvláštní,“ mumlal drak.

„Fagliniové po Matyášovi chtěli, aby se u nich učil. Vysvětlili mi, že dávali pozor, až se ocitne blízko u brány, aby ho bezpečně přitáhli k sobě. Jakmile jsme se mou nepodařenou bránou propadli do toho podivného prostředí, ihned věděli, kde jsme, a usměrňovali náš přesun. I jim bylo divné, že jsem přežila.“

„Ty jsi byla už třikrát v Posvátném háji jednorožců, že?“

„Ano.“

„Aha. I tam svým způsobem přecházíš do světa mezi světy. Domnívám se, že jsi mohla získat určitou imunitu a zkušenost, jak se při přesunu chovat. Ačkoliv nejsi cestovatel, máš oproti ostatním jisté výhody: dračí odolnost a možná částečně i schopnost jednorožců plynule procházet bránami.“

„To znamená, že mě odtud dokážeš odvést?“ zeptala se Hanka se směsicí obav a naděje.

„Abych řekl pravdu, nevím. Nemohu zaručit, že přežiješ i návrat. K takové cestě je totiž nezbytné, abys byla s cestovatelem pokrevně spřízněná.“

„Já vím. Fagliniové mi to vysvětlovali. Ale s tebou bych cestu riskla.“

Vedle draka se zhmotnila iluze starce, který se aktivně zapojil do jejich rozhovoru: „Návrat nepřipadá v úvahu. Naděje na přežití je mizivá. Nedovolíme, aby život našeho hosta byl hloupě utracen.“

Drak pomalu natočil hlavu k iluzi člověka a udělal: „Pha.“

Jednalo se o malé ohnivé plivnutí do míst, kde stařec stál. Vzduch se zachvěl a obraz místy zešedl. Chvíli trvalo, než se iluze lesa plně obnovila.

„Hostitelé se nám hodlají vměšovat do rozhovoru. Řekl bych, že to je od nich nezdvorné,“ ušklíbl se Hor, když viděl, jak Hanka leknutím vyskočila z pařezu a začala se ohlížet na všechny strany.

„Neboj se, neublížil jsem jim, jen jim naznačuju, že jsou příliš vlezlí.“

Počkal, až se dívka zase usadí na pařezu, a magicky jí na klín přenesl amulet: „A tenhle šperk ti posílá Rafael. Prý je určen výhradně pro tebe.“

Hanka si opatrně prohlédla křišťálovou mušličku: „K čemu mi bude?“

„Povídal, že se hodí při určování pokrevní spřízněnosti.“

„Určit spřízněnost umím i kouzlem,“ namítla, ale hned si uvědomila, že tady se magickými schopnostmi chlubit nemůže.“

Pokrčila rameny a přiložila si mušličku k oku. Ta v té chvíli zprůhledněla a ukázala tenkou nitku mezi ní a drakem.

„Navíc ani správně nefunguje. Ukazuje mi, že my dva jsme pokrevně spřízněni, což je pochopitelně nesmysl.“

Drak se pronikavě na dívku zahleděl. Hanka si amulet navlékla na krk a schovala ho pod oblečení.

„Co je?“ zeptala se nervózně, když ji Hor pozoroval a nic neříkal.

„Amulet má pravdu,“ ujistil ji drak, „je to velice neobvyklé, ale opravdu jsme vzdáleně spřízněni. Ne sice v pokrevní linii, ale v magické ano. Asi nevíš, že jsem Plamův strýc. A ta část osobnosti, kterou jsi od něj získala, nás činí spřízněné v magickém slova smyslu. Amulet je zřejmě mnohem citlivější než obvyklá kouzla. Neztrať ho, je cenný.“

„Ale,“ olízla si Hanka rty, „v tom případě...“

„Ano,“ jemně pokýval hlavou dračí mág, „máme šanci dostat tě zpátky domů živou. A fagliniové už nemohou nic namítat.“

Drak vstal a rozhlédl se.

„Kdepak jste? Neříkejte, že nás neposloucháte a netušíte, co se právě přihodilo?“ adresoval své zavolání zdejším bytostem. „Tímto přebírám dívku do své péče a zodpovědnosti.“

Iluze lesa kolem nich najednou zmizela a v mlze stál proti Horovi jeho zrcadlový obraz.

„Dobrá. Máš naše svolení dopravit ji na svět, kde žije. Bude dobře, když se nebudete zdržovat a odletíte,“ konstatovala dračí iluze.

„Děkuji vám za azyl,“ řekla dívka, „a za prostředí, kde jsem mohla přežít. Jen bych se ještě před odchodem ráda rozloučila s Matyášem.“

„To nepůjde.“

„A proč ne?“ podivil se Hor. „Myslím, že by lidský cestovatel měl vědět, co se s Hankou stalo a proč domů odchází právě se mnou.“

„Jestli se zeptá, my mu o tvé návštěvě povíme.“

„Váš postoj se mi nelíbí,“ zavrčel Hor zlomek vteřiny před tím, než něco podobného chtěla prohlásit i Hanka, „zařídte, aby si má chráněnka mohla před odchodem promluvit s lidským cestovatelem.“

„Žádáš nemožné,“ iluze draka se zavlnila a nahradila ji iluze staříka, „i kdybychom ho zavolali, bude trvat celý denní cyklus, než se mladý cestovatel vrátí.“

„Zavolejte ho, my na něj počkáme,“ postavil si hlavu Hor a mluvčí fagliniů si zase změnil lidskou podobu na dračí.

„Musím vás varovat. Svým rozhodnutím mnohé riskujete. Neuposlechli jste naše výzvy ani doporučení. Přebíráte zodpovědnost za vše, co se zítra stane.“

„V čem bude zítřek jiný než dnešek?“

„Dostaví se návštěva, která je mnohem mocnější než my všichni dohromady.“

„Koho máte na mysli?“ zasvítily dračí oči zvědavostí.

„Bohry. Kéž se jim naše činy zdají vhodné a spravedlivé,“ trochu jako modlitba zněla poslední slova dračí iluze, než jim zmizela z očí.

„Co jsou zač?“ vznesl další dotaz Hor, ale fagliniové už neměli náladu odpovídat. Kolem se vznášela jen tichá mléčná mlha.

„Pár věcí mohu objasnit i já,“ nabídla se Hanka.

„Oni se s tebou bavili?“

„Vlastně si na jejich zacházení nemohu stěžovat. Snažili se mi zdejší pobyt zpříjemnit, jak jen dokázali. Povídali si se mnou a jsem přesvědčená, že ani nic netajili, když jsem se ptala. A já se ptala na hodně věcí. Takže vím, že bohrové jsou jejich stvořitelé. Prý se kdysi snažili vyvinout inteligenci se sedmým smyslem, ale zcela nezávislou na fyzické existenci. Ale nepodařilo se jim to, třebaže byli relativně blízko. Fagliniové nemají těla, ale potřebují aspoň trochu jakési hmotné podstaty, která není spoutaná do konkrétního tvaru. Seskupili se do společenství, v němž je náznak dělení na jedince, ale kolektiv je především záležitostí ducha, ne těla. Kdysi v minulosti se z jejich skupiny vyčlenili knutové. Ti požadovali více individuality. Nakonec si našli jiný svět, který si upravili podle svých potřeb. Jenže to nějak zpackali a teď hledají další místo, kam by se mohli rozšířit. Právě kvůli nim mají fagliniové strach z bohrů.“

„Faglinie trochu znám. Ale o knutech jsem neslyšel. Co jsou zač?“

„Něco jako nepovedení příbuzní,“ ušklíbla se Hanka.

„Chtějí napadnout zdejší svět?“

„Ne. Co by s ním dělali? Tady není nic, co by je zajímalo. Oni hledají svět, kde žijí inteligentní bytosti s dostatečně vyvinutým sedmým smyslem.“

„A za jakým účelem ho hledají?“ zajímalo Hora.

„Aby se mohli přestěhovat do vhodných těl.“

„Do těl inteligentních bytostí?“

„Chtějí mít nejen inteligenci, ale i přiměřené fyzické schopnosti.“

„Něco jako symbióza?“

„Ne, soužití jim nestačí. Považují svou inteligenci za nadřazenou a je podle nich ku prospěchu všech, když bytost ovládnou a převezmou kontrolu nad jejím tělem.“

„Zvrácená představa. Ale ovládnout mágy se jim nepodaří.“

„Kdoví... Fagliniové si myslí pravý opak. Tvrdí, že knutové si poradí i s nejlepším kouzelníkem. Prý se v jeho těle dokonce dokážou rozmnožit.“

„Čím dál hůř. Jen pořád nechápu obavy fagliniů. Říkala jsi, že oni ohroženi nejsou.“

„Přímo ne, ale pořád zůstávají jejich nejbližšími příbuznými a bohové mezi knuty a faglinii velký rozdíl nedělají. Jestli usoudí, že jsou knutové hrozbou pro okolní světy, bez milosti je zlikvidují, včetně fagliniů.“

„Aha, proto se klepou strachy před jejich návštěvou. Možná bude zajímavé poznat bohry osobně,“ usoudil drak.

„Snad z toho nebude další průšvih,“ dodala Hanka tiše spíš sama pro sebe.

Než je fagliniové znovu oslovili, uplynulo víc času než jeden den. Drakovi se podařilo vyspat, což Hanka obdivovala. Ona ani oko nezamhouřila. Události kolem ní se znovu daly do pohybu. Jak se asi vyvinou dál? A co knutové? Opravdu teď ohrožují jejich svět, jak tvrdí fagliniové? Je v lidských možnostech se ubránit? A co ostatní inteligentní druhy? Už o tom nechtěla přemýšlet, ale otázky útočily bez ohledu na její přání a spánek nepřicházel.

„Náš mladý cestovatel se vrátil, smíte si s ním promluvit,“ oslovil je tentokrát kouzelný dědeček, který se vyloupl z mlhy jako v pohádce. Za ním se vynořil Matyáš. Hrnul se k Hance, ale v šoku se zarazil, když zahlédl velikého černého draka, jenž právě zvedl hlavu a upřel na něj zvědavé oko.

„A-a-ahoj, Hanko,“ neohrabaně couvl a zaváhal, jako by se bál na cokoliv zeptat.

„Ahoj, Matyáši, dovol, abych ti představila Plamova vychovatele, mocného dračího mága a cestovatele Hora,“ pojala dívka setkání trochu oficiálně.

„Já se jmenuji Matyáš Dvořák a je mi ctí,“ trochu prkenně se pokusil o lehkou úklonu.

„Víš, ukázalo se, že mě Hor může vzít domů, tak jsem se s tebou chtěla osobně rozloučit,“ přešla Hanka zpět do kamarádkého tónu, „nebudeš se zlobit, že tě opustím?“

„Ale já se přece také chci vrátit tam k vám. Musím najít svou sestřenici a přemístit ji zpátky k tetě. Snad už jsem se naučil dost, abych to zvládl.“

„Ještě zdaleka neumíš všechno, co potřebuješ znát,“ namítl pohádkový dědeček, „nedovolíme ti odejít, dokud nejsi náležitě připravený. Jako tvůj učitel nepřipustím, aby ses bezhlavě vrhl do nebezpečí.“

„Nebylo by jednodušší mu návrat dovolit a doprovodit ho?“ zeptal se Hor.

„My svůj svět nikdy neopouštíme!“

„Opravdu?“ nakrčil drak nevěřícně čumák. „A kdepak jste byli, že jsme na vás museli celý den čekat?“

„Do toho ti nic není,“ odsekl nepohádkově černý drak, v něhož se proměnil během mžiku stařík.

„Udělalí pro mě cestovatelské artefakty,“ pochlubil se Matyáš.

„No vida,“ zadíval se dračí mág poťouchle na šupinatou iluzi a současně i na chlapce, „s nimi se můžeš vydat do Quinwalu spolu s námi.“

„Ohrozíte ho na životě, jestli ho vezmete s sebou,“ ozval se zástupce fagliniů mnohem mírnějším, téměř prosebným tónem.

„Jestli se o něj bojíte, doprovodte ho,“ podíval se na něj Hor, tentokrát bez jakékoliv známky škodolibosti.

„Kdybych odešel, stal bych se knutem, a to já nechci.“

„Já?“ znovu se zašklebil drak. „Vidím, že máš nejlepší předpoklady existovat jako jedinec.“

„Nikdy se nestanu knutem. Nikdy! Rozumíš, draku?!“

„Nemusíš se stát knutem, není třeba zotročovat jinou inteligentní bytost, možná existuje i jiné řešení,“ mrklo dračí oko na zástupce

fagliniů, „dám ti dar. Zatím jsme sice nebyli nejlepšími přáteli a možná ani nebudeme, ale oceňuji, jakou máš starost o mladého nezkušeného cestovatele. Dávej pozor.“

Hor si vyškubl ze své nohy šupinu. Ulpěla na ní kapka krve.

„Budeš drakem. Budeš drakem do doby, než tento kousek živoucí hmoty dobrovolně opustíš.“ V dračí tlapě se šupina zmenšila do podoby miniaturního dračího tělíčka. Hor natáhl tlapu směrem k Matyášovi a ten ho jako ve snu vzal do dlaní. Iluze černého ještěra zmizela a dráček v Matyášově ruce ožil.

„Tak co? Jaký je pocit – mít tělo?“ zeptal se dračí mág.

Miniaturní drak sebou plácl na bok a zamával nohama. Matyáš si ho zmateně přitiskl na hrudí.

„Vůbec netuším, jak mám hmotu ovládat,“ promluvil konečně dráček.

„Však ty na to přijdeš,“ prohlásil s lehkým pobavením Hor.

„Měli bychom rychle zmizet, právě dorazili bohrové,“ oznámil všem polekaně dráček.

„Nemám v úmyslu mizet, rád bych je poznal,“ prohlásil Hor a mlha kolem nich se rozplynula. Ocitli se na kamenité pláni s malým jezírkem a Hanka si nebyla jistá, zda se jedná o další iluzi, nebo ne.

Společně s nimi tu stály tři podivné bytosti. Měly šest končetin a tělo se zdálo být obalené ohnivým krunýřem. Hlavy zakryté ostnatými helmami připomínaly zdeformovaný dračí čumák.

„Tak tohle jsou bohrové?“ zeptal se Hor mlžné páry nad jezírkem.

„Ano, přišli se na nás podívat naši stvořitelé,“ odpovědělo společenství fagliniů.

„Hulvátština?“ zeptal se jeden z těch podivných tvorů. „Tu už jsem dlouho neslyšel. A dokonce dva cestovatelé najednou! Přicházíte z Hulvácie?“

„Zvláštní jméno pro náš svět,“ podivil se dračí mág.

„Před nějakým časem nás učil vaši řeč jeden cestovatel. Pravidl, že u vás žije hodně hulvátů... Jste tu na návštěvě?“

„Ano. Máte něco proti tomu?“ nechtěl se Hor nechat zahnat do pozice vyslychaného.

„Vaše návštěva právě skončila. Odejďte!“

„A proč? Překážíme vám?“

„Nijak zvlášť. Ale právě jsme přišli ukončit jeden experiment a náš zásah byste nepřežili. Snažte se odtud dostat co nejdál.“

„Přišli jste zabít faglinie, zničit všechny jejich vědomosti a schopnosti?“ dál vyzvídal černý drak.

„Stvořili jsme nebezpečné zrůdy, jimž jeden svět nestačí. Začínají se nebezpečně rozpínat a jsou bohužel úspěšní. Což je nepřípustné. Svět, který nevratně poničili, jsme už od nich vyčistili. Teď budeme pokračovat tady.“

„Neměli bychom se opravdu přesunout domů?“ znepokojovalo Hanku, jak černý drak ty podivné bytosti dráždí. Rovněž se obávala, že odhalí jejich malého dráčka, který vlastně také patřil k fagliniům.

„Nic, co jsme stvořili, nesmí ohrožovat rovnováhu ostatních planet. A jestli vám mohu poradit, na váš rodný svět se nevracejte. Přejde na řadu hned poté, co vyčistíme zdejší zamoření.“

„Cože?“ vydechli ohromeně několika hlasy najednou.

„Můžete mi upřesnit, co máte v plánu?“ zasyčel vztekle černý drak.

„Nákaza se rozšířila až k vám, váš svět je tudíž ztracen. Musíme ho v zájmu zachování ostatních světů zlikvidovat.“

„Zlikvidovat celý svět? Včetně všeho živého, co se na něm rozmnožuje?“

„Jiná možnost neexistuje. Experimentální inteligence je příliš mocná, než abyste ji vyhubili vlastními silami.“

„A co kdybyste nás to nechali aspoň zkusit?“

„Museli bychom po celou dobu hlídat, aby se od vás vetřelci nerozšířili někam dál...“

„Ostatní živé bytosti na našem světě jste nestvořili. Kdo vám dává právo je zahubit?!“

„Váš svět se stane nebezpečným zdrojem nákazy a to nelze připustit. Jestli se upínáte k naději, že draci odolají, hluboce se mýlíte. Každý tvor se sedmým smyslem bude do příští generace infikován. Stejně byste nepřežili, tak proč odkládat nevyhnutelné.“

„Nejsme úplně bezmocní, jak si možná myslíte.“

„Opravdu? A umíte vůbec rozeznat nakažená těla od čistých?“

Černý dračí mág malinko zaváhal a konečně odsekl: „Poradíme si.“

„V tom případě nám své schopnosti dokažte!“ ohnivě se naježila bytost, která s nimi diskutovala. Hodila do prostoru jakési klubko obalené plameny a náhle před nimi stálo v řadě deset lidí. No, lidí... spíš se jednalo o neumělé napodobeniny lidí.

„A nyní mi označte,“ nařídil bohrus, „ve které hmotě jsou přítomni fagliniové a ve které ne.“

Hor se na postavy pozorně zahleděl, ale zůstával nějak dlouho zticha. Hanku cosi napadlo. Postavila se za Matyáše a vytáhla křišťálový amulet. Soustředila se na tělo maličkého dráčka a zároveň i na postavy vytvořené bohem. Paprsky se poslušně rozběhly do vějíře. Jen k jedné postavě nezamířily. Hanka sebrala odvahu a předstoupila blíž.

„Jen tenhle nevykazuje žádnou přítomnost fagliniů,“ ukázala rozhodně.

„Dobrá,“ otočil se k ní bohrus a trochu pohasl, „přesvědčili jste mě. Budeme hlídkovat dva týdny vašeho času a zasáhneme až v případě, že se vám během stanovené lhůty nepodaří svět zcela vyčistit. Provedeme u vás osobní kontrolu. Do té doby odložíme i zdejší zásah. Fagliniové nám pomohou s dohledem. Radil bych vám se nezdržovat a co nejrychleji začít s očistou.“

„Vlastně ani nevím, jestli bychom vám měli děkovat,“ zavrčel Hor a Hanka vzápětí ucítila závrať a lehkou nevolnost, která doprovázela přesun mezi světy.

Když se vzpamatovala, vznášela se na hřbetě dračího mága vysoko nad zemí. Nemohla si vybavit, kde se tam vzala. Matyáš seděl za ní a držel se jí kolem pasu tak pevně, až ji brněla kůže v místě, kde se jí dotýkala jeho ruka s navlečeným náramkem a prstenem od fagliniů. Nemohla uvěřit, že zničehonic sedí s kamarádem největšímu černému drakovi na zádech. Rozhlédla se a zatetelila se radostí. Země se sice míhala hluboko pod nimi, ale viditelně patřila do jejího domova. Do tváře se jí opíral vítr a barevný pás dračích šupin ji tlačil do steh. Hor se postaral o to, aby nepadli, ale na pohodlí ohledy nebral. Přesto právě teď byla nejšťastnějším člověkem na světě.

„Raději se vrať do reality,“ zaduněla jí v hlavě Horova dračí komunikace, „máš před sebou dva náročné týdny. Doufejme, že se knutové nerozšířili z Quinwalu někam dál. Ty a tvůj kamarád se musíte postarat o jejich likvidaci.“

„Pod vedením mocného dračího mága jim pěkně zatopíme.“

„Budete muset očistu zvládnout beze mě,“ opáčil Hor, „já se mezitím pokusím zjistit, co jsou tihle bohrové zač a jestli opravdu vládnou takovou mocí, jak se nám snažili namluvit.“

„Jen my dva sami proti armádě vetřelců?“ vyděsila se dívka. „Vždyť ani nevíme, jak se dají zlikvidovat.“

„Však vy si poradíte. Navíc s sebou máte odborníka přes knuty. Využijte jeho zkušeností. A pár přátel se jistě taky najde.“

„Proč letíme tak vysoko?“ přestala se Hanka doprošovat a raději změnila téma hovoru, aby drak nepoznal, jak je jí ve skutečnosti úzko z pomyšlení na děsivou odpovědnost, kterou Hor svalil na její bedra.

„Není dobré se vynořit v blízkosti Motýlí brány. Navzdory tomu, že nás tlačí nedostatek času, je bezpečnější k městu doletět. Dopravím vás pro jistotu do blízkosti hradeb. Ale nezvykejte si na to. Příště už půjdete po svých.“

„A co když neuspějeme?“

„Neexistuje! Koukejte s knuty pořádně zatočit.“

Shledání

„Tomu říká poblíž hradeb?! Jako by nás nemohl vyložit blíž u města,“ reptal Matyáš, když už hodinu pochodovali pustinou. Hanka mlčky šlapala a neodpovídala. Považovala za malý zázrak, že je Hor svezl na vlastním hřbetě.

„Copak vážně očekává, že my dva odvrátíme pohromu, se kterou si nedokázali poradit ani bohové?“ ozval se po chvílce znovu její společník.

„A co jiného nám zbývá? Myslím, že Hor by nás tu nenechal samotné, kdyby si myslel, že zásah není v našich silách. Třeba tvůj dráček umí mnohem víc než jen radit.“

„Asi bychom ho měli pojmenovat,“ zastavil se Matyáš a vylovil zpod oblečení dráčka ve velikosti vrány, „nyní už není jen zástupcem fagliniů, ale samostatnou osobností.“

Dráček několikrát neobratně roztáhl křídla a zase je složil.

„Jak by ses chtěl jmenovat?“ zeptala se ho Hanka.

„Jsem jeden z fagliniů.“

„Proč ne,“ usmál se Matyáši, „když na tom trváš, budeme ti říkat Faglin.“

„Chvilku si odpočineme,“ posadila se Hanka do teplého písku a mnula si lýtka.

Dráček se pokoušel na zemi poskládat své čtyři nohy a postavit se na ně.

„Teorii chůze znám, ale použít pohyb v praxi je mnohem náročnější,“ stěžoval si. „Zase o něco lépe rozumím knutům. Je pro ně výhodnější při ovládnutí cizího těla nechat základní pohyby a vjemy obsluhovat původního majitele, než postupně převezmou kontrolu sami.“

„Jakým způsobem je možné knuta zničit?“

„Zabitím těla hostitele. Nejbezpečnější metodou je rychlá smrt. Knut potřebuje na přesun z těla do těla několik minut. Přestěhovat kompletní osobnost není snadné, jak by se na první pohled zdálo.“

„Nevím, jestli dokážu zabít člověka jen proto, že jeho tělo ovládl vetřelec,“ vzdychla nešťastně Hanka.

„Někdo nakažené zlikvidovat musí, jinak bohové vyhladí za dva týdny veškerý zdejší život,“ nepotěšil dívku dráček. Žaludek se jí sevřel úzkostí. Když se ale při pokusu vyšplhat na Matyášovo koleno převrátil Faglin na záda, neubránila se smíchu.

„Ty jsi ale nešika,“ něžně ho chlapec sebral a velice jemně zastrčil malého tvora za oblečení. Město bylo na dohled, snad dojdou k cíli ještě za světla.

K hradbám dorazili v okamžiku, kdy se začínalo šerit.

„Co teď?“ zeptal se Matyáš a zpovzdálí pozoroval strážce u brány.

„Zkusím někoho zkontaktovat,“ navrhla Hanka a zaplavila ji vlna radosti, že ji magie zase poslouchá. Jako první ji napadl Vron. Zamračila se při zjištění, že stále neodpovídá. Oslovila tedy Tiana.

„Hanko?“ zareagoval překvapeně. „Kde jsi?“

„Venku u hradeb a chceme s Matyášem dovnitř.“

Chvilku nepřicházela žádná odezva, Tian se asi s někým radil.

„Nepokoušejte se projít kolem stráží. Počkejte na místě, kudy nás Zik už jednou propašoval do města. Pošlu ho pro vás.“

„Doufám, že nás tu mezitím nenapadnou cizokrajné potvory,“ dodala, když přetlumočila vzkaz Matyášovi. Popošli podél hradeb a unaveně se usadili na zem. Po chvíli Matyášovi klesla hlava a usnul Hance na rameni. Šero trvalo jen velmi krátce a kolem nich se snesla noc.

„Hej, jste tady někde?“ zaslechla Hanka tichý hlas, a hned nešetrně zatřásla svým společníkem.

„Ziku, jsi to ty?“ zašeptala do tmy.

„No sláva! Jste v pořádku? Kde jste se schovávali?“ přihrnul se k nim rozjařeně. Najednou Hance někdo zezadu přikryl oči.

„Hádej, kdo je to,“ zazněl v Zikově otázce rozpustilý tón.

Chytila poslepu cizí ruce a ani nemusela použít magii. Díky intuici v rámci svého šestého smyslu pocítila jistotu, ač rozum odmítal uvěřit. Navíc ji zašimraly známé tulíkovy tlapky na krku a stvořeníčko se hned vyšplhalo do jejích vlasů.

„Rafe?“

„Na vteřinu jsem doufal, že bys mě nemusela poznat,“ objal ji kamarád.

Přitiskla se k němu jako ke staršímu bráchovi: „Kde se tu bereš?“

„Hor ti neprozradil, že mě potkal? Ale amulet ti, jak koukám, předal. No nic. Co kdybychom se přesunuli na příjemnější místo?“ navrhl a kývl na Zika, aby je vedl.

Tentokrát si Hanka v průlezu pod hradbami raději moc nesvítila. Na druhé straně hradeb už čekal mohutný muž se zjizvenou tváří.

„Tohle je můj táta,“ vysvětlil Hance a Matyášovi Zik. Muž jen kývl, aby ho následovali, a doprovodil je úzkými uličkami ke vchodu do podzemí. Kráčeli bludištěm chodeb až ke skrytému schodišti, které je zase vyvedlo na povrch. Kolemjdoucí zdravili jejich průvodce a nikdo se jich na nic neptal. Došli k nevzhledné chatrči.

„P-p-přinesu další s-s-slamníky a ráno si p-p-popovídáme,“ řekl otec Zikovi a otevřel dveře do místnosti, kde měl lůžko Rafan.

Někdo zabušil na dveře domku: „Dejusi, chci s nimi mluvit.“

„D-d-dej si pohov, Tiane, a n-nech je vyspat. Příklad ráno,“ vykázal návštěvníka Zikův otec. Hanka mu byla vděčná, že jim zjednal klid.

„Připravím koupel,“ prohlásil Zik, když spolu s otcem umístil na podlahu další dva slamníky.

„Moc se netěš, mají tu jen studenou vodu,“ krotil Rafan Hančino nadšení.

„Nevadí, mám vlasy plné písku, potřebuju ho spláchnout,“ natáhla se na čistý slamník.

„A teď budeš mít písek i v posteli,“ zavrtěl nad ní hlavou kamarád.

„Hezký pokus, ale stejně se ti nepodaří mi zkazit náladu,“ zašklebila se na něj. On ale najednou zvažněl.

„Co je?“ znejistěla Hanka, když se nepokusil o žádný další vtíp na její adresu.

„Nejdřív se umej a najez. Povídat si budeme pak.“

Rozladěně na něj koukla a pokrčila rameny: „Máš pravdu. Ani já nemám zprávy z kategorie dobré. Ba dokonce ani z kategorie nepříjemné.“

„Kategorie katastrofa?“ dohadoval se Rafan.

„Trefa do černého.“

„Být tvým sourozencem je někdy vážně riziková záležitost. Já říkám pořád, že jsi magnetem na průšvihy. Už by bylo načase dát si pauzu.“

„Jsem pro, hned jak z tohohle vyvážneme živí,“ znovu se usmála. Přátelské špičkování s Rafanem jí pomáhalo zbavovat se napětí a strachu.

Po koupeli Zik přinesl do jejich společné ložnice mísu s obloženými chleby a džbán chladné čisté vody. Dlouho do večera postupně vyprávěli, co je během uplynulých dnů potkalo.

Druhý den ráno čekali na Hanku další posluchači. U Zikova otce se sešli nejdůležitější příznivci Deliů, aby si poslechli, jaká hrozba jim visí nad hlavami. Dívka se zase na oplátku dozvěděla o osvobozování zajatců, které proběhlo noc před jejím návratem. Muži vyprávěli poněkud neochotně a jen proto, že je k tomu Dejus vyzval. Pár lidí se podařilo z vězení Rasiů odvést. Mimo mágy, pochopitelně. Ti se bezvýhradně přidali k Rasiům.

„Bohrové měli pravdu,“ zamračila se Hanka, „magie se proti vetřelcům nedá použít. Je mrzuté, že se ani nejlepší kouzelníci neubrání.“

„Tak proti nim pošleme ozbrojenou hordu,“ navrhl jeden z mužů.

„S obyčejnými bojovníky si jejich magové poradí ještě rychleji. Akorát jim nehrozí, že jim do těla šoupnou vetřelce,“ vzdychl Tian a podíval se na Hanku.

„A co kdyby nám p-p-poradil on?“ ukázal Dejus na dráčka, na kterého zlomyslně dorážel Rafanův tulík a nutil Faglina točit se na stole jako káča. Rafan hmátl po svém malém příteli a strčil ho razantně do kapsy, kterou zapnul.

„Poslouchal jsi?“ zeptal se ho Matyáš.

„Jo,“ odfrkl si dráček a přitom vychrlil drobný plamen.

„Dávej pozor, ať nám něco nezapálíš,“ snažila se Hanka uhasit utěrku, jejíž okraj doutnal.

„No a?“ naléhal Matyáš na dráčka.

„Musíte je porazit po jednom. Nejlepší je šíp nebo šipka z kuše do zad.“

„A co když je bude chránit aktivní štít?“

„Pak má střelec smůlu.“

„Nic lepšího poradit neumíš?“

„Chytit je do antimagické klece.“

„Opravdu by na ně fungovala?“

„Jistěže. Uhnízdili se přece v lidském těle.“

„T-t-to by možná s-s-stálo za úvahu.“

„Kde bychom klece vzali?“

„B-b-budeme muset navštívit chrám.“

„Uvnitř něco takového je?“ podivil se Tian.

„Neblázněte, lidi. Žádný kouzelník vám nevleze dobrovolně do klece.“

„M-m-musíme je p-p-přelstít.“

„Probojovat se do chrámu je podle mého názoru nemožné.“

„Nezapomeňte, že máte v čele DelHase a DelRiuxe.“

„Už vás můžeme oslovovat jménem?“

„Radši ne. Zatím zůstaneme u Tiana a Dejuse. Nechceme se nepřátelům odhalit dřív, než bude nezbytně nutné.“

V závěru se debata stočila k otázce, jak proniknout do hlavního chrámu a kolik lidí do akce vzít. Kdosi navrhl, aby pozornost nepřátelských mágů odlákali dalším útokem v jiné části města.

„Pomůžeme vám,“ chtěl se jim vnutit Rafan, ale neuspěl.

„Ne! Nemůžeme riskovat, že Rasiové dostanou do rukou tvoji kamarádku. Budete hlídat v zázemí, aby mezitím nikdo neohrozil naše rodiny. Kromě vás tu zbude minimum lidí. Jasně?“

„Ale...“

„Ber to jako rozkaz.“

„Marná snaha, tohle neuhádáš,“ ušklíbl se Zik a znechuceně mávl rukou.

Když klaply dveře, všichni se jako na povel ohlédli. Do místnosti vstoupil Josef.

„Slyšel jsem, že se vrátila Hanka Vronová,“ rozhlédl se po přítomných a obličej se mu rozzářil úsměvem, „Evelína bude mít radost. Pracuje ve vyvažovně, měla bys ji co nejdřív navštívit.“

„No vidíš, hned máš program na dnešní den. Budeš pro nás kuchtit,“ zašeptal jí do ucha Rafan. Hančin zuřivý pohled, kterým ho obdařila, přijal s úsměvem.

Dá se říct, že se v táboře povstalců nenudili. Zik jim ukázal všechno, co je zajímalo, a Hanka Rafana naučila, jak ubránit zásobu magie před zdejšími zloději. Společně pomáhali s nákupem na tržišti a neunikli ani službě v kuchyni.

Odpoledne ozbrojení muži vyrazili do ulic. Sledovali jejich odchod se smíšenými pocity. Nejradši by se tajně přidali. Hance připadalo nespravedlivé, že je odsunuli na vedlejší kolej.

„Čas běží a už máme jenom třináct dní,“ mračila se nespokojeně.

„Pojďte,“ kývl na ně Zik, „musím vám ukázat, co jsem nedávno objevil.“

„Nemůžeme. Pověřili nás hlídáním okolních ulic.“

„Nebudte jako naši dospěláci,“ nespokojeně protestoval Zik.

„Stanoviště hlídky opouští jen hloupý, nezodpovědný jedinec,“ nenechal se zviklat Rafan, „tím chci říct, že já tu zůstávám. Vy ale klidně běžte.“

„Jak myslíš,“ utrl se na něj Zik a popadl za ruku Hanku a Matyáše. Vlekl je do hlavního štábu povstalců. Prokličkoval podzemními prostorami a otevřel v jednom skladišti poklop do hlubokého sklepa.

„Táta by mě zabil, kdyby se dozvěděl, že tu čmouchám,“ šklebil se, když z polic vytáhl dvě voskem zapečetěné láhve.

„Co s tím?“ nedůvěřivě si je prohlížel Matyáš.

„Něco na vylepšení nálady. Však uvidíš,“ odšpuntoval jejich průvodce jednu láhev a do mělkých kalíšků nalil zlatavý nápoj.

„Zvláštní,“ ochutnala tekutinu Hanka, „zároveň sladké i pálivé.“

„Jen se ještě napij, bude ti skvěle, zkus to.“

Poslechla Zika na rozdíl od Matyáše, který kalíšek po malém olíznutí nenápadně odložil na kamenný schod. Tam si k němu přičichl Faglin. Nespokojil se však jen s čicháním. Vylízal všechno, co v kalíšku zbylo. Zik si nalil druhou várku a zasmál se. Hanka se k němu přidala. Začala se hihňat něčemu, co jí Zik šeptal.

Matyáš je chtěl okřiknout, aby toho nechali, když pohledem zavadil o dráčka. Ležel pod schodem na zádech a hrabal nožkama ve vzduchu. Pomohl mu na nohy, ale než stačil mrknout, Faglin už se zase válel na zemi.

„Nějak mě neposlouchá tělo,“ oznámil Matyášovi.

„Není divu! Vymlasknout tolik alkoholu v poměru ke své velikosti!“

„Když ono to tak báječně vonělo a chutnalo,“ dál třepotal nohama ve vzduchu.

„Koukám, že jsi pěkně opilej,“ ušklíbl se Matyáš a sebral nemohoucího dráčka ze země. Potom se ohlédl po Zikovi. Právě sahal po druhé láhvi, že otevře i ji.

„Hele, kámo,“ sebral mu Matyáš láhev z ruky a postavil ji zpět na polici, „brzdi. Myslím, že už jste toho do sebe nalili víc než dost. Rychle najdi cestu zpátky, než nás tu někdo načapá.“

„Co se na mě vytahuješ,“ začal se rozčilovat Zik, „žádnej namyšlenej cestovatel mi nebude poroučet, co smím a co ne.“

„Nemrač se, on má pravdu,“ zastala se Matyáše Hanka a vzala Zika kolem ramen, „pití bylo fajn, ale už bychom měli vypadnout.“

„Jak myslíš...“ vzdychl odevzdaně Zik a trochu nejistě se vydal po žebříku vzhůru.

„Co je s vámi?“ podezřívavě si je prohlížel Rafan, jakmile se k němu vrátili.

„Vždyť vy jste vožralí,“ došlo mu konečně, když se Hance zvrtila noha a chytila se ho, aby udržela rovnováhu.

„Jenom úplně malinko,“ zahihňala se. Její kamarád nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Copak oni,“ zasmál se Matyáš, „ale koukni na Faglina.“

Vylovil dráčka a postavil ho na zem. Malý kamarád škytl, vyprskl ohnivou slinu a zavrával. Pak se svalil a zase škytl.

„Mám od toho jeho škytání popálené břicho.“

Tulík vystrčil hlavičku z kapsy a seběhl po Rafanově oblečení na zem k dráčkovi. Čichl k němu, znechuceně si odfrkl a ostentativně se otočil k Faglinovi zády. Dráček znovu škytl a tulík musel uskočit, aby neskončil s připáleným ocáskem.

„Co mu říkáš, Plavíku?“

„Hloupý kouzelník. Odpojil mozek od těla.“

„Přesná definice,“ zasmál se Matyáš a zvedl dráčka. Raději ho opatrně nesl v ruce, než ho přejde škytavka.

Do večera se Zikovi i Hance podařilo vystřízlivět. Dráček na rozdíl od nich velice tvrdě usnul.

Dvě hodiny po setmění se vrátila skupina, která měla za úkol odpoutat pozornost mágů. Měli dva zraněné, ostatní z bojové potyčky vyvázli lépe, než se dalo čekat.

„Jakmile se na scéně objevili jejich kouzelníci, celou akci jsme přesně podle Dejusových pokynů zabalili a vypadli,“ líčil střetnutí jeden z účastníků.

„Běžte se najíst a vyspat,“ nařídil Rafanovi jejich velitel, „hlídání přebíráme my.“

Vděčně poslechli a odebrali se k Zikovi domů. Jejich nejmladší kamarád usnul dřív, než se stačil najíst. Společnými silami ho donesli na slamník. Zik začal nahlas chrápat.

„No nazdar, nevím, nevím, jak se vyspíme,“ zasmála se Hanka a přesunula se s ostatními do kuchyně. Matyáš vylovil spícího Faglína a s povzdechem ho položil na stůl. Hanka zapátrala po chlebu a našla i zbytek vaječné pomazánky od snídane. Pustili se do jídla.

Dráček se probudil a začal si opatrně protahovat končetiny. Zkusmo se postavil a mírně zamrskal ocasem. Když pohyb nenarušil jeho rovnováhu, přiblížil se k Matyášovu talíři.

„Máš hlad?“ zeptal se ho mladý cestovatel.

„Jestli mluvíš o naléhavém pocitu, abych do sebe dostal to, co voní na tvém talíři, tak ano.“

„Posluž si,“ začal před něj Matyáš přistrkovat namazané kousky chleba.

Dráček snědl pár soust a zarazil se: „Nebudu mít zase poruchu rovnováhy?“

„Po jídle ti hrozí pouze únava a touha odpočívat. Mozek by ti měl fungovat normálně.“

„Co to bylo za zbraň? A proč jste ji na mě použili? Předpokládal jsem, že jsme spojenci,“ ozval se mezi jídlem Faglin.

„Jaká zbraň?“ podivila se Hanka.

„No přece to pití ve sklepě.“

„Žádná zbraň, jen obyčejná pálenka. A navíc tě ani nikdo nenutil ji pít.“

„Nemohl jsem odolat. Nádherná vůně. Nutkání se napít bylo mnohem silnější než moje opatrnost. Účinek pití zamlžil všechny mé smysly. Nediv se, že jsem ho vyhodnotil jako zbraň. Navíc velice zákeřnou a účinnou.“

„Zbraň povídáš?“ zahleděl se Rafan do prázdna a jeho ruka s chlebem se zarazila na půl cesty k ústům. Hanka se zájmem sledovala, jak se i jeho žvýkání zpomalilo. Nerušila ho, jen zvědavě čekala. Co se mu právě honí hlavou? Potom se jejich pohledy střetly. Na Hančino tázavé pokývnutí se zašklebil.

„Možná bychom měli něco vyzkoušet. Ráno pošleme Zika, aby sem přinesl pár lahví.“

„Máš v úmyslu se taky opít?“

„Já ne. Ale jestli pálenka voní Faglinovi, mohla by vonět i vetřelcům v tělech kouzelníků. Kdyby se podařilo Dejusovi jednoho z nich chytit...“

„Co tím získáš? Alkoholové opojení časem vyprchá.“

„Ale mezitím je můžeme přemístit do izolace a zbavit je magie. Třeba bychom nemuseli nakažené kouzelníky hned zabít,“ hledal Rafan východisko pro Vrona a Helaru.

„K tomu by se nám hodilo i pár antimagických náramků,“ rozvinula nápad Hanka.

„Jenže kdoví zda by na vetřelce fungovaly.“

„Tady je každá rada drahá.“

„Jestli nám někdo dokáže poradit, tak jedině Zikův táta.“

„Hm. Zase budou chtít všechno udělat bez nás,“ zaškaredila se Hanka.

Vtom jejich pozornost připoutal dráček. Začal zuřivě mávat křídly a podařilo se mu vzlétnout pár centimetrů nad stůl. Moc ale neovládal směr a dostal se mimo prostor stolu. Svůj klouzavý let zakončil nárazem do stěny a žuchl na podlahu.

„Co blázníš?“ zdvihl ho Matyáš zpět na stůl. „Neublížil sis?“

„Musím se naučit své tělo ovládat, jinak mi je k ničemu,“ začal Faglin opět roztahovat křídla.

„Ty že jsi inteligentní bytost?! Nemůžeš mě požádat, abych tě vzal někam, kde ti nehrozí při tréninku tvrdý dopad?“

„Nechtěl jsem obtěžovat s takovou maličností.“

„Přemýšlej, Fagline! Tohle je maličkost, která by mě neobtěžovala ani v nejmenším, a tobě by nehrozilo, že si poškodíš křídla,“ našťvaně vysvětloval Matyáš a odešel i s dráčkem do ložnice, jejíž podlahu skoro kompletně zakrývaly slamníky.

„Doufám, že nic nepodpálí,“ dívala se za nimi Hanka a pociťovala, jak se jí klíží oči.

„Nemá cenu tady sedět,“ usoudil po chvíli Rafan, „dnes už se Dejuse nedočkáme, jdeme spát.“

Ráno je vzbudil nezvyklý ruch a zvýšený hlas Zikova otce. Jejich nejmladší kamarád už na svém lůžku nebyl. Asi vstal časně.

„Ale tati...“

„Už ses za m-m-mámou nebyl podívat tři dny!“

„To ti řekla?“

„Nebud' drzej!“

„Stejně na moje návštěvy zapomene.“

„P-p-podívej, Ziku, jsi jedinej, koho si p-p-pamatuje a poznává. Neměl bys ji zanedbávat. Ani teď!“

„Já vím, tati, já za ní zajdu.“

„Chvilka s mámou přece není žádná otravná p-p-povinnost. Uvědom si, že tě má ráda.“ Dejus v rozčilení zadržoval méně než jindy.

„Já si to uvědomuju, tati. A nekřič, vzbudíš ostatní.“

„Začínáš se p-p-podobat svému skutečnému tátovi.“

Chvilí bylo v kuchyni ticho, než se znovu ozval Zik.

„Víš, Dejusi, už nějakou dobu si říkám, že asi nebudeš mým skutečným otcem. Ale na nikoho jiného si nepamatuju a tebe mám rád. Pro mě vždycky budeš opravdovým tátou ty.“

Všichni v ložnici už byli vzhůru a trochu rozpačitě se po sobě podívali. Teď nebyla nejvhodnější chvíle vtrhnout do kuchyně.

„A povíš mi, kdo byl můj skutečný otec?“

„J-j-jeden nešťastník, co uprostřed Quinwalu p-p-použil bránu. A p-p-proto se už nemohl nikdy vrátit.“

„Popravili by ho?“

„Ano.“

„A proč bránu použil?“

„P-p-podobně jako Hanka. Šlo mu o život.“

„Pověz mi pravdu, tati. Hanku taky popraví?“

„Kdyby na ni někdo v-v-veřejně ukázal, je to p-p-pravděpodobné.“

„Ale ona přece zachránila Tianovi život. A je cizinka.“

„P-p-použití brány nelze n-n-ničím omluvit. Za to m-m-může být popraven i k-k-král.“

„Zřejmě bych si měl dávat pozor na jazyk.““

„T-t-to bys teda měl a t-t-tvoji kamarádi taky.“

Rafanovi na hlavu doskočil Plavík a prudce se odrazil do výšky. Všichni se ohlédli, co provádí, a uviděli dráčka, jak poletuje nad nimi a provokuje tulíka. Ten se na něj během skoku pokusil dosáhnout, ale dráček hbitě uhnul a bravurně vybral zatáčku.

„Páni, Fagline, jsi vážně dobrej,“ pochválil ho Matyáš, „učíš se rychle.“

Zik je asi zaslechl, neboť nakoukl do pokoje: „To je dost, že jste se vzbudili. Pojdte se najíst, na stole čeká hostina – teplý čaj a placky s medem.“

Zpočátku jedli mlčky, ale po chvíli Rafan nevydržel a začal vyzvídat, jak dopadla večerní akce.

„Nic moc,“ vzdychl Dejus, „d-d-do chrámu jsme se nedostali. Jen do skladiště pod ním. M-m-máme jednu klec, ale poškozenou. N-n-nevím, jestli ji dokážeme spravit, bude na to p-p-potřeba hodně magie.“

„My vám rádi pomůžeme,“ nabídla se Hanka.

„D-d-dobře, po jídle se na ni p-p-podíváme.“

Ukázalo se, že klec sem dopravili povstalci rozloženou na jednotlivé díly. Některé museli odnést kováři, aby je narovnal a bylo možné je k sobě smontovat. Teprve po sestavení klece se Tian s Dejusem pokusili zprovoznit i její magickou funkci. Několik dobrovolníků se uvolilo dělat pokusné králíky, aby si ověřili, zda je provozuschopná. Pro Hanku s Rafanem znamenala oprava novou zkušenost. Práci s magickými předměty sice ve škole trénovali, ale žádný z nich neměl sloužit k něčemu podobnému jako klec. Hančina magická energie se toho dne scvrkla na půlku a Rafan si vypomáhal Demitovým náramkem. Teprve pozdě večer začala klec fungovat podle Dejusových představ.

„A dvanáctý den je v háji, už nám jich zbývá jen jedenáct,“ neodpustila si Hanka před spaním připomenutí, jak čas neúprosně letí.

Na druhý den ráno byla svolána další porada. Kromě Dejusových hostů se objevili i velitelé povstalců.

„Jestli je opravdu tak málo času, navrhuji zaútočit hned,“ navrhl jeden z nich.

„Všechny boje,“ vzal si slovo Josef, „se odehrávají, jak jistě víte, stejným způsobem. Dojde ke střetu, chvíli se zdá, že vyhráváme, ale potom dorazí jejich mágové a my se musíme stáhnout, jinak by naše ztráty na životech byly příliš vysoké.“

„Udeříme na ně plnou silou.“

„Ne. O hromadnou sebevraždu nestojíme. Navrhuji počkat, až dorazí loď mágů, o které mluvil Rafael. Podle mých propočtů by se měla objevit za dva nebo tři dny.“

„A co když je zajmou stejně snadno jako naše mágy?“

„Naše mágy přemohli po jednom, maximálně po dvou. Budeme-li útočit zároveň fyzicky i magicky, poskytnete nám to čas, abychom mohli vítězství dotáhnout do konce.“

„Jsi přesvědčený, že vyhrájeme?“

„Věřím jen jednomu. Pokud nezmůžeme, bude lepší zemřít v boji.“

„Prima vyhlídka. Hlavně že člověk ví, na čem je,“ zamumlal chlap a odmlčel se.

Tian s ostatními domluvil rozdělení služeb a hlídek na nejbližší tři dny. Rozšířili hlídkování i na přístav, aby při příjezdu netrpělivě očekávané lodi byl vždycky nablízku někdo z povstalců.

„Potřebuji se o něčem poradit,“ zadržel Rafan Dejuse, když se muži začali rozcházet.

„Dobře, za chvíli se vrátím. Počkejte tu na mě.“

Zik zaběhl do pokoje a vítězně se vrátil se dvěma láhvemi.

„Včera jsem je donesl, přesně jak jsi chtěl,“ hlásil spiklenecky Rafanovi.

„Senzace. Nech je rovnou na stole.“

„Seš si jistej, že mě táta nezabije?“

„Kdyby náhodou chtěl, tak mu pomůžeme,“ ušklíbl se Rafan.

„Neboj se,“ drcla do ztuhlého Zika Hanka, „to byl jenom blbej vtip.“

Nad stolem se mihla letící šmouha a poblíž láhví přistál dráček. Se zvednutým čumákem je začal očichávat.“

„Přes špunt zapečetěný voskem přece nemůžeš nic cejtít,“ vrtěl Matyáš nad jeho chováním nechápavě hlavou.

„Úplně stačí, že si tu vůni dokážu představit.“ Faglin se s láhvemi málem mazlil.

„Ty by ses toho klidně znovu napil?“

„Jo. Doufám, že mi dáte aspoň olíznout kalíšek.“

„Ovládej se,“ zamračil se Matyáš, „takhle se u nás chovají akorát nenapravitelní alkoholici.“

„Co myslíš, Fagline,“ vzal Rafan dráčka do ruky a otočil ho hlavou k sobě, „mohlo by tohle pití stejně neodolatelně vonět i knutům?“

„No,“ zamyslel se, „pravděpodobně ano. Ty myslíš...? Tak proto jsi nechal Zika přinést ty láhve sem!“

„Podle mě to za pokus stojí, co říkáš? Vždyť i ty sám jsi pálenku označil za zbraň.“

„Mít tělo je ošemetná věc, budu se muset naučit ovládat nejen jeho pohyby,“ konstatoval dráček v Rafanově dlani.

Dveře klaply a vrátil se Dejus. Láhve na stole mu padly do oka jako první.

„Kdo měl tenhle hloupej nápad? A kde jste to sebrali?“ zareagoval a ani jednou se při tom nezakoktal.

„Víš tati, ono se jaksí...“ koktal tentokrát spíš Zik.

„Potřebujeme se s vámi poradit!“ přerušil ho rázně Rafan.

Dráček se přesunul na Rafanovo rameno, aby měl lepší výhled na naštvaného muže s jedním, nevlídně hledícím okem. Tulík obsadil druhé rameno a zvědavě pozoroval, jak se situace vyvine.

„Kořalku mi do baráku nikdo tahat nebude!“

Zase ani jedno zakoktání.

„Chceme ji vyzkoušet jako zbraň proti knutům,“ postavil se Rafan, aby svá slova mohl říct muži z očí do očí.

Dejus se natáhl pro hrnek, nalil si čaj a konečně se posadil. Rafan si rovněž udělal pohodlí a čekal.

„No tak p-p-povídej,“ vyzval ho Zikův otec.

„Víte co? Já vám raději ukážu, co nás k nápadu přivedlo,“ mrkl po straně Rafan na Zika, který se krčil na své židli v očekávání, jak táta zareaguje, až přijdou na přetřes hrátky s pálenkou.

Rafan otevřel láhev a na jeden z talířů nalil pár kapek. Dráček se z jeho ramene okamžitě přesunul na stůl a zamířil k zlatavé loužičce. Rafan mu ale rukama bránil v přiblížení. Dráček použil veškeré své schopnosti a rychlost, aby proklouzl k rozlité lahůdce. Nakonec Rafanovu ruku přismahl dračím ohněm, až mladík bolesti ucukl. Faglin se vítězně vrhl k talíři a bleskově vylízal, co v něm bylo. Rafan si chladil spáleninu v ústech. Dráček se slastně protáhl a nabral směr k Matyášovi. Nohy se mu však začaly motat dřív, než k němu dorazil. Všichni se museli smát, jak se neohrabaně snaží držet rovnováhu.

„Připadá vám to k smíchu?“ durdil se Matyáš a zamračil se na Rafana.

Rafan mávl rukou a pohlédl významně na Dejuse: „Vycházím z předpokladu, že knutové jsou příbuzní fagliniů. Chtěl bych aspoň na jednom z nich vyzkoušet, jaký vztah k pálence mají oni.“

Dráček mezitím dostal škytavku a ostatní kolem stolu měli co dělat, aby se nahlas neřehnil dráčkovi i našťvanému kamarádovi.

„Takže ty d-d-doufáš, že jejich s-s-slabinou by mohla být kořalka?“

„Kdyby se můj předpoklad potvrdil, byla by to naše výhra v loterii. Kdyby ne...“ Rafan rozhodil bezmocně rukama, „nic se tím pro nás nezmění.“

„T-t-to se ti snadno řekne, vyzkoušet... ale jak chytit p-p-pokusnou osobu?“

„Počítáme si na ni venku. Hanka dokáže vetřelce rozeznat.“

„Mágové ale n-n-nechodí ven ani do hospody. Jsou jen t-t-tam, kde se bojuje.“

„Nebo zkusit navštívit Vrona...“

„N-n-nepřipadá v úvahu! T-t-to už radši boj,“ okamžitě zavrhl Dejus poslední návrh, „m-m-možná by stačila malá p-p-potyčka v uličkách tržiště.“

„Ale tentokrát nás nenecháš sedět doma, tati, že ne?“

„A co myslíš?“

„Služba v kuchyni?“ zatvářil se Zik zkroušeně.

„Ne. Tentokrát b-b-budete na tržišti rozsévat zmatek. Ale m-m-musíte se držet dost daleko od kovářů.“

„Spolehni se,“ rozzářil se chlapec, „zmatek je moje specialita. Smím jít s Matyášem?“

„Jo,“ kývl Dejus, strčil do kapes obě láhve a ukázal na Hanku a Rafana, „vy dva p-p-pojďte se mnou, musíme sehnat pár dobrovolníků.“

Zikův otec patřil mezi velitele, kteří se snaží nic neoponechat náhodě. Vybral muže a nelitoval času, aby našel dva nejlepší střelce.

„Cože? Střílet na flašku z praku? Nepřeskočilo ti?“ bránil se ten druhý. „Taková hovadina! Ledaže... ledaže bys v ní měl zápalnou směs.“

„Hele, jedná se jen o p-p-pokusnou akci, p-p-potřebujeme něco vyzkoušet. Takže se rozhodni, jestli nám p-p-pomůžeš, nebo ne.“

„Jasně že pomůžu. Jen nechápu smysl. Rád vím předem, do čeho jdu.“

„Krátce p-p-po obědě sraz u kovářů.“

„Budu tam,“ zatvářil se chlapík uraženě, že mu neprozradili víc.

Dejus spokojeně kývl a zamířil na tržiště. Navzdory poměrům ve městě tu bylo pěkně živo. Zikův otec Rafanovi a Hance ukázal, kde by měli hlídkovat a na co dávat pozor. Začal jim vysvětlovat, jak mají signalizovat, pokud poznají knuta.

„Ale proč se domlouvat takhle složitě, když s vámi mohu komunikovat mentálně?“ podivila se Hanka.

„V tomhle d-d-davu se svou s-s-symboličtinou nemáš šanci.“

„Víte co, ukážu vám, jak probíhá dračí komunikace. Můžeme být v kontaktu, aniž si nás někdo všimne. A ani není nutné na sebe vidět,“ začala vysvětlovat a hned předvedla i názornou ukázkou.

„To ujde,“ překvapeně konstatoval Dejus.

Past na knuty

Po obědě všichni zaujali určené pozice. Hanka si půjčila unaveného a mrzutého Faglina. Nacpala ho do kapsy a nijak zvlášť se neohlížela na jeho protesty, stejně ho potřebovala jen na porovnání příbuznosti. Na tržiště se povstalci trousili postupně po jednom nebo po dvojicích. Nejrozjařenější byl Zik. Hanka ani nepostřehla, jakým způsobem se mu podařilo zablokovat vůz se zeleninou, možná jen využil náhodné kolize. Pak zahlédla, jak podrazil nohu u stánku s ovocem. Zelenina z vozu a ovoce z pultu se na zemi smíchaly v jednu hromadu a pár pobertů se okamžitě snažilo využít příležitosti. K místu se začali prodírat chlapi, co tu hlídkovali, ale mezitím už se oba prodejci do krve hádali za povzbuzování svého okolí. Ve stánku o kus dál někomu spadla plachta na hlavu. Hanka se pečlivě rozhlížela a zkoumala podezřelé ochránce práva pomocí křišťálového amuletu. Od Faglina zatím nevedla jediná nitka. „Přepadení, tohle je přepadení!“ zařval někdo z míst, kde se prodávaly magické předměty a šperky.

„Kterej darebák mi vypustil králíky?!“ zaznělo zase z jiného koutu tržiště.

„Hoří, tady hoří, pojdte mi pomoci hasit.“ Ohnivý plamen vyšlehl v prostorách, kde své zboží nabízeli kováři. Bylo znát, že požáru se tu všichni bojí. Ten minulý nadělal pěknou paseku a o nic podobného už nikdo nestál. Někteří prodejci dokonce začali balit zboží.

„Klid, zachovejte klid, všechno dáme do pořádku,“ ozval se nad tržištěm magicky zesílený hlas. Prohlášení spíš ale vyvolalo paniku, než aby někoho uklidnilo. Prodejci balili rychleji a kupující zrychleným krokem mířili pryč. Konečně se objevila skupina vojáků v místě, kde hořelo. Hanka je pečlivě prohlédla, ale byli čistí. Podle plamenů odhadovala, že začal hořet další stánek. Výkřiky z toho místa začaly splývat v obrovském ruchu.

A náhle ho uviděla. I on spěchal k požáru...

„Modré rozevláté rukávy a vlasy sepnuté hadí čelenkou,“ poslala rychle mentální vzkaz Zikovu otci, „míří přímo k ohni.“

„Jasně, díky, vidíme ho,“ odpověděl. Na zbytek naplánované akce dohlížel on. Rafan, který jí hlídal záda, si mága také všiml.

„Škoda že ho nevidíme zblízka.“ Sledoval, jak muž mizí v dýmu, co se rozlézal po okolí. Kouř výrazně snižoval viditelnost. Vrtalo jim hlavou, co vlastně Dejus u kovářů zapálil. Přesto vytrvali na pozici a Hanka dál pozorovala okolí, jestli se neobjeví posila.

„Další vojáci,“ ukázal Rafan do míst, kam se nedívala. Rychle předala povstalcům zprávu.

„Jak jsou daleko?“ zeptal se Dejus.

„U prvních stánků,“ referovala Hanka, „teď se zastavili a radí se. Už zase vyrazili. Část vlevo a část vpravo, asi chtějí obklíčit hlavní část tržiště.“

„V tom případě rychle zmizte, ať se jim nedostanete do rukou. My taky vyklízíme pozice,“ nařídil jim Dejus.

„Máme zmizet.“

„Nejvyšší čas,“ popadl ji Rafan za ruku a přidali se k lidem, kteří houfně opouštěli zakouřený prostor. Stihli to jen taktak. Zamířili do úzkých uliček, kde je po chvíli objevil Zik s Matyášem.

„Parádní zmatek, co?“ poskakoval Zik rozpustile.

„Je Faglin v pořádku?“ staral se Matyáš.

Dobrá nálada jim vydržela celou cestu domů.

„Už se vrátili naši?“ vyzvídal Zik u hlídky, ale její členové vrtěli záporně hlavou.

Nezbylo jim než trpělivě čekat. Každá další minuta v nich vzbuzovala obavy, jestli se nepříhodilo něco nečekaného. Kdyby Dejusovu skupinu vojáci chytili, byl by to pořádný malér. Nervozita v dětech potlačila poslední zbytky rozjařenosti. Hanka se pokusila o mentální kontakt, ale jedinou odpovědí bylo: „Neruš, musíme prchat, ti mágové tam byli dva.“

„Jestli prchají,“ spekuloval tiše Rafan, „hned tak se jich nedočkáme. Půjdou oklikou, aby setřásli pronásledovatele.“

„Dva mágové?“ vrtěla hlavou Hanka. „Jak je to možné? Přece jsem se dívala důkladně.“

„Copak musí každý jejich mág hostit knuta?“

„Máš pravdu, tím by to být mohlo.“

Začalo se stmívat, když někdo zabouchal na dveře.

„Jsou tady.“ Na nic nečekali a vystřelili ven. Dejus kulhal a dva další chlapi podpírali zraněné, kteří se sotva vlekli. Zik běžel obejmout tátu. Ten ho vzal kolem ramen a rozčuchal mu vlasy.

„D-d-dobrá práce, chlapi,“ kývl Dejus na své spolubojovníky a zamířil k domku.

„Nanosím ti vodu, aby ses mohl vykoupat,“ řekl Zik a nechal otce v péči Hanky a jejích přátel.

Když viděli, jak je muž unavený, bylo jim trapné se hned vyptávat. Přinesli mu jídlo a vodu. Trochu se napil, ale jídlo před koupelí nechtěl. Nezbylo jim než se obrnit trpělivostí a čekat, až ze sebe Dejus smyje krev, prach a pavučiny. Hanka pozorovala, jak se Rafanova nálada během čekání s každou minutou, která oddalovala vyprávění o akci, vylepšuje.

„Copak tě pobavilo?“ sondovala.

„Uvažuj. Kdyby je potkal totální neúspěch, vyklopil by to hned a nenapínal by nás.“

„Myslíš, že otálí schválně?“

„Skoro bych si na to vsadil.“

Jakmile se Dejus objevil vykoupaný, všichni se netrpělivě sesedli spolu s ním ke stolu. Nedokázal pod jejich pohledy sníst víc než půl krajíce. Pak se mu jich zželelo.

„Dobře,“ zašklebil se, nebo možná usmál, „tak já vám p-p-povím, co se dělo.“

Při vyprávění trochu zadržával, ale jeho handicap už téměř nevnímali.

„Domluvil jsem se s kovářem, že sehraje Rasiům divadlo na obě strany. Kovář nám dovolil zlikvidovat dva staré stánky, jednou mu je budu muset zaplatit. My jsme vystupovali v roli žhářů a výtržníků, on se s velkým gustem angažoval v roli oběti. Při hašení víc překážel, než pomáhal, ale tak přesvědčivě, že se stráže musely divit, proč tolik zmatkuje. Jakmile začal hořet druhý stánek, objevili se dva mágové. Každý dorazil z jiné strany. Ti dva všechno uhasili raz dva. Jednu flašku jsme obětovali a náš střelec ji rozbil tak, aby část obsahu potřísnila toho s modrými rukávy. Vypadal překvapeně. Potom kovář nabídl mágům jako poděkování kalíšek kořalky. Náš chlapík už ji nesl k puse, když mu ji ten druhý vyrazil z ruky. On sám

ale nabízenou kořalku vypil. Byli jsme zklamaní. Nic to s ním neudělalo. Vydal se hledat stopy a několik našich začalo prchat, aby od nás odlákali pozornost. Kovář kalíšek znovu naplnil a ve chvíli, kdy nepřející mág sledoval naše lidi, ho znovu nabídl mágovi v modrých rukávech. Co vám mám povídat. Vymlaskl tři panáky za sebou takovou rychlostí, že jsme jen mrkali na drát. Pak začal blábolit a pokřikovat na nás, že von je mág Deliů a že mu máme pomoci. Pro jistotu jsme mu zalepili pusy a nejkratší cestou ho zatáhli do podzemí. To už po nás šli vojáci a taky ten druhý mág.

Ale nedával si majzla, a podařilo se mi ho vycucnout. Bez něj zůstali ve hře jen vojáci. Museli jsme sebou hodit, než zavolají magické posily. Rozdělili jsme se a naše skupinka na sebe nalákala celou nepřátelskou bandu. Vyklouzli jsme jim dost těsně, ale vyvázli jsme. Takže máme, milý Rafaeli, jednoho knuta v kleci. Zdá se, že kořalka opravdu funguje skvěle. Až budete chtít, můžete si s ním popovídat.“

„No senzace! Rasiové mají o jednoho mága méně.“

„Jo. Ale asi ho n-n-nebudeme moct zabít.“

„Proč ne?“ zeptala se opatrně Hanka.

„Protože říkal pravdu. Než ho dostali, p-p-patřil k nám.“

„Hostí knuta nedobrovolně.“

„Jo.“

„Rádi bychom ho viděli.“

„Až dojím v-v-večeři, zavedu vás k němu.“

Nebyli sami, kdo chtěl vidět zajatého mága. Klec byla umístěná ve sklepení za několika závorami. Zajatec seděl schoulený v rohu a klimbal. Strčili mu dovnitř večeři, ale ani se jí nevšiml. Když se podařilo ostatní zájemce uspokojit, dorazil Tian. Přistoupil ke kleci a vězně oslovil.

„Richarde? Pamatuješ se na mě?“

„DelHas. Ale ty jsi přece zemřel. Shodili tě z hradeb,“ zvedl se překvapeně vězeň a přistoupil blíž k mříži.

„Můžeš mi vysvětlit, proč ses přidal k Rasiům?“

„Protože oni tu vytvoří nový svět. Vylepší naše schopnosti. Sjednotí zdejší kontinenty, čeká nás úžasná budoucnost. Kdybys mi

dovolil, abych ti vylíčil všechny výhody, otevřou se před tebou nečekané možnosti.“

„Město zatím žádné výhody nepocítilo.“

„Ti, co nemají sedmý smysl, stejně nakonec vyhynou, jakou by mělo cenu jim pomáhat.“

„Co kdyby dostal ještě kapku kořalky?“ mrkl Rafan na Zikova otce, „tyhle kecy má určitě na svědomí knut.“

Dejus jen kývl a po chvíli se vrátil s láhví známého tvaru a kalíškem. Naplnil ho a prostrčil mříží dovnitř: „Tumáš, Richarde, na zdraví!“

Muž v kleci polkl tekutinu na jeden zátah a natáhl ruku s kalíškem, aby mu ještě dolili. Dejus mu vyhověl. Po třetím kalíšku začal mít zajatec problémy s rovnováhou. Sesunul se do kleku a chytil se mříží.

„Tiane,“ oslovil DelHase úplně jiným tónem, „Tiane, já už nemůžu, je to hrozný, zabij mě. Pomoz mi a zabij mě.“

Po mágově tváři se kutálely veliké slzy, až bylo všem okolostojícím trapně. Hanka si pro jistotu znovu zkontrolovala příbuznost s Faglinem, ačkoliv i bez amuletu bylo jasné, že skutečně ulovili knuta.“

„Pojďte,“ kývl na ně Dejus a vystrkal je ven z místnosti.

„Běžte domů,“ řekl na chodbě, „my se ještě m-m-musíme poradit, co dál.“

„Neměli bychom se porady zúčastnit taky?“ zaškaredila se Hanka.

„Jestli se tu chceš s chlapama tři hodiny hádat, tak k-k-klidně.“

„Má pravdu. Tohle bude ztráta času,“ mávl rukou Zik, „na velký poradě se chlapi nikdy na ničem důležitým nedohodnou. Stejně všechno nakonec vymyslí táta s Tianem. Navrhuju, abychom si doma udělali svoji radu.“

„Já jsem pro,“ ozval se k všeobecnému překvapení dráček.

„Tak jo,“ pokrčila Hanka smířeně rameny, „když nám to Faglin tak hezky odsouhlasil, jdeme domů.“

Tentokrát dali přednost pohodlí v místnosti se slavníky. Tulík dorážel na dráčka, aby se s ním honil, ale odezvy se nedočkal.

„Musím pořád myslet na Helaru,“ řekl Rafan zamyšleně, „nemůžu se smířit s myšlenkou, že by měla být zabita vlastními lidmi.“

„Richard je na tom podobně,“ podotkla Hanka.

„Jestli dovolíte, rád bych k tomu pár věcí řekl,“ přistál Faglin na Matyášově rameni, aby na Hanku a Rafana lépe viděl.

„Máš příležitost. Povědej,“ kývla na něj povzbudivě dívka.

„Jestli jsem správně pochopil vaše dilema, rádi byste osvobodili bytosti, které knutové používají jako své tělesné schránky.“

„Ano, Fagline, pochopil jsi nás přesně.“

„Vypadá to jako neřešitelný úkol, ale podle mého mínění je záchrana možná.“

„Opravdu?“

„Jak víte, knutové jsou schopni přesunovat se z jedné bytosti do druhé. Museli byste knuta dohnat do nouzové situace a v ní ho přesvědčit, že jedinou možností, jak se zachránit, je přesun do

nastražené bytosti, kterou budete ochotni obětovat. A tu ihned po přesunu zlikvidovat. Zádrhel ovšem je v tom, že knut se obvykle snaží tělo předešlého hostitele zabít.“

„A proč to dělá?“

„Při umírání původního majitele nasaje sílu jeho těla a rychleji se v novém těle zabydlí.“

Začali nahlas rozebírat, co by mohlo knuta donutit k přestěhování a jak mu po přesunu zabránit ve vraždě bývalého hostitele. Faglin musel podrobně vysvětlovat, jak výměna těla probíhá a jak dlouho knutovi přesun trvá.

Druhý den Zik přinesl chycenou kysu a vypravili se s ní za knutem. Dejus z jeho nápadu dvakrát nadšený nebyl. Tian ho totiž pověřil dozorem nad jejich pokusy. Zikův otec neskrýval své obavy. Všichni si dobře uvědomovali riziko, kdyby se kouzelníkovi podařilo utéct. Aby měl pádný důvod k výměně těla, oznámili mu, že do tří dnů bude popraven.

„Krysa projde mřížemi a my doufáme, že knut využije příležitosti a pokusí se do ní přesunout, aby mohl utéct,“ vysvětloval Zik tátovi jejich plán, „jakmile k tomu dojde, Rafan kysu zabije.“

Jejich počáteční nadšení ale během dalších hodin, kdy se nic nedělo, vyprchalo.

„Proč se nepokouší uprchnout?“ rozčilovala se Hanka, kterou přestávalo bavit neustálé hlídání vězně. „Náhodně pootevřené dveře, svobodná krysa... Co by chtěl víc?!“

„Možná mu krysa není dost dobrá,“ spekuloval Matyáš.

„Krysa je dobrá, ale něco jiného je špatně,“ drbal se pod bradou malý dráček.

„Ale co? Vždyť jsme všechno probrali krok po kroku.“

„Magie. Nepřišel náhodou při chycení o veškerou energii?“

„A-ano,“ potvrdil Dejus, „jak jinak b-b-bychom ho zajali?“

„A teď je izolován klecí od všech zdrojů.“

„Tady v Quinwalu stejně žádná volná energie není.“

„Pro tebe ne,“ podíval se na Hanku Faglin, „ale knut dokáže vytáhnout sílu třeba i ze stolu.“

„No tak mu dáme dovnitř stůl,“ zasmál se Zik.

„N-n-nesmysl,“ zavrtěl hlavou Dejus, „klec každý kousek m-m-magie vysaje.“

„Cože?“ vyskočil Faglin. „Já myslel, že jen izoluje! Ona magii pohlcuje?“

„Ano,“ připustil Zikův otec.

„Tak tady je příčina. Knut se bez magie přesunout nedokáže.“

„Ale předělat klec jen na izolující variantu je příliš složité, museli bychom počkat na naše mágy,“ spekulovala Hanka.

„Já se o ni postarám,“ nabídl se Faglin, „jenom toho vězně musíte na chvíli vyndat.“

„Vyndat? Jedině p-p-pokud ho pořádně opijeme,“ zvažoval návrh Dejus.

„Já doběhnu pro jednu láhev,“ vyrazil Zik z místnosti dřív, než mohl někdo protestovat.

Celá akce včetně opití vězně netrvala déle než půl hodiny. Nakonec do klece přidali židli a z prken stlučenou postel na spaní. Stůl už se nevešel. Dovlekli dovnitř alkoholem zmoženého Richarda a další pokus naplánovali večer, až trochu vystřízliví. Hanka začínala být nervózní. Čas se krátil, a loď mágů pořád nikde.

Po setmění se všichni sešli v malém přístěnku, ze kterého se dala sledovat místnost s klecí. Strážný na jejich pokyn donesl vězni jídlo a dveře se za ním jakoby náhodou nedovřely. Nastrčená vyhladovělá krysa se vypravila za vůní potravy.

Ke speciálně instalovanému sledovacímu okénku se vešli dva lidé. Když Hanka mávla rukou, že se něco děje, málem se všichni poprali o místo, jak se snažili nakouknout do místnosti s vězněm.

Richard nastražil na podlahu kus chleba a sýrový drobek a tím přilákal myš dovnitř. Jakmile proklouzla mřížemi, ztuhla a už se nehýbala. Vězeň se posadil na zem k ní a lehce tělem kolébal ze strany na stranu. Pak se v jediném okamžiku lidské tělo sesunulo na zem a myš vystřelila směrem ke dveřím. Byla zatraceně rychlá. Rafan po ní mrskl kouzlem, ale netrefil se. Zato Dejus máchl tesákem, a krysa byla vejpůl. Hanka všechno sledovala s amuletem v ruce.

„A je po něm,“ spokojeně konstatovala, když Zikův otec smetl myší ostatky do odpadové nádoby.

Mezitím Rafan a Matyáš vytažovali z klece Richarda. Byl velice slabý, ale živý. Hanka do něj vpravila trochu léčivé energie, ale Zikův otec ji zarazil, ať s ní neplýtvá, že jeho lidé si s Richardem poradí.

„Už máme jen deset dní,“ vzdychla dívka po návratu domů.

„Ale dnešek byl mimořádně úspěšný,“ liboval si Rafan.

„Nikdy by mě nenapadlo, jak účinnou zbraní může být kořalka,“ ušklíbala se.

„Zítra bychom měli pochyttat pár myší, abychom je nastřádali do rezervy,“ začal plánovat Zik.

Mágové

Ráno však vzaly všechny pracně vymyšlené plány zasvé. Probudil je rachot v kuchyni a všechny vyděsil Zikův otec, když vtrhl do pokoje. „Vstávejte, b-b-bando, máte tady svoje mágy,“

houkl na ně, „hodte sebou, musíme f-fofrem do p-p-přístavu.“

Nemusel je pobízet dvakrát. Za pět minut byli připraveni. Dejus je ale nepustil ze dveří dřív, dokud se nenapili čaje a nevzali si do ruky jednu čerstvě upečenou placku. Na jejím namazání netrval.

Venku je vyhlížel doprovod.

„Musejí se dostat k m-m-mágům za každou cenu,“ byl jediný pokyn, který Dejus mužům udělil. Zika vyslal dopředu, aby hlídal, zda je vzduch čistý.

Brána mezi čtvrtými a pátými hradbami byla zahlcená lidmi, takže je strážci protlačili skrz ni bez větších těžkostí.

Ale další brána, vedoucí z města ven, už byla obsazená strážemi. Zde se podobná taktika použít nedala.

„Tudy to nepůjde, tati,“ hlásil Zik, který se ochomýtal u místa kontroly, „ven pouštějí pouze lidi se speciálním razítkem. Jestli chceme Matyáše, Hanku a Rafana dostat k mágům na loď, zbývá jediná cesta. Tou škvírou pod hradbami.“

Dejus chvíli přemýšlel, pak váhavě přikývl: „Asi máš pravdu, Ziku. Ale je to m-m-moc velké riziko. Vezmi průlezem jen Rafaela.“

„Asi za dvacet minut zaměstnáme strážu u brány,“ řekl Rafanovi jeden z průvodců, „tak toho využijte k přesunu na loď, ano?“

„Přestaň se mračit,“ zašeptal Rafan Hance do ucha, „a zůstaň se mnou ve spojení. Kdyby něco, budeš v obraze.“

Jen lehce kývla, na nic jiného nebyl čas. Dejus je zase hnal zpátky. Sám zůstal na místě s několika chlapy, aby se postaral o krycí akci.

„Nemohli bychom pozorovat přístav odněkud shora?“ obrátil se Matyáš nespokojeně na průvodce, který měl na starost jejich bezpečnost.

„No, záložní vodárna je dost vysoká, aby z ní bylo vidět do přístavu. Tak jestli chcete...“

Samozřejmě chtěli. Za chvíli z ochozu nad vodárnou uviděli štíhlou plachetnici, která kotvila u čerstvě opraveného mola. Mírně se pohupovala a vypadala krásně.

„Doufám, že nás za pár dní odveze domů,“ povzdechla Hanka.

„Taky bych rád domů,“ kývl Matyáš, „ale nejdřív musím najít Alici. Nebo aspoň zjistit, co se s ní stalo.“

Hanka se ve své mysli protlačila do Rafanova krystalu a vnímala, jak právě běží k lodi. Dva muži se ho pokoušeli zastavit, ale ochromeně padli k zemi. Rafan na ně použil kouzlo a spolu se Zikem dál sprintoval k molu. Na něm stáli dva mágové. Rafan se zarazil a chytil za košili i Zika. Oba zpomalili a mágové jim pokynuli, aby vstoupili na loď. Rafan zamířil do kapitánovy kajuty, kde jeho příchod vzbudil pozornost, a Hanka prostřednictvím krystalu spolu s Rafanem hleděla do obličejů pěti přítomných. Dva z nich znala osobně. Z jednoho měla radost, z druhého husí kůži.

„No vida, koho tu máme,“ usmál se Artitan, „nejste vy zase v nějakém průšvihů?“

„Rafaeli Vrone,“ zamračeně na jejího kamaráda uhodil Pohromak, „kde je Helara? Její komunikátor nereaguje. Proč není s tebou? Potřebujeme její hlášení.“

Hance bylo jasné, že výslech bude dlouhý a Rafanovo vyprávění ještě delší. Přerušila kontakt a vydala se ve společnosti Matyáše a Faglina k domovu.

Tady se znovu napojila na Rafanův krystal a s jeho souhlasem do něj přestoupila. Cítila, jak je její kamarád naštvaný a nespokojený.

„A ty nejspíš očekáváš, že všichni okamžitě naběhneme a společně s povstalci svrháme současnou vládu Quinwalu, co?“ ušklíbl se Pohromak.

„Lepší řešení neexistuje. Přece jsem vám všechno vysvětlil,“ ohradil se kamarád.

„Jenže takhle se převrat nedělá. Docela oficiálně navštívíme sídlo Rasiů, ostatně pozvánka na dnešní společný večer už nám dorazila. Vznese požadavek, aby propustili Helaru, a pokud nám vyhoví, není důvod proti nim násilně zasahovat.“

„Ale ona má v sobě knuta.“

„No a? Skupina našich nejlepších mágů si s ním jistě snadno poradí.“

„Musíte svou magii chránit před vycucnutím a co nejrychleji Helaře nabídnout alkohol.“

„Hele, mladej, nech si svá moudra pro toho, kdo je potřebuje. Sotva ses začal učit, hned se chceš vytahovat na nejlepší a nejzkušenější kouzelníky...“

„Nech ho bejt, Pohromaku, udělal, co se dalo,“ zastal se Rafana Artitan, „radši se zamysli nad tím, jak snadno překouzlili Helaru. Opatrnost bude určitě na místě.“

„Víš co, příteli,“ odvětil Pohromak jízlivým tónem, „mám pro tebe důležitý úkol, nepůjdeš s námi a zůstaneš hlídat na lodi.“

„Ale...“

„Možná jsi nepostřehl, že vedoucím výpravy jsem já:“

„Dobře. Budu hlídat tady,“ kapituloval Artitan, „a jestli se nevrátíte, budu se muset spojit s povstalci místo vás.“

„To se dřív koláče budou líhnout z pečených vajec.“

„Překvapuješ mě, Pohromaku. Umíš bejt i vtipnej.“

Panebože, pomyslela si Hanka, hrozí nám zánik světa, a oni se hádají kvůli hloupostem. Copak přišli o rozum? Lézt dobrovolně do takové nebezpečné pastí!

„S tím se n-n-nedá nic dělat,“ pokrčil večer Dejus rameny. „Podle mě jednají hloupě. Kdyby se s námi d-d-domluvili, mohli jsme jim aspoň krýt záda. Takhle nám nezbyvá než počkat, jak dopadnou.“

„Kéž bych mohla být mouchou a sledovat jejich domlouvání zblízka.“

„Neumíš se proměnit?“

„Neznám nikoho, kdo to umí.“

„Tak sed' na zadku a m-m-modli se, aby se ti tvoji mágové vrátili na loď živí a zdraví. Nebo běž spát.“

„Copak bych dokázala usnout?!“

Aspoň si na dálku povídala s Rafanem. Na lodi zůstalo kromě Artitana ještě dalších osm mágů.

Zik hned po odchodu šesti pozvaných přinutil Rafana, aby mu ukázal podrobně celou loď. Zajímalo ho, jak co funguje, a zdejší posádka zvědavému klukovi ráda všechno vysvětlila. Pak ho chtěl

Rafan poslat domů, ale Zik se nedal. Prohlásil, že ještě nikdy neměl možnost vyspat se v kajutě a že by rád vyzkoušel, jaké to je.

Všude v přístavu byl od příjezdu lodi nezvyklý klid. Strážníci do blízkosti mola nikoho nepustili. Prý kvůli bezpečnosti. Hance se každá minuta, již mágové strávili na návštěvě u Rasiů, zdála nekonečná. Začínala se bát, že pozvání byla past, která mágy uvrhne do stejné situace jako Helaru. Jestli Rasiové využili příležitosti, měli by na své straně všechny výhody. Vlastně všechny ne, ještě by museli obsadit loď.

Hanka se pokusila pomocí dračí komunikace kontaktovat Tiana, ale ten ji odbyl, že momentálně nemá čas, a pokud se neděje nic neodkladného, tak ať ho neruší.

Byla odsunuta stranou, což Hanku znervózňovalo víc, než dokázala snést. Nakonec jí musel Matyáš napomenout, aby nepřecházela po kuchyni sem tam jako šelma v kleci.

„Prosím tě, posad' se a relaxuj! Kdo se má na tebe koukat?! Ještě nás svojí nervozitou nakazíš,“ zastoupil jí cestu a dívka poslušně dosedla na židli.

„Víš co,“ připleskl jí Matyáš svou dlaní ruku, kterou nervózně bubnovala na desku stolu, „co kdybys naučila tu tvou dračí komunikaci Faglina?“

„Ale tu mohou používat jenom draci,“ namítla bezmyšlenkovitě a vytáhla ruku zpod chlapcovy dlaně.

„A co asi podle tebe Faglin je?“ Dráček zakroužil nad stolem a dosedl na desku proti Hance. Už u měla na jazyku odmítnutí, ale pod upřeným dračím pohledem změnila názor.

„No,“ poškrábala se na nose, „proč ne. Čas máme a nezdá se, že by nás zrovna někdo vyrušil.“

Přemýšlela, jak srozumitelně začít, a tím se odpoutala od zbytečné nervozity. Postupně Faglinovi vysvětlovala, na co se má soustředit. Když se pokusila o první kontakt, propojení naběhlo neuvěřitelně snadno. Jeho krystal Hance připomínal dvojitě zrcadlo, kde se postava promítá do nekonečného množství odrazů. Na zkoušku pozvala dráčka do svého krystalu, což byl velice zvláštní zážitek. Jako by do ní vstoupilo celé společenství. Nedalo se odhadnout, kolik v sobě Faglin ukrývá myslí... Nebo se jedná

o jednu mysl roztržštěnou do mnoha střípků? Vzápětí překvapeně zjistila, že se stala jedním ze střípků a sbíhají se k ní informace, které Faglin vnímá jako normální. Jako by se dokázal dívat na všechna místa, co navštívil, podivným magickým citem nebo snad smyslem. Faglin přesně věděl, že se poblíž hlavní brány vedoucí k přístavu ukrývá velká skupina povstalců v čele se Zikovým otcem. Druhá část mužů s Tianem hlídkovala u vstupu do povstaleckého tábora. Na první pohled se zdálo, že odpočívají, ale neopouštěli svá místa a byli ve střehu.

Přijímat všechny Faglinovy informace najednou bylo poněkud stresující a nepřirozené, raději jeho krystal rychle opustila. Znovu otestovala Matyáše, jestli se od minula něco nezměnilo. Jeho mysl pro ni zůstávala nepřístupná. Nechápala to. Jako kdyby ve světě dračí komunikace vůbec neexistoval. Byl prvním člověkem se sedmým smyslem, se kterým se jí nepodařilo navázat kontakt. Mentálně si postěžovala Faglinovi.

„Netrap se tím. Můžete oba komunikovat přese mě,“ odpověděl dívce.

„A ty se na něj dokážeš napojit?“ podivila se.

„Samozřejmě. Jsem přece školitel cestovatelů. Vyzkoušíme to?“

Po pár minutách společného tréninku našli způsob, jak propojit vzájemně mysl, aby dosáhli podobného účinku jako při dračí komunikaci. Faglinovy schopnosti byly mnohem větší a dokonalejší než její a Matyáš jako cestovatel si těžko mohl přát lepšího a schopnějšího společníka.

Díky, řekl někdo v její mysli a Hanka si vzpomněla na R'íhana. I on dovedl číst myšlenky, takže ji Faglinovo narušení soukromí nijak nerozhodilo.

„Co je to soukromí?“ zeptal se dráček, tentokrát už nahlas.

Dívka kývla na Matyáše, aby nový pojem zkusil Faglinovi vysvětlit sám. Mezitím opět zkontaktovala Rafana. Klimbal vsedě u zábradlí na palubě. Už chtěla jeho mysl nechat v klidu a stáhnout se, když Rafan náhle leknutím vyskočil.

„Co je?“ zeptala se ho mentálně.

„Buď se vracejí, nebo nás chce někdo přepadnout. Jestli máš dost magie, zůstaň v mé mysli a za chvíli uvidíš sama.“

Rafan utíkal probudit ostatní. Čtyři mágové vyběhli na molo a ostatní sledovali situaci z lodi. Přicházející skupinka nesla světlo, takže bez magie nebylo na jednotlivce dobře vidět. Napočítali, že se vrací víc lidí, než z lodi odešlo. Rafan magicky zaostřil svůj zrak a Hanka vnímala jeho překvapenou reakci. Ani se mu nedivila, protože k lodi mířila nejen očekávaná šestice mágů, ale měli s sebou i Helaru, Vrona a dalších pět neznámých průvodců.

„Hej, vy dva!“ houkla Hanka na Matyáše a Faglina a následně je přibrala do spojení s Rafanem. Záhy viděli totéž co ona.

„Nadmíru podezřelé,“ podotkl Faglin, „hádám chtějí dostat všechny vaše mágy najednou. Ať utečou, ať okamžitě utečou.“

Hanka tlumočila dráčkův názor Rafanovi. Ten se vyděsil. Představa, že opět skončí u Rasiů a ti s ním udělají totéž co s Helarou, ho zatlačila na samý okraj paniky.

„Vážení přátelé,“ oslovil mágy přítomné na palubě, „možná se vám mé sdělení nebude líbit, ale Faglin nám doporučuje útěk. A já ho rozhodně poslechnu. Ziku, bereme to zadem a mizíme.“

„Nesmysl. Jich je pět a nás je dohromady šestnáct, přesněji řečeno patnáct, když utečeš.“

„Jenomže já vím, co dovedou. A Faglinovi věřím. Vřele doporučuji útěk i vám.“

Rafan už na nic nečekal a spěchal za Zikem, který na něj mával a ukazoval na lano, po němž se mohou spustit do vody, aniž by je příchozí spatřili. Jen nejasně vnímal, že mágové za jeho zády řeší, zda je, nebo není zbabělec. Neohlížel se na ně. Pomyslel si, že ani jeden z nich nebyl svědkem toho, co Rasiové provedli Helaře. Pak by své šance nejspíš i oni viděli v jiném světle. Spustil se po laně za Zikem a oba tiše plavali pryč. Vzali to od lodi šikmo směrem ke břehu. Za sebou uslyšel šplouchnutí. Že by někdo dal na jejich radu? Podle sluchu odhadoval, že se jedná o jednu nebo dvě osoby. Po chvíli se všichni vyhrabali na břeh a pod rouškou tmy opatrně následovali Zika, který skupinku vedl za přístavní skladiště. Přikrčili se a rychle přeběhli za další budovu.

„Vydržte chvílku v klidu, usuším vás,“ poznal Rafan Artitanův hlas a vzápětí ucítil, jak z promáčeného oblečení zmizela voda.

„Co se děje u lodi?“ zeptal se ženský hlas. „Ráda bych viděla, jestli jsme neutíkali zbytečně.“

„A co že ses k nám přidala, Romano?“ šeptem vyzvídal Artitan.

„Znám Helaru. Jestli ji někdo dostal, je velice rozumné mít se před ním na pozoru.“

Zik na ně mávl, aby přeběhli ještě dál, až za skladiště postavené nejbliž u hradeb. Odtud mohli pozorovat situaci pouhým nakouknutím za roh. Využili několika beden, které je skryly. Mezerami pohodlně sledovali loď. Byla dostatečně osvětlená a bez obtíží rozeznávali jednotlivé kolegy.

Přicházející skupinka se rozdělila. Jako první spěchali k lodi mágové a hned za nimi Rasiové. Vron se držel za břicho a v polovině cesty se zastavil a zvracel. Helara zpomalila a po krátkém zaváhání se vrátila, aby mu pomohla.

Když znovu začal zvracet a znečistil jí šaty, začala mu zuřivě nadávat. Rasiové se ohlédli, ale nakonec mávli rukou a pokračovali v cestě k lodi za zády mágů.

„Hele, co mám,“ drcnul Zik do Rafana a vytáhl cestovní láhev. Se spikleneckým výrazem odšrouboval víčko a dal kamarádovi čichnout.

„Doběhnu k nim,“ ukázal na Vrona a Helaru, „a dám jim napít.“

„Kořalka? Kdes ji vzal?“ podivil se Rafan a popadl ho za loket. „Ne! Ty nechod, viděli by tě. Pošlu Plavíka.“

„A unese to?“

„Ts, levou zadní,“ prskl tulík, popadl láhev za vázací tkanici a rozběhl se k Helare.

Vpůli cesty se malý tvoreček zarazil a ohlédl se směrem k lodi. Jako na povel se tím směrem podíval i Rafan se svými přáteli. Pět průvodců z řad Rasiů se za zády vracejících mágů rozestoupilo do půlkruhu, aby si nepřekáželi, a všichni natáhli ruce směrem k lodi. Ti, co z paluby sledovali příchod svých druhů, se sesunuli k zemi a zmizeli všem z očí. Mágové na břehu se prudce otočili a tři z nich se rovněž složili na zem. Zbylá trojice se zřejmě stihla účinně zaštitit a jejich aura zazářila magickou silou. Dva z Rasiů zavrávali, ale hned se vzpamatovali. Další z mágů klesl k zemi. Zbylí dva se snažili přeběhnout přes můstek na palubu, ale nestihli to. Jeden se zhroutil

přímo na můstku, druhý před ním. V tom okamžiku se z brány vyvalili strážní, polovina z nich třímala nosítka. Vzali to poklusem k lodi a Rasiové organizovali odnášení ochromených mágů.

„Hej,“ ozval se Rafanovi v mysli Hančin hlas, „rychle seberte Helaru a Vrona a ukryjte je za skladištěm. Rasiové mají momentálně jiné starosti, takže si nejspíš ani nevšimnou, kam se poděli.“

Teprve teď Rafan postřehl, že tulík vláčí polní láhev po zemi a láká Vrona i Helaru za sebou. Už byli skoro u nich. Vrávorali jako největší opilci. Přikrčeně se k nim rozběhli a zatáhli je za skladiště. Rafan musel dát Helaře vypít zbytek kořalky z láhve, aby nepovykovala. Vron vypadal relativně klidně, jen se pořád držel za břicho. Od lodi nosili strážní další a další omráčené jedince, Rasiové nejspíš vyčistili plachetnici komplet i s personálem a námořníky.

Rafan a jeho společníci vyčkali, až zmizí poslední rasiovský kouzelník, a začali se dohadovat, kudy se proplížit do města. Vtom ke skladištím zamířil jeden strážný od brány. Jeho mohutná postava nahlížela do všech míst, kde by se mohl někdo ukrývat.

„Zneškodním ho,“ nabídl se šepetem Artitan.

„Ale ne, to je přece můj táta,“ zasmál se radostně Zik a rozběhl se k postavě. Rafan viděl, jak mu hupsnul do náruče a oddechl si. V té tmě by rozhodně nerozeznal, zda je v uniformě opravdu Dejus.

„Je p-p-po všem, můžeme vyrazit d-d-domů,“ kývl na ně, když mu Zik ukázal jejich úkryt, „momentálně m-m-máme bránu do města p-p-pod kontrolou.“

Ukázalo se však, že se to snáz řekne, než udělá. Helara se vůbec nedokázala postavit a Vron jen velice pomalu šoural nohama. Dověkli je k bráně, kde si Dejus poručil dvoje nosítka.

„Jasně, máš je mít,“ houkl mladík v bráně, „měli jich tu připravených spoustu.“

„Doneste je k nám a oba rovnou šoupněte do klece. Doufám, že víš, kterou myslím?“

Čtyři přestrojení povstalci se ochotně chopili nosítek: „Bez obav, šéfe, budou tam v cukuletu.“

Rafan se Zikem a oběma mágy byli uvítáni v podzemních prostorách povstaleckého štábu. Dejus je nasměroval do velké haly,

kde zrovna Hanka s Matyášem chystali na stůl džbány s vodou a jídlo.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se Hanka poté, co se přivítala s Artitanem.

„Jací ostatní?“

„Bylo nám řečeno, že s Tianem přijde větší množství lidí a prý se dá čekat porada, která se protáhne do rána.“

Z chodby se ozval halas a do haly se nahrnuli lidé s nosítky. Pokládali je k jedné stěně těsně vedle sebe, až jich tu leželo devět. Vzápětí se přihnal i Tian a poplácával muže spokojeně po zádech: „Dobrá práce, chlapi. Rasiové sice tohle kolo vyhráli, ale naše vyhlídky díky vydařené akci hodně stouply.“

„Jak jste je sem dostali?“ žasla Hanka.

„Dejus a jeho parta omámili strážné u brány a přestrojili se za ně. Měli za úkol dohlédnout na návrat mágů z návštěvy u Rasiů, a kdyby se náhodou něco semlelo, zachránit co nejvíc lidí z lodi.“

„Skvělá práce,“ uznale se ušklíbla dívka, „a geniální nápad. Až na to, že jste nás nechali doma.“

„Promiň, Hanko, naše plány byly postavené na vodě a nikdo si netroufl odhadnout, jak dopadnou. Tentokrát ale náhoda přála připraveným.“

Hanka oběma vůdcům představila Artitana a potom se společnými silami pokusili probudit mágy ukradené Rasiům. Žádné z kouzel však na ně nezabíralo. Vtom nad nosítky zakroužil dráček a usedl na jednu nehybnou postavu. Dotkl se jejích úst a mladá žena zasténala. Než stihla otevřít oči, Faglin stejným způsobem probudil i zbývajících osm mágů.

„To zírám. Probudil je polibek draka,“ okomentoval akci někdo z přihlížejících.

„Díky, Fagline,“ uznale kývl Tian.

„Použili na ně magii knutů. Kdybychom je do týdne neprobudili, zemřeli by.“

Rozespalí mágové začali vstávat, rozhlížet se po přítomných lidech a tvářili se dost nazlobeně. Artitan je musel uklidňovat a vysvětlovat jim, že nejsou v rukou nepřátel, že Deliové je vlastně

zachránili. Většina probuzených hned sáhla po své zásobní magii, aby doplnili, co z nich nepřátelé vysáli.

„Ale nejsme tu všichni,“ rozhlédl se jeden starý muž, „kde je Pohromak?“

„Pohromak a další tři naši přátelé jsou bohužel v rukou Rasiů,“ trpělivě vysvětloval Artitan.

„Proč jste je taky nezachránili?“

„Nejsme dost silní, abychom se Rasiům postavili přímo, potřebujeme vaši pomoc,“ vážně a důrazně odpověděl Tian.

„Zdá se, že ani my nemáme k boji dost sil,“ přestal se stařík rozčilovat a posmutněl.

„Jednotlivě ne. Ale společně bychom je mohli zvládnout,“ snažil se Tian povzbudit jeho pošramocené sebevědomí.

„Nechcete se p-p-posadit a promluvit si?“ začal Dejus organizovat rozmístění stolů a židlí, aby na sebe všichni viděli a aby bylo na stolech připravené alespoň skromné občerstvení. Mágové si konečně začali uvědomovat, jak neslavně dopadli, a z jejich postoje vyprchala nadřazenost i neochota. Znovu probrali, tentokrát mnohem podrobněji, všechny poznatky o knutech, o Motýlí bráně a hrozbě ze strany bohrů. Mágové se sice několikrát pohádali, ale spíš mezi sebou než s povstalci. Dá se říct, že to bylo pro dobrou věc, neboť hledali kouzlo, které by mohlo na knuty působit podobně jako alkohol. Faglin se nabídl jako pokusný objekt. Po několika opatrných testech se mágové zachmuřili. Jedno z kouzel sice působilo, ale dráček ho stihl bez problémů vykrýt štítem.

„A co na ně vyzkoušet božský dech?“ navrhl Artitan.

„To má být vtip, nebo mluvíš vážně?“ zeptal se stařík.

„Smrtelně vážně,“ ani nemrkl Artitan a pokračoval, „pokud by selhalo všechno ostatní, jsem připravený ho použít.“

„Pro zasažené lidi by postižení bylo horší než smrt.“

„Ano, já vím. Ale jsem přesvědčený, že knutové by byli kouzlem zlikvidováni jako první.“

„Víš, k čemu by tě u nás za praktikování tohoto kouzla odsoudili?“

„Aby mě měl kdo soudit, musíme nejdřív uspět tady. Budu jenom rád, když kouzlo nebudu muset použít.“

„Co je božský dech?“ zeptal se Dejus.

„Produkt nejtemnější magie. Něco jako oblak plynu, který tě omámí, ochromí a poškodí ti mozek.“

„Tohle na mě doufám zkoušet nechcete,“ couvl do bezpečí za Matyášovu dlaň Faglin.

„Nechci nic zkoušet. Navrhl jsem kouzlo až jako poslední možnost.“

„Co takhle Helaru a Vrona osvobodit od knutů?“ vložila se do debaty Hanka. „Oba se pohybovali na půdě našich nepřátel, třeba by mohli navrhnout nějaké možnosti, jak klan Rasiů porazit.“

„Jestli na tom byli jako já, žádnou užitečnou informaci vám neposkytnou,“ zvedl se ze židle Richard, který se jako první zdejší člověk zbavil knuta, „bydleli jsme v luxusních podzemních prostorách stranou od všech ostatních lidí a ven jsme se dostali, jen když bylo potřeba zasáhnout do nějakého náročnějšího boje. Naši nadřízení RasTun a RasBarot nás učili, jak si poradit s omezením lidského těla, nutili nás cvičit, zdravě se stravovat a pít výhradně jen vodu. Vlastně jsme vedli docela příjemný život. Po dvou týdnech jsem přestával vzdorovat a byl jsem na nejlepší cestě úplně přijít o svou osobnost. Nákres chodeb, kde jsem se pohyboval, už jsem dal Tianovi a nic nového se nejspíš nedozvíte ani od dalších postižených.“

„Byli mezi hostiteli knutů i děti?“

„Ano. Byli mezi námi i dva malí kluci a jedna nedospělá dívka.“

„Taky je posílali bojovat?“

„Ne. Docházeli na speciální vyučování. Bojovat posílali jen dospělé muže. Obávám se, že víc toho nepoví ani vaši dva přátelé. Tím ovšem nechci říct, abyste je nechali trpět pod nadvládou rasiovských potvor. Jestli jim můžete pomoci, tak to udělejte.“

„Jsem p-p-ro, abychom ty dva zbavili knutů co n-n-nejdřív,“ souhlasil Dejus, „bude se nám hodit k-k-každý bojovník.“

A protože chtěli proces vypuzení knuta sledovat všichni přítomní mágové, Hanka s Rafanem tentokrát hned po likvidaci knutů nechali zachráněné v péči mágů a přesunuli se do klidného kouta, aby si odpočinuli, než se jejich přátelé vzpamatují. Posadili se na zem vedle sebe a po probdělé noci oba usnuli, opření jeden o druhého.

Hanku probudilo zatahání ve vlasech. Jakmile se probudila, rázem věděla, kolik uhodilo. Hrábla do vlasů, ale nebyla dost rychlá. Tulík hbitě přeskočil na její rameno, seběhl po oblečení a zastavil se až v bezpečné vzdálenosti, aby s poťouchlým pobavením sledoval, jak se Hanka marně snaží uvést své vlasy do normálu.

„Ty lumpe, copak už jsem ti stokrát nezakázala si dělat hnízdo v mých vlasech?! Tohle snad ani nepůjde rozčesat!“

„A ty se tomu nesměj,“ obořila se na probuzeného kamaráda, který rychle nasadil vážný obličej. To pro změnu rozesmálo Hanku.

„Pěkný účes! Nová móda?“ ozvalo se z otevřených dveří, v nichž se usmíval Artitan. „Ptá se po tobě Vron. Půjdeš se za ním podívat?“

„Samozřejmě,“ rozzářila se Hanka, „kde ho najdu?“

Pospíchala za Artitanem a Rafan s tulíkem je následovali. Jejich přítel seděl ve starém křesle a působil ztrhaně. Když vstoupili, zdvihl se, aby mohl dívku obejmout. Pak zase těžce dosedl zpátky.

„Neboj se, za pár dní budu v pořádku,“ pokusil se o úsměv, „omlouvám se, že jsem jako tvůj ochránce tak hloupě zklamal.“

„Neomlouvej se, za nic nemůžeš.“

„Dostali mě při boji se smečkou spídů, zatímco jsem se snažil pomoci pár lidem. Neměl jsem proti nim šanci. Slyšel jsem tě, jak jsi mě volala, ale odpovědět by nebylo bezpečné. Moc jsem se bál, že chytí i tebe.“

„Už je to za námi, Vrone.“

„Ještě pořád u sebe nosíš moji paměť?“ zeptal se a dívka přikývla. Vytáhla amulet zavěšený na krku hned vedle křišťálové mušličky. Podala ho Vronovi.

„Výborně, spoléhal jsem na to. Ze všech sil jsem se snažil zapomenout všechno, co jsem se jako kouzelný džin naučil. Sváděl jsem boj sám se sebou každý den, ale podařilo se. Kdyby ty znalosti získal knut, byl by nechutně mocný.“

„Ty musíš být taky zatraceně mocný, když ses mu ubránil. Nebýt tebe, kdoví jak bych u Rasiů skončil. Díky za záchranu,“ naklonil se k Vronovi Rafan.

„Bylo mi hůř, než to vypadalo,“ unaveně vysvětloval muž, „ten hajzlík ani nedovolil, abych si vzal život. Ukrýval jsem osobnost i znalosti pod několika vrstvami chaotických vzpomínek. Knut z nich

byl často nepříjemně zmatený. Ani tělo jsem mu nevydal bez boje. Střídal jsem naprostou odevzdanost se záchvaty zuřivosti a nevolnosti. Jeho nadřízení si se mnou nevěděli rady. Hodnotili mě jako poškozenou osobnost a knuta ve mně degradovali na obyčejného sluhu. Slíbili mu, že možná jednou dostane jiné, vhodnější tělo.“

Vron svíral v dlaních Hančin amulet, do kterého si ještě jako kouzelný džin uložil svou paměť, a za chvíli vypadal o něco lépe. Další soukromí jim ale nebylo dopřáno. Do místnosti nakoukl Artitan a za ním se přihrnuli další lidé. Měli na Hančina přítele spoustu otázek, týkajících se nepřítele. Hanku sice taky leccos zajímalo, ale uznala, že informovat povstalce je momentálně nejdůležitější, a vycouvala.

Boj o město

Následující den byl podivně chaotický. Ve vzduchu bobtnalo napětí, pořád se někdo s někým radil, lidé dávali do pořádku zbraně a děti byly odsouvány do podzemního úkrytu. Rafan hned po obědě sebral věci a odkráčel za Helarou, zatímco Hanku s Matyášem a Zikem vyzvedl Artitan a odvedl je k mágům. Doporučil jim, aby si zdřímli, dokud mohou, že je možná čeká náročná noc. Na Hanku všeobecné napětí silně doléhalo, takže na spánek neměla ani pomyšlení.

Přesto poslechla a udělala si pohodlí na dvou dekách, které jí vnutil Zik. A protože ani předešlou noc neměla klidné spaní, tělo se přihlásilo o svá práva. Sny měla divoké, plné spídů a potvor z Motýlí brány. Když ji Matyáš vzbudil, bylo pozdní odpoledne a všichni kolem si v rychlosti balili věci na cestu.

Jejich skupinu si vzal na povel Tian. Jak se později ukázalo, všechny bojové jednotky povstalců měly ve svých řadách mágy, lukostřelce i pěšáky. Ty, které dostaly na starost obsazení městských bran, doprovázelo více lučištníků.

Největší skupina se podzemím přesunovala ke druhým hradbám, kde měla za úkol dobýt zpět kasárenský komplex, osvobodit vězně, obsadit chrám a nakonec proniknout i na první hradby. Tam se ukáže, budou-li povstalci silnější než Rasiové a jejich mágové ovládaní knuty.

Před bojem je čekala nepříjemně dlouhá cesta podzemím. Tentokrát pochodovali do kopce ostrým tempem. Hanka se krátce spojila s Rafanem a zjistila, že spolu s Helarou a dalšími několika muži musí převzít kontrolu nad vstupní bránou do města a nad přístavem. Hned potom oslovila i Vrona.

„Jsem v předsunuté průzkumné skupince, co vyrazila asi dvě hodiny před vámi,“ odpověděl jí, „nenápadně se vám pokusíme otevřít přístup do kasárenských prostor.“

Hanka si po nějaké době všimla, jak se Artitan neustále drží v její blízkosti. Když v jednom okamžiku měla krizi a zpomalila, přizpůsobili se její rychlosti nejen Matyáš se Zikem, ale i on. Usoudila, že je asi dostal na starost a má na ně dohlížet. Tentokrát jí

mágoва přítomnost rozhodně nebyla proti mysli. Důvěřovala mu a o jeho bojových schopnostech nepochybovala ani v nejmenším. A kdoví jak se dnešní noc nakonec vyvine.

Tian dopřál svým lidem jen jednu krátkou zastávku. Hanka jí využila a ulomila si půlku placky. U skály s čistou vodou se tísnilo plno lidí, proto sáhla raději po své láhvi. Lokla si a málem se zadusila. Vyprskla doušek z pusy a její kašel vzbudil pobavení ostatních.

„Co sis myslela? Že s sebou vláčíme vodu?“ smál se Zik. „Tohle je přece naše tajná zbraň.“

Dívka si utřela slzící oči a příruční flašku zase rychle zazátkovala. Jak jen si mohla nevšimnout typické vůně?

„Co blázníš, Fagline?“ nazlobeně se ozvalo za ní. Ohlédla se a uviděla dráčka, jak do sebe láduje placku, kterou poprskala kořalkou. Matyáš po něm hrábl, ale dráček vyprskl ohnivou jiskru. Chlapec ucukl, chytil však malého přítele za ocas druhou rukou a z tlapek mu vytrhl zbytky placky.

„Pořád se neumíš ovládat?“ rozčiloval se na dráčka.

„Já se snažím, ale nejde mi to,“ omluvně protestoval proti nedůstojnému zacházení Faglin. Matyáš zbytek placky důkladně rozšlapal. Dráček se na něj díval s velice nešťastným výrazem.

Hanka se dostala k vodě mezi posledními. Než se napila, povstalci se už zvedali a pokračovali v cestě. Pochod jim dával pořádně zabrat, přesto byla Tianovi vděčná, že je tentokrát nenechal doma, a byla rozhodnutá se chovat odpovědně a pokud možno nepůsobit svým zbrklým jednáním žádné potíže. Magie už sice mnoho neměla, ale i zbylá část může být v boji užitečná. V nejhorším sebere nepřátelům zbraň a nic jim nedaruje.

Najednou narazila na záda Matyáše, který se neočekávaně zastavil. Chtěla se nahlas zeptat, co se děje, ale včas jí došlo, že jsou všichni podezřele zticha. Vpředu se něco stalo. Hned se zase dali do pohybu, ale teď mnohem pomaleji. Cesta vedla přes malé točité schodiště do vyššího patra. K jejímu sluchu dolehl krátký hluk potyčky. Dorazili na křižovátku, kde Tian rozděloval muže do dvou proudů. Na Hanku a její společníky kývl rukou a tiše ukázal, aby zůstali s ním. Znovu zaslechli zvuk boje a vyrazili kupředu.

Podzemní chodba ústila do osvětleného prostranství. Tam se jim postavila skupina ozbrojených strážných.

„Složte zbraně,“ zahalekal nahlas Tian, „nechceme zbytečně zabíjet.“

„DelHas?“

„To není možné, ten je mrtvý.“

Mezi nepřáteli nastal zmatek. Někteří couvli a vztaženýma rukama dávali najevo, že se vzdávají. Kupředu se dral jakýsi důstojník.

„Tak dost, nechte toho a odložte zbraně,“ rozkazoval těm, kdo nepřestávali bojovat. Nakonec se obě strany stáhly kousek dozadu a mezi útočníky a strážnými vzniklo trochu místa. Velitel stráží se setkal s Tianem tváří v tvář.

„Sebastian DelHas. Těší mě, že nejsi mrtvý.“

„Opravdu nejsem. A co ty? Sloužíš Rasiům?“

„Hlavně sloužím městu. Poslední dobou nám Motýlí brána dávala pořádně zabrat. Hodně mých chlapů zahynulo.“

„Máš bohužel pravdu. Taky si říkám, že je nejvyšší čas s tím něco udělat. Co ty na to? Jak se rozhodneš? Přidáš se k nám, nebo se necháš se svými muži někde zavřít jako ovce?“

„Osobně se k tobě rád přidám, DelHasi,“ řekl důstojník nahlas a tiše dodal, „ale nemůžu dát ruku do ohně za všechny, co mám pod svým velením.“

„Však ono jim rychle dojde, že nemají jinou možnost,“ stejně tiše odpověděl Tian.

„Rozdejte označení,“ vybídl DelHas jednoho ze svých mužů. Z několika batohů se začaly rozdávat zelené pásky na ruce. I Hanka a oba kluci si je museli uvázat nad loket, aby je při nějakém chaotickém střetnutí omylem nenapadl spojenec.

„Radši ty nové prohlédni,“ šeptem ji požádal Tian, „sice si nemyslím, že by mezi nimi byl knut, ale jistota je jistota.“

S pomocí Faglina a křišťálového amuletu přejela očima skupinu strážných. DelHas měl pravdu, byli v pořádku. Po krátké poradě s důstojníkem vyslal Tian do terénu své lidi a začal boj o obsazení kasáren. Ne všude získávali pozice tak hladce jako v prvním případě. Mrtví byli na obou stranách, ale postupně docházely zprávy

o úspěšném zabrání klíčových míst. Ubytovna i zbrojnice se ocitly v rukou povstalců.

Tian Hanku požádal, aby pomocí své komunikace sledovala, jak se situace vyvíjí u Rafana a Vrona, a průběžně ho informovala.

Po chvíli mu mohla sdělit, že u městských bran ještě není vše pod kontrolou, protože se vojáci zabarikádovali ve strážnici a odmítají se vzdát. Od Vrona zase vyřizovala, že vstup do vězeňského komplexu je volný, ale do zabezpečených prostor nejvyšších důstojníků a mágů se jim zatím nepodařilo ani nahlédnout.

Tian vyčlenil několik mužů, aby pronikli do nejhlubšího patra, kde se nacházelo vězení, osvobodili lidi, které tam najdou, a společně s nimi střežili záda bojujících. Jakmile bylo pod kontrolou nejbližší okolí, sebral velitel silnou skupinu a vyrazil do míst, která hlídal Vron s několika průzkumníky.

„Jste si jistý, že půjdou tudy?“ pochyboval Hančin přítel. „Je tu podezřelý klid.“

„Stoprocentně jistý si nejsem,“ přiznal Tian, „nabízejí se tři trasy, jimiž se mohou pustit, aby zasáhli proti našemu nájezdu. Na jedné z nich právě stojíme. Ty další dvě mají řadu nevýhod. Kdybych velel já, nezvolil bych je.“

„Jaké nevýhody?“

„Ta první je sice nejkratší, ale dá se snadno zatarasit, což jsem pochopitelně nařídil udělat. Ta druhá je skvělá, pokud máte k dispozici dostatek mužů. Větví se do mnoha důležitých klíčových bodů. Bojující se na ní mohou honit a ukrývat i několik dní, je to cesta bludištěm. Předpokládám, že RasBarot tolik věrných nemá. Určitě bude chtít své mágy využít efektivněji, což mu umožní tento východ, kterým se dostane ke zbrojnici, k chrámu, a bez velkého zdržování i na první hradby.“

„Jenomže zdejší průchod je velice dobře zabezpečený zevnitř.“

„Ty ho otevřít nedokážeš?“ podíval se velitel na Vrona.

„Pokud nebudete trvat na utajení, tak možná ano.“

Tian se zamyslel. Rasiové už pravděpodobně o vpádu povstalců vědí. Potřeboval odhadnout, jak se zachovají.

Nepochyboval, že se jejich skupinu pokusí zdecimovat s pomocí mágů. Nadchází nejrizikovější část operace. Alkoholu s sebou mají dost, ale jak ho dostat k jedincům, kteří hostí knuta?

„Co láhve narafičit do chodby, kterou budou muset projít?“

„A všimnou si jich vůbec?“

„Nalámeme placky na kousky a nakapeme kořalku na ně,“ navrhl Matyáš, „její vůně je zaručeně přiláká. Přitom si určitě všimnou i pohozených flašek.“

„Jedna chodba vhodná pro tento účel by tu byla, pojdte za mnou,“ zavelel Tian a všichni ho tiše následovali. Hned jak připravili pálenkovou past, rozdělil Tian přítomné na tři skupiny a umístil je na klíčová místa, kudy nepřátelé musí projít, aby se přesunuli do chrámu nebo na první hradby. Sám si ponechal třetí, nejsilnější skupinu na křižovatce, kde se odbočovalo ke zbrojnici. V žádném případě nehodlal dopustit, aby dosavadní získané území znovu ovládli Rasiové. A zároveň v tom místě očekával mocný nápor nepřátel. Doufal, že Dejus a jeho muži obsadí a udrží městské brány na povrchu.

„Tady by měl být úkryt,“ dotkl se Matyáš jedné stěny a k překvapení okolních mužů se opravdu otevřel vchod do vyhloubené jeskyně.

„Jak jsi ho našel?“ podivil se Tian.

„Nevím. Cítil jsem ho. A je tu znak,“ ukázal chlapec na téměř neviditelný reliéf v kameni. Hanka naprosto nechápala, jak ho mohl v šeru najít. Leda by věděl, kde hledat. Jenomže Matyáš přišel z úplně jiného světa... I velitel se tvářil značně překvapeně.

„Asi máš jako cestovatel schopnosti, které jsou pro mě záhadou,“ vrtěl Tian zamyšleně hlavou. Pokynul přítomným, aby se ukryli.

Neexistuje nic těžšího, než je čekání před bojem. Nutnost zachovat ticho, potlačit všechny tělesné potřeby, a neztratit přitom bdělost, protahovala délku vteřin snad stonásobně.

Průhledná magická uzávěra dveří jim umožnila spatřit dva strážné, kteří poklusem dorazili ke křižovatce a obhlíželi cesty ve všech směrech. Tian gestem nařídil zachovat klid.

„Připravte se,“ vyzval je, jakmile se ti dva vrátili zpět k místu, odkud se vynořili.

Odblokoval úkryt a polovinu mužů poslal směrem ke zbrojnici. Ti se jim ve chvílce ztratili z dohledu za ohybem chodby. Znovu uzavřel vstup a zamračil se, když zaznamenal snahu zbývajících namačkat se co nejlíže ke dveřím.

„Jakmile nepřátelé minou naše stanoviště, zaútočíme,“ upozornil je tiše.

Tentokrát nemuseli čekat dlouho. Dusání v chodbě zaslechli dřív, než protivníky uviděli. První část nepřátelské skupiny tvořili vojáci, kteří spořádaně klusali trénovaným stylem kupředu. Doprovázeli je dva důstojníci, kteří zaveleli „stát“ těsně u křižovatky. Museli zabrzdit a počkat na zbytek svých lidí. Ti sice kráčeli dostatečně rychle, ale vojákům nestačili. Podle oblečení se jednalo o mágy. Úplně vzadu chlápci v uniformě podpírali dva kouzelníky, kteří se chovali jako opilí. Hanku ten pohled nevýslovně potěšil. Jenže přes zavřené magické dveře křišťálová mušlička nefungovala. Museli počkat, až nepřátelé přejdou křižovatku. Zvolili směr, který Tian předpověděl.

V okamžiku, kdy zaslechli výkřiky a zařinčení zbraní, Tian zavelel: „Nuže přátelé, nešetřete je! Na ně!!!“

„...a vy se držte vzadu,“ přibrzdil Matyáše, Zika a Hanku svým tělem Artitan, „označte mi přítomné knuty. A ty, Ziku, dávej pozor, zda nás někdo neohrožuje z vedlejší chodby.“

„Knuty mají jen ti dva, co se potácejí,“ hlásila radostně Hanka.

Chodba zajiskřila kouzly a Artitan se vrhl k bojujícím. Pospíchali za ním, ale žádná práce už na ně nezbyla. Opilé mágy někdo z útočníků omráčil a na ostatní Artitan a jeho dva kolegové s přehledem stačili. Strážní měli dva mrtvé, několik zraněných, ostatní se vzdali.

„Co se zajatci?“

„Strčte je do úkrytu a všechny zbavte magie. Vstup zapečetíme a vyzvedneme je, až bude po všem,“ nařídil Tian.

„A co s těmhle?“ ukázal Vron na omráčené hostitele knutů.

„Pošleme je k partě, co hlídá ve zbrojnici, a nezapomeňte je dolejšvat kořalkou. Kdyby se nedejbože vzpamatovali, mohlo by naše

tažení skončit fiaskem,“ podpořil Tian svůj rozkaz důrazným varováním.

„Pojistíme se,“ sáhl Artitan do kapsy a natáhl omráčeným zajatcům antimagické náramky, „stačí jim spoutat ruce, aby si náramky nemohli sundat.“

Určení muži se s nechutí chopili dvou mágů. Z ukořistěných kopí dali dohromady primitivní smyk, pro každého zajatce jeden, a vydali se na zpáteční trasu. Ostatní následovali velitele chodbou, kde původně narafičili na knuty láhve s kořalkou.

Artitan se prodral kupředu a důkladně prohlédl prostor před nimi.

„Myslím, že jsme uspěli. Nezbyly tu placky ani kořalka. Jedna malá skupina zamířila do chodby vedoucí ke chrámu. Řekl bych, že na ni naši lidé, které jsme tím směrem poslali, budou stačit. Větší část těch, co se posilnili plackami, se podle stop vrátila tam, odkud vylezla. Hlasuji pro násilné otevření průchodu k ubikacím mágů,“ referoval Tianovi, když prozkoumal i úsek přilehlých chodeb.

„Souhlasím,“ mávl rukou velitel povstalců a přivolal k sobě Vrona. „Otevři dveře, příteli, je čas vtrhnout dovnitř.“

Hanka vnímala, jak Vron tvaruje skálu okolo vstupu, aby ji ztenčil. Uvědomila si, že nejspíš vycucnul magii z jejich nepřátel, může-li si dovolit tak náročné kouzlo. Vzápětí se ozval podivný vibrační tón a skála se v pruhu ztenčené vrstvy začala rozpadat na prach. Její přítel jen lehce zatlačil na stěnu a deska se s velkým hlukem skácela dovnitř. Před nimi se objevila cesta do luxusně vybavených míst zdejšího podzemí.

„Ať někdo zůstane hlídat a ostatní za mnou,“ ujal se Vron velení, protože jako jediný přítomný znal zvyklosti Rasiů. Hanku a oba kluky Artitan k jejich nelibosti zase zatlačil dozadu.

Muži zkušeně prověřili přilehlé prostory a Vron spolu s mágy rychle ovládl situaci. Hanka se Zikem a Matyášem už jen viděli, jak povstalci spoutávají zajatce a odněkud ze strany se ozýval smích a halas, který se ani trochu nepodobal boji. Hanka se protlačila kupředu a zarazila se až tehdy, když si uvědomila, že se jedná o pánské toalety.

Tři opilci se motali v nevábně páchnoucí místnosti a povstalci je napájeli kořalkou.

„Pojď odsud,“ vzal dívku kolem ramen Vron, „už není na co koukat.“

„Čemu se smáli?“ zajímalo Hanku.

„Tomu, jak se zdejší sluhové snažili knuty přinutit ke zvracení, aby se mágové co nejdřív zbavili účinků pálenky. Moc jim to ale nešlo. Knutové sluhům přičarovali ploutve místo rukou.“

„Na mou duši k popukání...“

„Jen přirozená reakce. Když překonáš strach, je ti k smíchu skoro všechno. Hlavně že jsou dvojité mágové zneškodnění.“

Hance přistál na rameni Faglin: „Šéf vzkazuje, abychom zkontrolovali, kdo má a kdo nemá knuta.“

„Radši vás doprovodím,“ rozhodl Vron, „je tu všude plno tajných průchodů, jeden nikdy neví, co se kde může objevit.“

Po důkladné kontrole Hanka prohlásila, že jediní knutové jsou ti opilci ze záchodů.

„Celý zdejší prostor je plně pod kontrolou,“ hlásil Tianovi jeden z jeho mužů.

„Dobrá práce,“ uznale ocenil jejich aktivitu Vron a Tian jen nespokojeně zamrkal při zjištění, jak byl odsunut z velitelského postu.

„Ovládnout následující prostor bude o něco náročnější,“ neohlížel se Vron na Tianův nespokojený úšklebek, „prosil bych dopředu ty, co si umějí poradit se spídy, a kdo má ještě kořalku, připravte si ji k ruce. Připraveni? Výborně. Jdeme na to.“

Prošli tajnými dveřmi dvou místností a vkročili do věžeňsky vyhlížející široké klenuté chodby. Hanka si vzpomněla na Rafanovo vyprávění. Tady někde ho museli věznit.

„Kdo jste? Co tu chcete?“ ozvalo se odněkud zleva a Hanka ucítila silný tah, jak někdo zkoušel odsát její magii. Zareagovala podobně jako u upířího cucu. Přepálila magické chapadlo přísáté k její auře a vyrazila směrem k nepříteli. Než se však k němu dostala, Artitan ho zneškodnil. Muž ale stihl otevřít klece a kolem nich se vyrojili spídivé. Vypukl zuřivý nepřehledný boj. Artitan jí vtiskl do ruky mačetu. Nebyla na podobnou zbraň zvyklá, a měla co dělat, aby zabila spída, který jí šel po krku. Jeden z mágů naštěstí dokázal zvířata hromadně zpomalit a bylo jednodušší se jim ubránit. Musela

dávat pozor, aby neuklouzla po krvi. Zaslechla, jak ji někdo volá jménem. Prošla chodbou kolem zabitých spídů a uviděla Artitana, jak na ni mává. Teprve u něj se jí otevřel pohled na těla připoutaná okovy ke zdi. Byl mezi nimi i Pohromak. Hned jí bylo jasné, co po ní budou chtít. Přivolala si Faglina a zajaté mágy prohlédla. Až na Pohromaka byli všichni ostatní čistí. Jen on vykazoval příbuznost s rodem fagliniů.

„Koukám, že si vybrali toho pravého,“ zakoulel očima Artitan a začal osvobozovat ostatní. Hanka vytáhla cestovní láhev, která byla ještě z poloviny plná, a nabídla postiženému mágovi doušek. Nejdřív odvracel hlavu, že pít nebude, když ale cmrdla trochu kořalky Pohromakovi na bradu, změnil názor. Přisál se k láhvi a Hanka ho v tu chvíli skoro litovala.

„A je to! Máme celý komplex kasáren pod kontrolou,“ spokojeně hlásil Tianovi Vron, „jaký bude další postup?“

„Potřebujeme zabezpečit chrám a nakonec nám zbyde ovládnutí paláce na prvních hradbách. Pokud uspějeme, je Quinwal náš.“

„Jestli mužům dopřejete krátký oddech, seženu občerstvení,“ nabídl Tianovi Vron.

„Ne, tlačí nás čas. Musíme kupředu co nejrychleji. Ale vzhledem k tomu, že to tu znáš, nechám ti pár mužů a budeš jim velet. Ohlídáš kasárna, dokud se nevrátím.“

„Jak poručíte, pane,“ sotva zmatelně se Vron uklonil, a teprve když se Tian odvrátil, zašklebil se, aby ho viděla jen Hanka. Mrkla okem, jestli se Tian nedívá, a uličnický se na svého přítele usmála.

Netrvalo dlouho a znovu pochodovali podzemními chodbami. Ač byli zatím úspěšní, na všech se podepisovala únava a nadšení zdaleka nebylo tak silné jako zpočátku. Na skupinu vyslanou směrem ke chrámu nenarazili. Tian se začal obávat o její osud. Nepotkali spolubojovníky ani v chodbě přímo před chrámem. Teprve až vstoupili do vinného sklepa pod svatostánkem, narazili na hlídku.

„Hlásím, že chrám je pod kontrolou,“ zasalutoval rozjařeně muž a bylo vidět, že má z velitelova překvapeného výrazu radost.

„Jak jste to dokázali?“

„Snadno. Oddíl strážných, co mířil ke chrámu, byl celý z našich kamarádů. Stačilo zpacifikovat velitele, podpořit opilost jejich

průvodců a ostatní už nebylo složité. Připojili se k nám, nebo lépe řečeno my k nim a tady nás vítali málem s otevřenou náručí.

Představte si, veliteli, že DelMína je v pořádku. Pouze jí nedovolili vycházet mimo chrám. Kněz Rasiů se prý choval jako velice mírný a ohleduplný člověk. Zavřeli jsme ho do jedné malé studovny. Ostatní prohlásili, že bojovat nechtějí, že se celou dobu starají o chrám, jak byli zvyklí, a nic na tom měnit nechtějí, ať už vládne ten či onen. Proto jen hlídáme a čekáme, až dorazíte.“

„DelMína je v pořádku? Vynikající zpráva! Zůstaň tu zatím na stráži, my se podíváme nahoru.“

Všichni ožili. Spěchali za Tianem po schodech do chrámu a mnozí se udiveně rozhlíželi. Možná byli ve zdejších prostorách poprvé v životě. Vyšplhali do zákristie a nahrnuli se do dómu osvětleného svícemi. Hanka pocítila úctu ke stavitelům chrámu. Ladné oblouky nesly klenbu vyzdobenou ornamenty a okna složená z barevných skel byla třikrát vyšší než člověk. Voněly tu květy a nějaké koření. Prošli dómem a vstoupili do přilehlých prostor, kde se konečně setkali s ostatními muži. Ti si právě dopřávali večeři společně s DelMínou, usazenou v čele stolu.

„DelHas,“ rozevřela stará žena náruč, „nemohu tomu uvěřit. Ty opravdu žiješ, můj chlapče!“

„Dopřejte si aspoň malé občerstvení,“ vybídla kněžka nově příchozí a ti se vděčně vrhli ke stolu.

„Pověz mi, chlapče, co se děje,“ vybídla Tiana, „už hodně dlouho nemám žádné zprávy. Sice na mě byli hodní, ale na mé otázky neodpovídali a k vidoucím mě pustili jen výjimečně a nikdy ne samotnou.“

Hanka je přestala poslouchat a šla se poohlédnout po něčem k snědku a pití, než je zase Tian vyžene do ulic nebo do podzemí. Na jedné míse našla ovoce. Ukořistila krásné jablko. Chtěla se natáhnout i pro pečivo, ale zezadu ji někdo zatahal za rukáv. Ohlédla se.

„Pojď se mnou, prosím tě,“ šeptal Matyáš a tahal ji pryč. Podvolila se a nechala se odvést z místnosti.

„Co je? Co se děje?“ zeptala se rozmrzele.

„Měli bychom se poohlédnout po Zikovi. Viděl jsem ho jít támhle do knihovny. Přece víš, jak je zvědavěj. Jestli spadne do maléru, Dejus nás přetrhne.“

„Ach jo. Tomu malému darebovi není nic svaté. Musíme si pospíšet, než něco provede nebo ukradne.“

Díky Faglinovi Zika objevili poměrně brzo. Měl přistavenou židli k vysoké polici a přehraboval se mezi svitky. Hanka s obavou sledovala nedostatečně připevněnou svíčku a vosk, který skapával přímo do police. Zik nahlížel do svitků a pak je neuctivě házel za sebe na zem.

„Co to tu vyvádíš?“ zeptal se Matyáš hlasitě a polekal chlapce na židli tak, až ztratil rovnováhu. Zachytil se police, shodil svíčku a dívka duchapřítomně uhasila kouzlem její plamen, aby nedošlo k požáru. Zik zaúpěl, jak ho bolestivě popálil horký vosk. Hanka si magicky posvítla na spoušť, která byla na zemi kolem chlapce. Naštěstí mu vosk nijak zvlášť neublížil.

„Kde se tu berete?“ hrabal se na nohy Zik.

„Přišli jsme zkontrolovat, co tu tropíš,“ nahlédla dívka zvědavě do svitků. Obsahovaly kresby a popisy podivných tvorů, o nichž Hanka nikdy neslyšela.

„Chtěl jsem se jen na něco mrknout. Byl bych se hned vrátil. Nemuseli jste mě sledovat,“ ohradil se zamračeně.

„No to mě podrž,“ ozval se Matyáš, „taková obrovská knihovna. Jak jsi v ní chtěl něco najít?“

„Táta mi o ní vyprávěl. Věděl jsem, kde mám hledat.“

„Akorát že hledáš pod písmenem B,“ ušklíbala se Hanka, „tady o knutech nic nenajdeš.“

„A kdo říká, že hledám knuty?! S těmi už jsme se přece vypořádali.“

„B jako bohrové?“ zarazil se Matyáš a překvapeně povytáhl obočí.

„Jo. Ale zatím jsem nic nenašel.“

„Společně prohlédneme regál rychleji,“ usoudila dívka a vyšplhala na židli. Začala klukům podávat svitky a každý třetí rozbalila ona. Už se zdálo, že neuspějí, když Zik vítězně vyjekl: „Tady je máme.“

„Co o nich píšou?“ zajímal se Matyáš a nad svitek se naklonil i Faglin.

„Je to naškrábané a místy vybledlé. Potřebujeme víc času, vezmu svitek s sebou,“ prohlásil Zik.

„Ukážeme ho Dejusovi, pomůže nám s ním,“ navrhla Hanka.

„Ani náhodou! Víš, jak by to dopadlo? Svitek nám sebere a my se nic nedozvíme. Nejdřív si ho přečteme my.“

„Ale jestli ho u tebe Tian uvidí, nařkne tě z krádeže.“

„No a co? Řeknu, že jsem ho našel,“ zastrčil si Zik stočený svitek za košili.

„Muži už se zvedají,“ hlásil Faglin.

„Pospěšte si, ať se zamícháme mezi ostatní,“ poháněl je Zik.

„Ale co ten nepořádek,“ ohlédla se nejistě Hanka.

„Toho si nevšímej. On ho někdo uklidí.“

Zik měl pravdu, na chodbě se muži po skupinkách přesunovali do hlavní chrámové lodi. Snadno se mezi ně vmísili.

„Á tady jste,“ vyhmátl je Artitan, „copak že jsem vás neviděl u stolu?“

Hanka z kapsy demonstrativně vylovila jablko a zakousla se do něj: „Zaběhli jsme si do sadu načesat ovoce.“

„Srandičky, srandičky... vás hlídat je jako mít na starost pytel blech,“ ušklíbl se Artitan, ale dál se nevyptával.

„Á tady jste,“ počastoval je Tian stejnými slovy jako předtím mág. „Potřebuji vědět, jak si vedou naši spojenci venku. Máš zprávy od Rafaela?“

Hanka se zastyděla, protože se vůbec nezajímala o druhou skupinu povstalců. Jakmile se Rafanovi ozvala, měl i její kamarád spoustu otázek. Chvíli trvalo, než si vzájemně vyměnili nejnaléhavější zprávy. Naštěstí převažovaly ty pozitivní. Všechny městské brány byly v rukou povstalců. Posledním útočištěm Rasiů byl tedy palác. Dejus vzkazoval, že jeho muži čekají v záloze poblíž brány a jsou připraveni zasáhnout, budou-li to okolnosti vyžadovat.

Tian začal plánovat další kroky. Tiše rozmlouval se svými muži a s mágy. Zvolna k nim došla DelMína. Tian se na ni usmál.

„O něco tě poprosím,“ řekl a ukázal na Hanku, Zika a Matyáše, „postarej se chvíli o naši mládež. Do paláce je brát nechci, mohli by

přijít k úrazu.“

„Ale co knutové?“ namítla dívka.

„Pošlu pro vás, až vyřídíme nejpálčivější záležitosti. Však se dočkáte. Do té doby si povídejte s DeIMínou. To je rozkaz, rozumíte?“

„Ano, pane,“ zasalutoval za všechny Zik a Tian spokojeně přikývl. Zamračeně pozorovali, jak on i jeho muži mizí v zákristii. Za chvíli budou v podzemních chodbách a přesunou se pod zemí k paláci. Město muselo být prošpikované chodbami jako ementál.

Dívka mezi vidoucími

„Ale no tak,“ vzala kněžka zamračenou dívku kolem ramen, „přece nebudeme stát na chodbě. Jsou tu i příjemnější místa na čekání.“

Posmutněle ji následovali. Zavedla je do místnosti s krbem. Rozhlédli se po útulné pracovně s pohovkou a čtyřmi pohodlnými křesly. Na nich se povalovalo několik knih, v policích u zdi se vršily další. Svitky trčely nastrkané v košíku hned vedle rozpleteného svetru. Žena vyklidila křesla a pobídla malé hosty, aby se uvelebili. Se smíšenými pocity ji poslechli. Kněžka si k nim přitáhla židli. „Zdá se, moji milí, že máme pro sebe spoustu času. Možná bychom ho mohli účelně využít. Co vy na to?“ Odpověď na svoji řečnickou otázku nečekala a hned pokračovala: „Dokonce máme čas i na přečtení svitku, který jste odnesli z knihovny. Nechci vám dělat kázání, ale opravdu není dovoleno odnášet si dokumenty domů.“

„Já nechtěl, to jen, víte... jak bych to...“ koktal Zik provinile a vytahoval svitek. „Když tě tolik zajímal, zkus ho prosím přečíst,“ laskavě mu pokynula kněžka.

Ta baba nám snad vidí až do žaludku, pomyslela si Hanka s nevolí.

Jejich mladší kamarád rozvinul starý dokument a zahleděl se do psaného textu. Pomalu začal číst.

„Jejich svět Nebus je pro lidi v podstatě nedostupný...“

„Cože?“ překvapeně se zvedla žena a nahlédla Zikovi přes rameno. „Bohrové? Překvapili jste mě. Myslela jsem, že vás budou zajímat knutové.“

Zamyšleně se vrátila na svou židli a kývla na chlapce, ať pokračuje.

„Bohrové patří k mimořádně inteligentním jedincům a kontakt s nimi nelze doporučit. Mají tendenci vylepšovat geneticky sami sebe, takže není možné dobře odhadnout, jak se jejich vzhled do příštího kontaktu změní. Původně se hodně podobali lidem. Snaží se však vylepšovat nejen sebe, ale i své okolí a experimentují s možnostmi stvoření života. Při posledním setkání hovořili o svých zákonech jako o kodexu pevně daných pravidel. Patří mezi ně

i nevměšování se do záležitostí jiných životaschopných světů. Výjimkou je jen případ hrozící nákazy, která by se mohla nekontrolovaně šířit dál. Potom vstoupí v platnost další jejich zákon, v němž se praví, že účel světí prostředky. V zájmu světů obdařených životem je možné nakaženou oblast deratizovat, to jest kompletně zbavit života. Při setkání s nimi doporučuji obezřetnost. Jsou ochotni naslouchat logickým argumentům a uznat právo na život, ale jejich hodnocení toho, co je a co není nákaza, je poněkud odlišné od našeho. Jsou nakloněni považovat za nákazu světa vše, co živí tvorové nedovedou svým jednáním ovlivnit, například počasí, přemnožení hmyzu a podobně. Bude-li tyto řádky jednou číst nějaký méně zkušený cestovatel, doporučuji mu vyhýbat se bohrům a pokud možno i jednání s nimi. V případě kontaktu je nutné si uvědomit, že tito tvorové dokonale vnímají řeč slov i těla, částečně i mysli. Emoce považují za vývojovou nedokonalost a znak primitivů. Pochopit jejich technologie genetického vylepšování života je nad naše chápání, což nás staví do pozice mírně vzdělatelných zvířat. Jsou sice schopní a mocní, ale žádat je o pomoc se nevyplácí. Kdyby náhodou dospěli k názoru, že si zasloužíme nějak vylepšit, náš svět by přestal být naším světem. Osobně se považuji za zkušeného cestovatele a tato slova svěřuji pergamenu pro případ, že se mi něco přihodí a zápis najde některý z mých nástupců. Doufám, že nebude tak hrdý nebo hloupý, aby mé rady ignoroval.“

„To je všechno?“ zeptala se Hanka, když Zik zdvihl oči od svitku.

„Jo. Je tu už jen jakýsi náčrt podoby oné bytosti.“

„Ukaž,“ naklonila se k němu, „hm, no, moc se nepodobá bohovi, jehož jsme viděli.“

„O bohrech toho víc nevím ani já,“ konstatovala DelMína, „čekala jsem, že se spíš budete zajímat o knuty. Kněz, co ho sem dosadili Rasiové, o nich tvrdil, že budou pro naši společnost požehláním. Ale vyprávět mi o nich nechtěl. Ve starých knihách jsem pár informací o knutech našla, ale bohrové? Dodneška jsem o jejich existenci vůbec neslyšela.“

„A co tu máte o knutech?“ zbystrila pozornost Hanka.

Žena kývla, aby se šli podívat k jejímu pracovnímu stolu.

V několika knihách měla kněžka záložky a postupně otvírala různé

velké a většinou tlusté svazky, aby si její hosté mohli přečíst text. Hanka se Zikem se pustili do zkoumání poznámek, ale zklamaně konstatovali, že neobsahují nic nového. Teprve v poslední, nejobsáhlejší, konečně narazili na něco zajímavého. Mimo jiné se tu psalo: Knutové se zaměřují výhradně na osoby se silně vyvinutým sedmým smyslem. Upřednostňují mezi nimi ty, které jsou orientovány na duchovní život a tělesným žádostem nepřikládají velkou váhu. Chcete-li knutovi zabránit, aby si vás vybral, doporučujeme intenzivně myslet na své sexuální aktivity, případně na intenzivní tělesné projevy, jako je zvracení, průjem, přejídání, nemoci a podobně. Obrana sice není stoprocentní, ale má-li knut na výběr, takto orientovaným jednotlivcům se vyhne. Ačkoliv knut touží po zdravém fyzickém těle, nekontrolovatelné tělesné projevy a emoce jsou mu odporné. Zápis končil větou s několika vykřičníky: Velká sedma musí všemi prostředky zabránit jejich proniknutí do zdejšího světa a mezi lidi!!!

„Kdo je autorem knihy?“ zajímal se Zik.

„Nejvíc zápisů o bytostech přicházejících z Motýlí brány pochází z pera cestovatelů mezi světy. Každý, který v Quinwalu žil, se snažil zanechat v záznamech co nejvíc údajů, aby si zdejší Velká sedma dokázala poradit se všemi rizikovými tvory. Většina jich ovšem není tak záludná jako knutové,“ potřásla hlavou kněžka.

„Dokážete poznat, kdo je a kdo není cestovatel?“ vyzvídala Hanka.

„Milé děvče, já už hodně let zastávám své místo tady v chrámu a nějaký ten rok i roli stařešiny Velké sedmy. Mým úkolem je znát a radit. Odpověď zní ano, poznám. Kupříkladu ty to nejsi. Ale tenhle mladíček v sobě schopnosti cestovatele má. Dokonce vnímám i jeho malého dračího knuta.“

„No dovolte, já nejsem žádný knut, patřím k fagliniům,“ ohradil se nerudně Faglin. „Nikdy jsem po těle netoužil. Uvolil jsem se doprovázet cestovatele jen kvůli mimořádně nepříznivým okolnostem, jinak bych v poklidu žil mezi svými.“

„O světě fagliniů jsem toho četla hodně. Říkáte si školitelé, že? Díky vám získávají cestovatelé schopnosti a znalosti a někdy i cestovatelské artefakty. Nebo se snad mýlím?“

„Nemýlíte. Pomáháme jim a dělíme se s nimi o poznatky. Vždycky bylo v našem zájmu, aby se blízké světy vyvíjely klidně a ve vzájemné rovnováze. Je lépe, když jsou brány mezi nimi uzavřené a nepřístupné. Úkolem cestovatelů je, aby to tak zůstalo. Měli by plnit úlohu strážců klidu a rovnováhy. To je učíme.“

„Záslužná snaha,“ usmála se DeMína.

„Bohužel je teď náš domov ohrožen stejně jako váš. Bohrové začali knuty považovat za nebezpečnou nákazu.“

„Je jich tu jen pár. Co je na nich nebezpečného?“

Hanka měla pocit, že kněžka dráčka provokuje, aby z něj vymámila informace.

„Jakmile knut obsadí inteligentního tvora s dostatečným sedmým smyslem, dokáže se rozmnožovat. Za několik desetiletí bude váš svět kompletně v jejich moci.“

„Myslela jsem, že knutové svůj svět už získali. Proč mají potřebu pronikat k nám?“

„Ano. Jeden svět zabrali. Jenže narušili přirozené rozmnožování ovládnutých druhů. Nedbali o jejich tělesné potřeby, takže druh, který se zpočátku jevil jako nejvhodnější, po čase zdegeneroval. Museli začít používat těla spídů. Ta jim ale nevyhovují, protože spídové se chovají instinktivně a v bojových akcích se neohlížejí na přání knuta a reagují víc jako krvelačné šelmy.“

„Ano, v našem světě je mnoho inteligentních druhů,“ přikývla kněžka, „není divu, že se knutům líbí.“

„Bohrové nedopustí, aby se ho zmocnili.“

„Proto máme problém. A ne malý! Tian mi o něm řekl. Osud města závisí hlavně na něm a jeho lidech. Měli bychom se za ně pomodlit.“

„Taková důležitá bitva, a my trčíme v závětrí,“ posteskl si Zik, „kéž by tu bylo okno, kterým by se dalo pozorovat, jak na tom naši jsou.“

Kněžka vypadala, že odříkává modlitbu aspoň v duchu. Chlapcova slova ji však rychle vrátila do reality. Chápavě přikývla.

„Máme něco lepšího. Pojdte se mnou. I já jsem celá nesvá, když nevím, jak střetnutí probíhá.“

Vedla je dlouhou chodbou. Občas potkávali služebnictvo, které kněžku uctivě zdravilo. Ona jim vlídně odpovídala. Hanka byla stále ve střehu. Nechtěla DelMínu podcenit. Za její vlídností se pravděpodobně skrývala mocná žena.

Chodba změnila svou podobu. Následující úsek už nebyl tak honosně vyzdobený jako chrámová část a točil se do mírného oblouku. Následovalo schodiště vzhůru a tajné dveře.

Za dveřmi vkročili do veliké místnosti bez oken, osvětlené podivnou magickou září. Jako by vstoupili do obrovského nemocničního pokoje. Dvě řady podivných postelí, nad kterými se nadnášely spící ženy a dívky. Procházeli mezi postelemi a neodvažovali se kněžky na nic zeptat.

„Alice,“ zastavil se najednou Matyáš, „moje sestřenka Alice.“ Rozběhl se k jedné z postelí a chytil za ruku spící dívku.

„Ali, slyšíš mě? Probud' se. Co to s tebou dělají?“

Kněžka k němu přiskočila hbitěji, než by u tak staré ženy člověk očekával. Odstrčila Matyáše od lůžka a pohladila dívku po hlavě.

„Nesahej na ni, cestovateli! Snad ji nechceš zabít,“ řekla káravě.

„Tohle je moje sestřenice. Chci s ní mluvit!“

„Ona ale neumí naši řeč.“

„Mluví stejně jako já. Probudte ji, prosím.“

DelMína gestem přivolala ošetřovatelku, která jim stála za zády od chvíle, kdy Matyáš spící dívku chytil za ruku.

„Jak je na tom?“ zeptala se ošetřovatelky kněžka.

„Začala trochu hýbat nohama a naučila se několik našich slov. Stále je ale mezi námi nespokojená a pořád se dožaduje něčeho, čemu nerozumíme. Dokonce ani nerozumíme jejím mentálním obrazům.“

„Probudte ji.“

„Jak si přejete, paní.“

Světlo nad postelí Alice změnilo barvu a dívka zamrkala. Přestala se nadnášet a klesla přímo na lůžko. Pomalu se posadila a vykulila oči.

„Maty! Matyáši, kdes byl tak dlouho?“ Kromě jejího bratrance nikdo netušil, co říká, bylo jasné jen to, že chlapce oslovila jménem.

„Bude lepší je nechat, aby si popovídali o samotě,“ postrčila kněžka Hanku a Zika dál do místnosti, kam měli původně namířeno.

Poslušně doprovodili starou ženu k velké zamlžené čočce na zadní stěně haly. Po jejích stranách nebyly postele, ale dvě křesla.

„DelMíno, dlouho jsi u nás nebyla,“ vstala z křesla malá holčička a přiběhla kněžku obejmout.

„Jak se cítíš, Sivko?“

„Dneska docela špatně,“ podívala se na kněžku vyčítavě dívka.

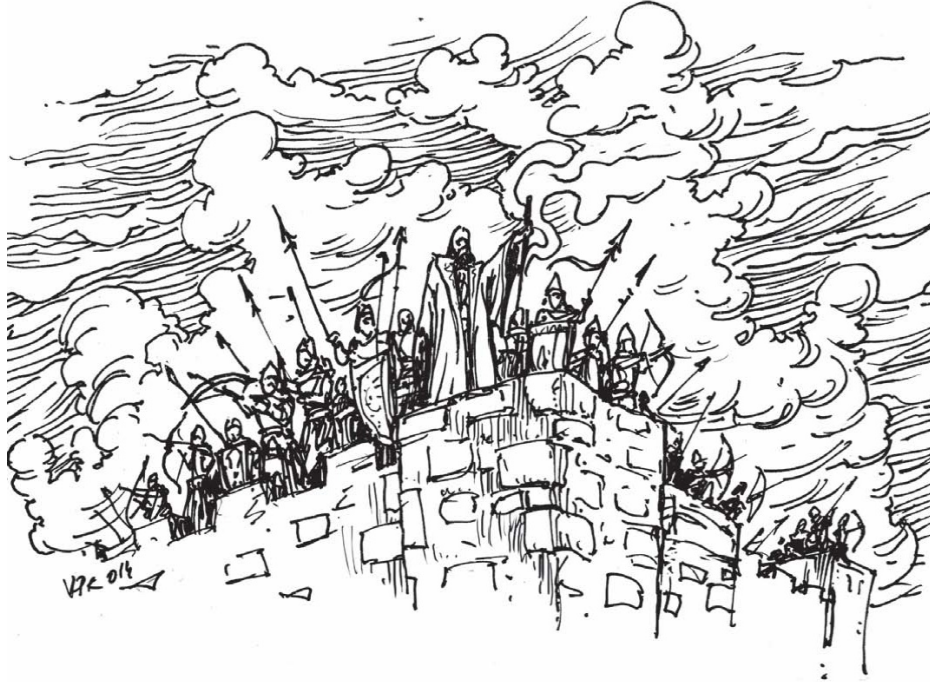
„Špatné obrazy?“

„Nechci se dívat. Nechci vidět, jak se lidi navzájem zabíjejí.“

„Boje už by měly brzo skončit,“ pohládila ji DelMína, „ale teď potřebujeme vědět, jak se situace vyvíjí.“

„Já vím,“ vzdychla trochu nedětsky holčička, „jsem vám vděčná za uzdravení, a jestli jste přišli nahlížet, jsem připravená.“

Vrátila se do svého křesla a navlékla si podobně jako žena v druhém křesle širokou čelenku, která se jí svezla až přes oči. V zamlžené čočce zavířily jiskry a začaly se v ní vynořovat obrazy. Trochu poodstoupili, aby lépe viděli. Obrazy se střídaly v chaotickém pořadí. Nejdříve ukazovaly boj muže proti muži uprostřed krásné zahrady, pak uviděli skupinu, která se pokoušela zabarikádovat v komnatě, následoval obraz věže, odkud povstalci vyhodili dvě bezvládná těla. Lukostřelci s mágem a hordou kopiníků obsadili hradby a dobytou pozici nemínili opustit.

Při dalším záběru Zik skoro nadskočil. „To je můj táta. A krvácí! Copak mu nikdo nepomůže?“

Bezmocně sledovali, jak se skupina povstalců vrhla kupředu proti několika spídům a čarodějům. Zdálo se, že je chtějí převálcovat prostou přesilou. Několik těl se svezlo k zemi. Druhá útočná vlna překročila své zasažené spolubojovníky a postoupila vpřed. Spídy sice zabili, ale zraněním se nevyhnuli. Obránci nestíhali kouzlit. V pozadí povstalců zahlédli několik známých čarodějů. Ti se snažili ochromené muže probrat z letargie a zároveň částečně chránit útočící řadu. Situace začala být nepřehledná.

Hanka si docela dobře dokázala představit hluk řinčících zbraní, supění bojujících i sténání zraněných. Tady nic slyšet nebylo, o to byly obrazy hrozivější. V Quinwalu se hrálo o osud světa, a oni stáli bezmocně stranou. Cítila, jak ji Zik chytil za ruku a instinktivně ho přitiskla k sobě, když další obraz vykreslil, jak se meč noří do těla a Dejus podklesává v kolenou. Při otočce se setrvačností ohnal zbraní, čímž svého protivníka poslal na zem. Následující chvíle měly blízko k masakru. Rasiové viditelně neměli v úmyslu se vzdát a úporně bojovali až do samého trpkého konce. I když se vítězství klonilo na stranu Deliů, radost hořkla krví a utracenými životy.

DelMína sundala holčičce čelenku a přerušila přenášení obrazů: „Myslím, že už jsme viděli dost krve. Deliové zvítězili.“

„Jakým způsobem vyvoláváte obrazy?“ zeptala se Hanka kněžky.

„Všechny uspané ženy a dívky,“ mávla DelMína kolem sebe, „jsou součástí našich vidoucích očí. Díky šestému smyslu jsou obdařené mimořádnou vnímavostí k emocím a dění v blízkém okolí, což nám umožňuje nahlížet do ohrožených oblastí.“

„Držíte je zde proti jejich vůli?“

„Ale vůbec ne. Po umístění na zdejších obláčkových lůžkách touží řada nemocných. Nikdo u nás nezůstává déle než rok. Vybraní nám poskytují svůj šestý smysl a na oplátku se jim u nás obnovují životní síly a zdraví.“

„A co Alice? Nepřijali jste ji nějak moc rychle?“

„Kdybych ji nepřijala, neměla by naději v Quinwalu přežít. A pak. Nevyužit jejího šestého smyslu by vážně byla škoda. Je mimořádně vnímavá. A velice rychle se uzdravuje. Ještě nespí ani tři týdny, a už začala hýbat nohama. Brzo by se mohla sama postavit.“

„Rasiové do téhle místnosti také chodili?“

„Samozřejmě. Ale obrazy se jim nezdály příliš užitečné. Jejich kněz se za nás naštěstí přimluvil.“

Zik Hanku zatahal za rukáv: „Musím se jít podívat za tátou, jdeš se mnou?“

DelMína ho chytila za loket a otočila k sobě: „Teď vás ven v žádném případě nepustím. Musíte počkat na někoho dospělého.“

„Ale...“ chtěl protestovat chlapec, jenže kněžka na něj pohlédla tak důrazně, že si odmlouvání rozmyslel. Sklopil oči a o jeho tichém protestu svědčil jen jeho zarputilý výraz.

„Neboj se, najdu ti průvodce, který tě za otcem dovede. Bud' prosím chvílku trpělivý,“ opatrně ho pustila, jako by se bála, že uteče. Zik se choval trpělivě jen s největším sebezapřením.

Kněžka je vyzvala, aby na ni počkali, a šla si promluvit se zdejší sestrou. Hanka využila příležitosti, aby kontaktovala Rafana.

„Už je konec. Jsem v pořádku,“ uklidňoval ji, „Dejus je sice zraněný, ale Tian tvrdí, že se z toho brzo vylíže. Počkej chvílku, prý ti mám něco vzkázat...“

Na okamžik se odmlčel.

„...jo, máte počkat v chrámu. Přejde pro vás Štístko. Od tebe budou potřebovat kontrolu několika lidí, jestli jsou čistí.“

Po Hančině ujištění, že jeho táta není v ohrožení života, se Zik uklidnil a poslušně počkal, než je Štístko vyzvedne. Akorát Matyáš s nimi nešel. Nechtěl opustit Alici. Proto si půjčili jen Faglina a kamaráda zanechali ve společnosti jeho sestřenice.

V paláci

Venku ještě panovala tma, ale svítání se dalo očekávat každou minutou. Hanka byla překvapená. Zatím Quinwal znala jako město, kde ulice obvykle zely prázdnotou. Tuto noc se něco změnilo. Snad všichni ze širokého dalekého okolí vyrazili ven, aby nezmeškali historický okamžik. Někteří jen postávali a klábosili, jiní bouřlivě oslavovali. Míjeli provizorní ošetřovny, kde se ranhojiči starali o raněné. Štístko se nezastavoval a popoháněl kupředu i Hanku se Zikem. Měli co dělat, aby mu stačili. Prošli kolem hořícího domu. Vlastně už jen doutnal a lidé se snažili uhasit ho úplně. Štístko je vedl nestřeženou bránou na první hradby. Sem se mnoho lidí neodvážilo. Zamířili k nejhonosnější budově uprostřed nádherně udržovaného parku. Zahradníci se budou muset hodně snažit, aby odstranili škody, které na zeleni vznikly během dnešní noci. Víc času na rozhlížení neměli. Mířili přímo do paláce. Zdejší vchod stráže pečlivě hlídaly.

Během pár minut Zik klečel u provizorního lůžka svého táty. Dejus byl při vědomí a ošetřoval ho jeden z elitních mágů. Přesto Hanka obětovala část magie, aby zkontrolovala, jak na tom zraněný je. Mág odvedl dobrou práci.

Rány byly ošetřené do hloubky, akorát na hrudi zůstalo podezřelé místo, které se dívce nelíbilo. Nedokázala rozlišit, zda se jedná o deformaci tkáně ze starého zranění nebo z nového. Sváťa by určitě odvedl lepší práci, ale momentálně se s ním nemohla poradit. Zkusila tedy deformaci urovnat podle svých nejlepších schopností. Dejus si položil ruku na prsa a několikrát se zhluboka nadechl. Vyhledal pohledem Hanku a pokusil se o úsměv. Spiklenecky na něj mrkla a stáhla se.

Vzápětí k nim dorazil Tian DelHas, aby Hanku a Faglina zaměstnal kontrolou zajatců. Čekalo je náročné ráno, protože se ukázalo, že je nutné zkontrolovat úplně všechny, které Tian hodlal pověřit ostrahou a obnovením pořádku ve městě. Také Hanku seznámil se správcem DelArkem, jehož vytáhli z vězení. Díky organizačním schopnostem správce se do všeobecného chaosu začal krůček po krůčku vracet pořádek. Vypadal vyčerpaně, ale

odmítl odpočívat, dokud se nepodaří zajistit ostrahu u bran a nerozhodne se o velitelských funkcích v kasárnách. Hanka pod jeho vedením zkontrolovala desítky lidí. Jelikož už skoro usínala vestoje, poslal ji DelArk do postele.

Probudila se kolem poledne, když ji malé tlapky zašimraly na krku. Nejdřív podezírala Faglina, ale sotva se její vědomí ukolébané spánkem probralo, poznala tulíka. Nejdřív ze všeho zkontrolovala vlasy. Nebyly zacuchané a někdo vedle ní se tiše zasmál.

„Tak dlouho tu nejsme, aby Plavík stihl uplést hnízdo.“

Slastně se protáhla. Bylo skvělé usnout v měkké pohodlné posteli. Jenže mozek ji rychle vrátil do reality. Kolik jim zbývá dní? Týden? Bude vůbec v jejích silách najít všechny knuty? Co když se ukryjí? Co když...

„Na, tohle si navlékni,“ podával Rafan dívce náramek, „a doplň si z něj magii.“

Byla ráda, že ji vytrhl z neveselých myšlenek a podávaný šperk si zvědavě prohlížela. Na pohled nebyl nijak zvlášť pozoruhodný, ale sotva se dotkl její kůže, uvědomila si neuvěřitelné množství energie, které v sobě nese. Doplněním magie nevyčerpala ani zlomek jeho zásob.

„Moc zálibně po něm nešilhej, budu ho muset vrátit Helaře,“ ušklíbl se na ni kamarád, „vlastně patří Demitovi. Půjčil nám ho na cestu do Quinwalu.“

„Tys ho Helaře před bojem nevrátil?“

„Vrátil. Jenže dnes mi ho vrazila do ruky s tím, že tě čeká plno práce a měla bys být magicky v kondici. Prý abych se o tebe postaral.“

„Plno práce?“

„Jo. DelHas naplánoval, že kompletně prověříme úplně všechny na prvních hradbách včetně lidí v kasárnách, v klášteře, zkrátka na celém území mezi prvními a druhými hradbami. Mágové se postarají, aby naší pozornosti neunikla ani myš.“

„Vážně budu kontrolovat i myši?“ vyděsila se Hanka.

„Bez obav, zbydou na tebe jen ti, kdo uvíznou v síti našich kouzelníků. Právě na všech křižovatkách rozmisťují pálenkové pastičky. Nachytá-li se na ně něco drobného, usmrtí je návnada dřív,

než si hlodavec uvědomí, že jde o past. Inteligentnější jedince mágové chytí a dodají ke kontrole.“

„A dokážou zabezpečit celé město?“ zapochybovala Hanka.

„Nepodceňuj je. Každý z nás si uvědomuje, co je v sázce. Jen se obávám, že opilci a hospodští nás budou pomlouvát a proklínat ještě sto let.“

„Hospodští?“

„No jistě. Mágové totiž zabavili veškerou kořalku, kterou našli.“

„No nazdar. Když si představím, že by něco podobného provedli i Zachariášovi...“

Oba se zasmáli při vzpomínce na trpasličího přítele.

„Máš hlad?“ zeptal se Rafan.

„Děsnej,“ přikývla.

Jeden ze strážných na chodbě je nasměroval do jídelny.

„No páni,“ vydechla dívka, když na stolech viděla bohaté studené mísy a služebnictvo jim hned vrazilo do ruky talíř, aby si nabrali podle chuti.

„Á tady jste,“ vynořil se vedle nich DelHas a podobně jako oni začal svůj talíř plnit masem a přílohami. Hanka z něj nemohla spustit oči. Byl vykoupaný, čistě oblečený a oholený. Jedl s grácií šlechtice a všechna palácová nádhera kolem významně podtrhovala jeho důstojnost a důležitost. Jestli někdo patřil mezi vládcy, tak on určitě.

Zamával na služebnou a nařídil jí: „Až se najíme, zaveď naši mládež do mojí koupelny a najdeš jim něco čistého a přiměřeného na sebe.“

Žena se lehce uklonila a odběhla.

„Nevím, jestli tě Rafan stihl varovat, ale budeš muset důsledně hlídat Faglina, aby nespadol do některé z kouzelnických pastiček. Neradi bychom ho ohrozili.“

Všichni se ohlédli po dráčkovi, který k nelibosti služebných trůnil uprostřed stolu a oždíboval pochoutky z různých mís. A tulík mu ukazoval, co podle jeho názoru ještě stojí za ochutnání. Hanka zvažovala, zda by je neměla napomenout, ale proč jim kazit zábavu. I oni si zaslouží být rozmazlováni.

DelHas sledoval její pohled a shovívavě se usmál: „Jen je nech, ať si užijí. Za chvíli si vás vyzvedne Josef. Řekne vám, co je kde

potřeba ohlídat. Po setmění se zase vraťte sem, pro všechny věrné tu chystáme slavnostní večeři a rád bych každému osobně poděkoval za podporu. Mezitím vám služebné přidělí odpovídající komnatu.“

„Komnatu?“ zatvářila se Hanka, jako když ji bolí zuby. „Radši bych spala u Zika na zemi společně s klukama.“

„Na to zapomeň, děvče, pobyt na čtvrtých hradbách pro tebe skončil. A v paláci se nehodí, abys spala pohromadě s bandou kamarádů. Nanejvýš mohu zařídit společnou ložnici s Evelínou Obilovou, kdybys chtěla.“

„S Evelínou?“ upřímně se vyděsila dívka a Rafanovi zaskočilo sousto, jak se snažil potlačit smích. I DelHasovi v očích tančila jiskřička pobavení.

O kom se mluvívá... Jeden ze sluhů právě přiváděl Josefa a jeho ženu.

„Haničko, holčičko, tolik jsem se o tebe bála,“ rozzářila se bývalá chůva a opět Hanku přidusila na svých prsou při láskyplném objetí. „Vypadáš hrozně. Měla by ses umýt a odpočinout si. Za ty poslední dny to...“

„Zadrž, moje milá,“ poklepal jí na rameno Josef, „ještě budete mít spoustu času si popovídat, ale teď si pospěš do kuchyně. Hádám, už se ti nikdy nenaskytne příležitost vypomáhat v paláci při přípravě slavnostní večeře. Náš život se co nevidět vrátí do starých kolejí.“

„Jistě, mužičku, máš pravdu jako vždycky,“ usmála se, pokrčila rameny a ještě jednou Hanku srdečně objala.

„Půjdeme se vykoupat,“ prohlásil Rafan a hrábl mezi mísy pro tulíka.

Koupelna z leštěného kamene, kde čekala voňavá teplá voda, Hanku oslnila. Nic podobného nikdy neviděla. Čistá voda se líbila i Faglinovi. Zvláště ta tekoucí. Usadil se v umyvadle a rozkošnický nastavoval křídla vodnímu proudu. Služebná Hance pomohla umýt vlasy a taky odnesla její oblečení. Vrátila se s obrovským ručníkem a držela dvoje šaty, aby si dívka mohla vybrat. Kalhoty v nabídce nebyly, takže Hanka sáhla po těch jednodušších. Cítila se trochu

trapně, že jí někdo asistuje při oblékání, a vrtalo jí hlavou, jestli je stejně obskakován i Rafan.

Když s dráčkem vešla do jídelny, bylo kolem stolu živo.

„No vida, občas se z tebe vyklube i docela pěkná ženská,“ uznale na ni mrkl Rafan a vzápětí trochu posmutněl. Hned uhodla, že si vzpomněl na Andělu. Rozhlédla se po přítomných a zeptala se: „Kde je vlastně Vron?“

„Klade s Helarou pastičky,“ ušklíbl se Rafan, „naprosto netuším, kdy ho zase uvidíme.“

Vtom už k nim zamířil Josef: „Tak co, mládeži? Připraveni?“

Přikývli a společně s ním vyrazili do města, kde je čekala práce. V kasárnách se k nim připojil Artitan a každému přidělil tři antimagické náramky a polní láhev plnou kořalky. Celé odpoledne je vodil sem a tam, aby zkontrolovali všechny lidi pohybující se na prvních hradbách.

„Kde je Matyáš?“ zeptala se Hanka dráčka, když jim Josef dopřál chvilku odpočinku.

„Ve společnosti Alice. DelMína se snaží urychlit její léčbu, aby mohl vzít svou sestřenici domů.“

„Možná by ji měl odvést ještě před koncem týdne,“ zamyslela se Hanka nad situací, „v jeho světě mají větší šanci přežít.“

„Zatím ho pryč neposílej, potřebuješ mě,“ namítl Faglin.

„Máš pravdu,“ připustila.

„Mohli bychom se přemístit těsně před příchodem bohrů.“

„Skoro bych vám to doporučovala,“ přikývla a byla ráda, že Josef přerušil jejich odpočinek a ona nemusí myslet na den, kdy tyhle zvláštní bytosti rozhodnou o existenci či neexistenci jejich světa.

Večer po návratu do paláce se Hanka cítila unavená a na slavnostní večeři se jí ani dost málo nechtělo. Neměla však na výběr. Služebná pro ni přichystala nádherné a podle dívčina mínění přespříliš okázalé šaty a slavnostní účes trval mnohem déle, než bylo Hance milé. Ocenila však nápad, kdy jí služebná amulet od harpyjí zapletla do vlasů tak, aby se jí při natočení hlavy sám zhoupl přímo před oči, aniž by ho musela brát do ruky. Tím mohla mít pod dohledem každého opilce na slavnosti. Odpoledne vypátrala jen

jednoho knuta a byla nervózní z představy, kolik jich asi v Quinwalu ještě zbývá. DelHas sice tvrdil, že většina vetřelců musela zahynout při závěrečné palácové bitvě, ale dráček ji varoval, aby se nenechala ukolébat zdánlivým klidem. Připomínal, jak jsou knutové inteligentní. Nabádal ji, aby neustále hlídala lidi kolem sebe, protože se dá očekávat, že se knutové pokusí přesunout na osoby vysoce postavené s patřičně vyvinutým sedmým smyslem.

„A jak zjistíme, jestli jsme je opravdu dostali všechny?“ ptala se starostlivě Faglína. „Zatím mi s tím nikdo nedokázal poradit. Dokonce ani DelMína.“

„My to bohužel zjistit nedokážeme, tohle umí pouze bohové,“ zněla jeho znepokojivá odpověď.

Na večeři se sešli všichni, kdo bojovali na straně Deliů. Hanka nechápala, jak je možné tak velkou akci úspěšně zorganizovat, ale DelArk měl mimořádné nadání – všechno plynulo naprosto přirozeně a bez zádrhelů. Několik sluhů přesně vědělo, jaký je zasedací pořádek, každý stůl obsluhovala jiná parta a jídla bylo všude tolik, že by se tu při dobré vůli nakrmilo celé město. Hanka seděla mezi Zikem a Matyášem a naproti nim uznalým mrknutím přivítali její příchod Rafan, Vron a překvapeně na ni pohlédla i Helara. V čele živě diskutoval DelHas se správcem DelArkem. Vedle nich... Poznala ho, teprve když se k ní natočil svou zjizvenou tváří. Pramen vlasů měl hozený přes poškozené oko. Tentokrát přišel bez šátku a ve slavnostním oblečení. I on vypadal královsky. Dejus, vlastně nyní už DelRiux pozorně naslouchal rozhovoru svých společníků.

„Tátovi to sluší, co?“ drcnul do Hanky loktem Zik, když si všiml, kam se zahleděla, a hned ji začal upozorňovat i na další důležité hosty, jako byla DelMína nebo Horkarundan.

„Představ si, že vaši mágové dokonce dokázali probudit z kómatu DelBufa. Ten ale nedorazil. Ještě nebyl schopen přijít sám, a odmítl nabídku, že ho sem přinesou. Uvidíš ho za tři dny. Snad bude natolik v pořádku, aby zvládl slavnostní ceremonii. On sám je o tom přesvědčený.“

„Ty víš, co se v příštích dnech chystá?“ začala se zajímat Hanka.

„Přece korunovace,“ kasal se Zik svou informovaností, „jmenování nového krále musí proběhnout co nejdřív. Zítra a pozítří

se všechno připraví a další den bude DelHas slavnostně korunován.“

„Takže DelHas bude králem?“

„Jo. A jako náš panovník bude mít právo vyzvat kohokoliv, aby přistoupil k osudí. Táta slíbil, že mě na doplňovací shromáždění Velké sedmy vezme s sebou, abych losování viděl na vlastní oči. Vás asi pozvou taky. Tady v Quinwalu se to považuje za velkou poctu.“

„No a hned potom se vrátím s Alicí domů,“ vstoupil do hovoru Matyáš.

„Počítej s tím, že domů tě pustí až po velkém slavnostním shromáždění lidu na druhých hradbách, kde král předstoupí před své poddané a oznámí městu, jak dopadl Los osudu.“

„Tehle ceremoniál bych si s radostí odpustil.“

„Jenže Hanka při něm bude mít skvělou příležitost zkontrolovat v podstatě všechny obyvatele města, jestli jsou čistí. A k tomu potřebuje Faglina.“

„Tak dobře. Jeden den navíc už nehraje velkou roli. A jak znám Alici, taky bude chtít vidět nového krále.“

„Proč s tebou nepřišla na večeři?“

„Nechtěla. Neumí zdejší řeč. Vezmu ji až na korunovaci. Ta pro ni bude mnohem zajímavější.“

Zatímco se lidé bavili, tulík s dráčkem se slunili v pozornosti přítomných a navzdory tomu, že se přecpali už v poledne, ochutnávali znovu od všeho, co se objevilo na stole.

Po večeři DelHas požádal hosty, aby se přesunuli do vedlejšího sálu, který byl sice rozlehlý, ale bez jediné židle. Jen kolem stěn se táhly úzké, ne příliš pohodlné lavice. Kulaté stoly tu hostům nabízely dezerty, ovoce a nápoje. Pobavilo je krátké vystoupení dětského chrámového sboru a DelHas pronesl děkovnou řeč. Naštěstí byl stručný. Vzápětí se rozproudila zábava. Lidé se shlukovali do skupinek a Hanka si s překvapením uvědomila, že tahle varianta shromáždění vůbec není špatná. Mohla si popovídat s Vronem, Artitanem, dokonce neztratila úsměv ani při konverzaci s Evelínou. Z jejího upovídaného zájmu ji naštěstí vysvobodil Zik se svým otcem.

„Nečekala jsem, že se tak rychle uzdravíte,“ usmála se Hanka na DelRiuxe.

„Nikomu to n-neříkej, ale ještě mi není úplně do skoku,“ podotkla tiše, „p-přišel jsem ti p-poděkovat za to, žes mě léčila.“

„Jen malá drobná výpomoc,“ pokrčila rameny dívka.

„Pomohlas mi. Dokonce se mi i m-mnohem lépe mluví.“

„Proč jste žili na čtvrtých nebo pátých hradbách, když vlastně patříte do Velké sedmy?“ nedokázala Hanka ovládnout svou zvědavost.

„Byl jsem přesvědčený, že jako m-mrzák nemám Velké sedmě co nabídnout. Báł jsem se, že by se d-dobře situovaní lidé mně a Zikově matce posmívali. Vlastně jsem se schovával p-před všemi, kdo nás znali. Víš, rodina někdy dokáže ublížit víc než cizí. Mezi chudými si nás nikdo nevšímal, m-měli jsme svůj klid.“

„A kde máš mámu? Ukaž mi ji,“ obrátila se Hanka k Zikovi. Rozpačitě se zarazil a tázavě pohlédl na otce.

DelRiux dal Hance ruku kolem ramen a odvedl ji stranou od ostatních.

„Všiml jsem si, že se znáš s některými m-mágy tam od vás. Mám na tebe soukromou prosbu. Chci se zeptat, zda by ses n-nepřimluvila u někoho schopného, aby se přišel na Zikovu matku podívat. Ona je svým způsobem taky m-mrzák, ale v magickém slova smyslu. Její mysl p-poškodilo silné kouzlo.“

„To se dá snadno zařídit. Řeknu Vronovi a Artitanovi, možná by se mohla připojit i Helara.“

„Budu ti vděčný, ale nemluvte o tom p-prosím s našimi lidmi.“

„A proč?“ podivila se Hanka.

„Kdyby se s tím n-nedalo nic dělat, nechci, aby ji litovali. A n-nechci každému na potkání vysvětlovat, jak s tím dokážeme žít.“

„Jasně,“ přikývla dívka a naznačila zamknutí pusy na klíč.

Ke konci večera už Hanka málem necítila nohy. Nové boty ji nepříjemně svíraly a magií na ně plýtvat nechtěla. Ale byla spokojená. Žádný knut se neobjevil a stihla s Vronem domluvit návštěvu u Zikovy matky.

Zikova rodina

Následující dva dny byly naplněny procházkami po městě. Tentokrát ji doprovázeli Vron, Rafan a Helara a dvakrát se k nim připojil i Hádes, aby je vzal do míst, která neznali. Do pastiček se chytili dva knutové, jinak se město zdálo být čisté. Hanka se i nadále česala tak, aby mohla mít křišťál volně zavěšený ve vlasech a nemusela ho při každé příležitosti zvedat k očím.

První návštěva u Zikovy matky nepřinesla žádný kladný výsledek. K Hančinu překvapení Artitan doporučil, aby se na ni přišel podívat Pohromak. Potlačila osobní antipatie k tomuto mágovi a byla zvědavá, čím by mohl tenhle arogantní kouzelník přispět.

Jejich druhá návštěva trochu připomínala procesí. Žena se tvářila překvapeně, vůbec si nepamatovala, že někteří z mágů už u ní byli předchozí den.

Pohromak vypadal, že ho záležitost zajímá. Deset nekonečných minut ženu držel za ruce a díval se jí do očí. Potom ji pustil a utřel si zpoceně dlaně do pláště. Ostatní mlčky čekali na jeho vyjádření.

„Jednalo se o několik vzájemně zapletených proudů temné magie,“ prohlásil a otočil se k DelRiuxovi, „tvrdíte, že jste magickou akci částečně viděl. Zkuste si vzpomenout co nejpřesněji na všechno, co se při ní dělo.“

Muž přikývl, ale pak mu pohled padl na Zikovy zvědavě vykulené oči.

„Odejdi, Ziku,“ nařídil mu.

„Ale, tati, já chci všechno slyšet.“

„Jednou ti to p-povím, ale ne teď. Hanko, prosím tě, vezmi ho ven!“

Odcházela z místnosti stejně neochotně jako Zik. Dveře byly v paláci bytelné, nedalo se čekat, že by něco zevnitř zaslechli.

„Tohle není spravedlivé,“ durdil se chlapec, „mám právo vědět, co se mámě stalo. Chci slyšet, co vypráví!“

„Hmm. Taky mě zajímá, o čem je řeč,“ mrkla na něj spiklenecky Hanka a kývla, aby s ní šel k nejbližšímu odpočívadlu u okna. Přitiskla si prst na ústa a magicky propojila výklenek u okna

s místností, kterou právě opustili. Hlasy zněly vzdáleně, ale srozumitelně.

„...byla těhotná, ale nikdo to ještě n-nevěděl. Můj bratr dal pokyn třem m-mágům a ti spustili nějaké velké kouzlo. Do toho všeho její muž otevřel bránu. Byl z toho učiněný m-magický uragán. Nešlo rozeznat, co všechno se p-přihodilo. Nenarozeného Zika kouzlo zřejmě n-nepoznamenalo, ale ona úplně ztratila p-paměť. Fyzicky zůstala v pořádku a dítě se n-narodilo n-normálně. Pojmenovali jsme ho Zikmund. Mateřský pud byl n-natolik silný, že existenci dítěte si zapamatovat dokázala, d-dokonce i jeho jméno. Ale nic víc. N-nepamatuje si minulost, rodinu, události ani mě.“

„Tři mágové? To by odpovídalo mé teorii,“ zamumlal Pohromak.

„Takže k rozpletení kouzla by museli také asistovat tři z nás,“ pochopil Artitan.

„Ty by sis troufl?“ posměšně se zeptal Pohromak.

„S několika temnými kouzly už jsem měl tu čest.“

„Máš s bídou úroveň mateřské školy,“ poznávala Hanka známý protivný hlas.

„Předpokládám, že moji asistenci neodmítnete,“ ozval se Vron. Chvilku bylo ticho.

„Vás беру,“ souhlasil Pohromak. „No, možná by nám Artitan mohl dělat třetího,“ otráveně připustil po delší odmlce.

„Kdy chcete váš zákrok provést?“ zeptal se DelRiux.

„Snad si nemyslíte, že máme času nazbyt?! Zkusíme své štěstí hned.“

„Bez přípravy?“ hlas Zikova otce zněl poplašeně.

„Opustte prosím místnost!“

Jak se ukázalo, Pohromak nevyhodil jen DelRiuxe, ale i ostatní. Nechal uvnitř pouze Vrona a Artitana. Hanka rychle zrušila odposlouchávací kouzlo a Zik se rozběhl k otci. Mohutná ruka ho vzala kolem ramen: „Neboj se, chlapče, to b-bude dobré.“

Jeho intonace ale přesvědčivá nebyla.

„Nó,“ ležérně se opřela o stěnu chodby Helara, „Pohromak je sice lump, ale když chce, umí toho hodně. Jestli se rozmotání temného kouzla nepovede jemu, tak už nikomu.“

„Pohromak v roli zachránce, to je mi novinka,“ zašeptala Hanka, aby ji slyšel jen Rafan.

„Asi budeš muset vzít na vědomí, že málokdo je jen černej nebo jenom bílej. Obvykle je člověk směsicí obojího.“

Ještě chvíli si tiše povídali, když se dveře znovu otevřely a Vron kývl, aby vstoupili.

Zik se vrhl k posteli, kde ležela žena s očima zavřenýma jako při spánku.

„Je v pořádku?“ staral se DelRiux.

Pohromak mávl na Artitana, aby odpověděl. On sám zamračeně bez rozloučení opustil místnost. Hanka zatajila dech. Že by se něco nepodařilo?

„On,“ kývl Artitan ke dveřím, které právě zapadly za kouzelníkem, „tvrdí, že se obnova vnímání podařila. Akorát prý bude chvíli trvat, než se vaší ženě vrátí ztracené vzpomínky. Není zatím jasné, co všechno si bude pamatovat. To ukáže až čas.“

„Mami, maminko,“ hladil Zik ženě ruku a konečně se dočkal.

„Chlapečku můj, ty jsi tady? To jsem ráda,“ zase zavřela oči a DelRiux jemně odtáhl Zika, aby ji nerušil.

„Nechte ji hodně odpočívat a až se probudí, dávejte jí co nejvíc tekutin. Možná bude unavená několik dní,“ zkontroloval ženu Vron a povzbudivě se usmál na Zika, „a něco sladkého by jí taky prospělo.“ Provázeni DelRiuxovými díky postupně všichni opustili místnost.

Hanku už palácové večery začínaly unavovat. A to je měla na pořadu teprve pár dní. Poprvé sice bylo hezké nechat se obsluhovat při koupání, ale teď se přistihla, jak se na služebné utahuje a provádí jim naschvály. Přece nejsem malá, vyčítala si zpětně své chování, ale nemohla si pomoci. Představa, že zítřejší korunovaci stráví upnutá do společenských šatů a bude se muset na všechny zářivě usmívat, se jí zdála být nesnesitelná.

Poté, co poslala Faglina za Matyášem, vloupala se do skřínky své služebné a půjčila si nejobyčejnější halenku a volnou sukni. Po popínavých rostlinách sešplhala z okna do parku. Vyškrábala se na první příhodný strom, schovala se mezi větvemi a konečně se dokázala uvolnit. Nerušeně nasávala klidnou večerní atmosféru.

Litovala, že se nemůže spojit se Svátou, drakem nebo jednorožcem. Relaxace v parku na ni měla blahodárný vliv. Občas smetla z kůže zvědavého mravence a dospěla k závěru, že se má skvěle. Ačkoliv hrozba zániku světa dosud nepominula, určitě se má podstatně líp než u fagliniů.

„No ne, dneska je tu obsazeno,“ ozvalo se jí za zády. Málem leknutím spadla.

Zik se usmíval od ucha k uchu. Popolezl na její větev a usadil se vedle ní.

„Jak se ti líbí v paláci?“ zeptal se jí.

„Jó, nádhera.“

„Mně vůbec ne. Na čtvrtkách a pátejkách hradbách to bylo mnohem lepší a jednodušší. Hned jsem věděl, kdo je můj přítel a kdo ne. Tady slyším akorát: tohle se sluhům neříká, tohle slušně vychovaný chlapec nedělá, tohle musíš, tohle nemůžeš. Kdo se v tom má vyznat?“

„Jestli DelRiux zůstane v paláci, nezbyde ti než si zvyknout.“

„A představ si, že po mně chtějí, abych chodil do školy!“

„No a? Škola přece není k zahození.“

„Jak pro koho!“ odsekl a odmlčel se. Na nebi začala vyskakovat světélka hvězd a hmyz přestal obtěžovat.

„Ty, Hanko,“ ozval se po chvíli, „smáli se ti někdy ve škole spolužáci?“

„Ano, smáli. A nejvíc se mi smáli moji kamarádi.“

„Co se proti tomu dá dělat?“

„Zatnout zuby a smát se spolu s nimi. Ono je to pak rychle přestane bavit.“

„Nechce se mi do školy. Nikoho tam nebudu znát.“

„Jít do školy je jednodušší než se postavit spídům.“

„Jen aby...“

„Jsem si tím jistá.“

Zikovi se z plic prodral smutný povzdech. Spořádaný život mu připadal složitější než dobrodružné výpravy do ulic. Povídali si o všem možném, než jim na větvi začalo být chladno.

Další den byl téměř celý ve znamení korunovace.

Hanku, Zika a Matyáše si vyžádala DelMína a pověřila je úklidem a výzdobou chrámu. Pravděpodobně akci zorganizovala kvůli Alici, která seděla v křesle poblíž oltáře, upozorňovala bratrance na nedostatky a vymýšlela, co by se ještě dalo vylepšit. Viditelně se dobře bavila. Hanka se pustila do aranžování květin a klukům nechala na starost svíce a girlandy. Mnoho času neměli, obřad měl začít už odpoledne. V chrámu byl příjemný chládek a slunce natahovalo barevnými okny prstíky svých paprsků.

DelMína je přišla zkontrolovat a byla příjemně překvapená.

„Odvedli jste dobrou práci,“ pochválila je, „kěz na vás vlídně spočine stvořitelovo oko.“

Hanka si kacířsky pomyslela, jak asi chápe slova požehnání Faglin, když jeho stvořitelem byli bohrové. Ale proč ne. Nebylo by k zahzení, kdyby se bohrové rozhodli pro vlídnost.

Potom je kněžka poslala převléknout. Ukázalo se, že šaty, které Hanka oblékala na večeři, jsou proti těm, co jí nachystali nyní, ještě nadmíru praktické a pohodlné. Připravenou róbu si bez pomoci služebné ani nedokázala navléknout. Drahými kameny vyšíváný živůtek jí svíral a výstřih odhaloval víc, než se jí líbilo.

„Vypadáte fantasticky,“ naposledy zálibně své umělecké dílo ohodnotila služebná, „na chodbě už na vás čeká váš společenský partner.“

„Společenský partner?“ podivila se Hanka a vrtalo jí hlavou, kdo jím bude.

„Při takovéto mimořádné společenské události musí mít každá dáma svého partnera, který dohlédne, aby v pořádku dorazila na místo. Měl by se postarat o všechny její potřeby a rovněž ji musí bavit, aby se cítila dobře.“

Hanka opatrně otevřela dveře. Na chodbě čekal Vron. Byla zvyklá, že se její přítel obléká skromně a nenápadně. Tady ale podobně jako ona neměl na vybranou a přišel vystrojený jako šlechtic.

„Smím vám, krásná paní, nabídnout své skromné rámě?“ mrkl na ni a lehce se uklonil. Zavěsila se do jeho ruky a zahlédla služebnou, jak spokojeně přikyvuje.

„Jestli to takhle půjde dál, nevím, jak těch několik hodin přežiju,“ tiše si postěžovala.

„Každé setkání může být zajímavé.“

„To sotva. Samé ceremonie, úklona sem, úklona tam. Co je na tom, prosím tě, zajímavého?“

„Zkus se na slavnost dívat pod jiným úhlem. Odmysli si všechny ty parádičky, blýskavé efekty a zdvořilůstky a všímej si, jak se kdo tváří, kdo koho má či nemá rád a kdo si s kým nejdále povídá. Možná se ti zdejší politická lekce bude hodit. Neříkám, aby ses lidem nabourávala do mysli, ale i pouhé pozorování hodně napoví.“

„Raději bych v magickém útulku čistila klece rochňáků.“

„Nerouhej se, přání by se ti mohlo splnit,“ zasmál se Vron. Byla ráda, že ho má vedle sebe. Jemu mohla říct cokoliv. Nikdy se na ni nerozzlobil, nikdy jí nic nevyčítal. Tolik pochopení jako on pro ni měl snad akorát Sváťa. Ale ten byl příliš daleko.

Slavnost se konala v chrámových prostorách a posléze se všichni přesunuli do korunovačního sálu, který Hanka dosud nenavštívila. Konečně měla možnost na vlastní oči spatřit posledního z Deliů, o němž jen slyšela. DelBufo byl vyhublý, ale autorita z něj sálala na dálku. Měl pichlavý pohled a podmračenou tvář.

„Není mi sympatický,“ rozdělila se o svůj pocit s Vronem, „něčím mi připomíná Pohromaka.“

„Je mocný a schopný. Byla velká klika, že ho nedostali knutové.“

DelBufo měl evidentně za úkol vložit novému králi na hlavu korunu jako symbol jeho nového úřadu. Hance celá ceremonie připadala zdlouhavá. Byla ráda, když obřad konečně dospěl k závěru.

„Nemohli bychom se vytrazit?“ sondovala opatrně.

„Ještě musíme projít špalírem gratulantů. Následovat bude hostina, ze které už můžeme odejít, aniž bychom někoho urazili.“

Ukázalo se, že nejen Hanka, ale i Rafan s Helarou se vytratili, jakmile se jim naskytla příležitost. Potkali je v parku před palácem. Chvíli se zastavili a v jednom se shodli naprosto jednoznačně. Nemohli se dočkat, až ze sebe shodí všechnu tu nepohodlnou parádu a udělají si pohodlí.

I následující den se Hanka musela nastrojít do společenských šatů. Služebná jí na každý den přichystala nové. Tentokrát byla oficiálně pozvaná novým králem Quinwalu, aby se zúčastnila rituálu Velké sedmy spojeného s losováním. Dokonce se jí dostalo výsady vložit ruku do osudí.

Rafan vtrhl do jejího pokoje bez zaklepání.

„Jak na podobný nesmysl přišli? Taky jsi dostala kartičku s číslem?“ svíral v ruce pozvánku.

„Máš strach, že tě osudí vybere?“ zašklebila se na něj.

„No uznej sama! To by byl pěkně blbej fór!“

„V Quinwalu by se ti nelíbilo?“

„Poslyš, ženská, tohle není legrace. Uvědomuješ si, co by to znamenalo?“

„Neplaš se, Rafe. My s nimi přece nejsme spřízněni ani náhodou, u nás se jedná jen o zdvořilostní gesto, kterým nám chtějí vyjádřit úctu a poděkování.“

„Zrovna tímhle?“ zabručel už trochu uklidněný. „Chápu, že jsou chudý.“

„Snad bys od nich nechtěl peníze?“ rozhořčeně se zakabonila Hanka.

„Kdyby mi je nabídli, jejich gesto by mě potěšilo,“ poctil ji svým mnohoznačným úsměvem, „neříkám, že bych si je vzal...“

„Víš co, kámo? Vypadni,“ vystrkala ho ze dveří, „musím se převléknout.“

„No a co? Nekoukal bych se.“

„Tyhle fígle zkoušej na Andělu a ne na mě, buď tak hodnej,“ smála se, ale stejně ho vyšoupla pryč z místnosti.

Toužebně se zadívala z okna do parku. Teď by bylo v koruně stromu velice příjemně...

Dva do počtu

Rituál Velké sedmy byl okázalý a zdlouhavý. Jako ostatně všechny ceremonie v Quinwalu. Ještě že Hanka seděla vedle Zika a Matyáše, s kterými si mohla tiše vyměňovat dojmy.

„Jaké číslo máš na pozvánce?“ zajímal se Zik.

„Nevím.“

„Rychle se podívej. Znamená totiž pořadí, v jakém se bude přistupovat k osudí.“

Hance se zrak stočil na podivnou kouli na kamenném podstavci. Vypadala trochu jako skleněná, ale nebyla. Obal tvořilo zvláštní průhledné silové pole, uvnitř něhož se nacházely kulaté bílé kamínky. V kouli chvilkami drobně jiskřila energie.

„Až budu v péesce, kdoví, třeba si taky jednou za odměnu sáhnou dovnitř,“ zahleděl se Zik stejným směrem jako Hanka.

„Chtěl bys patřit do Velké sedmy?“ podivila se.

„Jasně! Kdo by nechtěl.“

Ozvaly se fanfáry a do sálu nakráčel DelHas s korunou a královskou holí, která vzdáleně připomínala hůl moci z výbavy ochránců. Zatím však neusedl, jen se postavil za sedm dosud prázdných křesel a začal řečnit. Hanka zpočátku nedávala pozor, protože líčení povstaleckých aktivit ji nijak nezajímalo. Teprve když se dostal k vysvětlování, proč zůstala křesla prázdná, zbystrila pozornost.

„...a moudrý je ten, kdo se ze svých chyb dokáže poučit. Naším hlavním úkolem je znovu sáhnout do osudí, abychom umožnili vznik nové Velké sedmy a ověřili si, zda do jejích křesel usednou ti praví. Pokusíme se vzkřísit plný počet vyvolených. Proto jsme pozvali všechny, kdo přiložili ruku k dílu a přispěli k obnově pořádku v našem krásném městě. Nyní jako první půjdu příkladem a svěřím se Losu osudu, aby určil, zda patřím do jednoho z křesel.“

DelHas rozvážným krokem přistoupil k jiskřivému osudí, ukázal přítomným prázdnou dlaň a pak vložil ruku skrz průhlednou stěnu dovnitř. Zalovil mezi kamínky a postavil se tak, aby jeho sevřenou pěst všichni viděli.

„To by byl trapas, kdyby neuspěl,“ mrkla Hanka na Zika.

„Je si nějak moc jistej,“ komentoval DelHasův postoj Matyáš.

„Bodejť by si nebyl jistej, vždyť ráno zkoušeli losování nanečisto,“ zašeptal Zik koutkem úst.

„Cože???“

„DelBufo s Tianem testovali, jestli pokaždé vytáhnou ten správný kamínek. Když si ověřili, že ano, rozhodli se předvést tuhle část losování i veřejně.“

„Jak o tom víš?“

„Neptej se, ale mluvím pravdu.“

Král pomalu rozevřel pěst a úlevné vydechnutí davu signalizovalo, že kámen je opravdu černý. Zvolna se otočil kolem své osy, aby se i ti za jeho zády mohli přesvědčit na vlastní oči. Důstojně došel k prostřednímu křeslu a usedl. Holí pokynul obřadníkovi, aby se ujal organizování losovacího obřadu.

Po králi byla na řadě DelMína.

„Ona taky zkoušela?“ šeptem vyzvídala Hanka.

„Ne. Jenom král s mágem. Jak bude losování fungovat u ostatních, se neví.“

Kněžka se zdaleka nechovala tak okázale jako DelHas. Nenuceně došla ke kouli, hrábla do kamenů a otevřela dlaň. Lesklý černý kamínek ji uznal jako vyvolenou.

DelBufo svou roli sehrál s nonšalancí protřelého kouzelníka. I on si vylosoval černé znamení.

„Teď přijde táta,“ neklidně se zavrtěl Zik.

DelRiux přišel vystrojený jako bojovník. Ani se pořádně nedíval a ukázal kámen. Vypadal skoro zklamaně při zjištění, že i ten jeho má černou barvu.

„Jakpak dneska dopadne DelArk?“ pozorovala Hanka nervózního správce. Připadalo jí, že se k němu král zachoval nefér, když mu neumožnil tichou zkoušku nanečisto. Co jestli ho osudí neuzná, co si o něm přítomní pomyslí? Správce si závažnost chvíle velice dobře uvědomoval. Hanka letmo zkontrolovala jeho spřízněnost. Nepochybně tam byla. Ale bude mu stačit?

Sáhl do koule, ale neotevřel dlaň jako ostatní. Nejdřív se malou škvírkou koukl sám. Vypadal nadmíru překvapeně. Vzal perlu do dvou prstů a konečně ji ukázal směrem ke králi.

„Výborně,“ usmál se DelHas a pokynul muži, aby usedl k nim. Správce zářil, jako by právě vyhrál v loterii.

„No, a teď se ukáže, jestli se jim podaří najít šestého a sedmého,“ zadíval se Matyáš se zájmem na lidi, kteří se začali houfovat u obřadníka.

Dalším na řadě byl Josef. Hanka mu držela palce, ale asi málo. Otevřel dlaň a na ní se skvěla bílá perla. Po několika vteřinách zavířila v jiskřičkách a zmizela. Jeden po druhém přistupovali pozvaní, nejdřív ti, kteří stáli DelHasovi po boku v nejhorších bojích. Pak došlo i na Pohromaka a jeho skupinu mágů. Hanka se musela zvednout, aby nenarušila naplánovaný sled oceněných. Bílá perla lehce zabrněla v její dlaní a rozprskla se stejně jako všechny předtím. Rafan si viditelně oddychl, když ani on nebyl vyvolen. Zástup dalších občanů města byl dlouhý. DelHas se vskutku pokusil pozvat co nejvíc vhodných kandidátů. Jenže čas běžel a výsledek se neměnil.

„Tak co, nenudíte se tu?“

Ohlédli se. Na židle za jejich zády usedl Josef s Evelínou.

„No nazdar,“ špitla Hanka a Zik se chápavě zašklebil.

„Tenhle by mohl uspět, to je mladej Stavjan ze druhéjch. Miluje moje palačinky a staré víno. Ach bože, taky ne... Ale Glorie ze salonu je vážně moc šikovná. Ta by... Možná Centini od zlatníků...“

„Opravdu zná celý město?“ divil se Matyáš.

Sice přišlo pár lidí, které chuva neznala jménem, ale jinak byla studnicí vědomostí o tom, kdo je kdo a co komu chutná.

„A tohle je bratr tvého otce,“ poklepala Zikovi na rameno, když k osudí přistoupil zdatný měšťan s rukama jako lopaty. Snad na každém prstě měl prsten. Hance to připadalo nevkusné. Chlapec se na své židli nespokojeně zavrtěl.

„Cože? Tohle je opravdu můj strejda? Vůbec se tátovi nepodobá. Mám z něj husí kůži,“ mračil se Zik, sotva spatřil Riuxův obličej. Moc dobře toho chlapa poznal a ještě měl v živé paměti, jak ho nedávno v podzemní chodbě málem uškrtil.

„Ani tvůj táta nevypadá, že by ho měl v lásce,“ přikývla Evelína a vzápětí začala komentovat příchod dalších hostů.

„Vždyť je z toho musej brnět uši. Nech už toho,“ umravnil svou ženu Josef, když postřehl, jak je z těch řečí Hanka nesvá.

Evelína poslušně zmlkla. Na řadu se dostávali DelHasovi pomocníci ze čtvrtých hradeb. Jejich oblečení nebylo vždy na úrovni slavnostního obřadu, ale nadšení z toho, že jim sám král dopřál možnost vložit ruku do osudí, jim zářilo z očí zcela jednoznačně.

„Proč sem tahá takové vandráky,“ neudržela se chůva a dala najevo svou nechuť nejen slovy, ale i výrazem obličeje.

„Král nám zmoudřel,“ usmál se Josef jejímu rozhořčení, „věrnost lidí mu bude užitečná. Tím, že je pozval, jim svou úctu vyjádřil mnohem účinněji, než by to dokázal prostřednictvím peněz.“

Konečně se zástup pozvaných začal tenčit.

„Jenže vyvolených je pořád jenom pět,“ vrtěl Zik nechápavě hlavou.

„Možná čekají na tebe,“ smála se Hanka.

Pak si všimla, jak se obřadník na konci fronty s někým dohaduje. Když se muž otočil, poznala Vrona. Obřadník se ho snažil postrčit blíž k osudí, ale její přítel mu říkal něco, co se obřadníkovi vůbec nelíbilo, a rozhodně vrtěl hlavou. Nakonec to vzdal, bezradně pokrčil rameny a kývl směrem ke králi.

Vron přistoupil k osudí jako poslední, ale dovnitř nesáhl. Místo toho se otočil ke křeslům Velké sedmy a zdvořile se uklonil. Přítomní ho sledovali se zvědavostí a ve tvářích se dalo vyčíst znepokojení.

„Vaše veličenstvo,“ oslovil krále, „vážím si vašeho pozvání a jsem jím opravdu poctěn. Přesto bych rád přenesl právo sáhnout do osudí na někoho jiného. Obřadník si nebyl jistý, zda mohu o změnu požádat, takže se obracím na vás.“

Členové Velké sedmy vypadali překvapeně a nejistě se po sobě podívali.

„Komu své právo chcete přenechat?“ zeptala se DelMína.

„Jsem přesvědčený o tom, že Sedma potřebuje cestovatele. Dovolte přistoupit k osudí Matyáši Dvořákovi.“

„Není dospělý,“ namítl DelBufo.

„A navíc přišel z jiného světa, nemůže s námi být spřízněný,“ podivil se DelHas.

„Ani já s vámi nejsem spřízněný,“ trval na svém Vron.

Hanka zhoupla křišťál, aby Vrona pro jistotu zkontrolovala. Její přítel skutečně nevykazoval žádnou nitku příbuznosti se členy Sedmy. Zato Matyáš... Pro jistotu si promnula oči a podívala se ještě jednou. Velice silná linie spojovala Matyáše se Zikem a skoro stejně silné příbuzenství vykazoval i s DelBufem. Jak je něco podobného možné? Najednou Hance do sebe zapadly všechny střípky informací, které o Zikovi a Matyášovi měla. Zikova matka byla ve chvíli zakletí v jiném stavu. Její muž s dítětem zmizel. Pak se narodil Zik. DelVorjak, Dvořák, otec a syn, oba cestovatelé, oni přece mohli přežít průchod nestabilní bránou. Zachránili se ve světě bez magie. Ve světě, kde možná zanechal své potomky některý z dřívějších cestovatelů. Nyní Matyáše zavál osud sem. Fagliniové mu obnovili vzpomínky na jeho rodný jazyk, zná věci, které by jako cizinec znát nemohl. Musí mít zdejší kořeny! A Vron si tyhle informace určitě dal dohromady dřív než ona.

„Já jsem pro, ať zkusí přistoupit,“ zřetelně pronesla Del-Mína a ustála i zachmuřený DelBufův výraz.

„Proč ne. Dávám k tomu svůj souhlas,“ podpořil ji král a podíval se na DelRiuxe, který rovněž přikývl.

Vron pokynul Matyášovi, aby zaujal jeho místo u osudí. Chlapec rozpačitě vstal a nechal se postrčit blíž k vířící průhledné kouli. Sáhl dovnitř a uchopil jeden bílý kámen. Jak ho nesl v prstech, bylo jasně vidět, že změnil barvu v okamžiku, kdy se dotkl silového pole stěny. Matyáš držel černý kámen. Kolem se rozhostilo absolutní ticho. Jako by všichni přítomní zapomněli dýchat. První se vzpamatovala DelMína, zdvihla se a vzala nového člena Velké sedmy za ruku. Dovedla ho ke křeslu a skoro ho do něj musela přitlačit, než se podvolil a usedl. Vzápětí celá místnost zahučela šepotem a polohlasným hovorem. Tohle by nikdo nečekal ani ve snu.

„Velká sedma má šest členů,“ oznámil hlasitě král a hned se zeptal, „je tu ještě někdo, kdo byl pozván k losování?“

„Ať zkusí štěstí ještě on,“ ozvala se hlasitě Hanka a ukázala na Zika.

„To snad nemyslíš vážně!“ protestoval chraplavý hlas mezi přihlížejícími. „Vždyť je to jen zlodějček z pátých hradeb!“

Trhla sebou a zvědavě se rozhlížela, po hlase. Bratr Zikova otce Bruno Riux se díval po jejím malém kamarádovi nevraživým pohledem.

„Vsadím se, že ani není DelRiuxovým synem. Je to jen malej otrhanej darebák, o kterého se můj soucitnej bratr stará,“ pokračoval s přezíravou nabubřelostí váženého měšťana.

DelRiux vstal ze svého křesla a vypadal hrozivě. DelHas ho však uchopil za rameno a vtlačil zpět. Povstal místo něj a vykročil směrem k Zikovi. Chlapec se pod veřejným nařčením celý schoulil do sebe, ale král ho vzal kolem ramen a na Bruna pohlédl značně nerudně.

„I ten, kdo žije na čtvrtých nebo pátých hradbách, může být člověkem mimořádných kvalit. Možná ani nevíte, že tenhle kluk mi zachránil život. Dokonce riskoval svůj, aby mi pomohl. Zdá se vám to málo? Pro mě je hrdinou se srdcem na správném místě. K osudí jsem ho nepozval jen s ohledem na jeho věk. Nyní se však ukazuje, že Los osudu na dospělost nebere ohled. V takovém případě nemůže Zikův nárok na přistoupení k osudí nikdo zpochybnit. Nuže, můj malý příteli, můžeš zkusit své štěstí.“

Vyděšený chlapcův pohled vyhledal Hanku. Spiklenecky na něj mrkla a hlavou lehce kývla směrem ke kouli.

„Snad se nebojíš?“ popíchla ho šeptem.

„No dovol!“ ohradil se a odhodlaně vyrazil směrem k osudí. Nepatrně se mu třásla ruka, když zalovil mezi bílými kamínky...

„A je nás sedm,“ vydechla DelMína.

DelRiux zdvihl syna do náruče a objal ho. Pak ho něžně posadil do posledního volného křesla.

Příliš rychlý knut

Hanka se probudila časně po ránu s nepříjemným pocitem. Do příchodu bohrů zbývaly jen dva dny. Všechno bude záviset na tom, zda se jim opravdu podařilo zlikvidovat všechny knuty. Odpoledne na shromáždění se bude muset rozhlížet co nejpečlivěji.

Nervozita ji neopouštěla. Usoudila, že veškerá snaha znovu přivolat spánek je marná. Protáhla se u okna a pohled do parku ji ponoukl k výletu do větví zdejšího stromu.

Venku se rychle rozhlédla, jestli tu náhodou nemá společnost. Nikde nikdo. S úlevou se opřela o kmen a zaposlouchala se do jemného šelestu listů, bzukotu hmyzu a pokřikování ptactva. Zdálo se jí nespravedlivé, aby o existenci jejího světa rozhodoval někdo, kdo na něm nežije. Proč by měli bohové preventivně zabít všechny jen kvůli teoretické hrozbě? Navíc ji mají na svědomí právě oni! Ač se snažila relaxovat, nemohla se odpoutat od znepokojivých myšlenek.

Náhle ji podvědomí varovalo, že byla její samota narušena.

„Viděl jsem tě, jak jdeš do parku,“ řekl Zik a hbitě vyšplhal k ní, „přišel jsem si s tebou popovídat. Nějak nemůžu spát.“

„A co tvoje máma? Jak se má?“

„No. Právě kvůli ní se mi celou noc zdají divné sny.“

„Je jí hůř?“

„Naopak. Vzpomněla si na všechno, co se stalo předtím, než ji zakleli.“

„Tím lépe, nebo ne?“

„No, jak se to vezme. Víš co? Povím ti její příběh od začátku. Máma je dcerou DelBufa a provdala se za cestovatele DelVorjaka. Původně taky patřil do Velké sedmy, než na naši rodinu zaútočili kouzelníci najatí strýcem. Tehdy táta s malým bráškou museli utéct bránou. Víš, Hanko, svého skutečného tátu už nikdy nepoznám. Je mrtvý. Ale hádej, kdo je můj bratr!“

„Přece Matyáš.“

„Jak to víš?“

„Hodně souvislostí jsem si domyslela.“

Zik se na ni smutně podíval.

„Co je, co vzdycháš?“ nechápavě se na něj podívala. „Přece ti spadlo do klína všechno, po čem jsi toužil. Navíc máš bráchu, uzdravenou mámu. Co bys ještě chtěl?“

„Dejus se od nás odstěhoval. Prý už ho naše máma nepotřebuje.“

„Cože? A proč tak najednou?“

„Máma si nevzpomněla na nic z doby po ztrátě paměti. Neví, jak se o nás táta, tedy Dejus, staral, jak nás chránil. Začala se na něj dívat nějak divně. No a on nevydržel a odstěhoval se. Přišel jsem o něj.“

„Co blázníš, Ziku? Začni používat rozum. Jestli přežijeme příští tři dny, čeká tě skvělá budoucnost. Nejsi sám, kdo si bude muset zvykat na něco nového. Co třeba Matyáš? Umíš si představit, co všechno ho za posledních několik dnů potkalo? Jemu se převrátil naruby celý svět. Najít ve čtrnácti letech mámu musí být zvláštní. Měl bys mu pomoci, aby do vaší rodiny zapadl co nejdřív.“

„Copak Matyáš, ten je v pohodě. Rozumíme si hned od prvního dne. Ale co Dejus? Už se asi nehodí, abych mu říkal táta.“

„Ty trumbero, co to plácáš? Vždyť on je jedinej táta, kterého jsi kdy měl. Kdybys mu teď přestal říkat táto, hluboce bys ho ranil. Víš, co o něm prohlásil Rafanův tulík? Čistá duše a veliké srdce. Akorát že mu osud asi nebyl příliš nakloněný. Přijmi ho jako tátu a nekomplikuji zbytečně váš vztah.“

„Myslíš?“ pohlédl na Hanku Zik s narůstajícím úsměvem, který vytlačoval slzy.

„Jasně. A mámě vyprávěj všechno, co si pamatuješ. Určitě časem pochopí, jaký je Dejus člověk.“

„Tak jo,“ spokojeně se Hance opřel o rameno. Trochu jí v té chvíli připomínal Svátku, když byl mladší. Mičky seděli ve větvích a vůbec se jim nechtělo zpět.

„No tohle se mi snad zdá,“ ozval se pod stromem známý hlas a Zikovi skočil do náruče tulík. Okamžitě začal malého lidského kamaráda lákat k honičce po větvích.

Hanka sklouzla na zem a začala se oprašovat.

„Už je po vás shánka a vy nikde,“ pomáhal Rafan kamarádce vybírat z vlasů zachycené kousky listí, „jestli se během několika

minut všichni nevrátíme do svých pokojů, vyhlásí po nás Pohromak celoměstské pátrání.“

„Jak jsi nás našel?“

„Já ne, to Plavík. Nebo mu možná napověděl Faglin.“

„Hele, vy dva, nechte toho a pojdte k nám dolů,“ houkl Rafan do koruny stromu, když Hanka konečně začala vypadat civilizovaně.

Zik s tulíkem neochotně uposlechli a všichni se vydali zpátky, tentokrát dveřmi.

U snídaně zjistili, že Pohromak organizuje ještě před shromážděním akci na prohlídku pastí a Hanku s doprovodem ještě jednou vyslal na kontrolu kasáren. Žádného knuta však nikde neobjevili.

Tentokrát už Quinwal vůbec nepůsobil neobydleně. Lidé se rojili na každém rohu a nejvíc se diskutovalo o nových členech Velké sedmy. Události z předešlého večera se šířily rychlostí větru. Na odpolední slavnostní shromáždění se chystali snad všichni obyvatelé města.

Hanka si znovu nechala do účesu zaplést křišťálovou mušličku a do kapsy zastrčila tři antimagické náramky. Doufala, že je nebude potřebovat, ale co kdyby? Jeden nikdy neví. Chystala se na slavnost spíš jako na pracovní akci s úkolem prověřit všechny, kdo se ocitnou v dohledu.

Celý slavnostní ceremoniál ze svého místa na pódiu sledovala jen na půl oka. Představování nové vládnoucí skupiny Deliů ji nezajímalo a soustředila se hlavně na doprovod, vojáky z ochranky a především na ty, kteří se řadili pod vyvýšeným pódiem, aby osobně vzdali hold novým vládcům Quinwalu. Fronta významných občanů města byla podle dívčina názoru nekonečná. Přesto se snažila nepolevit ve své pozornosti a dál kontrolovala dav pod pódiem i ty ve frontě, jestli neobjeví ještě nějakého knuta. Nebylo to sice pravděpodobné, ale až dorazí bohrové, nechtěla se dožít nepříjemného překvapení. Kluci za jejími zády se tiše bavili, občas i na účet důstojných měšťanů. Vron postával vedle ní a z jeho výrazu se nedalo vyčíst, jestli se baví, nebo nudí. Faglin jí spokojeně podřimoval na rameni. Drápky zaťaté ve vycpávce jejích šatů ho dokázaly udržet na místě, i když se Hanka naklonila. Boty na

podpatku, určené k šatům, nebyly příliš vhodné na dlouhé postávání a ona musela opakovaně magicky tlumit bolest chodidel.

Vtom se v mušliče před jejím okem mihla podezřelá nitka. Rychle se soustředila na Faglina a znovu se rozhlédla. Jeden z gratulantů měl v sobě knuta. Několik vteřin ztratila šátráním v šatech, než nahmátla kapsu, kde měla antimagické náramky.

„Který to je?“ zašeptal Vron, když si všiml jejího pohybu.

Zdvihla ruku, aby ukázala na muže s knutem, ale zarazila se. Knut už v jeho těle nebyl. Zatraceně! Postoupila o kousek dopředu a nervózně se rozhlížela kolem sebe.

„DelRiux,“ vyhrkla, protože znovu objevila vetřelce a chtěla se prodat k Zikovu otci. Než odstrčila další dva lidi, knut opět někam zmizel.

„Ne,“ zarazila Vrona, který se hrnul kupředu „už je zase jinde.“

Znovu se snažila zachytit knutovu stopu. Jak je sakra možné, že se tak rychle přemísťuje? Zmocňovala se jí panika. Jestli vetřelec unikne, je všechno v háji. Cítila, jak jí antimagický náramek začíná odsávat magii, a to ho jenom opatrně držela v ruce. Nebyl to vůbec příjemný pocit. Přesto se ho neodvážila odložit.

„Támhle,“ objevila konečně knuta v jedné neznámé ženě, co stála hned za Matyášem.

Ale v okamžiku, kdy odstrčila kamaráda, aby se dostala do její blízkosti, byl knut zase pryč. Jak chtěla zadržet Vrona, aby na ženu zbytečně nezaútočil, dostala se jí do zorného úhlu její vlastní ruka. Šokovaně si uvědomila, že se vetřelec přemístil do jejího těla. Nezaváhala a bleskurychle si náramek navlékla na vlastní ruku. Zahlédla ve Vronových očích výraz zděšení. Vzápětí pocítila silné nutkání, aby si náramek strhla. Zapátrala ve své mysli a zjevila se jí vize chapadélek, napojujících se na její smysly. Prvním impulzem jejího napadeného těla byla obrana. Ve stejném okamžiku si ale Hanka pomyslela, že nesmí nechat knuta uprchnout. Aniž by přemýšlela, magicky ta cizí chapadélka připoutala k sobě. Do její mysli se navalila mentální vlna s příkazem: poslechneš mě a já tě nechám žít. Vzpomněla si na všechno, co četli o knutech u DelMíny. Skoro násilím zadržela dech a vyvolala v paměti myšlenku na své nejsilnější střevní a žaludeční potíže, kdy seděla na záchodě a na

klíně držela kbelík. Mentální nátlak zeslábl. Náramek odsával její magii tak rychle, až se jí zmocňovala skutečná nevolnost.

Zatím za jejími zády chytil Rafan Vrona za rukáv a křečovitě ho sevřel. Zdálo se, že má potíže s rovnováhou jako při nějakém záchvatu. Vron najednou znejistěl, jestli se má věnovat Hance nebo jemu.

„Nezasahuj,“ vysoukal ze sebe Rafan namáhavě a zdálo se, že zápolí s podivnou nevolností.

„Co je? Co se děje?“ snažil se Vron vyprostit rukáv z jeho sevření.

„Měl jsem vizi,“ do Rafanova obličeje se pomalu začala vracet barva, „někdo musí umřít, abychom mohli žít.“

Konečně uvolnil přítelovo oblečení a čelo se mu orosilo potem. Vron ho zamyšleně pozoroval. Rafanovy vize bral vážně. Ze zkušenosti věděl, že nejde jen o hloupé blábolení. Znamená to ale, že má nechat Hanku zemřít?

„No tohle!“ přitáhl pozornost nejbližšího okolí Matyášův nezvykle zvýšený hlas podbarvený rozhořčením. „To je přece ten darebák, co se nás na druhých hradbách pokusil zabít. Kde vzal tu drzost, aby sem přišel?!“

Hanka otočila hlavu a mezi gratulanty spatřila Fortra. Dokonce měl u pasu její tesák zdobený drahokamy, dárek od trpaslíků! No to snad ne!!! Adrenalin vzteku ji zaplavil takovou silou, že všechno ostatní šlo stranou. Neměla šanci se ovládnout.

„Ty zloději, ty vrahu! Okamžitě mi vrať můj nůž!!!“ zařvala na něj, až se oči všech přítomných automaticky stočily k ní.

„Ty lumpe! Chtěl jsi nás zabít!“ hnala se k podsaditému muži a zuřivě odstrkovala ruce, které ji chytaly za šaty.

Fortr se znepokojeným výrazem couvl, ale vzápětí mu zlomyslně zajiskřilo v očích, narovnal se a zdvihl ruce, aby si udělal místo.

„Jestli je tu někdo zločinec, tak ne já, ale ty. Nechtěl jsem tě zabít, jen zadržet, abys nevykouzila bránu. Ale neuspěl jsem, tys ji navzdory mé snaze otevřela! Víš, kolik lidí kvůli tomu v Quinwalu umřelo?!“ hlasitě ji obvinil, aby ho slyšelo co nejvíc lidí.

„Ty lháři! Ty sprostěj mizernej lháři!“ sípala Hanka vzteky. „Shodil jsi nás z hradeb. Neměla jsem jinou možnost!“

„A otevřela jsi bránu,“ opakoval hodně nahlas a skoro se jí smál do obličeje.

„Jo, otevřela jsem bránu! Jinak to nešlo. Zabil bys nás!“ vztekle zareagovala Hanka, ale ještě než dořekla poslední slovo, zaplavila ji podivná nejistota. Mátl jí Fortrův vítězný úsměv. Koutkem oka zachytila pohled DelRiuxova jediného oka. Naléhavě vrtěl hlavou, jako by jí chtěl naznačit, aby některé věci neříkala před tolika svědky nahlas. Pozdě!!! Uvědomila si, že se zase jednou nechala unést vztekem na úkor zdravého rozumu.

„Umřeš,“ ušklíbl se jí Fortr přímo do obličeje, „právě ses sama odsoudila k popravě.“

Pak měkkým krokem došel k okraji pódia a ladně seskočil dolů, aby se zamíchal mezi přihlížející dav. Rozběhla se za ním. V sukni se cítila poněkud neohrabaně. Faglin opustil její rameno a vzlétl. Než jí v tom mohl někdo zabránit, seskočila i ona, neohlížejíc se na trhavý zvuk, který signalizoval, že šaty při tomto manévru utrpěly nenapravitelnou škodu.

„Vrať mi můj nůž,“ hnala se za ním.

Nečekal, že ho dohoní, a byl nepříjemně zaskočen, když ho chytila za kabátec. Vztekle se otočil a tvrdě ji udeřil sevřenou pěstí. Hanka sáhla po magii, ale její zbytek, který náramek ještě neodčerpal, na obranu nestačil. Úder do nosu dopadl s plnou razancí, až se jí spustila krev. Ve zlomku vteřiny, než pěst dopadla na její obličej, zahlédla Faglina, jak vyprskl na útočníka oheň. Fortrovi příliš neublížil, akorát si i dráček vykoledoval tvrdý zásah hranou mužské ruky a napůl v bezvědomí skončil na dlažbě. Otřesená Hanka však přes mušličku zahlédla i cosi překvapivého. Příbuzenské vlákno se nyní od Faglina táhlo k Fortrovi.

Knut se stihl přestěhovat dřív, než zbytek její magie vysála obrana. Jak se lidé kolem nich kvapně rozestoupili, měl knut na výběr pouze mezi Fortrem a jí. Jestli jí opravdu za otevření brány odsoudí k smrti, byl Fortr pro knuta podstatně lepší alternativou. Využil zřejmě Hančiny nepozornosti, uvolnil magická poutací vlákna, a dřív než dívka přišla o veškerý zbytek magie, stihl se přestěhovat do bezpečí nového těla.

Polykala krev a snažila se sebrat, aby mohla zavolat stráže na pomoc. Z magie už jí totiž nezbyl ani nejmenší zlomek potřebný pro dračí komunikaci.

Dav kolem nich utvořil prázdný kruh, nikdo neměl zájem se připlést do sporu vlivných jedinců. Fortr se ještě moment pásl pohledem na dívčině bezmocnosti a možná právě tehle okamžik se mu stal osudným. Za jeho zády se z davu vynořil muž v plášti a klobouku. Plynulým pohybem Fortrovi zezadu vytrhl z opasku Hančin tesák a bez jediného zaváhání mu prořzl hrdlo. Všechno proběhlo tak rychle, že se Hanka ani Faglin nestihli zdvihnout ze země. Na vteřinu pohlédla Fortrovi do očí. Nitka mezi ním a Faglinem pohasla. Smrt přišla příliš rychle a nečekaně, takže se ani tento mimořádně rychlý knut nestihl přemístit jinam. K Hance se vrátit nemohl, ta už byla magicky úplně na dně, a když pohlédla přes křišťál na Fortrova vraha, zjistila, že i on je pouze člověk a knuta v sobě nemá. Ostatní vyděšeně přihlíželi z bezpečné vzdálenosti, a jak je Hanka narychlo zkontrolovala, všichni byli jen sami sebou. Knut zahynul společně s Fortrem.

Otřela si svůj zkrvavený nos do rukávu a zdvihla malého dráčka dřív, než se do místa, kde ležel, rozlila krev zabitého muže. Pokusila se vstát. Podepřely ji ochotné Vronovy ruce, a Rafan s tulíkem na rameni od ní jemně převzal pohmožděného Faglina. Matyáše ani Zika stráže dolů z pódia nepustily. Naopak je muži obstoupili, aby svými těly chránili nové členy Velké sedmy.

Hanka ucítila, jak jí Vron přeléčil rozbitý nos a konečně si sundala antimagický náramek. Vron od ní chvatně odstoupil a sáhl k pasu po láhvi s alkoholem.

„Napij se,“ odšpuntoval ji.

„Ale fuj,“ podívala se po něm vyčítavě, „vodu bys neměl?“

Musela se usmát, když si všimla, jak si její přítel oddechl. To už se vzpamatovali i všichni ostatní kolem nich.

„Zatkněte ji i toho vraha!“ dolehl k jejich sluchu řízný rozkaz.

„Kdo byl ten muž, co...“ chtěla se Hanka zeptat, ale na místo právě dorazila skupina vojáků, aby obnovila pořádek.

„Kde je vrah?“ vyštěkl jejich velitel a nerudně se zamračil, když všichni pokrčili rameny a kývli směrem k místu, kde ležel odhozený

plášť a klobouk. Voják obojí zvedl, vrazil věci do ruky jednomu ze svých podřízených a nařídil: „Najděte ho!“

Dav kolem nich se zavlnil a lidé, co dosud stáli v blízkosti události, se nenápadně sunuli jinam.

„A kde je vražedná zbraň?“ dožadoval se velitel informací u Vrona.

„Proč se ptáte mě? Možná byste měl zjistit, jestli si ji vrah neodnesl s sebou.“

Hanka několikrát zamrkala, jestli se jí to nezdá. Přece ještě před chvílí ležel její tesák odhozený na dlažbě vedle mrtvoly. Teď na zemi nebyl.

„Dejte jí pouta a odvedte ji do vězení,“ ukázal velitel na Hanku, „byla obviněna z otevření brány na území města a přiznala se.“

„Pouta nejsou p-potřeba, do vězení ji d-doprovodím sám,“ ozvalo se veliteli za zády. Když viděl, kdo přišel, zasalutoval, ale neodpustil si námitku: „A co jestli vám uteče, pane?“

„Za to, že ji v pořádku předám veliteli věznice, ručím svým slovem, p-případně i svým životem. Stačí vám to, poručíku?“

„Samozřejmě, pane.“

„Smím vás doprovodit?“ dožadoval se Vron, ale DelRiux zavrtěl hlavou.

„Pokuste se raději najít toho vraha,“ podíval se Zikův otec na Vrona se zvláštním mnohoznačným výrazem.

„Když tady nikdo nic pořádně neviděl ani neslyšel,“ rozhořčeně si postěžoval velitel ozbrojené skupiny.

„Udělejte, co je ve vašich silách,“ odpověděl mu bez jediného zakoktání DelRiux a otočil se na Hanku.

„Jsi v pořádku? Můžeš mě následovat?“ zeptal se.

Podívala se na Vrona, potom i na Rafana. Její kamarád se podrbal na prsou a lehce poodhrnul košili. Pod ní zahlédla rukojeť svého tesáku, co jí darovali trpaslíci. Rafan se usmál a mrkl na ni. Pak pohladil malého dráčka, který se už vzpamatoval.

„Právě zemřel guruvan,“ prohlásil tiše Faglin, „smrt zlého muže možná zachránila váš svět.“

Kéž by, pomyslela si Hanka a jemně dráčka pohladila na rozloučenou.

„Můžeme jít,“ tiše odpověděla DelRiuxovi.

Upravila si potrhanou sukni, lehce kývla na pozdrav svým přátelům a odevzdaně kráčela Zikovu otci v patách, zatímco on svou mohutnou postavou lehce proploval davem pryč od pódia.

Zvolna došli až ke kasárnám. DelRiux dívku zavedl do místnosti, která byla způli knihovnou, způli pracovnou.

„Počkej na mě chvíli,“ nařídil Hance.

Nebyl pryč dlouho. Přinesl chlapecké oblečení a hodil jí ho do náruče.

„Běž se umýt a převlékni se,“ postrčil ji ke dveřím do umývárny.

Konečně ze sebe mohla smýt krvavé skvrny. Nos už nebolel, zato chodidla od nepohodlných střevíců páčila jako čert. Do pracovny se vrátila jen v ponožkách. Nateklé nohy už se nechtěly vejít zpět do bot.

„Posaď se,“ nalil jí do hrnku trochu čaje a usedl proti ní.

„To b-byla veliká hloupost, co jsi udělala,“ řekl po chvíli, „přiznat se p-před tolika lidmi.“

„Popravíte mě?“

„Zákon n-nám to nařizuje. A výjimky n-neuznává. Vztahuje se úplně na všechny, včetně krále,“ odpověděl s vážnou tváří.

„Vron a Rafan se mě budou snažit zachránit,“ podívala se tázavě přes stůl.

Pak sklopila oči: „Viděla jsem, co moje použití brány způsobilo. Fagliniové mi ukázali boj a umírající stráže. Možná si opravdu zasloužím smrt.“

„Nesmysl!“ zareagoval okamžitě a podrážděně.

Znovu se podívala Zikovu otci do očí. Četla v nich pochopení a soucit.

„V žádném případě tě nenecháme umřít. Nemusíš se bát,“ pokračoval, „museli bychom se p-propadnout hanbou, kdybychom se za tebe nepostavili. Ať už jsou následky jakékoliv.“

„A co vám hrozí, když mě nepopravíte?“

„Totéž co tobě.“

„Fakt?“

„Fakt,“ přikývl muž.

„A kdybych utekla?“

„Museli bychom p-popravit žalárníka.“

Bezradně se na něj podívala.

„Neměj strach, my něco vymyslíme. Teď tě ale musím zavést do vězení. Slib je slib.“

„No jo,“ pokrčila rameny a podívala se na své nohy v ponožkách. Sledoval její pohled a usmál se. Hodil jí do klína deku a pak ji popadl do náruče.

„Do zítřka ti n-nějaké boty seženu,“ prohlásil a odnesl ji o dvě poschodí níž, kde ji přítomný žalárník zamkl v cele. Byla ráda, že jí tu nechali hořet svíčku. Bez magie se cítila příliš zranitelná. Navíc už zbývá jen jeden den do návštěvy bohrů. Matyáš s Faglinem odejdou, a kdo z přítomných dokáže s bohry úspěšně diskutovat? Jedině jestli dorazí Hor. Jenže bez magie s ním ani nedokáže navázat kontakt. Bude odříznutá úplně od všeho, co se venku děje. Zachvěla se zimou. Zachumlala se do deky a začala klimbat. Po chvíli konečně tvrdě usnula.

Vyrušil ji šramot. Svíčka už dohořela a kolem panovala tma. Že by myši? Vtom začaly stěny lehce světélkovat. U zdi rozeznala tři postavy a do klína jí skočila malá chlupatá koule.

„Plavíku?“ zašeptala a na krku ji zašimral dlouhý tulíkův ocásek.

„Tak co?“ zeptala se jedna postava.

„V pořádku,“ odpověděl další hlas, „můžete rozsvítit, místo je zabezpečené, nikdo nic nepostřehne.“

„Rafe, Ziku,“ zaradovala se, když se kolem magicky rozjasnilo, „kudy jste se sem dostali?“

„Tajné chodby a dveře jsou v Quinwalu všude, kam šlápneš,“ otočila se k ní nejvyšší postava.

„Tiane,“ zamrkala překvapeně.

„...a členové Sedmy by je měli znát. Proč myslíš, že tě můj táta dal zavřít právě sem?“ dodal nadšeně Zik.

„Prý ti chybí vycházková obuv,“ vylovil Rafan její staré pohodlné boty, ve kterých do Quinwalu dorazila.

„Odvedete mě odtud?“

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ posadil se k ní na pryčnu Rafan, „Zikův strýc veřejně obvinil Sedmu, že ti chce pomoci a že

se bude snažit zabránit popravě. Musíme tvůj útěk zinscenovat velice pečlivě, aby na žádného z Delů nepadl ani stín podezření.“

„A co Vron?“

„Beze slova zmizel. Budeš se ho muset zeptat sama, co dělá.“

„Ale já...“ nestihla doříct, kamarád jí podstrčil Demitův náramek.

„Helara ti ho zase půjčila?“ podivila se.

„No, jak bych to správně vyjádřil? Nechala ho jakoby náhodou na stole. Pochopil jsem její gesto jako souhlas se zapůjčením. Mnohem snáz se domluvíme, když budeš magicky v kondici.“

Vděčně využila nabídky a doplnila si energii.

Zik vylovil z kapsy krásné jablko a podal ho Hance: „Neměj strach, my tě v arestu nenecháme.“

„Dobře mě poslouchej,“ stoupl si před ni DelHas, „je nutné, abys byla v co nejtěsnějším kontaktu s Rafaelem. Budou nás všechny hlídat, takže musíme být velmi, velmi opatrní. Jedinou naší výhodou je tvoje schopnost komunikovat s námi na dálku. Jestli nám zítřek, tedy přesněji řečeno dnešek, nepřevrátí budoucnost naruby, stane se tvoje osvobození naší prioritou. Věř nám. Teď už musíme jít.“

Za další minutu nebylo po Hančiných hostech ani stopy. Jen boty, jablko v její ruce a plný stav magie jí dokazovaly, že nešlo pouze o sen.

Pro začátek se pokusila o kontakt s Horem. Nebyl v dosahu. Potom oslovila Vrona.

„Rád tě slyším, Hanko. Ničeho se neboj, postarám se o tebe. Momentálně se však musím na něco soustředit. Ozvi se tak za dvě nebo tři hodiny,“ odpověděl jí. Rozhodla se vyčkat do rána a ještě na chvíli se jí podařilo usnout.

Bohrové

Horkarundan vstal časně. Na dnešek si vzal dobrovolně službu. Dnes musí u brány hlídat člověk zasvěcený do vývoje událostí kolem bohrů. Byla připravena speciální signalizace pro Velkou sedmu, která jejím členům okamžitě oznámí jejich příchod. Jak se události vyvinou dál, bohužel nikdo nedokázal předpovědět.

Horkarundan byl smířený i s variantou, že padne mezi prvními. Zubatá se za jeho zády šklebila od chvíle, kdy se vlády ujali Rasiové. Považoval za malý zázrak, že přežil. Zda mu bude štěstěna nakloněna i nadále, se ukáže v nejbližších hodinách.

Vystoupil na ochoz věže a střídavě sledoval pustou planinu a zrcadlo na věži poblíž chrámu. Vidoucí možná zaznamenají příchod hostů z jiného světa jako první. Vycítí pohyb Motýlí brány o několik okamžiků dřív, než se otevře.

Pomocí zrcadel mohou upozornit stráž u městských hradeb, že je čas vyhlásit pohotovost.

Město dnes bylo klidnější než obvykle, protože Velká sedma v Quinwalu prozřetelně vyhlásila den pracovního volna.

Strážní, kteří sloužili společně s Horkarundanem, byli neklidní. Chování jejich velitele naznačovalo, že očekává potíže. Ačkoliv na jejich dotazy odpovídal pouze tvrzením, že žádné boje ani ozbrojené zásahy nepředpokládá, nevěřili mu. Nervozita je nakažlivá. Dokonce se ani neodvážili vytáhnout karty, které jim obvykle sloužily na ukrácení volné chvíle.

Záblesku z věže vidoucích se Horkarundan dočkal poměrně brzo po rozbřesku. Tentokrát ho ale vidoucí varovali před příchodem hostů pouze pár vteřin dopředu. Ještě než seběhl schody dolů, ucítil záchvěv brány. Strážní se automaticky rozdělili do dvou skupin. První vypochoďovala z brány a čekala, až se k nim velitel přidá. Druhá vyslala signál pro Velkou sedmu a zaujala obranné pozice na hradbách.

Jakmile Horkarundan vyběhl ven, okamžitě je uviděl a poznal. Hančin popis byl přesný. Tři ohnivě světélkující bytosti se šesti končetinami stály na planině a nehýbaly se. Kývl na nejbližší dva

vojáky a vyrazil směrem k bohrům. Snažil se kráčet zvolna a důstojně. Dva metry před nimi se zarazil a pronesl uvítací formuli.

„Město Quinwal vítá všechny, kdo přicházejí v míru.“

„Tvoje ústa budou mluvit za Hulváci?“ zeptal se ho bohrus.

„Ne. Já jsem jen prostředník, co doručuje vzkazy.“

„Rozumíme. Máme pro hulváty tento vzkaz. Zaprvé – přejeme si hovořit s někým, kdo nejlépe zná křižovatku průchodů na blízké světy. Zadruhé – měla by se dostavit osoba znalá bytostí, které sem touto křižovatkou pronikají. A zatřetí – chceme mluvit s hulváty, jež jsme před dvěma týdny potkali u fagliniů. Schůzka začne za dvě hodiny vašeho času. Běž vyřídit vzkaz.“

Horkarundan si nervózně olízl rty: „První dva vzkazy vyřídím a uvítal bych změnu času na tři hodiny. Splnit vaši třetí podmínku však nebude v mých silách.“

„Dobrá, беру tvé vyjádření na vědomí. Za tři hodiny se všichni sejdeme zde. O přítomnost hulvátů ze třetího bodu se postaráme sami. Předej náš vzkaz.“

„Vyřídím,“ lehce se uklonil spíš hlavou než tělem Horkarundan a cítil, jak mu po zádech stékají kapky studeného potu. Instinkt mu signalizoval, že tihle bohrové by jeho vojsko zničili jediným lusknutím prstů. Zpátky k hradbám to bral skoro poklusem.

Hanka v cele hned po probuzení mentálně oslovila Vrona. Když nezareagoval, usoudila, že asi spí, a zkusila kontaktovat Rafana. Temná klidná cela bylo ideální místo na udržení patřičné relaxační hladiny. Rafan se podobně jako ona probudil brzo a už nedokázal usnout. Jeho očima nyní sledovala dění v paláci. Na snídani bylo sice ještě brzo, ale občerstvit se tu člověk mohl i v noci. Jak si její kamarád skládal na talířek sýr a zeleninu, skoro jí tekly sliny. Člověk některé věci ocení teprve ve chvíli, kdy o ně přijde.

Jak se ukázalo, nebyl Rafan sám, kdo nemohl dospat. Sloužící museli začít s podáváním snídaně o hodně dřív než jiné dny. Krátce po rozednění se rozcinkal alarm.

„Vyřid' Hance,“ odchytil Rafana král, „ať se mentálně spojí s Horkarundanem. Ten by měl přesně vědět, co se děje.“

Chvíli trvalo, než zprostředkovala kamarádovi Horkarundanův vzkaz. Mezitím začal DelHas organizovat odchod na planinu. Všichni

mágové rovněž projeví zájem se zúčastnit rozhovoru s bohry.

„Dobrá, můžete jít s námi, ale upozorňuji, že máme naspěch a nebudeme na nikoho čekat.“

Konečně mohl Rafan členům Velké sedmy tlumočit, co se odehrálo venku. Pochopitelně spolu s nimi pozorně naslouchali i všichni přítomní.

„Vážně nevím, jak chtějí zařídit, aby tam přišla i Hanka nebo Matyáš,“ vrtěl hlavou Zik, „Matyáš se včera se svou sestřenicí a Faglinem přesunul na jiný svět. Prý se ještě dnes vrátí, ale těžko odhadnout kdy. A dostat Hanku z vězení momentálně nedokáže ani můj táta. To by mě fakt zajímalo, co jim odpovíme.“

„Hele, n-nezdržuj, nemáme času nazbyt.“

„A nešlo by to vzít...?“

„N-nešlo,“ přerušil ho DelRiux a postrčil ho kupředu razantněji, než bylo jeho zvykem. Čekala je dlouhá cesta podzemními chodbami. Kdoví jestli neexistuje i šikovná zkratka, napadlo Rafana, když viděl reakci Zikova otce. Pozorně se rozhlédl. DelMína a DelBufo mezi pochodujícími nebyli. Buď zůstanou hlídat centrum města, nebo se ven dostanou jinudy. Raději se neptal.

Zhruba po dvou hodinách dorazili na úroveň pátých hradeb. Do stanoveného termínu zbývala ještě půlhodina, takže si mohli krátce odpočinout.

Hance se mezitím podařilo navázat spojení s Vronem.

„Co jsi prosím tě dělal?“ divila se. „Všichni právě spěchají na schůzku s bohry, a ty se touláš bůhvídkde.“

„Našel jsem užitečné spojení mezi místními pašeráky. Pracuji na tvém útěku z vězení. Nebo se ti ven nechce?“

„Ale Vrone! Deliové mě přece nenechají popravit. Určitě si poradí.“

„Holka zlatá, přemýšlej trochu. Zákon, který jsi porušila, je v Quinwalu platný bez výjimky. Což znamená, že se vztahuje na všechny – i na Velkou sedmu. Jakmile ti přátelé podají pomocnou ruku, budou zranitelní. Kdyby je nějaký rejpal obvinil, hrozí jim nejen normální, ale i magický výslech. Nezdá se ti lepší nechat je stranou, aby mohli s naprosto čistým svědomím tvrdit, že o tvém útěku nemají ani páru?“

„Hm, tímhle způsobem jsem o věci nepřemýšlela. Asi máš pravdu.“

„Bude sice těžké vydolovat tě z tvé cely, ale ostatní už jsem částečně zařídil. Jestli bohrové...“

Dračí komunikace byla najednou násilně přerušena. Hance se zatočila hlava a udělalo se jí nevolno od žaludku. Chtěla se zdvihnout z relaxačního sedu, ale tělo ji přestalo poslouchat. Vteřinu se dokonce ani nedokázala nadechnout.

Vtom ji oslnilo prudké světlo. Zakryla si obličej dlaněmi. Cosi se změnilo. Zhluboka se nadechla a znovu zkusila otevřít oči. Seděla v písku na slunci a hned vedle ní stál Matyáš s Faglinem. Vypadal zmateně. Prohlížel si své ruce a udiveně zamrkal, když pohlédl na Hanku a na něco za ní. Zdvihla se pomalu z písku a otočila hlavu.

Byl tu Hor a rozzuřeně máchal tlapami, jako by trhal neviditelnou síť.

„Zklidni se, hulváte, nechceme ti ublížit,“ doporučil mu jeden ze tří bohrů, kteří stáli opodál.

„Tohle už mi nikdy nedělejte,“ vztekle sípal černý drak, „takové praktiky jsou neodpuštělný zásah do mé svobody.“

„Nechápu, co ti vadí,“ odvětil bohrus, „přece jsi mířil sem, abys s námi mohl mluvit. Jen jsme urychlili tvůj přesun, abychom dodrželi stanovený termín.“

„Ani jste se nenamáhali zeptat, jestli s tím souhlasím. Máte chování zaostalého dinosaura.“

Drak se konečně trochu uklidnil, ale vražedný výraz z jeho očí nezmizel. Bohrové nevypadali, že by měli v úmyslu se omlouvat.

Od městské brány sem přicházel zástup lidí. Hanka zaznamenala udivené pohledy svých přátel. Před bohry si ale netroufla zkoušet dračí komunikaci, aby se pokusila vysvětlit, co zažila. Škoda že nedokáže vycítit, co si tihle vyspělí tvorové myslí.

Lidé zůstali stát v uctivé vzdálenosti a blíž přišli jen DelHas, DelRiux a Pohromak.

„Výborně. Jsou tu všichni, o které jsme se zajímali,“ konstatoval nejbližší bohrus, „chci vám sdělit naše rozhodnutí. Měli jste prokázat soběstačnost tím, že si poradíte s invazí knutů. Už skoro vypadalo, že uspějete. Jenže jeden vám unikl.“

„Opravdu? A vy víte, kde teď je?“ zamračil se DelHas.

„Támhle,“ ukázal bohrus jednou končetinou na Matyášovo rameno. Zlatý dráček se přikrčil, jako by se snažil splynout s chlapcovým ramenem.

„Ale on není knut, je mým přítelem,“ couvl Matyáš a vzal Faglina do dlaně.

„K jakému rozhodnutí jste dospěli?“ přesunul se mezi bohry a Faglina dračí mág.

„Jakmile zničíte nebezpečné tvory, které jsme neprozřetelně vyvinuli, zařadíme váš svět do našeho projektu, jenž pomáhá zaostalým civilizacím. Hulvácie by mohla brzo hostit bytosti s vyšší inteligencí a měly by z ní zmizet nežádoucí emotivní výkyvy. Doufám, že oceníte naši velkomyslnost a snahu vám pomoci.“

„Co je to za blábol? My přece nejsme žádná zaostalá civilizace!“ vybuchl Pohromak.

„Emoce negativně ovlivňují tvůj zdravý úsudek a posilují nutkání k agresivitě, jsi ukázkovým příkladem primitiva, jehož naše genetická úprava může podstatně vylepšit.“

„Opovažte se na mě sáhnout!“ Pohromak připomínal sud trhaviny těsně před výbuchem.

„Ano, hulváti opravdu potřebují naši pomoc,“ podotkl bohrus v pozadí.

„Proč jste si přáli,“ odstrčil DelHas soptícího Pohromaka za sebe a pokusil se změnit téma hovoru na něco méně choulostivého, „aby přišli ti, co mají znalosti o Motýlí bráně a bytostech, které z ní vycházejí?“

„Zdejší magická anomálie ohrožuje váš svět víc, než si uvědomujete. Je nutné, aby na ni nepřetržitě dohlíželi dostatečně zdatní strážci. Dokážete kritické místo uhlídat?“

„Od toho přece máme Velkou sedmu pokrevně spřízněných. Vždycky se starala a bude starat o bezpečnost města,“ odpověděl DelHas.

„Jsi odborník na tuto anomálii?“

„Svým způsobem ano.“

„Pokus se vyjádřit slovy, v jakém stavu je momentálně Motýlí brána.“

DelHas zavřel oči a upřel svou mysl k labyrintu bran.

„Čtyři výstupy nejsou úplně v pořádku,“ řekl po chvíli, „a do týdne nebo do dvou by mohlo dojít k výronu.“

„Pět, pět výstupů,“ zatahal ho za rukáv Zik, jehož přítomnosti si do této chvíle nikdo ani nevšiml.

„Pět výstupů není v pořádku,“ opravil se král.

„Musí ti napovídat mládě?“

„Proto je nás sedm,“ nenechal se vyvést z míry DelHas, „abychom mohli dát dohromady to nejlepší, co známe a umíme. V naší spolupráci je síla.“

„Jedno z míst potřebuje ošetřit co nejdříve. Ukaž nám, co umíš.“

„Přesně jako u zkoušky,“ tiše komentovala situaci Hanka a ujala se Faglina, aby se mohl Matyáš připojit k přítomným členům Sedmy. Kde se vzala, tu se vzala, najednou se z davu přihlížejících vynořila i DelMína s DelBufem a společně s ostatními poodešli do vzdálenosti asi třiceti metrů. Zde se rozmístili do kruhu. Hanka vycítila vzednutí magie. Bohrové se ani nepohnuli. Celou akci provázelo napjaté ticho.

Po zapečetění nebezpečného výstupu se členové Velké sedmy pomalu vraceli zpět. Jakmile dorazili blíž, zarazil je bohrus, který dosud nepromluvil. Nyní se přesunul dopředu a vzal si slovo.

„Budu vám ukazovat tvory,“ oslovil je, „a vy mi povíte, co si o nich myslíte a jaký stupeň nebezpečí představují pro zdejší obyvatele.“

Hanka se ohlédla po Horovi. Velký drak už nabyl svého klidu a zvědavě sledoval, jak Deliové skládají zkoušku ze znalosti vetřelců.

„V pořádku,“ kývl bohrus, když skončili, a zase se vrátil na své místo vzadu. Další řečnění přenechal prvnímu bohrovi.

„Vaše znalosti a schopnosti jsou dostatečné a já vás potvrzuji v roli strážců,“ sdělil jim mluvčí bohru, „nyní se vraťme k otázce celkové zaostalosti zdejších inteligentně se projevujících bytostí. Tímto vás zařazují...“

„Moment!“ přerušil ho Hor. „Mám otázky a námítky. Můžeme na toto téma ještě chvíli diskutovat?“

„Jistě, hulváte, jak si přeješ. Co chceš vědět?“

„Jak se vaše civilizace staví k existenci světů, které jsou soběstačné a nikoho dalšího neohrožují?“

„Necháváme je bez zásahu jejich vlastnímu vývoji.“

„My do této kategorie nespadáme?“

„Nedodrželi jste podmínku, kterou jsme vám dali.“

„Jakým právem nám diktujete podmínky?“

„Měli jste tu nebezpečnou nákazu. Riziko jejího šíření bylo vysoké.“

„Odkud se nákaza vzala?“

„Z jiné zničené krajiny.“

„A jak se nákaza dostala do oné krajiny?“

„Od fagliniů.“

„Svět fagliniů je nebezpečný a ohrožuje jiné světy?“

„Stále hrozí, že z nich vzniknou noví knutové. Jako například tento jedinec, jehož cestovatel mezi světy označil za svého přítele.“

„Popište mi přesně, jak poznám knuta,“ požádal bohra dračí mág.

„Já dobře vnímám, hulváte, kam mě chceš svými otázkami dotlačit.“

„To mě těší. Ještě se vás zeptám na jedno. Je vám jasný rozdíl mezi pojmy krádež a dar?“

„Samozřejmě.“

„A rozdíl mezi dobrovolně a nedobrovolně?“

Bohrus neodpověděl.

„Vím, že mi rozumíte. Proto byste měli uznat,“ pokračoval Hor, „že ten z fagliniů, kterého označujete jako knuta, jím být nemůže, neboť své tělo ode mě dostal jako dar. Věnoval jsem mu část své živoucí osobnosti dobrovolně. Bez úplaty, bez nátlaku, bez magického ovlivnění.“

„Rozdáváš své tělo na potkání, hulváte? Jaký jsi měl ze svého činu užitek?“

„Líbilo se mi, jak fagliniové pečovali o mladého začínajícího cestovatele. Jejich znalosti a zkušenosti jsou cenné. Přál jsem si, aby měl nový cestovatel vhodného průvodce, proto jsem jednoho z fagliniů přemluvil, aby přijal můj dar. Podle mého názoru se z něj

knut v žádném případě nestal. Byl bych rád, abyste i vy přehodnotili jeho označení a stupeň nebezpečnosti.“

„Musíme se poradit,“ zněla odpověď a bohrové se na chvíli odmlčeli.

Dlouho to netrvalo.

„Přijali jsme tvé argumenty a nebudeme jedince s darovaným tělem označovat jako knuta.“

„To je skvělá zpráva.“

Hanka téměř cítila, jak Hor přede spokojeností.

„S ohledem na změnu skutečnosti a změnu stupně ohrožení zajisté uznáte, že jsme vaši podmínku splnili. Můžete nás opět zařadit mezi světy, do kterých není třeba zasahovat.“

„Ale tím se připravíte o úžasnou možnost vylepšit své životní podmínky.“

„Váš zákoník říká, že každý má právo na vlastní zkušenost a na vlastní omyl.“

„Odkud to víš, hulváte?“

„Trochu jsem se zajímal o váš svět. Ten ale není předmětem diskuze. Nyní trvám na statutu světa, do něhož není třeba zasahovat. Možná se mýlím, ale podle vašeho zákona je právo na mé straně, protože můj omyl nikoho přímo neohrožuje. Což se o některých omylech bohrů říci nedá.“

„Dobrá. Respektujeme vaše rozhodnutí, i když je chybné.“
Z postoje mluvčího bohrů se žádné emoce nedaly vypožorovat.
„Tímto vám přiznáváme kategorii světa ponechaného vlastnímu vývoji bez nutnosti zasahovat. Jste spokojeni?“

„Jsme spokojeni,“ přikývl Hor.

„Jsme spokojeni,“ s ulehčením opakovali členové Velké sedmy a podobná věta se dala zaslechnout i mezi ochránci a mágy. Jestli bohrus čekal na nesouhlas, byl zklamán.

„Zůstávejte v míru,“ zazněly hlasy bohrů jako ozvěna a vzápětí tyto podivné bytosti zmizely.

„Měli jsme se ještě zeptat, jestli ušetří svět fagliniů,“ napadlo Hanku.

„Nejsou krvelační. Jsem přesvědčený, že tvoji bývalí hostitelé dostanou odklad,“ odpověděl dračí mág, „ale teď mě omluvte, radši je zaletím osobně zkontrolovat.“

„Nechceš se za nimi taky podívat?“ zeptal se Matyáš Faglina.

„Možná až později,“ zavrtěl hlavou dráček, „nemám chuť se potkat s bohry dvakrát za jeden den. A pak... Co kdyby náhodou změnili názor.“

Atmosféra se uvolnila a lidé si začali povídat.

„Jupí, my jsme to zvládli,“ jásal Zik a objímal každého, kdo mu přišel pod ruku.

Zatkněte ji!

Pomalou a radostně se po skupinkách vydali zpět k městské bráně.

„Přátelé a kolegové,“ zazněl nad skupinou Pohromakův hlas, „domnívám se, že naše mise tady skončila. Navrhuji se sbalit, zítra odplujeme domů.“

„A co kdybychom odjezd o dva dny odložili? Trochu si užijeme. Nakoupíme suvenýry...“ Ozvala se námitka. Tentokrát nebylo rozumět, co Pohromak odpověděl, ale tón jeho slov měl k souhlasu daleko. Rafan počkal na Hanku a trochu ji zbrzdil, aby je ostatní předešli.

„Nerad ti připomínám fakta, sestřičko, ale být tebou, do města se nehrnu. Čeká tě tam arest.“

„A jo, hrome, vždyť já na něj v té euforii úplně zapomněla. Musím se ozvat Vronovi.“

Rafan se sám pro sebe lehce ušklíbl: „Ostatní taky na chvíli zapomněli, ale obávám se, že někomu brzo dojde, že couráš na svobodě. Být tebou, poohlédnu se po úkrytu. Nejlepší čas k útěku právě nastal.“

„Máš pravdu. Vron mi taky radí, abych se někam nenápadně zašila. Ale kam?“

„Půjdeme za ostatními a před bránou místo do města zamíříš do přístavu. Využiješ skladiště, bedny, vraky, tvůj útěk by mohl vyjít.“

Šlo o hezký jednoduchý plán. Měl jen jednu vadu. Nevyšel. Z města proti nim vyrazila skupina strážných a obklíčila celou vracející se skupinu.

„Vidíte? Já vám to říkal!“ ozval se ostrý jízlivý hlas. „Odvedli ji z vězení a budou se ji snažit zachránit. Deliům se nedá věřit!“

„Nikoho jsme z vězení neodvedli, jednalo se o zásah bohrů.“

„Lžete. Neexistuje nikdo, kdo by dokázal ukrást vězně z podzemních kasáren. Museli jste ji pustit vy!“

„Nikoho jsme nepustili a nyní Hanu Vronovou odvedeme zpět.“

„My vám nevěříme. Použijete kouzla, abyste ji dostali pryč. Trváme na tom, aby zaplatila za vykouzlenou bránu smrtí jako každý zdejší provinilec.“

Rafan se natahoval, aby zahlédl, kdo se tak vehementně dožaduje Hančina potrestání.

„Zase Bruno Riux,“ zašeptal, „šlápla jsi mu na kuří oko?“

Strážníci už obestoupili celou skupinu. Mágové rozpačitě přešlapovali a sledovali krále, jak se k nečekané komplikaci postaví.

DelHas se prodral k mluvčímu, aby mu se zarputilým výrazem odpověděl z očí do očí: „Poslyšte, občane, chápu, že nám nedůvěřujete. Ale vše, co tvrdíme, je pravda. Slibuji, že dívku zase dovedeme zpátky do vězení. Měl byste vědět, že co král slíbí, také dodrží.“

„Vaše veličenstvo, tím se nemusíte osobně obtěžovat. Úplně nám stačí váš slib, že ani vy, ani nikdo z vaší skupiny nepoužije v souvislosti s obviněnou žádnou magii, a my holku doprovodíme zpátky do vězení sami.“

DelHas se ohlédl k Rafanovi a k Hance, jako by chtěl pohledem něco naznačit.

„Co je?“ zeptala se ho v duchu v rámci dračí komunikace.

„Jakmile domluvím, použij všechny své síly i všechna svá kouzla k útěku,“ odpověděl jí v duchu a přerušil kontakt. Ostatním se zdálo, že král přemýšlí nad odpovědí.

„Dobrá. Já vám slíbím, že nikdo z této skupiny nezasáhne do vaší akce ani fyzicky, ani magicky. Musím vás ale učinit osobně zodpovědného za to, že ji skutečně dopravíte zpátky do vazby, a to živou a nezraněnou. Přijímáte?“

„Přijímám. A teď nám ji prosím vydejte.“

DelHas poodstoupil a gestem naznačil, že mohou dívku eskortovat do vězení.

Riux se nerudně otočil ke strážným: „Na co čekáte? Zatkněte ji, odvedte do cely a důkladně ji zamkněte.“

„Ti dva vzadu se do zatýkání zrovna nehrnou. Zkus to přes ně,“ mrkl na Hanku kamarád.

„Promiň, Rafe,“ řekla a strčila ho do náruče dvěma nejhorlivějším strážným. Tulík jednomu z nich vletěl do obličeje a poškrábal ho na čele. Druhému Rafan při pádu šikovně strhl kalhoty ke kolenům a tím ho vyřadil z honičky.

Na další tři Hanka seslala ochrnutí nohou a na zbylé, kteří jí překáželi v cestě, zpomalení. Odstrčila je a proklouzla z obklíčení. Vzápětí o zpomalené kolegy zakopli další dva pronásledovatelé. Mezitím už Hanka běžela jako o závod k přístavu a kouzla strážných po ní sklouzávala jako po skle bez sebemenšího účinku.

Když míjela třetí skladiště, někdo ji strhl ze směru a ona přistála uvnitř skladiště v hoblinách.

„Schovej se a zůstaň potichu!“

S úlevou poznala Vronův hlas. Zalezla za bednu a snažila se zklidnit rozbouřený dech. Její přítel stál v otevřených dveřích skladiště. Ukázal strážným někam stranou a jednoho, jenž se domáhal vstupu dovnitř, pustil dál. Muž se zmateně rozhlédl a zase vyklusal ven. Vron předstíral, že opravuje poškozené dno člunu. Strážní ještě několikrát zmateně přeběhli, než se přesunuli jinam.

„Tak co, jsi v pořádku?“ sehnul se k ní přítel, když se venku rozhostil klid.

„Díky, Vrone, jsem. Ale opravdu si myslíš, že mě tu nenajdou?“

„Jasně že ne. Protože za chvíli už tady nebudeš.“

„Určitě se vrátí s posilami a obrátí v přístavu každý oblázek, aby mě vypátrali.“

„S tím víceméně počítám, ale neboj se, mám plán.“

„A jaký?“

„Za chvíli dorazí chlápek, který tě dokáže nepozorovaně dopravit do města a patřičně schovat. Můžeš mu důvěřovat. Slíbil, že tě propašuje na první loď, která bude odjíždět.“

„Znám ho?“

„Neznáš. Ale už jsi ho viděla.“

„Vážně mu důvěřuješ?“

„Jako sám sobě. Jsem si jistý, že pro tebe udělá maximum.“

„Hm. Čím jsi mu zaplatil?“

„Pouze informacemi. A už se na nic neptej, je tady.“

Do skladiště vkročil ošuntělý, odrbaný chlap s velkým sudem na vozíku. Ukázalo se, že uvnitř sudu je další menší sud, do kterého přinutili dívku vlézt.

„A ne abys magicky korigovala pachy. Jenom sed' tiše jako myška a hlavně nekouzli. Hezky počkej, až tě někdo pustí ven,“

zněla poslední Vronova rada.

Pak menší sud zasypali záplavou drobných smradlavých rybiček. Hanka zoufale naprázdno polykala, aby potlačila náběh na zvracení. Jakmile se vozík rozdrkotal po cestě, byl zápach ještě horší. Jestli přežiju, vlastnoručně Vrona uškrtím, opakovala si celou cestu v duchu a snažila se dýchat co nejméně.

Už si myslela, že se udusí, když vozík konečně zastavil.

„Dej pozor, teď sud otočíme na stranu,“ řekl někdo hlasitě a vzápětí ležela na boku a dekl u její hlavy odskočil. Prolezla mezi smradlavými rybami ven. Kolem bylo šero. Postavila se a rozhlédla. Nacházela se v prostorách hrubě stlučené kůlny na haraburdí. Toho se kolem povalovalo požehnaně. Něco tu příšerně páchlo. Jestli ji přinutí čekat tady, určitě se brzo zblázní.

„Vítám tě v pašeráckém úkrytu.“

Teprve teď si všimla postavy v klobouku a tmavém plášti v rohu kůlny. Do obličeje muži neviděla, ale byl jí povědomý.

„Jestli se chceš trochu umejt, pojď se mnou,“ vyzval ji a zdvihl poklop u svých nohou. Vron se za něj zaručil, přemlouvala svůj strach, když se beze slova vydala za chlapem v klobouku.

Sešplhali dvě patra do podzemí. Kdyby nebylo Vronova ujištění, že může svému průvodci bezvýhradně důvěřovat, nikdo by ji do temného bludiště chodeb nedostal. Mlčky kráčela za mužem a bylo jí všelijak. Možná by mohla někoho kontaktovat, napadlo ji, hned ale svůj nápad zavrhla. Jestli budou její přátelé vyslyšet, ať raději nikdo nic neví.

„Nuže, princezno, jsme doma,“ oznámil najednou její průvodce a otevřel uprostřed chodby tajné dveře. Skoro zalapala po dechu údivem. Před nimi se nacházel pohodlný byt s velkými okny. Jak je tohle v podzemí možné?

Muž si všiml jejího nevěřícího pohledu a postrčil ji dovnitř.

„Pojď dál a ničeho se neboj. Všechno, co vidíš, je jen zlomek magie a malý luxus staromládeneckého podivína.“

Konečně sundal klobouk a Hanka se mu mohla podívat do tváře. Málem se jí zastavilo srdce. Poznala ho.

„Vy jste... vy jste zabil Fortra,“ vydechla zděšeně.

„No a? Máš námitky? Ten slizák dostal přesně to, co si zasloužil! Ale neboj se, tobě já neublížím.“

„Vron ví, že jste ho zabil?“

„Jistě. Proto mě přece vyhledal.“

„Prozradil vám, že jste tou vraždou zachránil Quinwal?“

„Nepovídej! O tom se mi tvůj přítelíček nezmínil.“

„Nejdřív bych se ráda umyla.“

„Všechno máš připraveno v koupelně,“ ukázal muž na dveře s namalovanou mořskou pannou.

Hanku mile překvapilo, když kromě teplé vody našla i mýdlo, šampon na vlasy, měkoučkový ručník a kompletní čisté oblečení. Ponořila tělo do připravené kádě a vydrhla mýdlem každý milimetr své kůže. Umyté vlasy stočila do uzlu a rybinou páchnoucí svršky, ve kterých sem přišla, namočila do malého umyvadla. Bude se muset zeptat, jestli tu smí používat magii. Tohle se snad ani normální cestou vyprat nedá.

Když se vrátila do pokoje, muž seděl v křesle a kouřil. Dým se tu kupodivu nehromadil. Asi byl magicky odvětráván. No jo, zlomek magie a malý luxus pro starého mládence. Usadila se do druhého křesla a napila se čaje z malovaného hrnečku, který tu na ni čekal. Za oknem se vlnilo rozbouřené moře a doráželo na pobřežní skály. Druhé okno se dívalo do zahrady u paláce na prvních hradbách. Poznala dokonce svůj oblíbený strom. Jako by ukazovalo skutečnou realitu. Třetí okno bylo zakryté tmavým těžkým závěsem. Vstala, aby za něj nakoukla. Zdálo se, že ji muž chce zadržet, ale potom si to rozmyslel a jen mlčky sledoval její počínání.

Odhrnula závěs a s údivem hleděla na terasu, kde seděla žena se dvěma malými dětmi. Na rozdíl od ostatních oken působilo tohle spíš jako obraz, protože postavy se nehýbaly. Skalní terasa jí byla něčím povědomá. Najednou pochopila souvislosti. Zalovila v kapse a vytáhla křišťálovou mušličku. Otočila se. Vlastně se ani nemusela dívat, přesně věděla, před kým stojí.

„Tati?“

„Jsi hodně zklamaná?“ odložil dýmku a zkoumavě si ji prohlížel.

Znovu se podívala do zakrytého okna. Tak takhle vypadala máma a její bráška. Domov, na který si nepamatovala... Najednou

nevěděla, co říct.

„Jako rodiče jsme za moc nestáli. Neměla jsi důvod mě hledat,“ řekl muž trpce.

Hanka se vrátila do svého křesla a znovu se napila čaje.

„Chtěla jsem se tě zeptat na tolik věcí, a najednou nevím, čím začít,“ pokrčila omluvně rameny.

„Já vím, tenkrát jsem se zachoval hrozně. Utekl jsem jako malý kluk a nestaral se, co s tebou bude. Namlouval jsem si, že ti usnadní život, když nebudeš mít rodiče vůbec. Lepší být sirotkem než dítětem vraha.“

„Ale ty jsi přece mámu ani brášku nezabil?“

„Jako bych je zabil. Když jsem souhlasil s plánem tvé matky, zavinil jsem naši tragédii stejným dílem jako ona. Jak jen jsme mohli přijít na takový bláznivý nápad?! Dračí odolnost pro našeho syna! To nemohlo fungovat.“

„Na něj ne, zato na mě ano.“

„Jo. Vron mi o tobě vyprávěl. Prý máš nyní skvělou rodinu u jednorožců. Zapomeň na mě a vrať se k nim. Já si tvůj zájem nezasloužím.“

„Kdy ses dozvěděl, že tě hledám?“

„Náhodně asi před týdnem. Od té chvíle jsem se tě snažil zahlédnout. Poznal jsem tě okamžitě, hodně se podobáš své matce.“

„Jo, totéž mi říkala Evelína.“

„Zítřka odtud odplouvá loď mágů. Propašuju tě do jejího podpalubí, aby ses mohla vrátit domů.“

„Zase v sudu?“ vyděsila se Hanka.

„Pro změnu v přepravní bedně. Nebude tolik smrdět, neboj se.“

„Tati?“

„Ano?“

„Máš mě rád?“

„Když jsem viděl, jak se k tobě ten grázl na shromáždění zachoval, rozhodl jsem se ho zabít ještě dřív, než tě uhodil. Ale jak tě vzal pěstí, vzpěnila se ve mně krev a podřízl jsem ho hned na místě jako kuře. Ulevilo se mi, že ti mohu splatit aspoň kapku z celého moře lásky, kterou ti dlužím.“

„Jsem ráda, že si s tebou mohu popovídat.“

Něco v místnosti zacvrkalo.

„Počkej chvíli, musím se mrknout, co se děje,“ vyskočil muž z křesla a opustil místnost. Nebyl pryč dlouho.

„Nejmladší z Velké sedmy tě velice intenzivně hledá. Možná bych ho měl uklidnit, že jsi v pořádku.“

„A neměla bych s ním promluvit spíš já?“

„Dobrá. Přivedu ti ho sem.“

„Nebojíš se prozrazení?“

„Bytů, jako je tento, mám několik. Hned zítra po tvém odchodu se přestěhuju.“

Za okamžik už Zik Hanku nadšeně objal. Muž se pobaveně usmál a nechal děti o samotě.

„Věděl jsem, že tě najdu, Hanko. Musím ti vylíčit, co se dělo, když jsi utekla těm Brunovým hlupákům. To ti byla bžunda! Prosili nás, abychom magicky zasáhli, ale král pohrozil, že tomu, kdo nedodrží jeho slib, dá vytrhnout srdce z těla. Vaši mágové se tím zmatkem kolem útěku bavili úplně stejně jako táta a Tian. Můj povedený strýc se teď třese o svůj život. Myslel si, jak nás má v hrsti, a zatím je to naopak.“

„Bude se mi po tobě stýskat, Ziku.“

„Mně po tobě taky, a moc.“

„Zítra bych měla vyrazit na cestu domů. Snad nezmeškám loď.“

„Ach jo, proč nemůžeš zůstat... Bez tebe už si neužiju tolik legrace.“

„Vždyť jste mě odsoudili k smrti. Ani ty bys tu se mnou správně neměl být, Ziku, nebo popraví i tebe.“

„To těžko. Chyběl bych jim do počtu. Škoda že musíš odjet.“

„Pozdravuj bratra a s cestami to nepřehánějte.“

„Proč? Cestování musí být úžasné. Vážně bys nechtěla vyrazit někam do neznáma?“

„Ani náhodou.“

„Třeba tě tvůj velkej kámoš ještě někam vezme.“

„Neříkej mu kámoš! Nezapomeň, že nebýt jeho cestovatelských zkušeností, zůstal by z našeho světa jen spálený škvarek.“

„Máš pravdu, moc nechybělo a bohrové nám pěkně zatopili... Ale že to bylo vzrůšo...“

„No, nevím. Dala bych přednost klidnějším prázdninám.“

„Máš tu pěkný výhled, mám rád moře,“ kývl Zik směrem k oknu, před kterým seděli.

„Už brzo se jeho vody postaví mezi nás,“ smutně se usmála Hanka. „Nikdy na Quinwal ani na vás nezapomenu. Pozdravuj ode mě Matyáše, tátu a Tiana.“

„Vyřídím... ale až budeš bezpečně za Dračími útesy, aby měli čisté svědomí.“

„A co tvoje svědomí?“

„Moje?“ nasadil Zik svůj nejnevinnější výraz. „Já jsem přece zlodějíček z pátých hradeb. Všechno zjistím, všechno zařídím a chápu zdejší spravedlnost v ryze praktickém slova smyslu...“

Oba sebou trhli, protože do místnosti nečekaně vrazil Hančin otec.

„Jdou po nás, musíme vzít nohy na ramena,“ postrčil je prudce k východu a pozhasínal okna. Skoro poklusem je hnál chodbou, na jejímž konci vylezli o patro výš a spěchali novým směrem. Tady už se Zik vyznal.

„Povedu vás, jestli chcete,“ nabídl se.

„Ne, mladíku, musíme se rozdělit.“

„Asi jsem je přivedl na vaši stopu, že?“ zeptal se Zik provinile.

„Možná. Ale tím se netrap. I já jsem udělal chybu. Chceš nám pomoci?“

„No jasně. Stačí říct, co je potřeba.“

„Vydej se směrem k nemocnici, utíkej, kličkej, snaž se v nich vzbudit dojem, že se snažíš uniknout. Potom vylez nahoru a zase se začni vyptávat na Hanku. Budeš muset lhát, že jsi ji nenašel. Zvládneš to?“

„Levou zadní. Něco podobného už jsem dělal mockrát.“

„Výborně, tak se drž.“

„Hodně štěstí, Ziku,“ usmála se na něj Hanka.

„Tobě taky,“ zamával jí Zik, ale vtom už ji otec vtáhl do tajné chodby.

Černý pasažér

Pochodovali pod městem s krátkými pauzami na odpočinek celou noc. Různě zahýbali a vraceli se, aby zmátli pronásledovatele. Poslední část chodby už skoro nevypadala jako chodba. Působila přírodním dojmem. Členitý terén, nerovné stěny, někde se stěží protahovali, na dvou místech museli po čtyřech.

„Pořád jsou nám v patách?“ zeptala se unaveně během krátkého odpočinku.

„Původně jsem myslel, že je tvůj malý kamarád odlákal.

Zdá se ale, že se rozdělili podobně jako my.“

„Používáš magii, abys je odhalil?“

„Použití magie by nás prozradilo, spoléhám spíš na instinkt. Byl bych špatný pašerák, kdybych necítil, že po mně někdo jde. Má nás na mušce dobrý stopař. Ale nemá šanci.

Je příliš daleko, aby nás chytil. Naše tempo mu neumožnilo se dostat blíž. No, musíme se zase zvednout a pokračovat, abychom nezmeškali důležitou schůzku.“

Nedozvěděla se jakou, protože poslední úsek cesty byl obzvlášť neschůdný. Měla co dělat, aby na vlhkém členitém povrchu neuklouzla. Dokonce se chvíli brodili vodou.

„A jsme tady,“ prohlásil otec, když se před nimi rozjasnilo.

Zakrátko se ocitli přímo na denním světle. Vynořili se mezi skalami v blízkosti moře.

Na kameni u vody seděl chlap. Při jejich příchodu vstal a oprášil si zadek.

„Že jste si ale dali načas! Kdo to má vydržet?“

„Jestli jsi, Fahade, vypil jen jednu jedinou láhev, zakroutím ti krkem,“ odpověděl muži otec a Hanka se neubránila úsměvu při pohledu na známou vousatou tvář.

„Ale, ale, to je milé překvapení. Snad není tím černým pasažérem ona?“

„Ty ji znáš?“

„Jistě. Přijela do Quinwalu na mojí lodi. Skvěle jsme si pokecali.“

„Jestli něco zbabráš, tak si mě nepřej!“

„Vždyť mě znáš, na mě je spoleh. Ještě nikoho, koho jsem na loď propašoval, nechytily.“

„Tak své štěstí nezakřikni,“ ušklíbl se Hančin otec a poslal dívku, aby se protáhla, než dojde k akci.

V maličké laguně se houpal kormidelníkův člun s velkou bednou uvnitř. Systém úkrytu se podobal sudu s rybami. Akorát že tentokrát šlo o bednu v bedně.

„Všichni kapitáni jsou zvyklí, že si s sebou Fahad vozí bednu s chlastem,“ vysvětloval Hance otec, zatímco kormidelník opatrně uvolňoval přístup do skrýše, „námořníci z lodi tě zdvihnou a opatrně odnesou do skladiště. Musíš počkat v úkrytu, až tě Vron nebo Fahad přijdou vysvobodit. Buď trpělivá, dostanou se k tobě, až loď zvedne kotvy.“

„Nepojedeš se mnou?“ pohlédla do očí, které se tak podobaly jejím.

„Kdepak. Můj domov je tady a tobě bude líp beze mě než se mnou. Rád jsem tě viděl, ale na tatínka si hrát neumím. Promiň.“

S překvapením zjistila, že ji jeho postoj nijak zvlášť nemrzí.

„Díky za pomoc. Jsem ráda, že jsme se potkali,“ sáhla do kapsy a podala Xarovi křišťálovou mušličku, „tohle si vezmi na památku. Kdybys někdy potřeboval protekci u Velké sedmy, můj amulet ti u nich otevře dveře.“

„Díky. Taky pro tebe něco mám,“ podal jí otec krabičku. Otevřela ji a spatřila dva tenké zlaté kroužky.

„Opravdu krásné náušnice. Budu je opatrovat jako oko v hlavě.“

„Hezčí se mi sehnat nepodařilo.“

„Mám tě ráda, tati,“ poprvé za celou dobu přistoupila ke Xarovi a objala ho. I on ji sevřel do náruče a přitiskl k sobě.

„Je čas vyrazit,“ nedočkavě u lodi přešlapoval Fahad.

„Šťastnou plavbu,“ postrčil otec Hanku k otevřené bedně.

Vklouzla dovnitř. Bednu jí vystlali měkkou dekou a našla i malou polní láhev s vodou. Víko jí zaklaplo nad hlavou a slyšela, jak nad ni ukládají připravené láhve s kořalkou. Jakmile dovnitř vložili i vycpávky, sklo přestalo cinkat. Lodka se mírně zhoupla, když ji silné ruce odstrčily od břehu.

Netušila, jak dlouho Fahad musel veslovat, než námořníci jeho zavazadla pomocí rumpálu vytáhli na palubu lodi, ale odhadovala hodinu nebo dvě. Neodvážila se magicky rozsvěcet jen proto, aby se koukla na hodinky. Bednu uložili do skladiště, přesně jak Xar předpověděl. Následovalo další nekonečné čekání, než se bedna začala jemně kolébat. Mohlo to znamenat jen jediné. Loď vyplula.

Během chvilky ji kolébání uspalo. Probudilo ji skřipání otvíraného víka.

„Vydrž, Hanko, za chvíli jsi venku,“ tlumeně ji uklidňoval Vronův hlas.

Musel jí pomoci vstát, jak měla přeleželé všechny končetiny. Nakonec se s chutí protáhla.

„Tak co, jaký byl poslední den?“ zkoumavě si ji prohlížel přítel.

„Únavný. Celou noc jsme pochodovali, protože si táta myslel, že po nás někdo jde.“

„A jak se ti líbil?“

„Nebude znít hloupě, když řeknu, že nevím?“

„Hmm, asi bude.“

„Ale já na mou duši nevím. Líbilo se mi, že se o mě stará, že zabil toho lumpa, který mi ublížil. Vlastně se mi líbilo i to, že žije tak trochu mimo zákon. Jenže jaký je doopravdy? Jeden den je příliš krátká doba, abych dokázala říct, jestli je nebo není podle mého gusta. Skoro ho neznám. Dokonce jsem se před ním styděla. S tebou se mohu bavit úplně o všem, ale u něj mi přišlo trapné se zeptat na prádlo, které zrovna smrdí v jeho koupelně a tak. Rozumíš?“

„Zklamal tě?“

„Ne, to ne. On se snažil, já jsem se snažila, ale neměli jsme na sebe dost času.“

„Čas pro vás vykouzlit nedovedu.“

„Díky, žes mi ho našel.“

Vron jen kývl hlavou a vybalil pečivo a uzenou rybu: „Budeš se tu muset schovávat až do chvíle, než odplujeme z dosahu quinwalské magické anomálie. Kapitán lodi je totiž zarytý patriot, a než jsme vypluli, museli námořníci prohledat kdejaký kout, aby se ujistil, že tě nemá na palubě. Byl by schopný otočit loď zpátky do města, kdyby

tě někdo zahlédl. Takže v žádném případě nepoužívej magii a chovej se tiše. Tahle bedna chrání tvou skrýš. Chodit za tebou budu jen já nebo Fahad. Buď opatrná. Nesmíme se prozradit ani před kapitánem, ani před našimi mágy. Byl bych rád, kdyby tvůj útěk zůstal záhadný a nevysvětlený i nadále. Tím se vyhneme případným komplikacím a spekulacím, zda jsme v Quinwalu porušili tamní zákony. Doufám, že mi rozumíš.“

„Budu zticha jako dřevokazná houba.“

„Především buď rozumná,“ vzdychl rezignovaně nad dívčinou rozjařenou náladou.

„Spolehni se,“ pobavila ji Vronova starost.

„Až se ocitneme v bezpečném pásmu, dám ti vědět, aby ses mohla bránou přemístit domů.“

„A co vy?“

„Jak už jsem říkal. Kapitán je typický představitel Quinwalu, a dokud nebudeme v přístavu, k otevření brány svůj souhlas nedá. A my ho budeme muset respektovat. Nemysli si, že mágové nad tím jásají radostí.“

„Už abychom byli doma,“ vzdychla toužebně.

Jakmile loď proplula kolem osamělého útesu, Hanka okamžitě ucítila ve své mysli dva kontakty. Ríhan vyjádřil nesmírné potěšení, že se jeho dcera vrací, a ohleduplně se stáhl, protože se vehementně hlásil o spojení Plam. Měli si toho tolik co sdělit, že ani nevěděli, odkud začít.

Vtom do skladiště vtrhl Vron: „Blázníš nebo co?! Přece jsem tě výslovně žádal, abys nepoužívala magii. Okamžitě toho nech!“

„Promiň, Plame, teď nemůžu mluvit,“ byl poslední vzkaz, který drakovi poslala.

„Rozumím. Čekám na tebe u jezera,“ odpověděl a přerušil kontakt.

Omluvně pokrčila rameny a Vron nad ní jen nevěřícně zavrtěl hlavou.

Bez možnosti komunikovat bylo čekání téměř nesnesitelné. Kéž by mohla postrkovat ručičky hodinek... Musela vydržet mnoho dalších hodin a zůstat naprosto potichu. Nicnedělání jí připadalo horší než celonoční pochod podzemními chodbami. Připomínala si

pobyt u fagliniů, aby se ujistila, oč je na tom teď lépe. Někdo vešel do skladiště. Slyšela odsouvání bedny zakrývající vchod a dovnitř se protáhl kormidelník. V jedné ruce svíral svůj oblíbený plecháček na vylepšený nápoj, momentálně zející prázdnotou, a do druhé ruky uchoopil smeták na tyči.

„Je tu potřeba zamést?“ dívala se Hanka nedůvěřivě na jeho vybavení.

„Ty máš ale nápady,“ usmál se a zavrtěl hlavou. Smeták však neodložil.

Tázavě se na něj podívala.

„Jsem tu kvůli tomu, že přišel čas se rozloučit. Vron ti vzkazuje, že se opatrně můžeš přemístit domů. Jsme v bezpečné zóně.“

„Konečně,“ seskočila z bedny, na které seděla, a rozjařeně vtiskla kormidelníkovi pusku na vousatou tvář, „moc ti za všechno děkuju.“

Kormidelník odložil hrnek a dívka zaváhala: „Jenže loď je plná mágů. Určitě si všimnou, když vykouzlím bránu.“

„Pro případ, že si právě tohle uvědomíš, ti mám od tvého přítele vyřídit, aby sis nedělala starosti, že se postará o krytí. Ale máš se ztratit co nejdříve, dokud jsou všichni na palubě a nemůže na něj padnout podezření, že pomáhá uprchlé osobě.“

„Výborně, v tom případě mizím. Přeju vám klidnou plavbu,“ naposledy mu potřásla rukou.

V okamžiku, kdy se vzduch kolem ní zavlnil, kormidelník udeřil smetákem na strop.

Nahoře na palubě Vron po zaslechnutí úderu otevřel malou přemístovací bránu.

Oči všech mágů se okamžitě stočily k němu.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ obořil se na něj Pohromak, který zrovna něco projednával s kapitánem.

„Promiňte. Jen jsem zkoušel, zda už by se dalo z lodi odejít pomocí obvyklých magických prostředků.“

„Chlape, copak nevíte, že je na našich lodích kouzlení přísně zakázáno?!“ obořil se na něj kapitán.

„Ale tahle loď přece nepatří Quinwalu.“

„Patří nepatří, jejím kapitánem jsem já! Během cesty není dovoleno používat žádné magické přesuny. Jako kapitán bych vás mohl za neuposlechnutí tvrdě potrestat.“

„No dobrá, stačí říct. Nic dalšího zkoušet nebudu,“ pokrčil Vron rameny a zamířil do podpalubí. Když procházel kolem Helary, chytila ho žena za rukáv.

„Neměla ta tvoje brána ozvěnu?“ pronesla šeptem.

„Asi ještě nejsme dost daleko od quinwalských magických anomálií,“ s nevinným výrazem pokrčil rameny Vron a nenápadně na ochránkyni mrkl. Helara se jen usmála a přikývla.

Hanka se přemístila přímo do hor k hrobu Karmaneuduny. Plam na ni netrpělivě čekal. Rozběhla se k němu a přitiskla se k důvěrně známé šupinaté hlavě. Objímala ho, zatímco jejich propojená mysl jásala nad toužebně očekávaným setkáním.

„Nejsme tu sami,“ něžně ji po chvílce upozornil drak.

Ohlédla se. Opodál postávali tři jednorožci. Jakmile k nim vykročila, ten menší se neudržel a rozběhl se k ní.

„P’ujibo, ani nevíš, jak ráda vás všechny vidím.“ Pocuchala mu uličnický hřívu. Mezitím k ní došli i rodiče.

„L’galo,“ jemně se dotkla krku matky a stejně chtěla pozdravit i otce. Když ale ucítila vlnu jeho radosti a lásky, neudržela se a objala ho stejně srdečně jako draka.

„Odpusť mi moje hloupé nápady,“ zašeptala.

„Cesty osudu tě posílají na neklidné stezky,“ odpověděl shovívavě, „snad tě vedou správně. A dost možná tvá volba zažehnala něco, co by se našemu stádu nelíbilo. Vítej doma, dcero.“

„Budeš o všem vyprávět?“ nedočkavě naléhal P’ujibo.

„Neboj se,“ usmála se na něj, „dám se trochu do pořádku a za dva dny jsem u vás. Potřebuju si popovídat a popřemýšlet, co jsem provedla dobře a co špatně. Víš, někdy se člověk musí ve vteřině rozhodnout a je nesnadné odhadnout, jaké následky tím vyvolá.“

„Budeme se těšit na tvůj návrat,“ potřásla hlavou L’gala a hned potom se jednorožci otočili a zmizeli.

Nechápala, proč odešli tak rychle, ale když se ohlédla po Plamovi, všimla si, že na ni čeká ještě jedno uvítání.

Vedle něj stál Sváťa a za ruku držel Aničku. Holčička měla v ruce několik lučních květín, které právě natrhala.

„No tak se nestyd'. Běž přivítat tetu Hanku,“ postrčil svou sestřičku a ta se rozběhla k dívce.

Hanka ji vzala do náruče, a zatímco musela očichávat jednotlivé kvítky, zda voní, došla až k Plamovi a Svátovi.

„Ahoj, Hanko. Já dneska hlídám. A co ty? V pořádku?“ zeptal se její kamarád starostlivě.

„V tom nejlepším,“ vzala si od Aničky květiny a holčičku postavila na zem, „a co u vás?“

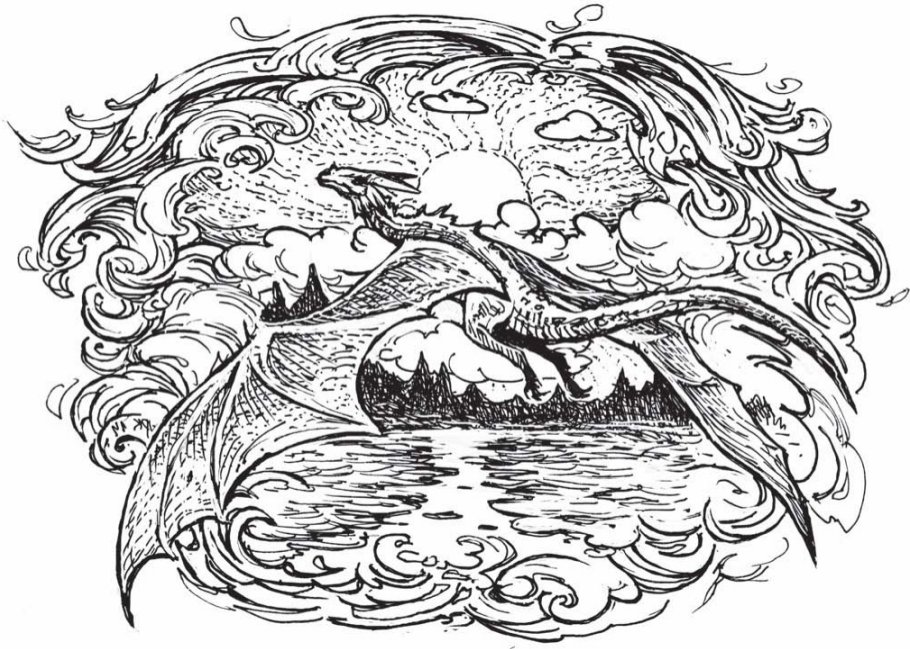
Sváťa se na ni jen mlčky zadíval, což nebylo při jeho upovídání povaze obvyklé. Anička se mu věšela na kalhoty a domáhala se, aby ji vzal do náruče.

„Pročpak nic neříkáš?“ nevydržela Hanka jeho pohled. „Nic zajímavého se tady nepříhodilo? Nebo tě stejně jako mě nenapadá, o čem mluvit dřív?“

„Napadá. Moc ti to sluší.“

Hanka se zatvářila, jako by právě spolkla mouchu.

Svátův úsměv se uličnicky roztáhl od ucha k uchu. Zvedl sestřičku do náruče a Hanka protočila oči a také se usmála. Nad ní se zubil i mladý černý drak. Mírně naklonil hlavu a pak lehce foukl do Hančiných dlouhých vlasů, až se rozevlály na všechny strany.

Ilka Pacovská
Sedmý smysl
7
ZLODĚJÍČEK Z PÁTÝCH HRADEB

Ilustroval Jan Patrik Krásný
Grafická úprava a sazba Jakub Požár
Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2015 ve společnosti
Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Číslo publikace 19 142
Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová
Výtvarná redaktorka Alexandra Horová
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
1. vydání

Pro čtenáře od 12 let

Souboj dobra a zla pokračuje...

Obstát v magické škole, kde učí harpyje, není vůbec snadné. Dvojčata Toma Sam však nemají jinou možnost, má-li Samův duch přežít a vrátit se do svého těla. Osud jim navíc komplikuje zapomnětlivý duch, který potřebuje jejich pomoc. Jak s příběhem dvojčat souvisí pokus o zabití následníka trůnu v Belistounu a jak se Dobrodružství a dobrěčení už popáté!

ISBN 978-80-00-03425-6

9 788000 034256 >

